

Cùng Quân Hoan Hảo

Contents

Cùng Quân Hoan Hảo	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	53
14. Chương 14	56
15. Chương 15	61
16. Chương 16	64
17. Chương 17	68
18. Chương 18	71
19. Chương 19	74
20. Chương 20	78
21. Chương 21	81
22. Chương 22	85
23. Chương 23	90
24. Chương 24	95
25. Chương 25	99
26. Chương 26	103
27. Chương 27	108
28. Chương 28	113
29. Chương 29	117
30. Chương 30	122
31. Chương 31	127
32. Chương 32	131
33. Chương 33	136
34. Chương 34	139
35. Chương 35	142
36. Chương 36	146
37. Chương 37	150
38. Chương 38	152
39. Chương 39	157
40. Chương 40	160

Cùng Quân Hoan Hảo

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, thương giới, công sủng thụ, cường mỹ công, cường thụ, HECặp đôi: Thượng Quan C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-quan-hoan-hao>

1. Chương 1

Thành Lạc Dương tháng sáu nóng nực khó chịu, từng luồng khí nóng dày đặc đập vào mặt, cảm giác như vô số người tụ tập trong nhà tắm tỏa ra nhiệt lượng, những cửa tiệm trong thành xếp chặt kín hai bên đường. Trên khu phố nhộn nhịp nhốn nháo, dưới ánh mặt trời chói chang, người bán hàng rong vẫn nhiệt tình rao hàng.

Đường Chấn Đông đi trên đường, nhìn qua hắn trên dưới hai mươi tuổi, đôi mắt đen xinh đẹp sâu hun hút, thân thể vừa rắn chắc vừa mềm dẻo như người có luyện võ, chỉ là cả người hắn đều là vết thương, nửa bên mặt còn có một vết sẹo xấu xí, người vừa chật vật vừa khó nhìn, hơn nữa rất lâu hắn chưa tắm rửa, quần áo bẩn thỉu, rất nhiều người qua đường tránh hắn. Hắn biết thân biết phận mà cúi đầu, vì không muốn đụng đến người khác mà đi vào nơi ít người qua lại.

Cuối cùng hắn đứng trước một quầy hàng bán bánh bao, nhìn bánh bao nóng hổi, Đường Chấn Đông tìm không được mà nuốt nước bọt, ba ngày chưa có cái gì vào bụng, đói đến hoa mắt chóng mặt, cả người vô lực, rất muốn ăn cái gì đó cho đỡ đói.

“Này! Muốn mua bánh bao sao?” Người bán hàng rong nhìn Đường Chấn Đông một lúc, thấy cả người hắn bẩn thỉu lộn xộn, còn xấu như vậy, thái độ càng ác liệt.

“...” Đường Chấn Đông giật mình, hắn muốn ăn bánh bao, nhưng không có nhiều bạc. Biết rằng đứng lại sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán của người khác, nhưng chân như mọc rễ không thể động đậy. Hắn đói bụng đã lâu, nếu không ăn gì sẽ không chống đỡ nổi.

“Không mua thì đi chỗ khác, đừng cản trở ta buôn bán!”

“Ta muốn mua.” Đường Chấn Đông móc ra một đồng tiền đưa cho người bán hàng.

“Một văn tiền thì mua cái rắm!” Người bán hàng tức giận ném đồng tiền lại cho hắn.

Sắc mặt Đường Chấn Đông tái nhợt, trong lồng ngực có cảm giác không thể miêu tả bằng lời, hắn nói, “Vậy ta mua một nửa cũng được.”

“Đi đi! Cho người một nửa thì nửa còn lại ta bán cho ai!” Người bán hàng không hề lay chuyển, nhíu mày, thấy Đường Chấn Đông vẫn bất động, đột nhiên nổi giận đẩy hắn ra, “Cút ngay!”

Bất ngờ bị đẩy, Đường Chấn Đông loạng choạng lui về phía sau mấy bước, không chú ý phía sau có người, đụng thẳng vào người nọ. Đường Chấn Đông cứng người, quay đầu lại thấy nam nhân phía sau, hắn ngạc nhiên nhìn hắn, trong phút chốc sững sờ, trên đời lại có nam nhân được tạo hóa ưu ái như thế.

Khuôn mặt hần tuần mỹ, khí chất nho nhã, thoát nhìn giống như quý công tử trong một danh môn vọng tộc. Mái tóc đen mượt được cẩn thận quấn lại thành búi, dây cột tóc xanh ngọc buông trong làn tóc. Chiếc áo choàng màu xanh ngọc bao lấy thân thể cao lớn, đai lưng ngọc bích quấn quanh eo, phía trên móc một miếng ngọc bội đồng sắc. Hần lạnh lùng đứng ở đó, đôi đồng tử đẹp đến chấn động lòng người nhưng lạnh lẽo đóng băng tựa lưỡi dao, chỉ liếc qua cũng khiến người ta lạnh người.

Chú ý thấy trên vạt áo trên ngực hần có một vết màu đen, hình như là bị dính vết bẩn trên người mình, sắc mặt Đường Chấn Đông đột ngột trắng bệch, người trước mắt sẽ không đánh hần chứ. Bây giờ cứ hễ là công tử nhà giàu thì rất nóng nảy, xúc phạm họ thì chỉ khổ cho mình, mà hần không muốn có thêm phiền phức gì nữa.

Để ý ánh mắt hoảng loạn của hần, Thượng Quan Cẩm bật quạt ra che đi khuôn mặt tuần tú khôi ngô của hần, chỉ để lộ đôi mắt tuyệt đẹp không có độ ẩm, lạnh buốt nói, “Đi đứng cẩn thận một chút!”

Đường Chấn Đông vội vàng nhận lỗi, “Xin lỗi, xin lỗi.”

Thượng Quan Cẩm không để ý đến hần, lại càng không thêm liếc mắt nhìn hần, không muốn nói nhiều với người không quen biết, hướng hồ thanh niên trước mắt có khuôn mặt xấu xí, cả người dơ bẩn, thoát nhìn giống như tên ăn mày, càng không bàn đến vẻ mặt đói khát đứng ở đó. Vì không muốn bị tên ăn mày quấn lấy, Thượng Quan Cẩm đưa mấy đồng tiền cho người bán hàng, ý bảo đưa năm cái bánh bao cho Đường Chấn Đông.

“Cầm lấy!” Người bán hàng nhét bánh bao cho Đường Chấn Đông.

“...” Đường Chấn Đông ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Cẩm như chưa từng gặp được người nào tốt đến thế. Chờ hần lấy lại tinh thần thì Thượng Quan Cẩm đã đi xa, hần không suy nghĩ liền đuổi theo. Tuy nhiên bước chân Thượng Quan Cẩm rất dài, bóng lưng cũng rất lạnh, giống như một miếng băng mỏng trên mặt hồ, đi vài bước mới đuổi kịp hần, dần dần phải chạy mới có thể đuổi theo.

Chạy thật lâu. Chạy đến thủ phủ Tĩnh An trong thành. Chạy đến khi Đường Chấn Đông không thở nổi, Thượng Quan Cẩm đột ngột dừng chân, lạnh lùng nhìn hần, âm thanh trầm thấp mang theo sự sắc bén, “Người theo ta làm gì?” Sáng sớm đi bàn chuyện làm ăn buôn bán lại gặp phải hần, một đường theo hần về phủ khiến hần cảm thấy khó hiểu.

Về mặt Đường Chấn Đông cảm kích, “Chuyện vừa rồi cảm ơn người.” Hần thật sự rất đói bụng, người trên đường đi qua đi lại nhưng không ai nguyện ý giúp hần, nên khi Thượng Quan Cẩm ra tay giúp đỡ khiến hần rất cảm động, mặc dù đối với Thượng Quan Cẩm thì chẳng có gì, nhưng đối với người đói bụng ba ngày như mình mà nói, chút giúp đỡ này lại có thể giúp hần sống sót.

“...” Thượng Quan Cẩm kinh ngạc, không ngờ thanh niên liều mình đuổi theo hần chỉ vì muốn cảm tạ, hơi gật đầu, tỏ ý tiếp thu, sau đó đi vào trong phủ.

Đường Chấn Đông cắn một miếng bánh bao, định bụng ăn no rồi sẽ đi tìm việc. Trong lúc vô tình nhìn thấy trên cửa phủ Tĩnh An có dán bố cáo, muốn thuê người làm tạp vụ, mắt hần đột ngột sáng ngời, vội vàng theo sau.

Thượng Quan Cẩm lập tức không vui, “Người lại theo ta làm gì?”

“Ta muốn tới đây làm việc.” Đường Chấn Đông chỉ vào bố cáo trên tường, nếu có thể làm việc ở đây thì sẽ có cơm ăn, bây giờ hần rất cần tìm việc làm.

Thượng Quan Cẩm lặng yên đi vào phủ Tĩnh An, thủ vệ thấy hần lập tức kính cẩn cúi đầu. Một quản gia dáng dấp đẹp đẽ thấy Thượng Quan Cẩm trở về, vội vàng ra đón tiếp, “Thiếu gia, ngài đã về, hàng tồn đã kiểm kê xong rồi ạ?”

Thượng Quan Cẩm vừa đi vừa đưa sổ ghi chép trong tay cho hần, quản gia kính cẩn tiếp nhận, đi theo sau Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm tuần mỹ như tiên hạ phàm, nha hoàn thấy hần mặt đỏ tim run, chỉ thiếu điều hét toáng lên. Lý quản gia đuổi kịp Thượng Quan Cẩm nhỏ giọng báo lại chuyện trong phủ, “Thiếu gia, thương nhân Đông Châu đang đợi trước đại sảnh, là vì lô đồ sứ trắng, ngài có muốn gặp không?”

“Bây giờ ta qua liền.” Thượng Quan Cẩm lên tiếng, quay đầu lại nói với Lý quản gia, “Bên ngoài có người muốn vào phủ làm tạp dịch, người đi xem đi, nếu không phù hợp thì cho hắn một khoản tiền.”

Lý quản gia vội vàng vàng dạ, sau khi nhìn Thượng Quan Cẩm đi xa, cũng phủ bụi trên người, uống một chén trà nóng, lúc này mới chậm rãi đi ra khỏi Tĩnh An phủ.

Phủ Tĩnh An là nhà đại phú trong thành Lạc Dương, chủ yếu buôn bán lá trà, đồ sứ và dược liệu. Giàu có một phương, vài năm nay việc làm ăn mở rộng đến kinh thành, liên minh với các trang ấp cùng giành lợi tức, quyền thế và tài lực to lớn.

Khi buôn bán mở rộng, dẫn đến nhu cầu thêm người tăng lên, chủ nhà Thượng Quan Cẩm thông báo cho toàn thành Lạc Dương muốn thuê người, chưa đến ba ngày đã đầy người, có thể thấy được làm việc chỗ này rất tốt. Hiện tại, tạp vụ lao động chân tay nặng nhọc còn thiếu hai người.

Lý quản gia khí thế đi ra cửa chính, cao ngạo nhìn trái phải, vừa thấy Đường Chấn Đông đứng ở đó, sắc mặt tối sầm, “Tên ăn mày thôi! Không có việc gì làm đừng đứng đó! Nơi này không phải nơi ăn xin!” Quay đầu lại gọi thị vệ canh cửa đuổi đi.

Thị vệ bởi vì thấy Đường Chấn Đông theo thiếu gia nhà mình trở về nên không hé răng, mà Đường Chấn Đông thấy Lý quản gia, đoán được hắn là quản gia của phủ Tĩnh An, có lẽ là thị vệ bẩm báo hắn đứng đây chờ, chỉ quản gia ra gặp hắn, cho nên vội vàng chứng tỏ tư cách, “Ta xem bố cáo, muốn làm việc trong phủ.”

“Người nhìn như vậy còn dám đến!” Lý quản gia không khách khí quở trách, thanh niên này thật xấu, hình dạng vết sẹo bên má trái giống như con rết, khuôn mặt xấu như vậy mà ở trong phủ, sao có thể duy trì bình tĩnh.

Ánh mắt Đường Chấn Đông kiên nghị, hắn đã quen với thái độ này, hỏi, “Nhìn như thế thì không có năng lực làm việc kiếm sống sao?”

“...” Lý quản gia nghẹn lời.

Đường Chấn Đông tích cực đề cử mình, “Người đừng thấy ta bây giờ chật vật, sức lực ta rất lớn, thân thủ cũng không tệ, lúc trước cũng đã từng làm qua công việc tương tự.” Nếu yên lặng không nói, công việc này chắc chắn sẽ không được nhận. Khuôn mặt hắn xấu xí, đã bất lợi hơn người khác, bản thân hắn không phải là người Lạc Dương cũng là bất lợi, nếu không nói nhiều một chút, chắc sẽ không có cơ hội làm việc.

Lý quản gia có ấn tượng xấu với Đường Chấn Đông, vừa thấy hắn đã không ưa, còn mãnh liệt bài xích hắn, cảm thấy hắn xấu đến khó coi, cho nên mặc kệ Đường Chấn Đông nói thế nào cũng phải đuổi hắn đi, thái độ đối với Đường Chấn Đông rất qua quýt, “Tình huống của ngươi ta đã biết, trở về đi, hai ngày sau sẽ báo cho ngươi.”

“Ta chờ ở chỗ này được không?” Đường Chấn Đông chân thành nhìn Lý quản gia.

“Có thể sẽ phải chờ lâu, ta muốn bàn bạc với quản lý hậu viện.” Thái độ của Lý quản gia lạnh lùng, người bình thường nghe được giọng điệu này sẽ bỏ đi, bởi vì không biết phải chờ bao lâu.

“Không vấn đề gì, ta có thể chờ!” Đường Chấn Đông không lùi bước mà nói, hắn không có nơi ở, cũng không biết đi về đâu. Hiện tại hắn chỉ mong tìm được việc, tìm được lập tức làm.

“Được rồi, vậy ngươi cứ chờ!” Dứt lời, Lý quản gia rời đi.

Đường Chấn Đông kiên trì canh ở cửa phủ Tĩnh An. Hắn biết hắn có thể làm được việc này, hơn nữa phủ Tĩnh An đãi ngộ tốt, cung cấp chỗ ăn ở, như vậy chỉ cần kiên trì chờ, mặc kệ tốt xấu, chờ có kết quả sẽ rời đi.

Lý quản gia không ngờ Đường Chấn Đông có thể kiên trì chờ như vậy, đến tối muộn còn không rời đi, có vẻ rất cố chấp, lại nghĩ đến thiếu gia nói nếu không thích hợp thì cho hắn ít bạc, chắc hắn thấy hắn là tên ăn mày nên thương cảm, cho nên lại đi ra ngoài phủ Tĩnh An.

Đường Chấn Đông thấy hắn thì vội tiến lên. Lý quản gia bề ngoài khinh thường quan sát hắn, khi hắn chuẩn bị mở miệng liền đem bạc đập vào tay hắn, “Cho ngươi! Người canh ở đây không phải vì bạc sao, cầm tiền rồi đi đi, đừng ở chỗ này mà xấu mặt.”

Ánh mắt Đường Chấn Đông âm đạm, “Ta không cần bạc!”

Lý quản gia ghét bỏ nói, “Nói lại lần nữa? Ta không nghe rõ.” Người xấu xí không biết trời cao đất dày, có biết mình đang nói gì không! Nếu không phải tâm địa thiếu gia tốt thì một văn tiền hần cũng không lấy được!

“Ta không cần bạc!” Đường Chấn Đông lặp lại, “Ta muốn ở lại làm việc trong phủ.”

“Như vậy ta nói cho ngươi, ngươi không thích hợp ở đây, tốt nhất là cút xa đi!” Lý quản gia không nhịn được mà nói thẳng, ở trong lòng hần loại người xấu xí lại dơ bẩn này nằm ở tầng lớp thấp nhất, phủ Tĩnh An ngăn nắp đẹp đẽ không phù hợp với hần.

Đường Chấn Đông nhìn thẳng vào mắt hần, ánh mắt không hề chùn bước, “Đã như vậy, trả bạc cho ngươi, ta không cần bố thí!”

“Bố thí? Thiếu gia nhìn ngươi đáng thương nên mới cho ngươi.” Lý quản gia bốc lửa trừng mắt nhìn hần, chưa gặp qua người nào không biết tốt xấu như thế, cho nên muốn cho người đánh hần, thu lại bạc, trở về báo cáo kết quả.

Một giọng nói lạnh buốt quát mắng Lý quản gia, “Dừng tay!”

Cơ thể Lý quản gia hơi cứng lại, quay đầu thấy Thượng Quan Cẩm, vẻ mặt khinh miệt hoàn toàn biến mất, trở thành nịnh nọt, “Thiếu gia, ta chỉ là, chỉ là...” Chỉ là muốn đánh đuổi tên xấu xí kia đi thôi!

Thượng Quan Cẩm không để ý đến Lý quản gia, mà nhìn Đường Chấn Đông, hỏi, “Ngươi muốn ở lại đây sao?”

Đường Chấn Đông giật mình, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, ánh mặt trời ảm áp như bị phản quang trên khuôn mặt tinh xảo của hần, khí tức vẫn lạnh lẽo như vậy, như không hiểu sao cảm giác hần không phải là người vô tình, cho nên kiên định nói với hần, “Ta muốn ở lại đây, cho dù vất vả thế nào, ta cũng sẽ chăm chỉ làm việc.”

“Theo ta vào.” Thượng Quan Cẩm nói xong liền đi vào phủ, hần vốn định ra ngoài có việc, không ngờ Đường Chấn Đông còn chờ ở đây, cho hần bạc cũng không cần, rất có khí phách, hiển nhiên không phải là dạng ăn mày lừa bịp kiếm tiền, chỉ muốn tìm việc làm, như vậy, để hần vào phủ cũng không sao.

Đường Chấn Đông vội vã đuổi theo, trong con ngươi màu đen có một lớp nước ướt át, cuối cùng hần cũng có một nơi an thân.

Lý quản gia theo đuổi trọn mắt nhìn, hối hận sao lúc trước không sớm đánh đuổi hần. Khi thấy khuôn mặt xấu xí của Đường Chấn Đông, càng thêm phần chán ghét, nhỏ giọng nói với Đường Chấn Đông, “Đó là thiếu gia Thượng Quan Cẩm của phủ Tĩnh An, chủ quản toàn bộ việc ở đây, sau này thấy hần thái độ phải kính cẩn, biết không?”

Đường Chấn Đông giật mình nhìn thanh niên đi phía trước, hần chắc chỉ khoảng hai mươi tuổi, mà lại là chủ nhân của phủ Tĩnh An, trong lòng không khỏi kính nể.

Lúc này, Lý quản gia thêm vào, “Đừng tưởng vào được rồi thì không sao, ngươi chỉ có một tháng thử việc, trong vòng một tháng nếu ta phát hiện ngươi lười biếng, gây sự, thì tự mình thu dọn quần áo mà cút!” Hần là quản gia trong phủ, có quyền quyết định việc đi hay ở của Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông đột ngột khản trương lo lắng, thậm chí không còn tâm trạng để ngắm phủ Tĩnh An tráng lệ.

Đến thư phòng của Thượng Quan Cẩm, vốn không lên tiếng, đột nhiên Thượng Quan Cẩm quay người, nhìn hần, nhìn khuôn mặt không sạch sẽ và quần áo bẩn thỉu của hần, vẻ mặt nhàn nhạt nói, “Ngươi đi tắm rửa đi rồi đến tìm ta.”

“A... Được...” Đường Chấn Đông hiểu ý hần, biết được bản thân vừa bẩn vừa thối, hiện tại muốn bước vào nhà đối phương, phải sạch sẽ mới được đi vào.

Thế là hần theo Lý quản gia đến phòng tắm. Tẩy rửa gần bốn canh giờ, đổi nước trong thùng gỗ hai lần, mới sạch sẽ bước ra. Khi ra khỏi phòng tắm thì trời đã tối đen như mực, đèn lồng thấp sáng hành lang,

con đường trước mắt cũng được chiếu sáng. Đường Chấn Đông dựa theo hướng Lý quản gia chỉ, đi đến cửa phòng Thượng Quan Cẩm, nhẹ nhàng gõ cửa.

Một lúc lâu sau, bên trong truyền đến một giọng nói trầm trầm, “Vào đi.” Âm thanh tràn ngập từ tính, rất êm tai.

Đường Chấn Đông giật mình, vội vàng đẩy cửa vào. Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, rộng lớn hoa lệ. Một bộ bàn gỗ lim cổ điển rất lớn, Thượng Quan Cẩm buông quyển sách trong tay, mặt không chút thay đổi nhìn Đường Chấn Đông.

Quả nhiên tắm rửa xong nhìn cũng thoải mái hơn, thân hình hần cao lớn mà rắn chắc, cơ thể nam tính có tố chất của người luyện võ đầy tháo vát, ngũ quan đoan chính, mặt mày phân minh, chỉ là trên má trái có một vết sẹo hình con rết, nhìn kỹ hẳn là do bị thương mà thành, cũng không phải trời sinh xấu xí. Tuy nhiên hần làm tạp dịch, chỉ cần ở trong phủ làm việc là được.

Thượng Quan Cẩm quan sát một lúc, thản nhiên hỏi Đường Chấn Đông, “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi lăm.” Đường Chấn Đông cúi đầu đáp.

Thượng Quan Cẩm nhìn hần, ánh mắt bình tĩnh an ổn, hỏi, “Lấy thê chưa?” Nếu đã đến, sau này có thể lưu lại thì phải biết sơ lược tình huống của hần.

Đường Chấn Đông lắc đầu.

“Có huynh muội không?”

Đường Chấn Đông lại lắc đầu.

“Phụ mẫu vẫn khỏe mạnh?”

“Bọn họ đã qua đời.” Đường Chấn Đông bất an trả lời.

Giọng Đường Quan Cẩm rất dễ nghe, con người thâm thúy thảnh thơi nhìn hần, không biết suy nghĩ cái gì, đôi môi căng ra mang theo chút uy nghiêm, khiến Đường Chấn Đông bất giác lo lắng không yên.

Thượng Quan Cẩm không chút thay đổi nét mặt, hỏi tiếp, “Người là người ở đâu?” Nghe giọng hần không giống người ở đây, cảm giác có chút thân thiết...

“Kinh Châu.”

Tay cầm chén trà run lên, dịch thể màu xanh nhạt theo chén trà tinh xảo tràn ra ngoài, khuôn mặt tinh tế tựa như tiên của Thượng Quan Cẩm trở nên hơi vẩn vơ, con người sâu thẳm có thủy triều dậy sóng, giống như đang nhớ lại chuyện gì đó. Hần im lặng không nói gì. Đường Chấn Đông cũng lẳng lặng mà đứng.

Thượng Quan Cẩm ngẩng đầu nhìn Đường Chấn Đông, giọng nói trầm thấp đầy từ tính phiêu lãng trong không khí, “Vết thương trên người người là do đâu?” Hần thoát nhìn là người tập võ, nhưng cả người lại bị thương, chẳng lẽ đã chọc phải một đám phiền phức?

“Vì muốn làm công, xảy ra ít xung đột với lão bản.” Đường Chấn Đông cúi đầu nói, trước đây hần làm ở tiệm cơm, lau chùi bàn ghế, rửa chén, tất tần tật đều làm, chỉ sợ bị đuổi đi, không ngờ khách nhân bị hù dọa bởi khuôn mặt hần, nên hần bị đánh đuổi, ngay cả khi muốn đòi tiền công cũng bị đánh đập.

Thượng Quan Cẩm ngăn ra, con người đẹp đẽ không có chút gợn sóng, cho hần ở lại trong phủ cũng không có gì là không thích hợp, không tiếp tục nói chuyện với hần nữa, chỉ nhìn thân thể xanh tím của hần, yên lặng chưa cho hần một lọ dược cao (thuốc mỡ).

Đường Chấn Đông khó hiểu nhìn hần. Về mặt Thượng Quan Cẩm thản nhiên, ánh trăng chiếu qua ô cửa sổ, phủ một tầng sáng màu vàng mềm mại trên khuôn mặt tuấn mỹ nhưng lạnh lẽo của hần, hần nói, “Dược này có thể trị thương.”

Đã quen với sự thờ ơ của người khác, Đường Chấn Đông kinh ngạc trừng to mắt, giọng nói run run, “Cảm ơn người.”

“Đi ra ngoài đi, người muốn làm gì, Lý quản gia sẽ sắp xếp.” Thượng Quan Cẩm phất tay với hắn, không hề liếc nhìn hắn một cái.

Đường Chấn Đông nhẹ nhõm thở ra, từ biệt Thượng Quan Cẩm, rồi mới đi gặp Lý quản gia. Rất nhanh, Lý quản gia đã sắp xếp công việc cho hắn.

2. Chương 2

Việc để làm mỗi ngày rất nhiều, bởi vì Lý quản gia sắp xếp rất nhiều việc, chính là nhìn hắn không vừa mắt. Có khuôn mặt như thế thì chẳng ai thích, mà hắn cũng đã thành quen, mặc dù chỉ mới năm năm, nhưng cũng đã thích ứng.

Tuy nhiên việc càng ngày càng nhiều, dù làm đến tối muộn cũng không xong. Mỗi ngày mệt rã rời, đặt lưng xuống giường liền ngủ, không có thời gian để mà buồn phiền. Hắn dậy từ tờ mờ sáng, đến hậu viện chẻ củi, gỗ chất đầy một phòng, hàng ngày bỏ không hết.

Lý quản gia nói nếu trong vòng tám ngày không bỏ hết hắn sẽ phải thu dọn quần áo rời đi, chỗ này không cần tạp dịch không có sức lực, nên hắn cố gắng làm tốt việc này.

Sau khi Đường Chấn Đông đến, trong hậu viện không ít tạp dịch bàn tán về hắn, bảo hắn xấu xí như thế sao có thể vào phủ Tĩnh An, mỗi ngày chỉ biết vui đùa chẻ củi, chẻ đến độ mồ hôi nhễ nhại, khuôn mặt càng thêm xấu, thật muốn dọa chết người.

Tuy nhiên, xấu xí nhưng làm việc chăm chỉ, việc nặng đến đâu hắn cũng không oán giận. Khi Lý quản gia đến, bọn họ vội vàng đoạt lấy thành quả của Đường Chấn Đông, khoe khoang trước mặt Lý quản gia, cho nên Lý quản gia thường ngày vẫn mắng họ lưỡi biếng cũng khen họ một vài câu, còn khen luôn cả Đường Chấn Đông. Điều này làm cho vài người khó chịu, một người mới đến làm chưa được mấy ngày đã dám khoe mẽ. Mấy người tạp dịch không phục mà nói ra nói vào, nhìn ánh mắt không có ý tốt đã biết trong đầu họ đầy suy nghĩ xấu xa.

Đường Chấn Đông lau mồ hôi trên khuôn mặt, thật vất vả mới làm hết phần việc ngày hôm nay, đang chuẩn bị đến kho giúp dỡ hàng, mấy người tạp dịch vóc dáng to khỏe bước đến, đẩy mắt tỏ vẻ bất lương.

“Các người có chuyện gì sao?” Đường Chấn Đông hỏi.

“Động tác chậm như rùa, người không ăn cơm sao? Mấy canh giờ qua rồi mới bỏ được chút củi như thế.” Một thanh niên anh tuấn hai tay vòng vào nhau, không nhả nạt nhìn hắn. Gã là Trương Hào, quản lý hậu viện, dẫn đầu đám người.

Đường Chấn Đông liếc mắt nhìn Trương Hào, nói, “Ta dỡ xong hàng sẽ tiếp tục.”

“Dỡ cái quái gì, nhìn người chậm chạp, chỉ tổ làm phiền thêm chứ giúp gì.” Trương Hào khinh miệt liếc mắt nhìn hắn, đem một đồng quần áo ném vào người hắn, “Làm những chuyện đó, không bằng giặt sạch đồng y phục này!”

Đường Chấn Đông rũ hàng mi đen dày, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, “Lý quản gia bảo ta phụ trách chẻ củi và dỡ hàng.”

“Đưa Lý quản gia ra dọa ta đó hả? Người là đồ ngu, chuyện ở hậu viện là do ta định đoạt.” Trương Hào nổi giận, không thể hiểu được tại sao tên tạp dịch mới đến này không nghe lời hắn nói.

Đường Chấn Đông nhẫn nại chịu đựng, cố gắng bình tĩnh đối mặt, “Mọi chuyện có trước có sau, ta phải làm việc khác...” Nếu giúp họ, việc của mình sẽ bị trì trệ, hắn không muốn chưa làm tốt việc của mình đã đi giúp người khác.

Nhưng Trương Hào không định bỏ qua cho hắn, gã muốn Đường Chấn Đông phải cúi đầu phục tùng gã, trước mặt rất nhiều thuộc hạ, đâm lao thì phải theo lao, ác liệt yêu cầu Đường Chấn Đông, “Những y phục này bây giờ phải giặt sạch!”

Đường Chấn Đông không hề động đậy. Cơn tức của Trương Hào tăng lên, “Ta nói có nghe không hả? Lỗ tai ngươi để làm trang trí sao!” Gã định giơ tay lên đánh hắn, khiến hắn mất mặt trước người khác thì bị Đường Chấn Đông cầm lấy cổ tay.

“Hiện tại ta muốn đi nhà kho dỡ hàng.”

Trương Hào dùng dùng nổi giận, “Ngươi quả nhiên không nghe lời nói của ta! Lý quản gia cho người như ngươi vào phủ, nhưng trong phủ có quy củ, ta hôm nay phải dạy dỗ ngươi.” Dứt lời, một cước đạp vào bụng Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông nhanh nhạy tránh được, Trương Hào không ngờ hắn sẽ trốn, theo sát mà tấn công. Gã làm ở hậu viện mười năm, làm nhiều việc nặng, sức lực lớn hơn nam nhân bình thường nhiều, giáo huấn Đường Chấn Đông cũng chỉ là giẫm chết một con kiến. Không ngờ Đường Chấn Đông là một người có huấn luyện, chiêu thức gọn gàng lưu loát, không cẩn thận đã bị hắn đánh đến chỗ yếu, Trương Hào mặc dù cậy mạnh kinh người, rất nhanh đã lép vế. Tuy nhiên gã có một đám huynh đệ, vung tay lên, mười tên tạp dịch xông đến.

Đường Chấn Đông biết võ nhưng một mình chống lại mười mấy người, trên người còn có thương tích, chỉ trong chốc lát đã bại trận, vì muốn tránh công kích nên chân bị xoắn, lập tức không chống đỡ được, té ngã trên mặt đất, tiếp theo, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói ác ý.

“Quý gối xin lỗi ta, sau này ngươi giặt toàn bộ y phục của chúng ta, như vậy ta sẽ tha thứ việc ngươi làm càn!” Trương Hào giống như bá vương ngang ngược, vênh váo đưa ra yêu cầu, tự ngầm định hắn bị cho ăn giáo huấn như vậy chắc chắn sẽ chịu thua.

“...” Đường Chấn Đông không hé răng, chỉ giãy dụa muốn đứng lên.

Rõ ràng đã bị đánh bại nhưng vẫn không chịu cúi đầu, giống như tất cả những giáo huấn trước đó đều dư thừa, trong lòng Trương Hào giận sôi sục, một cước dẫm lên vai Đường Chấn Đông, “Nói!”

Đường Chấn Đông bật ra một tiếng rên rỉ đau đớn, chặt vật ngã trên mặt đất. Rất hiển nhiên là nam nhân đã dẫm vào vết thương chưa khép miệng của hắn.

Trương Hào đương nhiên cũng phát hiện điểm này, khi hắn đến hậu viện người đã đầy vết thương lại bị Lý quản gia sắp xếp chửi mỗi ngày, thương thế tốt lên mới là lạ, cho nên gã càng ác ý dẫm đạp vết thương của hắn, “Mau xin lỗi ta!”

Mấy người tạp dịch đứng ở xung quanh biết Đường Chấn Đông có thương tích, còn bị đánh đến thảm hại, không chỉ khuyên Trương Hào quên đi, người này tuy xấu nhưng làm được việc. Cơn tức giận của Trương Hào bỗng chốc đạt đến đỉnh điểm, giống như trước mặt thuộc hạ ra oai mà giáo huấn người. Người nọ cứng rắn bất khuất không chịu cúi đầu, thậm chí có cảm giác Đường Chấn Đông đang khiến gã khó xử, sẽ lại ra tay dạy dỗ gã...

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, một người tạp dịch chạy ra xem, chợt sắc mặt xanh lét, nói với Trương Hào, “Thiếu gia, thiếu gia đến.”

“Sao hắn lại đến nơi này.” Trương Hào tỏ vẻ không tin.

Tạp dịch lén lút nói với gã, “Chắc là đến nhà kho xem hàng hóa từ Đông Châu chuyển đến.”

Không muốn gây nên rối loạn quá lớn, Trương Hào tàn bạo trừng mắt nhìn Đường Chấn Đông, “Ta sẽ đi nói cho Lý quản gia người ở hậu viện gây sự, người chờ bị hắn trừng phạt đi!” Dứt lời, mang theo người rời đi.

Hậu viện rất nhanh khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, Đường Chấn Đông lặng lẽ nằm trên mặt đất, cơ thể giống như bị đông cứng không thể nhúc nhích. Gương mặt tái nhợt dưới ánh mặt trời chói chang càng thêm phần trong suốt như tuyết. Nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ cách đó không xa, hắn run rẩy dè dặt, chậm chạp đứng dậy.

Còn chưa đi được hai bước, hai chân quỵ xuống đất, nhưng đau đớn như trong dự liệu không kéo đến, toàn bộ cơ thể rơi vào trong vòng tay ấm áp vững chãi. Đường Chấn Đông thoáng chốc tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn, là Thượng Quan Cẩm rất ít khi đến hậu viện, kinh ngạc đẩy hắn ra.

“Sao người lại đến đây?”

“Ta đến nhà kho xem đồ sứ.” Về mặt Thượng Quan Cẩm nhàn nhạt nói.

“...” Đường Chấn Đông sững sờ đứng im, hóa ra đám người kia buông tha cho hắn vì thấy Thượng Quan Cẩm tới.

Nhà kho cách hậu viện không xa, muốn đi đến nhà kho phải qua hậu viện, bố trí như vậy cũng nhằm mục đích giúp các tạp dịch nhanh chóng đến nhà kho dỡ hàng. Không ngờ hắn đúng lúc xuất hiện lần nữa cứu Đường Chấn Đông.

Cách đó không xa sắc mặt Lý quản gia trắng bệch, ánh mắt đại ra, tựa như bị sét đánh. Hắn không ngờ Thượng Quan Cẩm lại quan tâm đến Đường Chấn Đông như vậy, nghe thấy hậu viện âm ỉ hần liền chạy đến, người nghiến sạch sẽ như thiếu gia lại ôm lấy Đường Chấn Đông suýt ngã xuống đất, lẽ nào Thượng Quan Cẩm có hứng thú với người xấu xí như Đường Chấn Đông? Không có khả năng, hắn rõ ràng từ lâu đã không cần tình yêu...

Một nơi khác. Thượng Quan Cẩm lẳng lặng nhìn Đường Chấn Đông, chú ý đến xiêm y không sạch sẽ và vết thương trên người hắn, không kiềm được mà hỏi, “Vừa mới xảy ra chuyện gì sao? Có phải người trong hậu viện...”

“Không có chuyện gì, chúng ta ai cũng bận làm việc của mình.”

“Thật không?” Thượng Quan Cẩm thản nhiên nhìn hắn, ánh mắt rơi vào vết thương màu đen trên vai hắn.

“Thật.” Đường Chấn Đông không muốn nói lại chuyện vừa rồi cho Thượng Quan Cẩm. Hắn vừa đến đây không lâu, nếu nói thật, mọi chuyện sau này sẽ không dễ dàng, chỉ là Lý quản gia đã biết, sẽ đánh dấu hắn vào sổ đen.

Thượng Quan Cẩm nhìn gương mặt tái nhợt của hắn, nói, “Có việc gì thì nói cho ta biết.”

“Cám ơn.” Đường Chấn Đông khách khí nói, quay người muốn đi, bước chân lão đảo, nếu không được Thượng Quan Cẩm đỡ lấy lần nữa, chắc chắn sẽ ngã.

Thượng Quan Cẩm nhìn hai gò má không chút máu của hắn, khe khẽ thở dài, đỡ hắn ngồi xuống bên bàn đá bên cạnh, nói, “Chân của người trật rồi, đừng lộn xộn nữa.”

Trong mùa hè nóng nực, giọng nói trầm bổng lạnh lẽo không có độ ấm nhưng kì lạ là hắn lại cảm thấy người trước mắt thật dịu dàng. Bất chợt Thượng Quan Cẩm ngồi xổm xuống, vươn tay nắm lấy chân phải bị thương của hắn, Đường Chấn Đông giật mình hoảng hốt, “Đừng...”

“Ta đã từng nắn lại xương.” Về mặt Thượng Quan Cẩm trong ánh nắng mặt trời giống như khối băng được đeo giọt tinh tể, đáy mắt lóe ra ánh sáng, nói, “So với gọi đại phu, không bằng ta giúp người.”

“Không cần, quá phiền phức rồi.” Đường Chấn Đông vội vàng nói, hắn đã quen với việc mình xấu xí nên bị mọi người kinh thường, bị bắt nạt, hắn không hề cảm thấy khó chịu. Bất chợt có người quan tâm đến hắn, cảm thấy không được tự nhiên.

“Chỉ tiện tay làm, không cần để ở trong lòng.” Thượng Quan Cẩm khê khàng nói. Kì thật nhìn hắn cả người bị thương, lại bị sái chân, còn kiên trì nói mình không sao, Thượng Quan Cẩm cảm thấy chút thương cảm, không đành lòng nhìn hắn kim nén bước đi.

“Nếu những người khác biết người giúp ta...” Đường Chấn Đông càng mất tự nhiên, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp, rất lâu hắn không cảm nhận được cảm giác khi gặp khó khăn thì được giúp đỡ như thế này rồi.

“Sẽ không ai biết.” Thượng Quan Cẩm vì lo nghĩ của hắn nói năng cũng nhẹ nhàng hơn, kì thật Lý quản gia cũng đến, có hắn nên không ai dám bước vào khu vực này, nên hắn vừa xem xét tình trạng vết thương, vừa hỏi Đường Chấn Đông, “Người tập võ bao lâu rồi?”

Bàn tay chạm vào mắt cá chân phải của hắn giống như một con rắn nhỏ trơn trượt lạnh lẽo, Đường Chấn Đông cố gắng quên đi cảm giác hoảng hốt, không dám nhìn ngón tay thon dài xinh đẹp đó chạm vào chân mình, rồi mới trả lời, “Tập võ được hai năm.”

“Học sở trường gì?” Thượng Quan Cẩm thản nhiên hỏi.

“Năm mươi bảy tuổi, làm thị vệ cho một tiểu thư nhà giàu, vì bảo vệ nàng mà học.” Đường Chấn Đông đáp.

“Sao lại không làm tiếp?” Thượng Quan Cẩm ngẩng đầu nhìn Đường Chấn Đông, ánh mắt rơi vào vết thương xấu xí trên vai trái hắn, rất muốn biết tại sao hắn lại bị thương nhưng không thể mở miệng hỏi hắn.

Chú ý ánh mắt của Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông hơi né tránh đường nhìn của hắn, nói, “Tiểu thư đó được gả vào nhà quan, lão gia cho ta chút tiền để ta rời đi.” Kì thật là sợ hắn và tiểu thư có tư tình mà đuổi hắn đi.

Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn kỹ hắn, “Sau đó đi đâu?” Thượng Quan Cẩm phát hiện Đường Chấn Đông là người rất hướng nội, không ai chủ động nói chuyện với hắn thì hắn sẽ luôn im lặng, hình như muốn giữ khoảng cách với người khác, làm cho người ta khó gần gũi hắn.

“Không ngừng đi khắp nơi làm việc, nhưng thời gian không dài...” Đường Chấn Đông nhớ lại, trên chân truyền đến đau đớn do đầu khớp xương được nắn lại, kinh ngạc ngẩng đầu, không ngờ lúc này khớp xương lại được nắn trở về như cũ.

Thượng Quan Cẩm nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của hắn, nói, “Đã xong, còn đau không?”

“Không đau nữa.” Lần đầu hắn được nắn xương mà không hề cảm thấy đau đớn, Thượng Quan Cẩm vốn ít nói nhưng lại trò chuyện nhiều với hắn như thế là vì muốn hắn quên đi cơn đau. Bất chợt cảm xúc ngổn ngang, Đường Chấn Đông muốn quỳ xuống tạ ơn.

Thượng Quan Cẩm đứng lúc nắm cánh tay hắn, nói, “Không được quỳ trước bất kì kẻ nào ở trong phủ, kể cả ta.” Nói chuyện phiếm với hắn quả thật là muốn hắn quên đi chuyện nắn xương, hơn nữa cũng do có chút tò mò với hắn.

“...” Đường Chấn Đông không nói nên lời, nhẹ nhàng rũ hàng lông mi dài, sau chốc lát, liền cảm ơn Thượng Quan Cẩm lần nữa, chẳng biết làm sao bày tỏ cảm kích dưới đáy lòng mà không thất lễ.

Thượng Quan Cẩm im lặng nhìn Đường Chấn Đông, chưa từng thấy nam nhân nào chân thành đến thế, muốn giơ tay vỗ vai hắn mà an ủi nhưng khi đầu ngón tay sắp chạm đến vai hắn thì thu lại, cảm giác rối ren kì lạ bất chợt dâng lên trong lòng, nói, “Hôm nay người nghỉ ngơi đi.”

Đường Chấn Đông không quên việc phải làm hôm nay, “Ta muốn đi dỡ hàng.”

“Người không cần đi.” Ánh mắt Thượng Quan Cẩm lần nữa rơi vào bờ vai bị thương của hắn, “Nhớ kỹ phải bôi được.”

Đường Chấn Đông không yên lòng, “Nhưng mà...” Nếu không đi dỡ hàng chỉ sợ Lý quản gia mất hứng, hắn luôn có ý kiến này nọ đối với mình, mà Đường Chấn Đông muốn yên ổn sinh sống trong phủ, không muốn lưu lạc đầu đường xó chợ nữa.

“Ta sẽ nói với Lý quản gia.” Dứt lời, Thượng Quan Cẩm xoay người bước đi.

Đường Chấn Đông nhìn bóng dáng Thượng Quan Cẩm rời xa, ánh mặt trời tạo thành chiếc bóng to lớn, bờ vai dài rộng dường như có thể chống đỡ cả bầu trời xanh thẳm bên trên, không hiểu sao Đường Chấn Đông có cảm giác chỉ cần có hắn ở đây, những ngày trong phủ chẳng hề khó khăn.

3. Chương 3

Bởi vì yêu cầu của Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông không đến nhà kho dỡ hàng, chỉ ở hậu viện thu dọn sắp xếp củi đã bổ thành đồng ngay ngắn, làm chút việc không tổn thương gân cốt. Dù Thượng Quan Cẩm bảo hần có thể nghỉ ngơi nhưng hần không dám. Công việc này khó khăn lắm mới giành được vì thế nên hần không muốn đánh mất nó, nhất là sau buổi trưa phát sinh xung đột với Trương Hào, hần vô cùng lo lắng Lý quản gia biết sẽ nổi giận, nên không dám tùy tiện nghỉ ngơi không làm việc.

Thật sợ hãi chờ đến buổi tối, hần đoán tối đến Lý quản gia chắc chắn sẽ giáo huấn hần, không biết dùng thái độ gì để nói về lời lẽ ác độc của Trương Hào. Hần biết Trương Hào là người đứng đầu hậu viện, bàn về vai vế thì là người quản lý hần, nên gã muốn hần giặt quần áo hần cũng nhẫn nhịn, không ngờ gã đột nhiên động thủ với hần, nếu như nhẫn nhịn vậy về sau sẽ bị bắt nạt nhiều hơn, không đành lòng, nhưng lúc đó trực tiếp mạo phạm gã, sau này cũng không thể sống yên ổn.

Đường Chấn Đông mặt mày ủ rũ ăn cơm tối, thấp thỏm bất an chờ Lý quản gia cho người truyền hần đến, nhưng đến khi trời đã tối đen như mực, Lý quản gia cũng không gọi hần đến thư phòng mà giáo huấn, cảm thấy rất kì lạ, lẽ nào Trương Hào không tố cáo?

Tâm trạng hoang mang, Đường Chấn Đông trở lại Bắc viện nơi hạ nhân ở.

Bắc viện là nơi toàn bộ gia quyến trong phủ ở, Lý quản gia vai vế cao ở một phòng, cấp thấp hơn ở xung quanh phòng Lý quản gia. Hần vừa mới tới, vẫn chưa chính thức trở thành hạ nhân trong phủ, cùng mười người khác chen chúc trong một gian phòng ngủ. Bên trong phòng ngủ đặt hai dãy giường, ở giữa là một lối đi nhỏ. Giường vừa nhỏ vừa chật, trong không khí toàn mùi mồ hôi khó ngửi của nam nhân trong phòng tỏa ra, nhưng đối với Đường Chấn Đông mà nói, có một nơi che nắng che mưa mà ngủ hần đã vô cùng thỏa mãn.

Lặng lẽ đẩy cửa phòng đóng chặt, Đường Chấn Đông rón rén đi về phía giường của mình. Đêm nay hần vẫn về muộn như đêm trước, tập dịch trong phòng đều đã ngủ say thở phì phò. Một mỏi cả ngày, Đường Chấn Đông toàn thân rã rời, xốc chăn lên muốn nằm xuống, đột nhiên phát hiện chăn bông và giường chiếu đều ướt đầm nước, bất chợt vừa tức vừa giận trừng to mắt.

Là ai?! Chắc chắn có người cố ý làm ướt giường ngủ của hần! Đường Chấn Đông ngẩng đầu nhìn một lượt, nam nhân cùng phòng đã sớm ngủ. Hần yên lặng đứng ở chỗ đó, lơ mơ nhớ đến bốn người tập dịch trong phòng, ban ngày va chạm với hần, gần như khẳng định là do bọn chúng làm.

Đêm nay không thể ngủ ở đây. Đường Chấn Đông ôm chăn chiếu ướt đầm nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ. Sau khi hần đi không lâu, trong phòng truyền đến tiếng nói của bốn người, “Trương lão đại tố cáo Đường Chấn Đông, không ngờ lại bị Lý quản gia mắng cho.”

“Sau này hần còn muốn đến nhà kho dỡ hàng, chẳng trách tức giận mà đổ nước lên giường Đường Chấn Đông, rõ ràng là muốn giữ thể diện.” Một nam tử có chút hả hê nói.

Nam nhân khác vội vàng tiếp lời, “Có phải hơi quá đáng không, để Đường Chấn Đông ở bên ngoài một đêm, hay là để hần ngủ với ta một đêm...”

“Người muốn quan tâm tên xấu xí kia? Bây giờ lão đại đang bị hần làm cho tức chết, lo mà giữ mình, đừng quản chuyện của người khác.” Nam nhân mở miệng lúc đầu khiển trách nam tử bị dao động.

Cuối cùng, một nam tử vẫn im lặng không nói phát biểu quan điểm, “Chúng ta ở một bên xem kịch vui không phải càng thú vị sao, nếu Đường Chấn Đông không thể ở lại, việc của hần chúng ta làm, tiền công không phải càng nhiều sao...” Dứt lời, trong phòng ngủ truyền đến một đợt cười dài.

Đường Chấn Đông đứng ở cửa, ngọn đèn mờ nhạt chiếu rọi cơ thể gầy yếu của hần. Một lúc lâu sau, hần ôm lấy chăn bông ướt sũng đi đến sân trong, phơi chúng lên sào tre trong sân rồi lại lê cơ thể mệt mỏi ngồi bên cạnh bàn đá.

Không thể ngủ trên giường, đêm nay chỉ có thể ở đây. Đường Chấn Đông ngồi trên ghế đá lạnh ngắt, ngẩng đầu nhìn mặt trăng tròn vành vạnh treo cao ngất trên bầu trời. Ánh trăng màu ngà bao phủ lên toàn bộ sân, hần giơ tay ra, ánh sáng ấm áp êm dịu vấy lên đầu ngón tay. Trước đây cũng từng có chuyện như vậy,

bị bài xích xa lánh, bị chèn ép, dù hấn có cố gắng làm việc thế nào cũng sẽ bị giáo huấn, mới đầu hấn còn tranh luận phải trái, sau đó phát hiện hấn chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng, thật sự rất khổ sở...

Tự nhủ mình phải sống tốt, nhưng đều bị khai trừ vì lý do khác nhau. Có lúc không biết phải làm sao mới tốt, nhưng nhớ tới những lần phải lưu lạc đầu đường xó chợ như tên ăn mày, lại cảm thấy chính mình bây giờ hạnh phúc.

Đường Chấn Đông cười khổ, thỉnh thoảng con người thật sự rất kì lạ, may hay không may chỉ dựa vào việc so sánh với hiện thực. Người thường mỗi ngày kiên trì làm việc vì muốn kiếm sống, ước ao được thăng quan phát tài như những người cùng tuổi mình, nhưng nhìn đến tên ăn mày bên đường lại cảm thấy cuộc sống của mình cũng không tệ, tâm trạng liền vui vẻ.

Đường Chấn Đông nghiêng người nằm úp trên bàn đá, ban ngày tiêu hao quá nhiều thể lực khiến hấn bây giờ chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi. Tuy nhiên bàn đá không phải là giường, hơn nữa lại ở bên ngoài, nếu không phải bị lạnh mà tỉnh thì cũng chính là bất chợt trượt chân giật mình thức giấc, ngủ rất khó chịu.

Đột nhiên cơ thể lạnh lẽo được chăn bông ấm áp đắp lên, Đường Chấn Đông tỉnh lại, ngẩng đầu, khuôn mặt thanh tú xa lạ đập vào mắt, giật mình hỏi, “Người là?”

Người thanh niên thấy hấn tỉnh, bị hù dọa, sau khi hoàn hồn, vội vàng nói với hấn, “Ta là Lâm Thanh, thấy người một mình ngủ ở đây, đắp chăn cho người.”

Đường Chấn Đông mỉm cười nói lời cảm ơn, không ngờ trong hậu viện còn có người tốt, chủ động hỏi thanh niên, “Người làm việc ở nơi nào?” Hấn nhìn qua khoảng mười bảy tuổi, trong đội tạp dịch không có hấn, vậy hấn là người phòng khác?

Lâm Thanh ngồi lên ghế đá bên cạnh, nói, “Ta là tiểu tư của thiếu gia.”

Tiểu tư của Thượng Quan Cẩm? Tiếp xúc với hấn đã lâu, những người xung quanh không quan tâm đến hấn như thế, trong viện có rất nhiều người, không ai đứng ra giúp hấn, vì thế Đường Chấn Đông rất cảm động, nhớ lại chuyện xảy ra lúc trưa.

Lâm Thanh nhìn Đường Chấn Đông lặng yên không nói, đôi mắt màu đen trong veo như nai con tràn đầy thiện ý, hấn nói, “Kì thật ta ở sát vách với người, bình thường thấy người, nhưng người không chú ý đến ta.”

Đường Chấn Đông ôm lấy vật áo, áy náy đáp lại, “Ta rất ít khi quan sát người khác.”

“Bởi vì người chỉ biết vui đầu làm việc.” Lâm Thanh mỉm cười nhìn hấn, không khách khí nói thẳng.

“Không làm tốt, sẽ không thể ở lại.”

“Người còn kiên định hơn so với nhiều người bụng dạ thông minh.”

Hai người trò chuyện trong bóng đêm lạnh lạnh, Lâm Thanh biết Đường Chấn Đông vì mưu sinh mà bôn ba khắp nơi, mà Đường Chấn Đông biết Lâm Thanh mười tuổi vào phủ Tĩnh An làm việc, biết nhiều chuyện trong phủ hơn những người khác.

Lâm Thanh thấy Đường Chấn Đông không phải là người khó gần, biết bởi vì khuôn mặt của hấn nên người ở hậu viện không ưa hấn, nên rất cẩn thận hỏi, “Mặt của người xảy ra chuyện gì?” Nếu không có vết sẹo, hấn sẽ là một người rất tuấn tú.

“...” Đường Chấn Đông giật mình, trái tim giống như bị dao nhọn đâm thủng, sắc mặt trở nên trắng nhợt.

“Xin lỗi, xin lỗi, ta nói chuyện quá thẳng, không nên hỏi người như thế...” Lâm Thanh thấy vẻ mặt kinh hoàng của hấn nên vội vàng xin lỗi, phạm là người đều có chuyện thương tâm, hấn cần gì phải bới lên vết thương của Đường Chấn Đông.

“Không sao...” Đường Chấn Đông biết hấn không có ác ý, nhưng không nói chuyện trong lòng cho hấn. Chuyện đã qua không muốn nhắc lại, là một cơn ác mộng khủng khiếp.

Hôm nay Đường Chấn Đông vừa mới dỡ xong hàng ở nhà kho, đang muốn về phòng nghỉ ngơi, không ngờ gặp Lý quản gia ngoài hành lang. Lý quản gia gọi hấn lại, bảo hấn xách hai thùng nước nóng cho Thượng

Quan Cẩm. Hắn gật đầu đồng ý, không ngờ quãng đường lại rất xa. Phòng ngủ của Thượng Quan Cẩm ở lầu các phía nam, mà gia quyến đều ở đình viện phía bắc.

Từ phía bắc đi đến lầu các phía nam cần đi qua rất nhiều hành lang gấp khúc và hoa viên. Lúc này Đường Chấn Đông bị choáng váng, hơn nữa xách theo hai thùng nước nóng, tinh thần căng thẳng cao độ, e sợ đụng phải người khác.

Vất vả lắm mới đến trước phòng ngủ của Thượng Quan Cẩm, mồ hôi nhễ nhại, giơ tay gõ cửa, ý bảo tiểu tư trong phòng đi ra, sau đó hắn đặt thùng gỗ trước cửa, xoay người bước đi.

Cửa gỗ từng bách đổ được mở ra, tiểu tư thấy người đến là hắn, nhẹ nhàng gọi, “Đường Chấn Đông, chờ một chút.”

Đường Chấn Đông quay đầu lại, thấy Lâm Thanh, hơi ngẩn người, chợt nhớ hắn là tiểu tư của Thượng Quan Cẩm, nên hắn xuất hiện tại đây cũng không có gì lạ, chỉ là không rõ tại sao hắn gọi mình, bèn hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Lâm Thanh cười như tiểu hồ ly, vẫy tay với hắn, ý bảo hắn trở lại.

Đường Chấn Đông khó hiểu đi đến, Lâm Thanh kéo cánh tay cánh, muốn hắn vào phòng ngủ của Thượng Quan Cẩm. Hắn thoáng chốc ngừng bước, “Ta không thể vào, người có chuyện gì, nói cho ta biết bây giờ đi.”

Lâm Thanh ngẫm nghĩ rồi nói, “Thiếu gia uống say rồi, sẽ không phát hiện ra người, có thể giúp ta xách thùng nước vào không?”

“Được.” Đường Chấn Đông không chút do dự bước vào đi đến phòng tắm của Thượng Quan Cẩm. Trong không khí mát rượi thoang thoang hương rượu nhàn nhạt dễ chịu, Đường Chấn Đông đổ nước nóng vào trong bể gỗ. Xuyên qua tấm bình phong thủy mặc bằng lụa trắng mỏng quan sát phòng ngủ của Thượng Quan Cẩm.

Phòng ngủ bố trí lịch sự tao nhã, không hề xa hoa phung phí, cửa vào phòng hình vòm có rèm che, lờ mờ thấy Thượng Quan Cẩm đang nằm trên giường nhỏ. Ngũ quan tinh xảo tuấn mỹ, da thịt không tì vết, mỹ lệ như một đóa hoa sen, trong khi say vẫn duy trì phong thái thanh lịch tao nhã như đóa sen. Do có chút men say, Thượng Quan Cẩm không phát hiện trong phòng có hơn một người.

Đường Chấn Đông nhớ lại lần trước nhìn thấy Thượng Quan Cẩm là Thượng Quan Cẩm giúp hắn vặn lại khớp xương. Người cao quý lạnh lùng như thế lại nguyện ý giúp hắn, không thể ngừng nhớ đến sự hiện diện của hắn, nhưng khoảng cách của bọn họ quá xa, không thể tùy tiện là có thể gặp mặt hắn, cho nên khi nhìn thấy dáng dấp ưu nhã của hắn, không chỉ cảm thấy yên lòng.

Lâm Thanh thấy hắn đưa nước nóng vào xong, kéo hắn ra đại sảnh, bưng hai phần bánh ngọt tinh xảo đi đến trước mặt hắn, “Đây là bánh nhân táo và bánh bơ hạnh nhân, người muốn ăn loại bánh nào, mang về mà ăn.”

“Không được! Đây là bánh ngọt của thiếu gia.” Đường Chấn Đông buột miệng từ chối.

“Đây là phần thưởng của thiếu gia, hắn là người chủ tốt.” Lâm Thanh cười liếc mắt nhìn Thượng Quan Cẩm, rồi nhỏ giọng nói với hắn, “Người vừa giúp ta đưa hai thùng nước nóng vào phòng tắm, ta muốn đưa cho người một phần lễ tạ ơn.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn hắn, “Người quá khách khí...”

Thượng Quan Cẩm nằm ở trên giường chợt mở mắt ra, hắn tuy uống say nhưng không đến nỗi không có chút ý thức nào. Sau khi Đường Chấn Đông đến thì liền tỉnh, rồi dành thời gian nghe hai người nói chuyện trong đại sảnh. Bánh ngọt là hắn thưởng cho Lâm Thanh, không ngờ Lâm Thanh lại vui lòng chia cho Đường Chấn Đông...

Bọn họ biết nhau lúc nào? Quan hệ có vẻ rất tốt. Thượng Quan Cẩm quay đầu nhìn Đường Chấn Đông, ánh nền ấm áp rơi vào thân thể màu xanh của hắn. Khi hắn không khom lưng thì cơ thể nhìn khá cao lớn và rắn rỏi, thỉnh thoảng hắn lại ngẩng đầu đáp lời Lâm Thanh, phát hiện Lâm Thanh đang nhìn mặt hắn thì lại cúi đầu. Hình dạng thanh khiết hiền lành, rất dịu dàng hòa nhã, giống như đồ sứ trắng không tì vết.

Chỉ tiếc khuôn mặt anh tuấn đã bị hủy, tựa như bộ đồ sứ trắng vốn hoàn mỹ đó bị rạch vài đường ngang dọc, thật đáng tiếc và thảm liệt, khiến cho lòng xót xa.

Đây cũng là lý do hấn tiếp cận Đường Chấn Đông... Vậy Lâm Thanh cũng cảm thấy thế? Thượng Quan Cẩm hơi nheo đôi mắt sắc bén lại, thẳng thừng nhìn Đường Chấn Đông.

Lúc này Đường Chấn Đông đang thì thầm nói với Lâm Thanh gì đó, sau đó vội vàng rời khỏi phòng ngủ. Lâm Thanh đứng ở chỗ cũ cảm thấy kinh ngạc, chưa gặp qua người nào thành thật như thế, mặc kệ hấn nói thế nào cũng không nhận bánh ngọt.

Lâm Thanh có chút khổ sở nói, “Lẽ nào bởi vì không phải ta mua nên không nhận...”

Phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh lạnh lạnh do rèm che va nhau, Lâm Thanh quay đầu nhìn lại thấy Thượng Quan Cẩm mang theo vẻ mặt lạnh băng đi đến. Đã quen với khuôn mặt này của hấn, Lâm Thanh vẫn lật đật hành lễ với hấn, “Thiếu gia, người tỉnh rồi?” Phát hiện mình còn bưng bánh ngọt, vội vàng buông xuống. Một giọng nói trầm thấp lạnh buốt truyền vào màng tai, “Sau này bánh ngọt không có phần người!”

“A!” Lâm Thanh hoảng sợ nhìn Thượng Quan Cẩm.

“...” Thượng Quan Cẩm bình thản rời khỏi phòng ngủ, có vẻ mất hứng. Lâm Thanh vậy mà dám đưa bánh ngọt hấn ban thưởng cho Đường Chấn Đông, gia tăng thiện cảm của Đường Chấn Đông với hấn. Điều này làm cho lòng Thượng Quan Cẩm rất khó chịu!

4. Chương 4

Mặt trăng lưỡi liềm treo trên bầu trời màu xanh đen, ánh trăng bạc xuyên qua kẽ lá xum xuê rơi vào người Đường Chấn Đông. Hấn nhẹ nhàng đi về bắc viện, hồi tưởng lại chuyện vừa mới xảy ra, không khỏi thổ dài. Không ngờ Lâm Thanh lại khách khí đáp tạ hấn chỉ vì chút việc nhỏ mà hấn giúp.

Đó là đồ Thượng Quan Cẩm thưởng cho Lâm Thanh, sao lại có thể vì giúp chút chuyện con con mà nhận lấy. Huống hồ hấn chỉ làm việc được phân công, chưa bao giờ muốn đòi phần thưởng. Nhưng mà Lâm Thanh và Thượng Quan Cẩm đều là người tốt, họ không kinh thường hấn chỉ bởi vì khuôn mặt xấu xí của hấn, cũng không chỉ trở sau lưng hấn như người khác, khiến hấn cảm thấy ở trước mặt họ hấn là người bình thường.

Đường Chấn Đông lau mồ hôi trên trán, cảm giác toàn thân ướt mồ hôi dính dấp khó chịu, rất muốn tắm rửa. Thông qua các hành lang, qua những con đường dốc, sau đó đi đến chỗ sâu thẳm trong rừng cây, dọc đường nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, ngay cả trong không khí cũng bỗng bình hương thơm tươi mát của cây cối, đó là mùi hương nguyên thủy do thực vật phát tán, rẽ bụi cây rậm rạp ra, mặt hồ thu thủy phát ra một lớp ánh sáng óng ánh.

Đường Chấn Đông nhìn quanh, thấy không có người, tháo đai lưng.

Dưới ánh trăng êm ái, cơ thể rắn chắc mà khỏe mạnh của hấn hiện ra rõ ràng. Hình dáng nam tính không sọc lồi hoàn mỹ tuyệt đẹp. Trong ánh sáng dịu dịu, loang loáng thấy được vết sẹo đan xen trên người hấn, là vết sẹo do roi quất, dao đâm, bị phỏng, có nông có sâu, vô cùng chướng mắt, ngay cả thất lưng và hai chân cũng có. Hiển nhiên người thực hiện hình phạt biết cách làm hấn đau đớn, mỗi một vết thương đều đủ để cho hấn đau muốn chết nhưng không thể dễ dàng chết được.

Đường Chấn Đông đi vào trong hồ nước, hờ hững nhắm mắt, không thèm nhìn cơ thể của mình, chỉ yên tĩnh chà xát tẩy rửa. Gió khê khàng thổi qua mái tóc đen của hấn, dường như cảm nhận được gì đó, hấn quay đầu nhìn về một chỗ trong rừng cây.

Rừng cây xum xuê đen kịt không có một bóng người, Đường Chấn Đông quay đầu lại, ánh mắt nhàn nhạt nhìn mặt hồ gợn sóng lẫn tẩn, không hiểu hấn đang suy nghĩ điều gì.

Gió thổi làm lay động lá cây xanh biếc, một đợt xào xạc, ánh sáng giống như những con đom đóm dạo chơi lêu lổng khắp nơi. Thượng Quan Cẩm đứng ở sau một cây đại thụ, lặng lẽ nhìn Đường Chấn Đông ở trong hồ nước, gương mặt mỹ lệ tựa như băng tuyết điêu khắc được bao phủ một lớp ánh sáng u ám.

Sau khi Thượng Quan Cẩm từ phòng ngủ đi ra thấy Đường Chấn Đông, phát hiện hắn không trở về bệnh viện, bèn theo hắn đến bên hồ, thấy hắn cúi đầu liền muốn rời đi nhưng hai chân cứng lại không thể cử động. Thượng Quan Cẩm không rời mắt nhìn chằm chằm Đường Chấn Đông, thấy cơ thể đầy vết sẹo của hắn, trái tim đột nhiên bị thắt chặt. Bởi vì buôn bán dược liệu nên Thượng Quan Cẩm gặp qua rất nhiều người bị thương, lại nhìn đến thân thể tràn ngập vết sẹo của hắn, cả người ớn lạnh, vì hắn từng chịu cực hình mà càng đau đớn, cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

Thượng Quan Cẩm cúi đầu xuống, con ngươi lạnh lẽo màu đá vỡ chai giống như cây cỏ bị gió lốc làm cho mềm nhũn. Bỗng nhiên hồ nước vang lên tiếng ào ào, ngẩng đầu lên thấy Đường Chấn Đông đi lên khỏi mặt hồ. Cả người hắn trần truồng, tứ chi mạnh mẽ có lực, giống như một con báo đen vừa chạy trốn khỏi rừng xanh. Đường Chấn Đông khom người nhặt y phục, bọt nước trong suốt theo khuôn ngực rộng rãi màu đồng thiếp chảy xuống bụng, chậm rãi trượt vào giữa hai chân hắn...

Đường nhìn của Thượng Quan Cẩm di chuyển trên thân thể Đường Chấn Đông, bất chợt Thượng Quan Cẩm quay đầu đi, tiếp theo màu đỏ ửng nhanh chóng lan tràn trên làn da ngọc, không che giấu được dấu vết.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Thượng Quan Cẩm tiện tay cầm lấy một cuốn sách, giở ra xem trong giây lát, lần nữa khôi phục vẻ mặt lạnh lùng băng giá, đóng sách lại, nói với một người khác trong phòng, “Mạc Trần, điều tra một người cho ta.”

Một bóng đen cao lớn xuất hiện từ một nơi bí mật gần đó, kính cẩn nói, “Xin thiếu gia phân phó.”

Thượng Quan Cẩm không do dự mà ra lệnh, yêu cầu y điều tra thân thể của Đường Chấn Đông. Mặc dù điều tra như thế có vẻ thô bỉ, cũng không tôn trọng Đường Chấn Đông nhưng trong lòng hắn có nhiều mối nghi ngờ cần làm sáng tỏ, bất ngờ là trinh thám được cẩn thận bởi đường cũng không thể điều tra được gì.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Đường Chấn Đông như mọi khi đến hậu viện chẻ củi, nhưng còn chưa bắt đầu làm việc, Lý quản gia đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, ánh mắt lạnh lẽo nói với hắn, “Đến nhà bếp một chuyến.”

“Có chuyện gì sao” Đường Chấn Đông khó hiểu hỏi.

Lý quản gia mắt hững hờ nói, “Tết đoàn ngộ rồi, đương nhiên phải đến hỗ trợ nhà bếp.” Kỳ thật tạp dịch không cần phải đến nhà bếp hỗ trợ, nhưng thiếu gia nói vết thương trên người hắn còn chưa lành, rảnh bố trí công việc dễ dàng cho hắn.

Đường Chấn Đông không ngờ mình được bố trí đến giúp nhà bếp, giật mình ngẩng đầu thấy Lý quản gia trừng mắt, không dám chậm trễ chạy đến nhà bếp.

Nhà bếp cách nơi ở của Thượng Quan Cẩm không xa, thuận tiện cho hạ nhân hầu hạ hắn dùng cơm nhanh chóng. Bởi vì muốn nghênh đón tết đoàn ngộ gần đến, bốn năm chiếc chậu gỗ đặt trong sân lớn, bên trong ngâm lá trúc tươi mới hái xuống, còn có bảy tám chậu gỗ để bỏ gạo nếp, đậu phộng, táo đỏ, hạt dẻ, thịt lợn và bánh đậu.

Không khí ngày lễ tết tràn ngập, hai mươi hạ nhân tay chân nhanh nhẹn quần bánh ú. Toàn bộ phủ Tĩnh An có ba bốn trăm người, bánh ú sẽ phải gói rất nhiều, nên Lý quản gia sắp xếp một phần người làm chuyên môn gói bánh ú, một phần khác chuyên môn treo cây xương bồ, cây ngải cứu, cây cỏ hao, cây thương trạch và bạch chỉ.

Thợ cả trong phòng bếp thấy Đường Chấn Đông vốn định phân hắn đi treo ngải cứu, nhưng người gói bánh ú quá ít, thế là phân công Đường Chấn Đông đến nơi thiếu người.

Đường Chấn Đông ngồi trên chiếc ghế nhỏ mặt mày ủ rũ, hắn chưa từng tự mình gói bánh ú, mặc dù hằng năm tết đến đều được ăn nhưng hắn cảm thấy gói bánh thật sự rất khó, hỏi người bên cạnh gói thế nào, đối phương nói bạn không rảnh dạy hắn.

Thái độ tràn ngập thù địch khiến Đường Chấn Đông từ bỏ không nhờ người khác dạy nữa...

Hắn dựa theo trí nhớ mà gói, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn người khác làm, vừa làm vừa bắt chước nhưng nếu không phải lá trúc nứt ra thì gạo nếp cũng tràn ra ngoài, rất vất vả mới gói được một chiếc bánh ú đúng tiêu chuẩn, cảm giác có thành tựu.

Lâm Thanh vừa vào nhà bếp thì thấy Đường Chấn Đông liền vui vẻ chạy đến. Đường Chấn Đông chăm chú làm việc không phát hiện hắn đến bên cạnh, mãi cho đến khi Lâm Thanh đi lên trước, cúi xuống nhặt lấy chiếc bánh nhân đậu phộng hắn gói, không nể nang mà chọc ghẹo, “Bánh ú người gói, cho vào trong nồi nấu sẽ nổ tung.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn Lâm Thanh, lại xem bánh ú hắn cầm trong tay, không khỏi mở miệng hỏi, “Sao người lại ở đây?”

“Đương nhiên là đến để gói bánh ú.” Lâm Thanh ôn hòa cười, lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi bên cạnh hắn, “Người đến nhà bếp giúp đỡ dễ dàng hơn nhiều, tạp dịch hôm nay phải đi nhà kho di chuyển tặng phẩm, còn phải đến các cửa hàng tặng quà mừng, mệt chết đi được.”

Đường Chấn Đông xấu hổ nói, “Bây giờ ta đang cố gắng làm tốt cái này.”

“Chờ người học được, người sẽ cảm thấy rất đơn giản.” Lâm Thanh xê dịch ghế, cầm lấy tác phẩm thất bại của Đường Chấn Đông, gia công lại lần nữa, chiếc bánh ú ba mặt năm đỉnh hình thoi được gói rất đẹp, vừa vặn mà chắc chắn.

Đường Chấn Đông khen ngợi, “Thật khá.” Lại cúi đầu nhìn chiếc bánh hình dạng kì quái mình gói, hắn chỉ muốn dùng lá trúc gói gạo nếp, gói xong găng sức buộc chặt, cho nên giống như Lâm Thanh đã nói, nấu trong nồi bánh sẽ nổ tung.

Lâm Thanh nhìn Đường Chấn Đông cúi đầu, đến gần dạy hắn gói bánh, tránh cho hắn bị sự phụ ở phòng bếp mắng vì gói xấu.

Đường Chấn Đông đặt bánh ú được gói đẹp đẽ vào trong chậu gỗ, ngừng đầu nhìn ngón tay sạch sẽ của Lâm Thanh, hỏi, “Người cũng phải làm cái này?” Hắn là tiểu tư của Thượng Quan Cẩm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gọi, sao có thể chạy đến phòng bếp.

“Ta gói rồi mang bán.” Lâm Thanh nói đùa, quay đầu thấy Đường Chấn Đông tin là thật mà nhìn hắn, bật cười một tiếng, ánh mắt nhẹ nhàng di chuyển, “Lý quản gia nói ta gói bánh rất đẹp, muốn ta gói cho lão gia.”

Đường Chấn Đông khó hiểu nhìn hắn, “Lão gia?”

“Lão gia cũng ở trong phủ, nơi ở của hắn như cung điện của hoàng đế, rảnh rỗi ta đưa người đi ngắm trộm.” Lâm Thanh nhanh nhẹn gói bánh ú, không quên kể chuyện mình biết cho hắn, hiểu nhiên xem Đường Chấn Đông là bằng hữu, không có gì phải giấu nhau.

Thượng Quan gia là danh môn vọng tộc thành Lạc Dương. Tổ phụ Thượng Quan Minh và hoàng đế khai quốc cùng nhau gây dựng giang sơn, lập nhiều chiến công hiển hách, đại tướng quân trấn quốc được bá quan bái lạy, tay cầm binh quyền, thống lĩnh chúng tướng, chống lại cường địch, được liệt vào công thần đệ nhất.

Thế hệ sau cũng đều xuất sắc hơn người, quan chức hiển hách, liên tục từ thời Ngũ Đại đều có tướng quân phụ tá hoàng đế, gia tộc trước nay có trăm người làm quan, là gia tộc dưới một người trên vạn người trong triều, là dòng dõi mà bách tính hay quan lại đều muốn dựa vào. Đến thế hệ của Thượng Quan Cẩm, ngoài phụ thân Thượng Quan Lang làm tướng trong triều, biểu tỷ hiện nay là hoàng hậu, thì gia tộc có thể nói là hưng thịnh phần vinh, ngay cả phủ Tĩnh An cũng do đích thân hoàng thượng ban thưởng.

Mặc dù Thượng Quan Cẩm không chọn đi theo con đường làm quan, nhưng việc làm ăn buôn bán cũng vô cùng đồ sộ. Người ta nói tiền của trong thiên hạ mười phần, Thượng Quan gia chiếm bốn phần, một phần ở Giang gia chôn Kinh Châu, năm phần còn lại ở sơn trang Liên Vân chôn kinh thành, sơn trang Thụy Lệ chôn Đông Châu và phường Dật Trần chôn Tô Châu, nhưng thực tế của cải của Thượng Quan gia đã vượt xa những nơi khác.

Gói xong bánh ú, Lâm Thanh từ biệt Đường Chấn Đông, được Lý quản gia sắp xếp cho ra ngoài làm việc khác.

5. Chương 5

Đường Chấn Đông thay thế Lâm Thanh đưa bữa trưa đến Thiên Đường. Lý quản gia nói hân hôm nay hỗ trợ ở nhà bếp không cần chạy đi nơi khác, cho nên hân cũng không thắc mắc gì về lầu các của Thượng Quan Cẩm.

Thiên Đường bày biện vô cùng xa hoa lộng lẫy, thức ăn tinh xảo đặt chặt trên bàn lớn hình tròn, đủ cho bốn năm người trưởng thành ăn. Đường Chấn Đông đoán tết đoàn ngộ lão gia sẽ hện Thượng Quan Cẩm cùng ăn, cho nên đối với việc phô trương như thế cũng không cảm thấy kì quái. Qua hai canh giờ, Đường Chấn Đông theo các hạ nhân khác đến Thiên Đường dọn dẹp, bất ngờ là dù đồ ăn thức uống nhiều như thế nhưng còn thừa chưa đến một phần năm. Hạ nhân bên cạnh đã quen nên không có biểu cảm gì, chỉ dặn dò Đường Chấn Đông, “Đồ thức ăn thừa đi.”

Đường Chấn Đông không hỏi nhiều đi đồ thức ăn. Đến tối, Lâm Thanh làm việc ở bên ngoài xong trở về, tiện thể cùng hân đến Thiên Đường thu dọn bát đĩa. Thức ăn vẫn nhiều như lúc trưa nhưng còn thừa rất nhiều, thoạt nhìn chỉ có mỗi Thượng Quan Cẩm ăn. Đường Chấn Đông cảm thấy ngạc nhiên, khe khẽ hỏi Lâm Thanh, “Đêm nay chỉ có thiếu gia ăn sao?”

Lâm Thanh vừa thu dọn mâm vừa nói, “Đúng vậy.”

“Tại sao phải chuẩn bị nhiều đồ ăn như thế?”

“Ăn tết đương nhiên phải ăn ngon hơn.” Lâm Thanh khẽ cười, nói, cảm thấy câu hỏi của hân thú vị.

Đường Chấn Đông nhìn Lâm Thanh đặt thức ăn vào cặp lồng, nhẩn nại, cuối cùng vẫn hỏi nghi vấn trong lòng, “Lão gia không đến ăn sao?”

“Lão gia bận rất nhiều việc, không có thời gian.” Lâm Thanh vừa ngáp vừa nói, có vẻ hôm nay ra ngoài làm việc đã rất mệt mỏi.

Đường Chấn Đông tiếp nhận đồ trên tay hân, nói, “Người vất vả cả ngày rồi, đi nghỉ đi.”

“Sao lại không biết xấu hổ thế được.” Ánh mắt Lâm Thanh mỉm cười nhìn hân, “Ban ngày đã để người làm việc của ta, bây giờ không thể tiếp tục làm phiền người nữa.”

“Việc còn lại không nhiều lắm, ta làm được.” Đường Chấn Đông nhìn hân, nói, trong phủ hân giúp đỡ mình rất nhiều, rất muốn tìm cơ hội báo đáp hân. Bây giờ thấy hân mệt nhọc, phải giúp đỡ chia sẻ với hân.

Lâm Thanh thấy hân khẳng khẳng, không khách khí mà từ chối nữa. Dù sao hôm nay là tết đoàn ngộ, xong cơm tối việc cũng không nhiều. Hơn nữa Thượng Quan Cẩm đang bàn công việc với vài người ở tiền thính, sẽ không trở lại quá nhanh, nên hân nhờ Đường Chấn Đông đưa nước tắm cho Thượng Quan Cẩm.

Đường Chấn Đông mang bát đĩa về nhà bếp, vừa rửa bát vừa đun nước nóng. Khi hân rửa xong bát thì nước cũng đã sôi. Đổ nước nóng vào thùng gỗ, hân vội vàng chạy đến phòng ngủ của Thượng Quan Cẩm, hi vọng trước khi hân trở về mình đã làm xong việc.

Đến phòng ngủ phát hiện đèn đuốc trong phòng sáng trưng, Đường Chấn Đông chợt cảm thấy lo lắng, không ngờ Thượng Quan Cẩm lại trở về nhanh như thế, cần Lâm Thanh gọi, nhưng Lâm Thanh đã trở về nghỉ ngơi, nên hân không lùi bước mà gõ gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính hơi khàn khàn cách một cánh cửa truyền ra. Đường Chấn Đông nhẹ nhàng đẩy cửa vào, mang theo thùng gỗ vào theo.

Thượng Quan Cẩm ngồi ở sau bàn sách, thấy người đến là hân, hơi ngẩn ra, chỉ trong chốc lát đã khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày, hỏi, “Sao người lại đến?” Lúc trước bàn công việc làm ăn với ông chủ tiệm buôn lá trà, không ngờ về sẽ gặp mặt hân.

“Lâm Thanh khó chịu, ta giúp hân mang nước nóng đến.” Đường Chấn Đông nói lí do đã suy nghĩ kĩ càng, đoán với tính cách của Thượng Quan Cẩm hân sẽ không làm khó mình.

Quả nhiên Thượng Quan Cẩm không hỏi gì thêm mà chỉ nói, “Người đổ nước nóng vào trong bể gỗ đi.”

“Được.” Đường Chấn Đông lên tiếng, đổ nước vào bể. Sau khi đi ra, kính cẩn nói với Thượng Quan Cẩm, “Nước nóng đã xong.” Nghĩ làm xong là có thể về, không ngờ Thượng Quan Cẩm giữa hấn ở lại, “Còn chưa ăn gì phải không, ngồi xuống ăn chút đồ ăn đi.”

Đường Chấn Đông giật mình ngẩng đầu, ngơ ngác bất động, “Không cần...”

“Chút đồ ăn mà thôi, ngày mai nóng nực, để đến mai sẽ hỏng mất.” Thượng Quan Cẩm nhàn nhạt nói, không nhìn ra tâm trạng gì, chỉ là cả người hấn tỏa ra loại khí thế khiến không ai có thể từ chối, “Ngồi xuống đi.”

Đường Chấn Đông cẩn thận nói, “Ta đứng là được rồi.” Nhưng vì ánh mắt của Thượng Quan Cẩm mà phải ngồi xuống, ngồi chỗ cách hấn xa nhất. Thượng Quan Cẩm đương nhiên cũng phát hiện, tuy nhiên hấn không nói gì, chỉ là cúi đầu tiếp tục xem các khoản mục ghi chép.

Bọn họ cứ thế lặng yên cùng nhau ở một chỗ. Đường Chấn Đông kiêng dè thân phận hấn nên không dám nói nhiều, chỉ quyết mau lẹ ăn cho xong bánh ngọt rồi rời đi. Hấn ngạc nhiên phát hiện bánh ngọt trước mặt là bánh nhân táo và bánh bơ hạnh nhân mà Lâm Thanh mời hấn ăn lần trước, lần này vẫn như cũ... Lẽ nào lần trước hấn vào thì đã bị Thượng Quan Cẩm phát hiện? Nếu như tức giận thì lần này thấy hấn sao có thể cho hấn ăn bánh ngọt? Có lẽ là hấn suy nghĩ quá nhiều rồi. Huống hồ Lâm Thanh nói Thượng Quan Cẩm là chủ nhân tốt, như vậy cho hấn bánh ngọt là muốn đãi hấn, nếu đúng vậy, đây là lần đầu tiên hấn gặp được người tốt như thế.

Đường Chấn Đông ăn bánh ngọt trên bàn, lén lút ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, phát hiện hấn đang nhìn mình, liền cúi đầu, chỉ dám nhìn thẳng vào mặt đất, không dám chuyển tầm mắt nữa. Cẩm giác ánh mắt nhìn mình chuyển đi, cơ thể căng thẳng mới chậm rãi thả lỏng. Hấn không bao giờ có thể quen với cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm, bởi lẽ hấn là người không hoàn thiện. Hấn sợ khuôn mặt mình hù dọa người khác, vì thế bao giờ cũng cảm thấy tự ti.

Thấy Thượng Quan Cẩm đang dán mắt vào sổ sách, Đường Chấn Đông nhịn không được mà ngẩng nhìn hấn. Thượng Quan Cẩm ưu nhã ngồi đó, mặc áo màu xanh ngọc, mái tóc đen nhánh mượt mà như tơ lụa được cột lên, làn da mịn màng trong suốt, mặt mày thanh nhã, đẹp dễ như hoa như ngọc. Đường như khoản mục có vấn đề, thỉnh thoảng hấn lại cầm bút lưu lại chú thích. Tư thái cầm bút cao quý, đáng vẻ nổi bật, làm cho người ta phải cảm thán thanh niên như vậy không nên bị ràng buộc bởi buôn bán, trở thành thương nhân chỉ màng danh lợi trong mắt người đời. Phụ thân và tổ tiên hấn công danh hiển hách trong quan trường, tại sao chỉ một mình hấn chọn buôn bán mậu dịch. Còn nữa, hôm nay là tết đoàn ngộ, phụ thân hấn hình như cũng không tới thăm hỏi hấn hay cùng ăn cơm với hấn. Mà sáng sớm Lâm Thanh nói gói bánh ú là để tặng lão gia, cho nên Thượng Quan Cẩm đã sớm biết lão gia sẽ không đến?

Đường Chấn Đông ngồi trong phòng ngủ của Thượng Quan Cẩm nghĩ về chuyện của hấn, thỉnh thoảng ăn bánh ngọt trên bàn. Bánh ngọt rất ngon, rất khác với cơm tối dành cho hạ nhân, cho nên hấn ăn rất ngon lành.

Bỗng nghe được tiếng ho nhẹ của Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông nhẹ nhàng buông bánh ngọt xuống, ngẩng đầu nói với Thượng Quan Cẩm, “Thiếu gia, ta pha một chén trà cho người.”

Thượng Quan Cẩm hơi cảm thấy bất ngờ, chưa kịp phản ứng đã đồng ý, “Được.”, biết hấn không quen cách bày biện trong phòng, nói vị trí đặt bộ ấm trà cho hấn.

Đường Chấn Đông đứng dậy rời khỏi phòng khách, đến phòng ngủ bên cạnh, pha một chén trà lá thông An Hóa. Sau đó hấn cầm chén trà đến gần bàn sách, nhẹ nhàng đặt xuống.

Thượng Quan Cẩm nhìn hấn một cái, yên lặng uống một ngụm rồi hỏi, “Sao sau khi vào miệng trà lại có vị đắng ngọt ngào êm dịu vậy?”

“Bên trong bỏ thêm cam thảo, có tác dụng giải nhiệt làm mát.” Đường Chấn Đông nhẹ giọng giải thích. Nghe thấy giọng nói khàn khàn của Thượng Quan Cẩm, có thể là mấy ngày gần đây nóng nực nên nóng trong người, uống một chút trà thanh nhiệt sẽ giảm bớt bệnh trạng.

Thượng Quan Cẩm ngẩn người, lại uống thêm một ngụm trà, khước miệng cong lên yếu ớt không thể nhận ra. Đường Chấn Đông là người tinh ý hơn người khác, nói pha trà cho hắn cũng là do phát hiện hắn khản giọng, lại biết rõ phải pha chế phối hợp thế nào. Thượng Quan Cẩm hỏi, “Người hiểu nhiều về trà không?”

Đường Chấn Đông vẫn cúi đầu như trước, đáp lại, “Một chút mà thôi.”

Thượng Quan Cẩm lặng lẽ kéo gần bàn, lấy một ít lá trà đưa cho Đường Chấn Đông, “Biết đây là lá trà gì không?”

Đường Chấn Đông mặc dù thấy hành động của hắn khó hiểu, nhưng vẫn tiếp nhận lá trà màu ngọc bích, đầu tiên ngửi mùi hương, sau đó nhìn kỹ vẻ ngoài của lá trà, xem màu sắc và độ nhẵn, cuối cùng nói, “Đây là Lư Sơn vân vụ.” (đám mây Lư Sơn)

Thượng Quan Cẩm cảm thấy vô cùng hứng thú, Lư Sơn vân vụ là một trong mười loại trà nổi tiếng nhất, người thường rất khó nhận biết. Lúc này có thể thấy được Đường Chấn Đông đã từng học qua về trà, chỉ là không biết trình độ nông sâu thế nào, nên Thượng Quan Cẩm mới đưa lá trà từ trong hộp ra cho hắn, không ngờ Đường Chấn Đông có thể trả lời được.

Đến cuối cùng, có một loại trà làm khó hắn, liên tục nhìn nhưng Đường Chấn Đông không thể phân biệt được nó là loại gì, sau cùng hắn hoang mang nói, “Loại này rất giống Lư Sơn vân vụ nhưng hương thơm và màu sắc lại rất bình thường, đây là trà gì vậy?”

Thượng Quan Cẩm nhìn hắn, nói, “Cũng là Lư Sơn vân vụ, chỉ là chất lượng phổ thông.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc mở to mắt, “Khác biệt quá lớn, ta còn tưởng là hai loại trà khác nhau.”

Thượng Quan Cẩm giải thích cho hắn, “Một loại trà chất lượng kém và một loại trà chất lượng tốt, hai loại trà đẳng cấp khác nhau là do quá trình phơi khác nhau, lá nhỏ lá to, mỗi loại trà có thể phân ra thành năm cấp bậc.”

“Thì ra là thế...” Đường Chấn Đông nhìn lá trà xanh biếc trong lòng bàn tay, không ngờ trà cũng có thể phân chia như thế.

Thượng Quan Cẩm nhìn hắn không chuyển mắt, hỏi, “Trước đây ngươi từng học về trà sao?”

“Chỉ sơ sài thôi.” Đường Chấn Đông cúi đầu, trong con ngươi đen sâu thẳm bao phủ sự ảm đạm. Trước đây hắn học làm sao pha trà nên có thể nhận biết được rất nhiều loại trà khác nhau, cũng không phải quá hiểu biết như Thượng Quan Cẩm nghĩ.

Thượng Quan Cẩm thật lòng khen ngợi, “Hiểu được nhiều như thế là rất tốt rồi.”

Đường Chấn Đông không bình luận gì, tiến lên hai bước, đưa lá trà trong tay trả cho Thượng Quan Cẩm, trong lúc vô tình chạm phải bàn tay ấm áp của hắn, hoảng sợ mà thu tay về nhưng lại bị Thượng Quan Cẩm tóm chặt lấy. Đường Chấn Đông ngẩng đầu nhìn, vừa lúc thấy khuôn mặt tuyệt đẹp nghiêng nước nghiêng thành đó cùng ánh mắt phát sáng tựa như nhìn thấu tất cả mọi việc. Cẩm giác ấm áp giống như mặt trời tỏa nắng giữa trời đông khiến cả người Thượng Quan Cẩm nóng lên, nhìn tay Đường Chấn Đông mà hỏi, “Đau không?”

Trái tim Đường Chấn Đông vì hoảng sợ mà đập kịch liệt, những ngón tay thon dài có vết chai do phải chế củi thường xuyên, còn có vết rộp do cả ngày ngâm vào trong nước dùng lá trúc gói bánh ú. Hắn vừa lắc đầu nói không sao vừa cố gắng rút tay về, nhưng Thượng Quan Cẩm không chịu buông ra, trên tay căng thẳng, ảnh hưởng đến chỗ bị thương, hắn không khỏi buồn bực rên một tiếng.

Thượng Quan Cẩm buông hắn ra. Đường Chấn Đông vô thức rút tay về.

Thượng Quan Cẩm khe khẽ thở dài, lấy một lọ dược cao (thuốc mỡ) từ trong ngăn kéo ra, không để ý đến vẻ mặt ngạc nhiên của Đường Chấn Đông, lần thứ hai nắm tay hắn, bôi dược cao (thuốc mỡ) vào vết thương trên tay hắn, “Có thương tích thì đừng làm nhiều việc.”

“Việc cũng không nhiều, tại chân tay ta vụng về.” Đường Chấn Đông không được tự nhiên quay mặt đi, hoàn toàn phớt lờ chuyện đang xảy ra, nhưng cảm giác tê dại ngứa ngáy ở bàn tay truyền đến, tựa như bị lông chim nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay.

“Sau này cẩn thận một chút, đừng để bị thương nữa.” Trên khuôn mặt nhợt nhạt trong bóng tối của Thượng Quan Cẩm để lộ một chút ảm áp làm người ta động lòng, ánh mắt thâm thúy như hồ nước tĩnh lặng lại nhìn hắn, bày tỏ quan tâm lo lắng.

Nơi nào đó trong ngực Đường Chấn Đông rung động không ngớt. Ban đầu tưởng rằng Thượng Quan Cẩm chỉ là thương gia, nhưng sau khi Lâm Thanh kể cho hắn gia thế của Thượng Quan Cẩm, hắn mới biết thân thế Thượng Quan Cẩm hiển hách, cho dù có lên quan trường, cũng có quyền thế không ai sánh được, nhưng lúc này đây Thượng Quan Cẩm lại giúp hắn bơi được.

Lần thứ hai rồi. Lần đầu là giúp hắn nắn xương, lần này Thượng Quan Cẩm lại tự tay bơi được cho hắn, thường ngày còn rất chăm sóc hắn. Không hiểu cảm giác quan tâm đối với Thượng Quan Cẩm là gì, nhưng với khuôn mặt xấu xí này mà còn có người chú ý đến sự tồn tại của hắn, chắc là do thương xót cho hắn. Cảm xúc trong lòng Đường Chấn Đông lộn xộn, một câu nói không nên lời, chỉ cúi đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, vừa lúc Thượng Quan Cẩm ngẩng đầu lên, đôi môi ảm áp bất ngờ lướt qua môi hắn.

Mềm mại và ẩm ướt. Thượng Quan Cẩm cảm giác được, nhưng chưa kịp phục hồi tinh thần từ xúc cảm thì Đường Chấn Đông đã lùi lại vài bước, giữ khoảng cách với hắn, cúi đầu xin lỗi, “Xin lỗi.”

Thượng Quan Cẩm kinh ngạc nhìn hắn, là hắn vô ý đụng vào Đường Chấn Đông, người xin lỗi phải là hắn, sao Đường Chấn Đông lại xin lỗi, vươn tay muốn vỗ vai Đường Chấn Đông nhưng cảm thấy làm vậy quá mức đường đột.

Đường Chấn Đông xấu hổ đứng im, không dám nhìn Thượng Quan Cẩm mà nói, “Tay của ta dính đầy được, ở lại cũng không thể làm được gì, ta có thể về không?”

Thượng Quan Cẩm lẳng lặng nhìn hắn rồi phát tay. Nhìn Đường Chấn Đông vội vàng rời khỏi phòng mình, hắn khẽ nhíu mày. Từ trước đến nay có vô số người nịnh bợ hắn, chưa từng người nào từ chối hắn, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải người cuống cuống muốn rời xa hắn như thế, chẳng lẽ vô tình chạm môi Đường Chấn Đông làm Đường Chấn Đông tức giận? Dù sao Đường Chấn Đông có vẻ rất không thích gần gũi với người khác.

6. Chương 6

Từ ngày hôm đó, Đường Chấn Đông cố gắng tránh né Thượng Quan Cẩm mà Thượng Quan Cẩm cũng không truyền hấn đến. Tâm trạng hỗn loạn dần dần biến mất, chỉ là đôi khi nhớ lại ánh mắt thâm thúy mà thân thiết của Thượng Quan Cẩm, hắn không rõ là mình hiểu hay không hiểu.

Hắn đã từng có một tình yêu vững bền. Khi làm thị vệ cho tiểu thư nhà quan thì nảy sinh tình cảm, nhưng bởi vì chênh lệch gia thế quá nhiều nên tách ra.

Ngẫm lại cũng không có gì đáng trách, hắn không có tiền, không có quan chức, chỉ là một người bình thường, cho nên gặp việc bất bình cũng chỉ có thể chịu đựng hoặc trốn tránh. Bây giờ có nam nhân như thế quan tâm đến hắn, khiến hắn không biết phải nghĩ gì. Có lẽ là thương cảm quan tâm hắn hơn người khác một chút, nhưng hắn không được tự nhiên với sự bố thí tình cảm đó. Hơn nữa, địa vị của hai bên đã định trước không thể ở bên nhau, cho nên không cần nghĩ ngợi vẩn vơ làm gì.

Đường Chấn Đông ngồi ở trong sân giặt y phục, khi gặp phải chuyện phiền lòng hắn sẽ vui đầu làm việc cho đến khi mệt đến mức không có sức lực để suy nghĩ bất kì chuyện gì. Đứng dậy, hắn phơi xiêm y lên trên sào tre thì cũng vừa lúc đến trưa, vừa đến giờ ăn cơm. Hắn đi đến Thiên Thính, nơi hạ nhân tụ tập để dùng cơm mỗi ngày.

Giữa gian nhà to lớn rộng rãi đặt ba mươi chiếc bàn, mỗi chiếc bàn ngồi mười người, trên mỗi bàn có mười lăm món ăn, mặc dù vẫn kém hơn nhiều so với chủ tử, nhưng có món mặn món chay, thế đã là phong phú. Đường Chấn Đông bới một bát cơm, tìm một nơi mà ngồi xuống.

Chưa ăn được hai miếng cơm thì Trương Hào mang theo mấy người tạp dịch đi đến bàn Đường Chấn Đông đang ngồi, nhìn Đường Chấn Đông, cơn tức lập tức bốc lên, khinh miệt liếc mắt nhìn hắn, nói, “Phiền người đi chỗ khác! Ở đây không phải chỗ người muốn ngồi thì ngồi, hiểu chưa?”

“...” Đường Chấn Đông không muốn lại xung đột với gã, yên lặng đứng dậy rời đi, mặc ai muốn ngồi chỗ nào thì ngồi.

Trương Hào thấy vẻ lãnh đạm hờ hững của hắn thì lại phát cáu. Lần trước gã tổ cáo với Lý quản gia lại bị Lý quản gia trách mắng, Lý quản gia mặc dù chán ghét tên xấu xí này nhưng vẫn thiên vị hắn, thật không hiểu, nhưng Lý quản gia cũng không để hắn làm tại nhà kho lâu đâu.

Dù sao gã đã ở phủ Tĩnh An từ lâu, không giống như Đường Chấn Đông vừa mới tới có thể bị đuổi đi bất kì lúc nào.

Trương Hào cầm đũa lấy thức ăn, tạp dịch hai bên trái phải hầu hạ gã, bới một bát cơm cho gã nhưng không cẩn thận lật úp bát, cơm rơi tung tóe khắp mọi nơi. Gã bực mình đập bàn thả đũa xuống, thở hồng hộc mắng tạp dịch, “Mất người để đi đâu thế hả, chuyện nhỏ như thế còn làm không xong, đừng tới tên ngu ngốc nhà người, ta thật xui xẻo!”

“Đại ca, xin lỗi, là do chân tay ta lóng ngóng.” Tạp dịch khúm núm nhận lỗi, rất sợ bị gã cho ăn đấm.

Trương Hào vẫn mắng chửi không dứt, mắng tạp dịch bới cơm cũng không bới nổi, sau đó lại mắng hắn quấy rầy bữa cơm của những người khác. Tuy nhiên thực tế chính là tiếng nói oanh tạc ồn ào của gã khiến Đường Chấn Đông và những người khác đều bị quấy nhiễu.

“Người bên kia, đi đến phòng ta mang bát lại đây!” Chỉ một ngón tay, là cái đầu của Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông nghi hoặc quay đầu lại, “Ta?”

“Chính là người! Lẽ nào ta không sai khiến được người!”

“Ta không biết phòng người ở đâu!” Đường Chấn Đông thản nhiên nói, mặc dù họ là tạp dịch ở hậu viện nhưng không ở cùng một phòng. Huống hồ cho dù biết gã ở phòng nào, thì cũng không thể biết được bát của gã là chiếc nào.

Trương Hào banh miệng ra, “Người chính là không muốn đi, lại còn tìm cớ!”

“Ta không biết phòng người ở đâu.” Đường Chấn Đông nhắc lại.

“Kiếm cớ! Đã như vậy, hôm nay người cũng đừng mơ mà ăn cơm!” Trương Hào đi nhanh lên, một tay lật bàn ăn lên, bát đĩa hỗn độn rơi vỡ trên mặt đất, âm thanh quá lớn vang đến tận chỗ Lý quản gia dùng cơm.

“Các người đang âm ỉ cái gì!”

Trương Hào bắt đầu xấu xa tổ cáo, “Đường Chấn Đông nói bữa trưa không hợp khẩu vị nên đẩy ngã bàn ăn, hại chúng ta không có cơm ăn.” Gã biết thân thủ Đường Chấn Đông không tệ, không ngu mà để mình thất bại lần nữa.

“Là như thế sao?” Lý quản gia hỏi Đường Chấn Đông.

“Không phải!” Đường Chấn Đông kiên định trả lời.

Lý quản gia ung dung thản nhiên hỏi người vây quanh, “Các người đều ở chỗ này, lời Đường Chấn Đông nói có thật không?”

Người trong phòng im lặng không lên tiếng, mấy tên tạp dịch bên người Trương Hào nói, “Chúng ta đều thấy Đường Chấn Đông xô ngã bàn, đúng không?” Quay đầu hỏi tạp dịch bên cạnh, các tạp dịch sợ hãi thế lực của Trương Hào đều gật đầu.

Nhiều người chứng kiến lên án Đường Chấn Đông, bầu không khí càng thêm phần khó chịu, Lý quản gia nhìn thẳng Đường Chấn Đông, “Bọn họ nói người gây sự, người còn gì để nói không?”

“Không phải ta làm.” Đường Chấn Đông kiên trì nói.

Bầu không khí trong phòng càng thêm lạnh lẽo, thỉnh thoảng có người nhỏ giọng bàn tán, dùng ánh mắt ác ý quan sát hần. Chỉ cần người bị giáo huấn không phải là bản thân mình thì rất nhiều người thích im lặng xem kịch vui, xem cuộc giằng co giữa Đường Chấn Đông và Lý quản gia.

Lý quản gia liếc mắt nhìn cơm canh trên mặt đất, ánh mắt lạnh lùng nhìn chòng chọc Đường Chấn Đông, nói “Ta đã cảnh cáo người không được gây sự trong phủ, lẽ nào người đã quên?”

Đường Chấn Đông sợ hãi, ngẩng đầu nhìn Lý quản gia.

“Người đâu, đưa hần ra ngoài.” Lý quản gia sai người kéo Đường Chấn Đông đi. Khi thuộc hạ nắm lấy Đường Chấn Đông, hần chột ngẩn ra, nói, “Trước tiên đi tìm thiếu gia, chờ thiếu gia xử lý.”

Mọi người trong phòng đều giật mình.

Người gây gỗ là Trương Hào, Đường Chấn Đông chẳng qua chỉ là một hạ nhân bình thường, đi hay ở là do Lý quản gia quyết định, nếu không thì là tổng quản, sao lại phiền thiếu gia xử lý những chuyện cỏn con này. Hơn nữa, không nói đến gia quy, khuôn mặt và ánh mắt lạnh lẽo của Thượng Quan Cẩm cũng đủ để đe dọa mọi người, đó là lý do Thượng Quan Cẩm là nguồn gốc của sợ hãi, nên bọn họ không khỏi nhìn về phía Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông nghe thấy hần phải đi gặp Thượng Quan Cẩm, bỗng chốc trong lòng hoảng loạn, nói với Lý quản gia, “Ngài tha cho ta một lần được không? Ta bằng lòng chịu phạt, xin ngài đừng nói cho thiếu gia!”

“Nói như vậy, chuyện vừa rồi là do người làm?” Lý quản gia nheo đôi mắt dài nhỏ của hần, chỉ cần Đường Chấn Đông thừa nhận liền lập tức đuổi Đường Chấn Đông ra khỏi phủ, như vậy không cần phải khai báo với thiếu gia, nhưng Đường Chấn Đông vẫn cố chấp nói.

“Không phải!”

Lý quản gia tức giận trừng mắt, “Như vậy để thiếu gia quyết định người đi hay ở.” Dứt lời, sai người áp giải hần đi Tiền Thính.

Đường Chấn Đông đứng ở tiền thính chờ Thượng Quan Cẩm, bởi vì Thượng Quan Cẩm ra ngoài làm việc còn chưa về, Lý quản gia cũng không muốn hần trở lại làm việc nên hần chờ ở chỗ này. Chờ đợi thật mòn mỏi, tâm trạng từ nôn nóng biến thành thấp thỏm lo âu.

Lo Thượng Quan Cẩm sau khi biết chuyện sẽ đuổi hần ra khỏi phủ.

Dù sao toàn bộ nhân tố bất lợi đều đổ hết lên người hần, mọi người trong phòng nói hần là người gây sự, ngay cả Lý quản gia cũng nổi giận đùng đùng, lúc này không có ai tin tưởng hần, mà hần sao có thể khiến Thượng Quan Cẩm không có mặt ở hiện trường tin tưởng...

Giữa lúc lo âu thời gian trôi cực kì chậm, không biết qua bao lâu, chỉ nghe ngoài cửa vang lên âm thanh quen thuộc, nghe kỹ, là giọng nói của Thượng Quan Cẩm. Đường Chấn Đông cúi đầu, từ sau hôm đó, đây là lần đầu tiên thấy Thượng Quan Cẩm.

Thượng Quan Cẩm bước vào phòng khách, ánh mắt suy tư đảo qua Lý quản gia, sau đó rơi vào người Đường Chấn Đông. Về mặt thần nhiên nói với Lâm Thanh ở phía sau, “Đi pha trà.”

Lâm Thanh nhanh nhẹn pha trà, nhẹ nhàng đặt trà trước mặt Đường Quan Cẩm, sau đó xoay người rời đi, rồi đặt một chén trà trên chiếc bàn gỗ nhỏ cho Lý quản gia, cuối cùng nhịn không được liếc mắt về phía Đường Chấn Đông, về mặt muốn nói lại thôi, nhưng buộc lòng phải kính cẩn lui ra.

Lý quản gia liếc nhìn Đường Chấn Đông, âm thanh ngân vang nói với Thượng Quan Cẩm, “Thiếu gia, ta có việc bẩm báo.”

“Chuyện gì?” Thượng Quan Cẩm ngồi trên chiếc giường nhỏ mềm mại, hỏi.

Lý quản gia tinh tế bẩm báo sự việc cho Thượng Quan Cẩm, hần không biết Thượng Quan Cẩm có ý gì với Đường Chấn Đông, nhưng dù thế nào Đường Chấn Đông cũng không phải là kiểu người mà thiếu gia thích. Thiếu gia quan tâm Đường Chấn Đông, giám sát công việc cho hần khi biết cả người hần toàn là vết thương, nhưng gần đây lại rất ít quan tâm đến hần, có lẽ chỉ là thương cảm hần nên mới đối xử đặc biệt.

Thượng Quan Cẩm nghe xong, vẫn bình thản, đưa mắt nhìn Đường Chấn Đông, “Những lời Lý quản gia nói đều là sự thật?”

Về mặt Đường Chấn Đông nặng nề, trong lòng khó chịu, không biết Thượng Quan Cẩm nghe mấy lời vu oan hấn xong còn tin tưởng hấn không, chỉ là nhìn chăm chăm mặt đất mà lắc đầu.

Thượng Quan Cẩm khẽ thổi nước trà, hơi nóng bốc lên phía trên miệng chén, hơi nước màu trắng mờ mờ như sương như làm cho khuôn mặt lạnh lùng của hấn nhu hòa hơn. Hấn ngẩng đầu nhìn Lý quản gia, “Việc này điều tra cho cẩn thận, không xử oan người vô tội, người có tội tuyệt không tha.”

Lý quản gia thấy Thượng Quan Cẩm thiên vị Đường Chấn Đông, cơ thể rung động kịch liệt, “Thiếu gia, tất cả mọi người đều thấy hấn lật bàn, trên bàn cơm có đủ mười người ăn.” Dừng một chút, hấn nói tiếp, “Bây giờ hạn hấn lớn đang ở Tuyên Châu, lúa gạo thất thu, người dân chạy nạn chết đói trên đường, triều đình giảm bớt bổng lộc của quan viên, lão gia cũng cần dạn không được lãng phí, mà nay trong phủ có người lãng phí lương thực, lẽ nào ngài không trừng trị.”

Thượng Quan Cẩm im lặng không nói gì.

Không khí tựa như đóng băng nghìn năm.

Đường Chấn Đông vẫn không nhúc nhích đứng ở đó, ánh mặt trời chói chang xuyên qua lớp áo mỏng màu xanh rơi lên người, vàng sáng lấp lánh chiếu vào mặt, một chút bất an bùng lên trong đáy mắt, nghe những lời đó Thượng Quan Cẩm không thể không quyết định.

Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn Đường Chấn Đông, con ngươi sâu thẳm tựa như vực sâu không đáy, “Người đem nước trà cho Lý quản gia.”

Đường Chấn Đông giật mình, khó hiểu mà đưa trà cho hấn.

Vì Thượng Quan Cẩm nên Lý quản gia đành phải tiếp nhận trà, trong lúc vô tình thấy được hai tay chẳng chít vết thương của Đường Chấn Đông, là dấu vết do làm việc trong thời gian dài, bỗng chốc sợ hãi nhìn về phía Thượng Quan Cẩm.

Ánh mắt tinh tế trong suốt của Thượng Quan Cẩm dừng trên người Đường Chấn Đông trong chớp lát, “Bàn ăn là bàn gỗ đặc ruột, bốn thanh niên trai tráng mới có thể nhấc lên, hai tay hấn như thế mà có thể nhấc bàn lên, phỏng chừng bây giờ đã tàn phế.”

“Thiếu gia...” Lý quản gia vừa sợ hãi vừa luống cuống nhìn Thượng Quan Cẩm.

“Chuyện chưa điều tra rõ ràng, khẳng khái cố chấp nhục mạ người khác, đây là phong cách làm việc của người sao? Nếu người không có năng lực điều tra cho rõ ràng, vậy ta sẽ cho người khác điều tra, nếu như người sai, người nên nhận lỗi.”

Trong lòng Lý quản gia biết không ổn, lúc này quỳ nên mặt đất, nói, “Là tại ta lỗ mãng, xin thiếu gia vì ta nhiều năm thành tâm tận lực phục vụ ngài mà cho ta toàn quyền xử lý việc này, ta chắc chắn sẽ cho ngài một lời giải thích.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc đứng ở bên cạnh, không ngờ Lý quản gia từ trước đến nay vênh váo tự đắc lại ăn nói khép nép như thế. Hấn đưa mắt nhìn về phía Thượng Quan Cẩm, đối diện với ánh mắt sâu sắc của Thượng Quan Cẩm, hấn lại cúi đầu, không dám ngẩng lên nữa.

Thượng Quan Cẩm im lặng một chút rồi nói, “Việc này giao cho người, lui xuống dưới đi.”

Lý quản gia vội vàng đáp, “Vâng.” Hấn đứng dậy hành lễ với Thượng Quan Cẩm, cúi đầu lui ra ngoài.

Đường Chấn Đông lặng lẽ đứng ở chỗ cũ, trong lòng lo sợ, từ lúc Lý quản gia rời đi, mắt Thượng Quan Cẩm cứ dán vào hấn khiến hấn không được tự nhiên, ngay cả liếc mắt hấn cũng không dám, chỉ cúi đầu nói lời cảm tạ.

“Cảm ơn người.”

“Ta không làm gì hết.” Thượng Quan Cẩm nói.

Trong lòng Đường Chấn Đông mềm mại, “Nhưng người tin tưởng ta.” Nhiều người ác ý, tựa như xem kịch vui mà quan sát hắn, không ngờ còn có người tin tưởng hắn, mặc dù quen biết Thượng Quan Cẩm chưa được bao lâu nhưng Thượng Quan Cẩm đối xử rất tốt với hắn.

“Ngồi xuống đi.” Thượng Quan Cẩm buông chén trà, đưa ra yêu cầu.

Đường Chấn Đông lén lút nhìn xung quanh, làm bộ muốn tìm chỗ ngồi, sau đó định ngồi xuống ở chỗ cách xa Đường Quan Cẩm nhất. Tuy nhiên hắn chưa kịp ngồi xuống, giọng nói trầm thấp giàu từ tính vang lên, “Qua đây.”

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu, Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn hắn, ánh mắt sâu thẳm mềm mại dưới lông mi đen dày phóng qua, vô cùng nghiêm túc. Đường Chấn Đông đành phải đứng dậy, đi đến gần hắn, khi đến bên người hắn thì dừng lại.

Thượng Quan Cẩm nheo đôi mắt sắc bén lại, nhẹ nhàng hỏi, “Ta rất đáng sợ sao?”

“Không phải.” Đường Chấn Đông mím môi, nói. Thượng Quan Cẩm không hề đáng sợ, chỉ là cảm giác áp bức mạnh mẽ khiến hắn hoảng hốt.

Thượng Quan Cẩm dịu dàng cầm tay hắn.

Những ngón tay lạnh lẽo lướt qua làn da thô ráp nhưng Đường Chấn Đông không hề cảm thấy lạnh, trái lại cơ thể hắn nóng lên, vô thức rút tay về, trong tay đột nhiên có một hộp được, hắn ngạc nhiên ngẩng đầu.

Ánh mắt Thượng Quan Cẩm phức tạp nhìn hắn, “Vết thương của ngươi chắc khiến ngươi không hề dễ chịu, cứ cố gắng bôi được là được.”

“Đã đỡ hơn nhiều rồi.” Đường Chấn Đông cúi đầu nói, nhờ có được cao (thuốc mỡ) nên vết thương trên người đã hồi phục được hơn phân nửa, chỉ là hai tay mỗi ngày đều phải làm việc nên không thể phục hồi nhanh, nhưng chút đau đớn đó hắn còn có thể chịu được, không ngờ Thượng Quan Cẩm lại chú ý đến.

Thượng Quan Cẩm vốn định bôi được cho hắn nhưng chợt nhớ đến lần trước mình bôi được cho hắn xong hắn liền bỏ chạy, nên đành buông tha ý nghĩ đó.

Đường Chấn Đông đứng tại nơi đó rất muốn rời đi, đang định tìm cớ thì dạ dày phát ra tiếng ọc ọc.

Thượng Quan Cẩm nhìn hắn, “Còn chưa ăn trưa sao?”

Đường Chấn Đông mắc cỡ nói, “Chưa.” Hắn nghĩ rằng nói thế Thượng Quan Cẩm sẽ thả hắn đi, nhưng không ngờ Thượng Quan Cẩm ôn hòa hỏi, “Người muốn ăn gì? Ta bảo nhà bếp chuẩn bị.”

“Ta trở về ăn là được.” Đường Chấn Đông lật đật nói.

“Ta cũng chưa ăn trưa, ở lại ăn cùng đi.” Dứt lời, Thượng Quan Cẩm gọi Lâm Thanh ở ngoài cửa. Lâm Thanh nhanh chóng chạy vào. Thượng Quan Cẩm phân phó, “Bảo đầu bếp chuẩn bị bữa trưa.” rồi liếc mắt nhìn Đường Chấn Đông, “Làm nhanh lên một chút.”

Lâm Thanh giật mình nhìn về phía Thượng Quan Cẩm, vừa rồi ở ngoài cửa nghe được chân tướng sự việc, bây giờ mới rõ Thượng Quan Cẩm không trách cứ Đường Chấn Đông, cho nên mau lẹ chạy đến nhà bếp.

Thượng Quan Cẩm đưa Đường Chấn Đông đến Thiên Đường, bảo hắn ngồi trước bàn cơm chờ, dịu dàng hỏi, “Đã quen với cuộc sống trong phủ chưa?”

“Quen rồi.”

“Thường ngày hay làm gì?”

Đường Chấn Đông cúi đầu, lông mi dày như cánh quạt giấy rũ xuống, “Chẻ củi, giặt y phục, thỉnh thoảng đến nhà kho dỡ hàng.”

“Người cũng phải giặt y phục?” Thượng Quan Cẩm giật mình, con ngươi màu đá vô chai cuộn cuộn sóng lớn. Công việc của tạp dịch ở hậu viện được phân công rõ ràng, chẻ củi, dỡ hàng, giặt y phục đều có người phụ trách, thỉnh thoảng mới phải hỗ trợ. Mà trước đó không lâu Lý quản gia nói với hắn, Trương Hào sắp

xếp công việc nhẹ nhàng cho Đường Chấn Đông, gần đây hẳn bận rộn công việc ít quan tâm đến Đường Chấn Đông, không ngờ Đường Chấn Đông phải làm nhiều việc như vậy.

Đường Chấn Đông sợ Thượng Quan Cẩm hiểu lầm, vội vàng bổ sung một câu, “Chỉ đôi khi thôi.” Tập dịch của hậu viện vốn phải làm nhiều việc, cũng may hẳn có thể đảm đương được nên hẳn không hề cảm thấy khổ cực.

Thượng Quan Cẩm nhìn ngón tay thô ráp của hẳn, nhớ lại lúc mới vào phủ thì cả người hẳn đều là vết thương nhưng hai tay không đến mức tồi tệ thế này, dựa theo tính tình của hẳn, chắc chắn là không từ chối sắp đặt của người khác, cho dù bị tổn hại cũng không nói cho mình, thậm chí sẽ cố gắng giấu diếm chuyện hẳn bị nhiều người hoạn hơ.

“Người biết chữ không?” Thượng Quan Cẩm hỏi.

Đường Chấn Đông lặng lẽ gật đầu.

“Người đồng ý theo ta làm việc không?”

Đường Chấn Đông ngẩn người, ngẩng đầu lên liền thấy vẻ mặt chăm chú của Thượng Quan Cẩm, ngơ ngác đến không nói nên lời. Hai gò má chẳng hiểu tại sao lại nóng lên, ánh mắt nhẹ nhàng lay động, “Ta không biết nhiều lắm, ở lại hậu viện mới có thể rèn luyện.”

Thượng Quan Cẩm bật ra một tiếng thở dài không thể nghe thấy, nói, “Ở hậu viện rất khổ cực.”

“Cuộc sống không phải chỉ có ngọt ngào, chua xót đắng cay cũng là một phần của nó, chỉ có trải qua hết mới có thể học được cách sống sót.” Đường Chấn Đông kiên định nói, nếu không có những ngày bận rộn trong quá khứ thì hiện tại đã không thể thích ứng.

“Ta hiểu rồi.” Thượng Quan Cẩm nhìn hẳn, ý cười trong đáy mắt không nhìn kỹ sẽ không nhận ra được. Hẳn lại nói, “Nếu có chuyện gì thì nói cho ta biết, ta sẽ cố gắng giúp người.”

Đường Chấn Đông không nhin được mà hỏi, “Tại sao đối tốt với ta như vậy” Ba lần bảy lượt ra tay giúp đỡ hẳn, khiến hẳn cực kì muốn biết suy nghĩ trong lòng của Thượng Quan Cẩm.

Đôi mắt sâu thăm thẳm của Thượng Quan Cẩm nhìn hẳn, “Ta rất có duyên với người, qua vài lần gặp mặt, ta rất thích tính cách của người” Dừng một chút rồi nói tiếp, “Người có bằng lòng làm bằng hữu (bạn bè) với ta, lúc rảnh rỗi cùng ta thưởng thức trà không.”

Hóa ra là thế...

Đường Chấn Đông bình tĩnh thả lỏng người, làm bằng hữu thì sẽ không có gì ám muội, sau này cũng không cần lo lắng về cử chỉ thân mật của Thượng Quan Cẩm nữa, cũng tại hẳn đã từng gặp qua người thích nam nhân nên mới bị hành động của Thượng Quan Cẩm làm cho lúng túng bất an.

7. Chương 7

Lâm Thanh xách cặp lồng đi vào Thiên Đường, vừa mới mở cặp lồng, Đường Chấn Đông ngửi được mùi thức ăn thơm ngào ngạt, hấp dẫn đến độ bụng hẳn càng phát ra nhiều tiếng ọc ọc, nhưng hẳn không dám tùy tiện cử động chân tay.

Thượng Quan Cẩm nhìn dáng ngồi nghiêm chỉnh của hẳn, tựa như cười mà nói, “Nhân lúc đang còn nóng mà ăn đi.”

Đường Chấn Đông cầm lấy đôi đũa mãi mê ăn, vừa ăn vừa trả lời các câu hỏi của Thượng Quan Cẩm. Ăn xong bữa trưa, Lâm Thanh tiến vào thu dọn bát đũa, không quên nhắc nhở Thượng Quan Cẩm, “Thiếu gia, lão bản vườn trà muốn gặp người, đang chờ ở đại sảnh.”

Thượng Quan Cẩm gật đầu, nói với Đường Chấn Đông vài câu, sau đó đứng dậy rời đi.

Sau khi Thượng Quan Cẩm rời khỏi, không khí trong phòng vẫn trang nghiêm như vậy, Lâm Thanh tò mò hỏi, “Sao các người lại ngồi ăn cơm cùng nhau?”

“Bởi vì ta chưa ăn cơm trưa.” Đường Chấn Đông nói.

“Kì quái, thiếu gia thích yên tĩnh, từ trước đến nay chỉ thích ăn một mình, người nói chưa ăn bữa trưa thì liền cùng ăn với người.” Lâm Thanh ngẩng nhìn Đường Chấn Đông, vẻ mặt giống như có chuyện muốn hỏi nhưng không tài nào mở miệng.

Đường Chấn Đông đương nhiên cũng phát giác, nhắc cặp lông vôi vàng rời đi bỏ mặc Lâm Thanh đứng đó rớt quai hàm, sau đó Lâm Thanh không chút do dự đuổi theo hắn.

Mấy ngày chể cũi ở hậu viện, Đường Chấn Đông rõ ràng cảm giác được bầu không khí rất khác trước. Hạ nhân qua lại nhìn hắn với ánh mắt khác biệt, nhưng hắn thản nhiên mặc kệ, vùi đầu vào làm việc nên không ai mở miệng nói chuyện với hắn.

Ngày ấy Lý quản gia điều tra được người gây sự là Trương Hào.

Vì thế Lý quản gia giải thích rõ ràng với người trong hậu viện, không chút nể nang đuổi Trương Hào ra khỏi phủ, lấy đây làm ví dụ để cảnh cáo những người gây rối trong phủ, sau đó sắp xếp Ngụy Minh thay thế vị trí của Trương Hào cai quản mọi người trong hậu viện.

Đường Chấn Đông lau mồ hôi trên trán, đưa củi đã chẻ vào nhà, xếp vào đống củi. Đống gỗ này đủ để nhà bếp dùng trong hai tháng, sẽ không bị nhà bếp thúc giục nữa. Rời khỏi gian nhà thì Đường Chấn Đông gặp Ngụy Minh, hắn vôi vàng khom người hành lễ.

Ngụy Minh ngẩng khuôn mặt trắng nõn, nhìn củi gỗ trong phòng, nói, “Người theo ta một chuyến.”

Đường Chấn Đông sững sốt, không hỏi gì nhiều mà theo sau. Đi đến cửa nhà kho, thấy mấy tạp dịch đang dỡ hàng khỏi xe ngựa.

Lúc này Ngụy Minh lại nói, “Sẽ có người khác đảm nhận việc chẻ củi, sau này người đến nhà kho hỗ trợ.”

“Được.” Đường Chấn Đông cúi đầu đồng ý, không rõ tại sao lại được phân công như thế. Vương quản sự phụ trách cai quản nhà kho biết hắn biết chữ, đưa một sổ giấy tờ cho hắn, bảo hắn nhớ kỹ mặt hàng ghi bên trong.

Có rất nhiều loại hàng hóa. Trà, rượu, dược liệu và tơ lụa. Vương quản sự nói hai ngày nữa sẽ có đợt lá trà mới đến, bảo hắn đầu tiên phải nhớ kỹ các chủng loại trà. Lá trà là vật phẩm mà hắn quen thuộc, rất nhanh hắn đã nắm bắt được trọng điểm.

Ăn xong cơm tối, Đường Chấn Đông còn muốn trở lại nghiên cứu nhưng Ngụy Minh phái người báo cho hắn biết, đã sắp đặt phòng ngủ mới cho hắn.

Đường Chấn Đông cuống quýt buông bát đĩa đi thu dọn đồ đạc, phát hiện hậu viện vô cùng náo nhiệt, tất cả hạ nhân đều đang dọn dẹp để đổi phòng.

Rời khỏi phòng ngủ thì vừa lúc gặp Lâm Thanh. Lâm Thanh biết hắn sắp đổi phòng, giúp hắn mang hành lý qua, quan sát xung quanh một lượt, rồi nói, “Mặc dù hai người ở nhưng sạch sẽ sáng sủa, còn có tủ bàn, đây mới giống phòng ngủ.”

“Ta không ngờ lại được phân đến phòng này.”

“Tạp dịch phụ trách nhà kho không nhiều lắm, hiện tại sắp xếp lại phòng ngủ, có thể sống thoải mái rồi.”

“Nghiêm phạt Trương Hào có phải nặng quá không?” Đường Chấn Đông đặt chân đệm lên giường, kì thật nghĩ nếu chuyện hắn bị vu oan trở thành sự thật, người phải đi là hắn.

Lâm Thanh nhìn trái phải, xác định không có ai, khe khẽ nói cho Đường Chấn Đông, “Người thăng chức cho Trương Hào làm quản sự chính là Lý quản gia. Lý quản gia muốn khống chế hậu viện nên tìm một người không có đầu óc, dễ điều khiển.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc ngẩng đầu.

“Hậu viện có nhiều thứ béo bở, nhà bếp chính là nơi đáng kể nhất...” Lâm Thanh không dám nói tiếp, chỉ bảo với Đường Chấn Đông, “Lần này thiếu gia rất tức giận, Lý quản gia muốn che đậy, vậy không thể lưu lại Trương Hào.”

“Không ngờ mọi việc lại phức tạp như thế.”

“Sau này Ngụy Minh cai quản hậu viện, sẽ không hỗn tạp như vậy nữa.”

Đường Chấn Đông rót một chén trà cho Lâm Thanh rồi hỏi, “Người biết Ngụy Minh?”

“Hắn là người ghi chép sổ sách, vô cùng thông minh, khác biệt với loại người chỉ biết cật lực như Trương Hào.” Lâm Thanh suy nghĩ một chút rồi nói, “Trước đây hắn làm việc bên cạnh thiếu gia, sau đó tổng quản muốn hắn học tính toán ghi chép sổ sách, bây giờ lại được điều đến cai quản hậu viện.”

“Trong phủ thật không thiếu người...” Đường Chấn Đông cảm khái. Trương Hào chỉ mới rời đi hai ngày, Lý quản gia đã sắp xếp người cai quản mới, mà người này lại hiểu rõ tình huống trong phủ, không bởi vì Trương Hào bị đuổi mà không chọn được người thích hợp.

Lâm Thanh cười cười nói, “Người ở nhà kho cố gắng làm cho tốt, làm tốt sẽ không bị bạc đãi đâu.” Trong nhà kho có rất nhiều thứ cần phải học, trước đây Lâm Thanh cũng làm ở nơi đó nhưng về sau theo bên người Thượng Quan Cẩm, mới có thể hầu hạ Thượng Quan Cẩm.

“Ta không hiểu gì hết và không có gì khác ngoài nỗ lực.” Đường Chấn Đông khổ não nói.

“Vậy làm tận tâm vào, tựa như chẻ củi ở hậu viện, không phải không ai nhận ra nỗ lực của người.” Lâm Thanh ngẩng đầu nhìn Đường Chấn Đông. Lúc trước Lý quản gia muốn hắn chặt củi, sau tám ngày Đường Chấn Đông đã hoàn thành, Ngụy Minh biết rõ tình huống của hắn nên để hắn vào nhà kho làm.

Đường Chấn Đông yên lặng ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo nhìn Lâm Thanh, “Cám ơn người vì những lời này.”

“Đừng khách khí, chúng ta rất hợp nhau mà.” Lâm Thanh nheo mắt cười, cảm thấy buồn cười vì thái độ khách khí cầu nệ của hắn.

Đang trò chuyện rất vui vẻ thì một nam nhân tuần tú bước vào, thấy hắn và Lâm Thanh, dường như hiểu rõ Đường Chấn Đông là người mới đến, chủ động giới thiệu, “Ta là Khương Quân.”

“Ta là Đường Chấn Đông.” Đường Chấn Đông cũng mở miệng giới thiệu, sau một lúc xã giao thì tiễn Lâm Thanh rời khỏi phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, nghe thấy tiếng mặc y phục của Khương Quân, Đường Chấn Đông cũng không ngủ nữa mà đứng dậy, theo đuôi hắn đi nhà kho làm việc.

Trước đây thỉnh thoảng Đường Chấn Đông sẽ đến nhà kho hỗ trợ, nhưng chủ yếu đều là ra sức di chuyển hàng hóa và bốc xếp, hắn không rõ quá trình luân chuyển hàng hóa trong nhà kho là như thế nào. Tuy nhiên làm hơn nửa ngày, lại nghe Vương quản sự giảng giải, hắn đã hiểu sơ sơ.

Nhà kho trong phủ phi thường lớn, bên trong bố trí bày đặt đủ loại hàng hóa rực rỡ muôn màu. Các mặt tiền của cửa tiệm là nơi tập kết trước hàng hóa bổ sung, hàng hóa mua sắm được kiểm tra số lượng chi tiết, sau đó hàng hóa ra vào cần Lý quản gia và chủ hiệu buôn ký tên tán thành.

Công việc cũng không phức tạp, hơn nữa gần đây nguồn cung rất dồi dào, mua mới cũng không nhiều, cho nên ở nhà kho cả ngày cũng không nhiều việc, thậm chí vì không có hàng đến nên có thể nghỉ ngơi, hắn chăm chú nhìn danh mục hàng hóa Vương quản sự đưa cho hắn.

Buổi chiều, Đường Chấn Đông ở trong kho nhìn vị trí lưu trữ khác nhau của lá trà.

Vương quản sự gọi hắn ra ngoài, bảo có việc muốn nói. Đường Chấn Đông vội vàng buông công việc trên tay, theo Vương quản sự ra ngoài, phát hiện hắn được đưa ra khỏi phủ, trong lòng nghi hoặc, hỏi Vương quản sự, “Người muốn đưa ta đi đâu?”

“Là một công việc tốt.”

“Hả?”

Vương quán sự che miệng cười, “Thiếu gia muốn đến vườn trà xem loại trà mới, cần tạp dịch giúp chuyển hàng.”

“Ta vừa tới nhà kho không lâu...” Đường Chấn Đông ngạc nhiên nhìn hần, không ngờ chính mình gặp phải chuyện như vậy.

Vương quán sự liếc mắt nhìn hần, nói, “Vốn là để Lý quản gia đi theo nhưng hần gần đây bận nhiều chuyện...” Dừng một chút hần nói tiếp, “Không phải ai cũng có thể đến vườn trà, đây là cơ hội khó có được, phải biết quý trọng.”

Đường Chấn Đông cúi đầu cùng Vương quán sự bước ra khỏi hậu viện, thấy xe ngựa dừng trước cổng, ngoại trừ quản gia, người đánh xe, gia đình, còn có nam nhân đẹp tựa điêu khắc kia.

Y phục xanh thẫm dưới ánh mắt trời gay gắt, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng như mùa đông giá rét, ngọc quan (mũ ngọc) bó lấy muôn nghìn sợi tóc đen mượt như tơ lụa, nam nhân tuấn mỹ khiến người ta chói mắt, nhưng toàn thân lại phát ra hơi lạnh thấu xương.

Lý quản gia đi theo bên cạnh Thượng Quan Cẩm mặc y phục mỏng manh, nhỏ giọng nói gì đó, tựa hồ vất óc suy tính lầy lòng. Tuy nhiên vẻ mặt Thượng Quan Cẩm vẫn lạnh lẽo đến mức làm người ta chết vì lạnh, thậm chí cũng không cần cân nhắc mà nói, “Lần này không cần người đi.”

Lý quản gia cực kì bất an, nói, “Lão bản vườn trà biết ta...” rồi tiếp tục lảm nhảm nói mình có lợi, dùng tình cảm và lý lẽ để lay động Thượng Quan Cẩm. Trước nay đều là hần đi cùng Thượng Quan Cẩm, hơn nữa lần này việc làm ăn lại quan trọng như thế không được phép có sai sót.

Thượng Quan Cẩm càng nghe càng cảm thấy trong lòng buồn bực, vô tình thấy Đường Chấn Đông, vẻ mặt hòa hoãn trở lại, phân phó Lý quản gia, “Người ở lại trong phủ với Lâm Thanh, có việc gì thì đi tìm tổng quản, lui xuống dưới đi.”

Lý quản gia tức giận bất bình nhưng vẫn phải theo lời hần mà lui ra.

Vương quán sự khom người hành lễ với Thượng Quan Cẩm, “Thiếu gia, ta đưa hần đến rồi.” Có thể là mấy đời Thượng Quan gia đều có người làm quan, lão gia là nhân vật quan trọng trong triều, cho nên nô bộc trong nhà cũng nho nhã lễ độ, thấy người vai vế hơn mình đều hành lễ.

Đường Chấn Đông kính cẩn cúi chào, Thượng Quan Cẩm mở miệng nói, “Không cần hành lễ.” Sau đó Thượng Quan Cẩm liếc mắt nhìn Vương quán sự. Vương quán sự biết ý quay đầu lại đi vào hậu viện.

Thượng Quan Cẩm lên xe ngựa, lẳng lặng liếc mắt nhìn Đường Chấn Đông, vươn tay về phía hần, “Lên đây đi.”

Đường Chấn Đông né tránh tay hần, vươn người nhảy lên. Thượng Quan Cẩm có chút kinh ngạc, sau đó dịch về phía trong, ý bảo hần ngồi ở bên cạnh, nói, “Ta biết ngươi có hiểu biết về trà, lần này mời người đến vườn trà xem loại trà mới.”

“Ta không hiểu biết nhiều, chắc là không thể giúp được gì.” Đường Chấn Đông khiêm tốn, rõ ràng không thay đổi gì so với lúc trước, hần không muốn đi làm việc cùng Thượng Quan Cẩm, với đầu óc ngu dốt của hần chỉ sợ không làm được gì.

Về mặt của Thượng Quan Cẩm trầm tĩnh như nước, dường như hiểu được hần đang nghĩ gì mà nói, “Không hiểu thì ta có thể dạy ngươi, lúc trước Lý quản gia mới theo ta, ngay cả chất lượng của lá trà cũng không phân biệt được.”

Nhắc đến Lý quản gia, Đường Chấn Đông nhớ lại lời Lâm Thanh nói với hần trước đây, Thượng Quan Cẩm cực kì bất mãn với Lý quản gia, lần này đi vườn trà cũng không mang theo hần, cho nên chắc không phải cố ý kêu chính mình đi. Đường Chấn Đông hỏi nhỏ, “Lần này đi bao lâu?”

“Ít thì hai ngày, nhiều thì bảy ngày.”

Đường Chấn Đông không hỏi nữa mà vén rèm xe lên. Đường phố vẫn nhộn nhịp như mọi ngày, vô cùng náo nhiệt, xe ngựa đi qua, người qua đường đều chủ động tránh ra để bọn họ thông hành nên dù trên đường có nhiều người, tốc ngựa của xe ngựa vẫn nhanh như trước.

Bánh xe cuộn cuộn quay, cửa hàng hai bên con phố lướt rất nhanh qua đáy mắt, nhớ lại cách đây không lâu hẳn vẫn là kẻ không việc làm lang thang khắp nơi, nhưng bây giờ lại có thể ngồi trong xe ngựa theo Thượng Quan Cẩm làm việc, Đường Chấn Đông ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, đung vào ánh mắt của hắn.

Phàm là những người tự tin sẽ tiếp tục nhìn thẳng vào mắt đối phương mà Thượng Quan Cẩm chính là người như thế. Đường Chấn Đông nhìn thẳng hẳn chưa được ba giây, vô thức rời đường nhìn, không muốn hiểu nội tâm hẳn cũng không muốn hẳn hiểu nội tâm mình.

Thượng Quan Cẩm trầm ngâm trong chốc lát, “Người ở Lạc Dương đã bao lâu?”

“Gần bảy năm.”

Thượng Quan Cẩm im lặng một lát, “Không nghĩ đến thi tuyển công danh sao?”

“Trước đây có nghĩ.” Đường Chấn Đông cúi đầu, ánh mắt rơi vào lòng bàn chân hồng hào, “Nhưng ta không đọc sách được, dù có cố gắng thế nào cũng không thể đạt thành tích tốt, lúc hiểu chuyện liền rời học đường, sớm ra ngoài làm việc.”

Về mặt Thượng Quan Cẩm phức tạp, học đường mặc dù rất khô khan, nhưng ra ngoài làm việc sớm cũng rất khổ cực, hướng hồ mới có mấy tuổi thì làm được gì, gặp phải lão bản hung ác thì bị đánh bị khinh bỉ, vì thế hẳn cảm thấy Đường Chấn Đông sống quả thật không dễ dàng.

“Người thì sao, tại sao không vào con đường làm quan?” Đường Chấn Đông ngẩng đầu hỏi

Thượng Quan Cẩm không giấu diếm, “Ta không thích học bài.”

“Thật sự?” Đường Chấn Đông nghi ngờ hỏi.

Thượng Quan Cẩm cầm lấy trái cây trên bàn nhỏ, nói, “Chẳng lẽ sẽ lừa người.” Dứt lời, bàn tay mềm mại như ngọc bóc vỏ một quả quýt, đưa cho Đường Chấn Đông, “Quýt mới hái, nghe nói rất ngọt.”

Đường Chấn Đông có chút lo sợ xen lẫn vui mừng, vội vàng cảm ơn Thượng Quan Cẩm nhưng lại không thể ăn, vì thế hẳn tách quả quýt làm hai nửa, một nửa cho chính mình, một nửa đưa cho Thượng Quan Cẩm, “Người cũng ném thử.”

Thượng Quan Cẩm dịu dàng nhìn hẳn, băng trong đáy mắt bị hòa tan ra mang theo một chút ý cười, giống như cả người rơi vào ánh nắng ấm áp trên mặt hồ. Thượng Quan Cẩm biết Đường Chấn Đông rất hướng nội, thậm chí hơi vụng về trong giao tiếp, nhưng thật ra hẳn rất biết cách chăm sóc người khác.

8. Chương 8

Chẳng bao lâu sau, tốc độ của xe ngựa dần chậm lại, dường như đã đến nơi cần đến.

Đường Chấn Đông nhìn ra ngoài cửa sổ, đập vào mắt là cảnh vật màu xanh tươi tốt, khí phách không gì sánh được, chuyển sang nhìn một góc, thấy trên tảng đá thật to viết hai chữ “Vườn trà” mạnh mẽ đầy sức sống.

Xuống xe ngựa, mấy nam tử ra nghênh đón, tất cả đều tỏ vẻ kính cẩn lễ độ. Nam tử dẫn đầu khoảng ba mươi tuổi, nhiệt tình hỏi han Thượng Quan Cẩm, “Thiếu gia, trên đường vất vả rồi, ngài đã ăn trưa chưa? Ta lập tức bảo nha đầu làm.”

Thượng Quan Cẩm liếc mắt nhìn Đường Chấn Đông, nói, “Làm phiền người chuẩn bị một phần.”

Từ Chung thấy khuôn mặt xấu xí của Đường Chấn Đông, kinh ngạc đến không nói nên lời, thậm chí không kịp thời thu hồi ánh mắt.

Đường Chấn Đông cúi đầu, chủ động giới thiệu bản thân với Từ Chung, “Ta là tạp dịch đi theo thiếu gia, mấy ngày này phải làm phiền người rồi.”

Từ Chung ngăn người. Thượng Quan Cẩm không khỏi nhìn về phía Từ Chung, ánh mắt biến thành băng lạnh.

Từ Chung chợt cảm thấy lạnh sống lưng, hoàn hồn, vội vàng bắt chuyện với Thượng Quan Cẩm, “Ta liền bảo nha đầu đi chuẩn bị bữa trưa, trời nóng, thiếu gia theo ta vào phòng nghỉ ngơi đi.”

Thượng Quan Cẩm nhàn nhạt nói, “Hiếm khi mới đến, ta đến vườn trà trước, chuẩn bị xong bảo bọn họ báo một tiếng là được.”

Vì thế Từ Chung đi cản dặn nha đầu, còn Thượng Quan Cẩm mang theo Đường Chấn Đông đến vườn trà.

Lúc này trời còn sớm, mặt trời đang chiếu sáng, hương thơm mát tỏa ra từ cây trà, giống như ngọc thạch anh xanh được bao bọc trong ánh ban mai, mấy cô nương hái trà mang trên lưng một cái sọt, hái chồi non từ trên cây trà. Thấy Thượng Quan Cẩm đi đến, các cô nương má đỏ ửng hồng, ngượng ngùng cúi đầu chạy đi, nàng nào lá gan lớn thì ân cần thăm hỏi Thượng Quan Cẩm, rõ ràng Thượng Quan Cẩm chẳng hề xa lạ với các nàng.

Hàng năm trước tháng chín, Thượng Quan Cẩm sẽ đến vườn trà tự mình thu hoạch trà để bảo đảm lấy được lá trà tinh khiết tự nhiên, mà những người buôn bán qua lại với hắn đều là người sành trà, rất ít khi nghi ngờ chất lượng trà hắn bán.

Thượng Quan Cẩm giảng giải cách trồng cây trà cho Đường Chấn Đông, làm sao ngắt trà mới, dùng cách nào để lưu giữ trà. Đường Chấn Đông chăm chú nghe, phát hiện hiểu biết của mình về trà quả thật rất sơ sài, trồng cây trà có rất nhiều điểm cần chú ý, nên đối với những chỗ có thắc mắc, hắn nhớ kỹ trong lòng.

Sau khi Từ Chung đuổi kịp Thượng Quan Cẩm mà nói chuyện với hắn, Đường Chấn Đông yên tĩnh ở một bên lắng nghe.

Thượng Quan Cẩm hỏi, “Năm nay thu hoạch tốt chứ?”

“Cũng giống như năm vừa rồi.” Từ Chung nhìn cây trà, vẻ mặt lo lắng nói, “Đông Châu, Tây Bắc bắt đầu trồng cây trà, nhu cầu đối với lá trà giảm mạnh, các nơi khác đều giảm giá, chỉ sợ lá trà này càng khó bán đi.”

“Đông Châu không phải là nơi cung hàng chính, thời tiết Tây Bắc không thích hợp để trồng cây trà, có nguồn tin nói năm nay thu hoạch không tốt, vẫn cần chúng ta cung cấp trà, chưa kể những thương nhân buôn trà lớn đang đợi đợt trà mới, sắp tới người thu mua lá trà từ các nơi đến, đến lúc đó ta nâng giá cao lên bán cho các nhà buôn khác, không lo không bán được.” Thượng Quan Cẩm bình thản nói nhưng không hiểu sao làm cho người ta có cảm giác tin phục.

Từ Chung bình tĩnh quyết tâm, cùng Thượng Quan Cẩm buôn bán, chỉ cần hắn nói không thành vấn đề thì chắc chắn không phải lo.

Đường Chấn Đông theo sát bọn họ, đột nhiên hiểu rõ tại sao năm phần của cải trong thiên hạ lại nằm trong tay Thượng Quan Cẩm, nguồn tiêu thụ của lá trà hắn tìm ra nhanh như vậy, không cần bàn đến những loại hàng hóa khác.

Từ Chung thấy gia đình chạy đến nói cơm nước đã chuẩn bị xong, liền mời Thượng Quan Cẩm đi vào buồng trong. Thượng Quan Cẩm quay đầu nói với Đường Chấn Đông, “Người cũng vào đi.”

Đường Chấn Đông yên lặng gật đầu, theo bọn họ xuyên qua đường nhỏ trong vườn trà, đi qua một bãi cỏ, lại bước trên con đường kẹp giữa hai bức tường, sau đó trước mặt mở rộng sáng rõ, thấy bên mặt hồ hiền hòa trong suốt cây tre xum xuê tươi tốt, khiến cho lòng người phần chấn.

Không ngờ trong vườn trà lại có một nơi như thế, phía trước trồng từng cánh đồng trà, nơi ở phía sau cũng lịch sự tao nhã, hơn nữa còn xanh tươi ướt át, trong chớp mắt trong lòng bừng sáng.

“Tre là loại nào?” Đường Chấn Đông hỏi

Thượng Quan Cẩm quay đầu lại nhìn Đường Chấn Đông, nói, “Năm vừa rồi mùa hè quá nóng, trồng tre vừa làm mát, vừa có thể làm các loại hàng thủ công.”

Từ Chung bổ sung thêm một câu, “Đi qua rừng tre là vườn đào, ao sen, vườn cây ăn trái, người rảnh rỗi thì đi xem.”

Lòng Đường Chấn Đông nao nao, hần nhìn Thượng Quan Cẩm, nhẹ nhàng cười, “Hình như đây không chỉ là vườn trà?”

Thượng Quan Cẩm không nói gì, lúc này Từ Chung mới nói thêm, “Trước đây chỉ buôn bán lá trà, nhưng khi thiếu gia cai quản liền cải biến, hiện tại hạ nhân ở vườn trà không phải lo ăn lo mặc, không kém người trong phủ là bao.”

Đường Chấn Đông nghe được sự sùng bái tôn kính đối với Thượng Quan Cẩm trong lời nói của Từ Chung, không khỏi nhìn Từ Chung vài lần, thấy thái độ của hần thì đoán dường như là hần chỉ là lão bản vườn trà, còn người nắm quyền buôn bán chính vẫn là Thượng Quan Cẩm, cho nên hần có vẻ tăng bốc lấy lòng.

Qua hồ, một khoảng sân nhỏ đẹp đẽ đập vào mắt, cửa khép hờ, khách phòng bằng tre sừng sững trên sân. Từ Chung dẫn họ đi vào. Trong phòng sạch sẽ ngăn nắp, thức ăn tỏa mùi thơm ngào ngạt bày chật trên chiếc bàn vuông.

Từ Chung khom người nói, “Thiếu gia, xin dùng bữa.” Tiếp đó hần liếc mắt nhìn Đường Chấn Đông, muốn nói lại thôi.

Thượng Quan Cẩm cũng không nhìn Từ Chung, chỉ là cong khóe môi xinh đẹp lên và nói, “Hần ở lại đây, người bận gì thì đi làm đi.”

“Dạ.” Từ Chung lập tức lui ra ngoài cửa, không ngờ lần này Lý quản gia không đến nhưng thiếu gia lại mang theo người có khuôn mặt xấu xí là Đường Chấn Đông, xem ra hần có mối quan hệ rất thân mật với thiếu gia, ăn uống thiếu gia chỉ để hần ở lại hầu hạ, sau này phải đối xử lễ độ với hần mới được.

“Ngồi xuống đi.” Thượng Quan Cẩm nói.

Đường Chấn Đông an tĩnh đứng ở phía sau Thượng Quan Cẩm, mặc dù Thượng Quan Cẩm nói đối xử với hần như bằng hữu, nhưng Thượng Quan Cẩm là chủ, hần là đầy tớ, không thể thiếu lễ nghi, “Ta đứng đây là được rồi.”

“Bây giờ không có người ngoài, không cần đa lễ.” Thượng Quan Cẩm ôn hòa nói, thấy Đường Chấn Đông theo yêu cầu của hần mà ngồi xuống, Thượng Quan Cẩm mới đưa cho hần một chiếc đĩa, nói, “Cùng nhau ăn đi, thức ăn nhiều như vậy, ta ăn không hết.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc ngẩng đầu, thấy vẻ mặt chăm chú của Thượng Quan Cẩm, cúi đầu xuống mà ăn.

Ăn xong bữa trưa, Thượng Quan Cẩm dẫn hần trở lại vườn trà. Bởi vì Thượng Quan Cẩm hiếm khi mới đến một lần, mấy nông dân trồng trà lớn tuổi nói với hần họ mới phát hiện một phương pháp trồng trà mới.

Đường Chấn Đông thừa dịp Thượng Quan Cẩm đang nói chuyện với nông dân trồng trà thì hỏi Từ Chung chuyện của Thượng Quan Cẩm. Từ Chung bởi vì thấy Đường Chấn Đông được ngồi cùng bàn ăn với Thượng Quan Cẩm nên vô cùng kính nể, cho rằng hần là tâm phúc của Thượng Quan Cẩm, do đó thỏa thích nói hết ý. Từ việc trong vườn trà có bao nhiêu người, nguồn thu chính ở đâu, đến việc hần xuất thân là nông dân trồng trà, may mắn được Thượng Quan Cẩm tán thưởng mà làm công việc quản lý vườn trà, chủ yếu là phụ trách trồng cây, gia công, thu mua trà chưa chế biến, còn Thượng Quan Cẩm là người kết nối, phân phối và tìm người mua trà.

Bọn họ hợp tác nhiều, trở thành thương nhân bán trà nổi tiếng, danh tiếng tốt như vậy ngoại trừ do đầu óc buôn bán của Thượng Quan Cẩm tốt, còn do một bộ phận lá trà chuyên môn cung cấp cho cung đình, là một trong những thương gia của hoàng gia.

Đường Chấn Đông đột nhiên nhớ đến ngày đó Thượng Quan Cẩm cho hần xem Lư Sơn vân vụ. Lư Sơn vân vụ là một trong những công trà nổi tiếng, vì giá thành đắt, các thương gia cũng không dám mạo hiểm chấp nhận rủi ro mà thu mua, mà cùng giao dịch buôn bán với hoàng gia thì không thể thiếu những loại trà thượng đẳng.

Từ Chung lại lặng lẽ nói cho hần, “Tháng tới là sinh thần của Hoàng hậu nương nương, thiếu gia sẽ đích thân đi chúc mừng, lần này chỉ sợ phải chọn loại trà tốt nhất mang đi.”

Đường Chấn Đông rùng mình, buôn bán với triều đình hần là bí mật, trong phủ cũng không nghe đồn gì về việc cung cấp thương phẩm cho hoàng gia, hiển nhiên Thượng Quan Cẩm không muốn để người khác biết hần có giao dịch như vậy, cho nên nhỏ giọng nói với Từ Chung, “Chuyện ngày hôm nay, đừng nói cho thiếu gia.”

Từ Chung hơi gật đầu, chú ý thấy Thượng Quan Cẩm đi tới, vội vàng chạy đến bắt chuyện, Đường Chấn Đông cũng theo sát sau đó. Thượng Quan Cẩm bình thần nhìn Từ Chung, nhưng ánh mắt lại rơi vào Đường Chấn Đông đang cúi đầu, nói, “Đi theo ta.”

Đường Chấn Đông trầm mặc theo sau.

Từ Chung đuổi kịp Thượng Quan Cẩm nói hần phải đi hái lá trà mới.

Thượng Quan Cẩm phát tay với hần, mang theo Đường Chấn Đông đi vào chỗ sâu bên trong vườn trà, dọc theo con đường ngoằn ngoèo lên đồi.

Trên núi non trùng điệp, không khí ẩm ướt, cũng trồng rất nhiều cây trà, một màu xanh biêng biếc, lấp lánh mấy phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) tay như con thoi đưa qua đưa lại hái đợt trà.

Đường Chấn Đông đang không hiểu tại sao Thượng Quan Cẩm dẫn hần đến đây, một cái sọt được nhét vào tay hần, ngay sau đó là giọng nói đầy quyến rũ của Thượng Quan Cẩm khuếch tán bên tai, “Lúc trước đã dạy người hái trà như thế nào, bây giờ cố gắng thực hành thêm một chút.”

“Được.” Đường Chấn Đông gật đầu, biết đến vườn trà đương nhiên không phải chỉ nhìn xuống mà còn phải làm. Đường Chấn Đông bất ngờ thấy Thượng Quan Cẩm cũng hái trà, vội ngăn hần lại, “Thiếu gia, cái này để ta làm là được rồi.” Dù thế nào nhìn Thượng Quan Cẩm cũng không giống người quen lao động chân tay.

Tuy nhiên Thượng Quan Cẩm lại nói, “Tự trải nghiệm cuộc sống nông thôn, không chỉ có thần thanh khí爽, thân thể cũng thoải mái dễ chịu.”

Đường Chấn Đông không nói gì nữa, chỉ tập trung hái trà.

Hần nhớ kỹ ba ‘không’ mà Thượng Quan Cẩm đã nói. Không hái mầm tím, không hái lá sâu, không hái lá sau khi mưa. Khi cho trà vào sọt thì không được ép chặt, tránh cho mầm trà bị nghiền nát, nhiệt độ lá trà tăng lên. Vì thế, trà sau khi được lựa chọn kỹ càng còn lại cũng không nhiều.

Những lá trà này màu xanh mướt, đẹp dễ ngon lành, hương thơm tươi mát, mặc dù vẫn chưa trải qua công đoạn chế biến nhưng hoàn toàn khác biệt với những lá trà bình thường khác. Đường Chấn Đông nhìn không được ngẩng đầu hỏi Thượng Quan Cẩm, “Đây là loại trà gì?”

“Người đã từng thấy rồi.” Ý cười trên khuôn mặt Thượng Quan Cẩm như có như không, hần nói, “Đây là Lư Sơn vân vụ.”

Đường Chấn Đông giật mình nhìn Thượng Quan Cẩm, không ngờ hần lại dẫn mình đi hái loại trà quý báu như thế, lại hỏi, “Người làm sao trồng được?” Lư Sơn vân vụ sinh trưởng ở Vân Nam, ưa nhiệt và ẩm ướt, Lạc Dương không thích hợp trồng loại trà này.

Thượng Quan Cẩm không chút giấu diếm nói cho hần, “Ta mời một nhóm nông dân có kinh nghiệm trồng chè, nghiên cứu khí hậu và địa lý Lạc Dương, sau đó mua một ngọn núi rồi khai thác, bởi vì nhiệt độ cao, lại thấp so với mặt nước biển, nên mấy năm gần đây đều có thu hoạch.

Đường Chấn Đông nhìn đám chồi trong sọt, không khỏi khâm phục và kính nể nghị lực của Thượng Quan Cẩm, “Người làm việc gì đều chấp nhất như thế sao?”

“Mặc kệ là việc gì, chỉ cần thành tâm thì đều có thể thành công.” Thượng Quan Cẩm bình thần nói, ánh mắt rơi vào trên người Đường Chấn Đông có ý tứ sâu xa.

Đường Chấn Đông cúi đầu thở dài, cảm giác Thượng Quan Cẩm không hề có suy nghĩ giống người thường. Hần thoát nhìn thì là một quý công tử đầy phong độ, nhưng hành động lại như sấm rền gió cuốn, ý chí kiên định giống như cung tiễn bắn ra không thể thay đổi được.

Hai người đang muốn xuống núi thì đột nhiên trời chuyển mưa. Mưa bụi mờ mịt bao phủ ngọn núi xanh ngắt. Thượng Quan Cẩm nhìn Đường Chấn Đông bị nước mưa xối vào, nói, “Chúng ta vào trong đình trú một lúc.”

“Không cần trở về nhanh sao?” Đường Chấn Đông hỏi.

Về mặt Thượng Quan Cẩm ôn hòa, nói, “Không vội, hết mưa rồi về.”

“Được.” Đường Chấn Đông nhẹ nhàng gạt đầu, theo Thượng Quan Cẩm đi vào đình trên sườn núi. Hắn đặt sọt trên lưng xuống một góc, rồi buộc chặt sợi dây trong sọt trên miệng sọt, lúc này mới giơ tay lau nước mưa trên mặt.

Thượng Quan Cẩm nhìn hắn, đem cho hắn một chiếc khăn tay sạch sẽ, “Dùng cái này mà lau.”

“Cảm ơn.” Đường Chấn Đông tiếp nhận rồi vội vàng cảm ơn, hắn lau xong nước mưa, ngồi ở ghế đá nghỉ tạm, đột nhiên nhớ đến mấy phụ nhân hái trà, không khỏi nhìn về phía Thượng Quan Cẩm, “Còn có chỗ tránh mưa khác không?”

Thượng Quan Cẩm dường như hiểu rõ hắn nghĩ gì, chỉ vào nhà tranh tọa lạc cách đó không xa rồi nói, “Chỗ đó cũng có thể nghỉ tạm.” Do nhiệt độ không khí trên núi hay thay đổi, lúc trước mấy ngôi nhà tranh đã được dựng nên để tránh mưa to không có nơi trú.

Đường Chấn Đông thở phào nhẹ nhõm, vô tình thấy trong sọt của Thượng Quan Cẩm chứa rất nhiều lá trà, nhiều hơn trà hắn hái một nửa, nhìn không được mà hỏi, “Hàng năm người đều hái trà sao?” Nếu không phải bình thường hay hái, thủ pháp không thể nhanh như vậy.

Thượng Quan Cẩm nhìn hắn, nói, “Chỉ cần có thừa thời gian thì cũng có thể hái nhiều.”

Đường Chấn Đông cúi đầu nhìn mặt đất, tò mò mà hỏi tiếp, “Vườn trà được xây dựng từ bao giờ?” Từ Chung nói quy mô vườn trà rất lớn, số lượng nông dân trồng trà cũng nhiều, không thể trong thời gian ngắn mà xây dựng được, nhưng nếu như là Thượng Quan Cẩm thì cũng khó nói.

Thượng Quan Cẩm hơi trầm ngâm, bình tĩnh nói, “Xây dựng vào năm năm trước.”

Đường Chấn Đông không khỏi kính phục, “Trong thời gian ngắn mà đạt được thành công như thế, người không phải là người thường.”

“Người quá đề cao ta rồi.” Thượng Quan Cẩm lắc đầu, khuôn mặt thanh khiết nhưng lạnh lẽo như băng tuyết hòa hoãn hơn, “Ta nhớ có lần thảo luận chất lượng trà với một nhà buôn, bị đối phương truy hỏi đến không đáp được, vì thế quyết định học tập trồng trà từ nông dân.”

“Người làm ăn phải hiểu rõ hàng hóa của mình.”

“Đúng vậy.”

Đường Chấn Đông biết bản thân không giỏi giao thiệp, nhưng nói chuyện với Thượng Quan Cẩm rất thoải mái, mặc dù về mặt Thượng Quan Cẩm lạnh lùng, nhưng Thượng Quan Cẩm không dùng ánh mắt quái dị mà nhìn hắn, hơn nữa dù hắn hỏi vấn đề gì Thượng Quan Cẩm cũng giải đáp tận tình. Từ khi bắt đầu nói chuyện với Thượng Quan Cẩm đến nay, bầu không khí giữa họ không hề ngưng nghịu, vì thế nên Đường Chấn Đông nói rất nhiều, trong mấy năm nay, đây là lần hắn nói nhiều nhất.

Mưa chẳng biết ngừng từ lúc nào, nước mưa rửa sạch cây trà xanh biếc, làm chúng trở nên ướt át, cảnh vật đẹp không sao tả xiết. Cách đó không xa truyền đến tiếng trẻ con lanh lảnh, “Nương, ta đến đưa cơm.”

Đường Chấn Đông nhìn về phía đó, thấy hai đồng chạy vào nhà tranh. Một phụ nhân hái trà đi tới, chặt chẽ ôm lấy hai đồng, vừa đi vừa mắng, “Bảo người dừng lại, không được chạy nhảy nữa, có biết sau khi trời mưa xong rất dễ trượt ngã không...”

Những cơn gió lạnh chậm rãi thổi tới cây trà thơm mát, Đường Chấn Đông nhớ đến khi còn bé hắn cũng thường đưa cơm cho mẫu thân, có một hôm trời tối mưa rất to, đi đến chỗ dệt may của mẫu thân, nhưng không thấy mẫu thân đâu. May mà có người bạn thân rất tốt của mẫu thân, Tổ a đi ôm lấy hắn, dùng y phục bao bọc cơ thể lạnh lẽo của hắn, vừa nói cho hắn biết mẫu thân đi làm việc rồi, vừa bảo hắn đêm nay ngủ ở nhà nàng, lại còn hỏi hắn có ăn được thịt dê không.

Hắn rất lâu không được ăn thịt, vừa nghe đến thịt nước miếng chảy hết cả ra, nhưng từ nhỏ phụ thân dạy hắn phải có lễ nghi, nên hắn nhàn nhạt nói ăn gì cũng được. Đến nhà Tổ a di, nàng tìm y phục sạch sẽ cho hắn thay, lúc ăn không ngừng gấp thức ăn cho hắn trong khi bản thân a di không ăn nhiều.

Ngày hôm sau trời vẫn mưa như trước, mẫu thân đón hắn về nhà, vẻ mặt nàng vô cùng tiều tụy, đôi mắt sâu hoắm hoàn toàn không thể để người khác thấy được. Sau đó rất lâu hắn mới biết được phụ thân nghiêm khắc của hắn đã qua đời.

9. Chương 9

Thượng Quan Cẩm nhìn Đường Chấn Đông, đường nhìn thâm thúy dừng ở khuôn mặt hắn, không rõ hắn đang suy nghĩ gì mà trên mặt tỏ vẻ chua xót và đau thương. Thượng Quan Cẩm nhìn không được vỗ vai hắn, nói, “Chúng ta trở về đi.”

“Được.” Đường Chấn Đông đáp lại, xách sọt lên muốn đeo vào lưng.

Thượng Quan Cẩm ngăn cản, “Để cái sọt ở lại, ngày mai còn phải lên núi hái tiếp.”

Đường Chấn Đông nhìn cái sọt chưa đầy, rồi ngẩng đầu hỏi Thượng Quan Cẩm, “Để đây có an toàn không?”

Thượng Quan Cẩm nheo đôi mắt phượng dài mảnh của hắn, trong đôi mắt giống như đá vỡ chai lóe lên sự nhu hòa, “Người ở đây rất thuần phác, sẽ không ai lấy những lá trà này.” Dừng một chút, hắn nói tiếp, “Đi thôi, nếu không trời mưa tiếp thì phiền.”

“Được.” Đường Chấn Đông nhìn bầu trời u ám, không dây dưa nữa mà theo hắn xuống núi.

Bởi vì trời mưa nên đường xuống núi vừa ướt lại vừa trơn, không cẩn thận sẽ dễ bị té ngã, vì thế Đường Chấn Đông bước từng bước chậm rãi, vô tình thấy một phụ nhân lưng đeo sọt nhện chân nhẹ nhàng nhanh chóng đi xuống chân núi, hắn không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

Có thể là thấy hắn nhìn phụ nhân hái trà, Thượng Quan Cẩm không do dự mà nói một câu, “Các nàng ở đây nhiều năm rồi, động tác đương nhiên nhanh hơn người bình thường.”

Đường Chấn Đông giật mình, trong lòng tràn ngập ảm áp, bởi vì biết hắn không quen đường trên núi, hơn nữa mặt đất trơn bóng, cái sọt trên lưng sẽ mất thăng bằng nên Thượng Quan Cẩm mới bảo hắn để sọt ở lại trong đình. Sự quan tâm của Thượng Quan Cẩm dành cho hắn đều lặng lẽ như vậy.

“Ta đi vài lần là sẽ quen đường, rồi sẽ đi được rất nhanh.” Đường Chấn Đông nói.

Thượng Quan Cẩm vẫn bình thản như trước nhưng trong giọng nói trầm thấp lại mang theo sự ảm áp, “Ta biết.”

Bởi lẽ đường chật hẹp, chỉ cho phép một người qua, Đường Chấn Đông đi theo sau Thượng Quan Cẩm. Trên đỉnh đầu mây đen cuộn cuộn, tấm lưng Thượng Quan Cẩm rắn chắc mà rộng rãi, tỏa ra cảm giác an toàn mạnh mẽ của nam nhân. Dường như cảm nhận được ánh mắt của hắn, Thượng Quan Cẩm nghiêng đầu nhìn hắn một cái.

Đường Chấn Đông vội cúi đầu, cấp thiết theo sát bước chân hắn, không hiểu tại sao mình lại hoảng sợ, hai người đều là nam nhân nhưng ánh mắt của hắn làm Đường Chấn Đông không được tự nhiên. Thượng Quan Cẩm có lẽ không thích nam nhân, mà ánh mắt của hắn cũng không có bất kì dục vọng gì.

Thật sự chỉ là quan tâm hắn...

Đường Chấn Đông ngẩng đầu, hoang mang nhìn Thượng Quan Cẩm ở phía trước, nhưng hắn chìm vào suy nghĩ quá sâu, bước chân loạng choạng, còn chưa kịp bắt lấy vật gì đó để chống đỡ, cả người đã trượt xuống trên con đường xuống núi.

Thấy hấn sắp đụng phải tảng đá rất lớn, Thượng Quan Cẩm phóng người tới, ôm hấn vào lòng, nhưng bị lực rất mạnh đánh vào, khiến Thượng Quan Cẩm quay mình vài vòng, cho đến khi được tảng đá ngăn cản, cơ thể mới không tiếp tục lăn xuống nữa.

Bởi vì được Thượng Quan Cẩm dùng cơ thể bảo vệ chính mình nên Đường Chấn Đông chỉ bị rách da, hoảng hồn ngẩng đầu, phát hiện cả người hấn đè lên trên người Thượng Quan Cẩm, khuôn mặt họ kề rất gần nhau, hô hấp hòa vào nhau, bốn mắt giao nhau. Đường Chấn Đông đối diện với con người sâu thẳm như hồ nước của hấn, tình cảm tràn ngập trong đáy mắt khiến Đường Chấn Đông không thở nổi, hoàn hồn, như sét đánh mà nhảy dựng lên.

“Xin lỗi... Ta...” Ta hồi lâu nhưng không nói nên lời.

Thượng Quan Cẩm bình thần đứng dậy, vẻ mặt không có gì quái dị, tựa như chuyện mới xảy ra chỉ là ảo giác.

Đường Chấn Đông cứng ngắc đứng tại chỗ, thấy cả người Thượng Quan Cẩm dơ bần, rất chặt vật, không khỏi áy náy mà xin lỗi hấn, lại cẩn thận hỏi, “Người có bị thương không?”

Sắc mặt Thượng Quan Cẩm lập tức đen lại, dường như muốn trách móc hấn, khoe miệng khe nâng lên, “Người đang nghĩ cái gì, đi mà không nhìn đường, nếu không có ta ở đây, lăn xuống thì đầu khớp xương đều nát.”

Hiếm khi Thượng Quan Cẩm trở nên nóng tính như vậy, ánh mắt sắc bén dồn hấn vào chỗ chết, Đường Chấn Đông vô thức lùi về phía sau mấy bước, không ngờ phía sau là tảng đá, suýt nữa lại té ngã, cũng may Thượng Quan Cẩm phản ứng nhanh, kéo lấy cánh tay hấn.

“Ta đáng sợ như thế à?”

“Ta không có sợ người.” Đường Chấn Đông lúng túng lắc đầu, lại nhìn Thượng Quan Cẩm mà hỏi, “Tại sao lại cứu ta?”

Thượng Quan Cẩm im lặng một lát, trong con người đen láy dâng lên tình cảm sâu xa, “Chờ khi ý thức được thì đã làm như vậy.” Hình như sợ để lộ quá nhiều, Thượng Quan Cẩm quay đầu đi chỗ khác, nói, “Nếu có thời gian lo lắng, thì không được bắt cấn.”

“Ta biết người đã cứu ta, cảm ơn người.” Trong ngực Đường Chấn Đông chớp mắt nóng lên.

Hiếm khi Thượng Quan Cẩm không nhìn thẳng vào mặt Đường Chấn Đông, hấn nhẹ nhàng dắt tay Đường Chấn Đông. Đường Chấn Đông theo phản xạ muốn rút tay về, Thượng Quan Cẩm nắm chặt thêm, hấn nói, “Vì không muốn có thêm chuyện ngoài ý muốn, ta đưa người xuống núi.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn hấn, chưa kịp thấy rõ nét mặt hấn thì đã bị nắm đi.

Mặc dù mới vừa rồi lăn trong bùn đất cùng Thượng Quan Cẩm nhưng tay Thượng Quan Cẩm vẫn sạch sẽ đầy sức mạnh, hơi thở mùi ánh dương dễ chịu. Vì ngăn cản cây làm thương tổn hấn, Thượng Quan Cẩm đi ở một bên, thân nhiên gạt mở cành cây. Lúc này Đường Chấn Đông mới phát hiện quần áo hấn đã bị xé rách, lở mớ thấy được lưng hấn bị hòn đá ma sát cho máu thịt lẫn lộn. Đường Chấn Đông lo lắng nhìn về phía Thượng Quan Cẩm, chỉ thấy khuôn mặt hấn lạnh lùng, ánh mắt nhàn nhạt vẫn nhìn thẳng phía trước, giống như không có cảm giác đau đớn gì. Nếu là lần đầu tiên gặp mặt chắc chắn Đường Chấn Đông sẽ vì nét mặt của hấn mà hiểu lầm, nhưng chuyện vừa xảy ra khiến Đường Chấn Đông hiểu hấn không phải là người lạnh lùng đến thế.

“Ta sẽ không quên ân tình của người, sau này nhất định báo đáp người.” Hấn nói.

“Không cần sau này, đêm nay đi, trở về giúp ta băng bó vết thương.” Dứt lời, Thượng Quan Cẩm vẫn nắm tay hấn như trước, sống lưng cũng thẳng tắp như cây tùng, hoàn toàn không giống người bị thương, mà người này còn quan tâm đến sự an toàn của hấn như vậy.

“Được.” Đường Chấn Đông không thể thoát khỏi tay hấn, thậm chí bởi vì nhiệt độ giữa hai tay của hai người mà con mắt hấn nóng lên, từ khi sống ở thành Lạc Dương với khuôn mặt xấu xí, đây là lần đầu tiên có người để ý đến hấn, còn vì hấn mà bị thương.

Sau khi trở lại nhà tre, Đường Chấn Đông vội vàng đến nhà bếp nấu nước. Hắn bưng nước nóng trở lại khách phòng, thấy Thượng Quan Cẩm đang cời y phục sau tấm bình phong. Thấy Đường Chấn Đông tiến vào, Thượng Quan Cẩm không hề mất tự nhiên, ngược lại Đường Chấn Đông cảm thấy mắc cỡ xấu hổ.

Cũng không phải hắn chưa nhìn thấy cơ thể của nam nhân. Những ngày nắng nóng, tạp dịch trong hậu viện thường để trần thân trên mà ngủ trưa, nhưng khi hắn đối mặt với Thượng Quan Cẩm cảm giác lại thay đổi. Tuy nhiên vì lo lắng cho vết thương của Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông đành phải ngẩng đầu lên nhìn hắn, hai má chợt nóng lên.

Khuôn mặt của Thượng Quan Cẩm rất đẹp, vóc người to lớn rắn chắc, giống như một con sư tử đầu đàn oai phong lẫm liệt. Toàn thân trên dưới không có một chút sẹo lỗi dư thừa, da thịt màu ngà giống như tơ lụa, những múi cơ bụng và cơ ngực tựa như điêu khắc, mỗi một đường cong đều hoàn mỹ đến tận cùng.

Không khí tỏa ra hơi thở nam tính của hắn, Đường Chấn Đông vô tình nhìn thẳng vào mắt hắn, cảm thấy trong ánh mắt thâm thúy có chút nguy hiểm, trong lòng run sợ, tránh ánh mắt bức người của hắn, Đường Chấn Đông cầm lấy khăn mặt, nói, “Thiếu gia, người nằm xuống.”

Thượng Quan Cẩm làm theo lời hắn mà nằm úp sấp trên giường, để lộ tấm lưng máu thịt lằn lộn. Trong lòng Đường Chấn Đông đau đớn, đáy mắt nổi lên sự chua xót khổ sở. Hắn dùng khăn mặt nhẹ nhàng lau đi vết máu, nhìn kỹ, sâu trong vết thương còn có đá vụn, hắn vội vàng tìm một cái kẹp để xử lý, nhưng đá vùi vào trong thịt, không dễ dàng để gấp ra. Cảm giác luồng cuống khiến tay hắn bắt đầu run rẩy, chỉ sợ Thượng Quan Cẩm đau đớn khó chịu, hắn nhìn không được mà nói, “Hay là ta gọi đại phu đến?”

“Không cần phiền phức.” Thượng Quan Cẩm đưa cho hắn một cái bình sứ, “Xoa được vào vết thương, qua hai ngày sẽ tốt lên.”

“Nhưng mà...”

“Đã quên đồng ý với ta điều gì rồi sao?”

“...” Đường Chấn Đông muốn nói nhưng đành nuốt lời lại.

Thật vất vả mới xử lý xong đá vụn, nước trong chậu đã lạnh mà vết thương vẫn chảy máu không ngừng, Đường Chấn Đông ổn định cơn sợ hãi, rắc được phần (thuốc bột) trong bình sứ trắng lên vết thương. Đường như được phần (thuốc bột) thấm thấu vào trong da thịt khiến Thượng Quan Cẩm rất đau đớn, cơ thể hắn đột ngột run rẩy, nhưng rất nhanh liền bình ổn lại. Đường Chấn Đông không kiềm chế được sự xúc động, động tác càng nhẹ nhàng.

Đợi xoa được xong, Đường Chấn Đông bảo Thượng Quan Cẩm ngồi dậy, sau đó lấy vải bó trắng băng bó vết thương cho hắn. Trong lúc vô tình đụng phải da thịt mềm mịn tuyết trắng của Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông mới phát hiện tư thế này vô cùng ám muội, gần như cả người hắn dán vào người Thượng Quan Cẩm, hắn xấu hổ đến mức muốn chạy trốn khỏi nơi này nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt của Thượng Quan Cẩm, nhớ tới việc Thượng Quan Cẩm bị thương là do hắn, lại không thể mặc kệ mà bỏ đi.

Vì thế hắn đỏ mặt tía tai băng bó, tiếng trái tim đập thành thịch không ngừng vang to, Đường Chấn Đông rất sợ Thượng Quan Cẩm nghe được, nên lúng túng đến khó khổ, thái dương đổ ra một lớp mồ hôi mỏng.

Sau khi băng bó cẩn thận vết thương, ngay cả phần cổ của Đường Chấn Đông cũng đỏ ửng, “Được rồi.”

Thượng Quan Cẩm nhìn Đường Chấn Đông không rời mắt, sự xâm lược trong ánh mắt dần dần tăng lên, hắn nắm lấy cánh tay Đường Chấn Đông, nói, “Tại sao ngươi đổ nhiều mồ hôi như vậy?”

“Ta không quen gần gũi với người khác...” Đường Chấn Đông cúi đầu, cảm giác được ánh mắt như lửa thiêu đốt thân thể hắn của Thượng Quan Cẩm, vội vàng tránh không ngừng ứa mồ hôi.

“Người có thể từ từ thích ứng, ta sẽ không làm tổn thương ngươi.” Thượng Quan Cẩm dịu dàng lau đi mồ hôi trên thái dương hắn, phát hiện hắn không có hành vi tránh né, một chút vui sướng ánh lên trong mắt.

Đường Chấn Đông dù chậm chạp cũng hiểu rõ được cử chỉ thân mật của Thượng Quan Cẩm, vượt xa tình cảm bằng hữu (bạn bè), trong lòng hắn do dự, cố gắng phủ nhận tình cảm phát sinh, hắn sợ hiểu lầm ý tứ của Thượng Quan Cẩm, dù sao trước đó Thượng Quan Cẩm đã nói sẽ đối xử với hắn như bằng hữu.

Đường như biết được xung đột trong lòng hắn, Thượng Quan Cẩm buông hắn ra, làm như không có gì mà nói, “Trở về nghỉ ngơi đi.”

“Ta có thể ở lại đây không?” Đường Chấn Đông hỏi.

Tâm tư Thượng Quan Cẩm rối bời, nhưng nét mặt lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, hắn hỏi Đường Chấn Đông, “Người chắc không?”

“Nếu như buổi tối người cảm thấy khó chịu, ta sẽ chăm sóc người.” Đường Chấn Đông cúi đầu nói.

Thượng Quan Cẩm thâm trầm nhìn Đường Chấn Đông một lúc lâu, khẳng định hắn thật sự muốn ở lại, mới không khách khí mà đồng ý.

Đường Chấn Đông thu dọn sạch sẽ đồ đạc trong phòng, lại bưng một chậu nước nóng cho Thượng Quan Cẩm rửa mặt, vô tình thấy ngọc bội màu ngọc bích vứt trên mặt đất. Có lẽ do đụng vào tảng đá nên ngọc bội bị vỡ thành hai nửa. Hắn nhặt ngọc bội lên hỏi Thượng Quan Cẩm, “Người vứt sao?”

“Ừ.” Thượng Quan Cẩm nằm ở trên giường, không hề chớp mắt mà nói.

Về mặt Đường Chấn Đông nghiêm túc, “Chờ ta có bạc, sẽ mua một miếng khác đền cho người.”

“Miếng ngọc bội đó trước kia đã bị rơi một lần, sớm muộn cũng vỡ.” Về mặt Thượng Quan Cẩm nhàn nhạt, liếc mắt nhìn Đường Chấn Đông, “Người kiếm tiền không dễ dàng, giữ lại mà mua thứ người thích.”

Ngoài cửa sổ trời tối đen như mực, mưa rơi lộp bộp trên mái nhà.

Đường Chấn Đông nằm ở một góc trên giường gỗ, trong đầu hồi tưởng chuyện xảy ra ngày hôm nay. Ngủ chẳng được bao lâu, mơ mơ màng màng nghe được Thượng Quan Cẩm xoa người muốn uống nước. Đường Chấn Đông vội vàng mặc thêm y phục, rót một chén nước ấm cho hắn. Thấy bộ dạng uống nước khó khăn của Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông nâng nửa thân trên của hắn lên, đưa chén nước đến bên miệng hắn, giúp Thượng Quan Cẩm uống vài miếng xong, đặt hắn nằm xuống. Thượng Quan Cẩm túm chặt hắn, bỗng nhiên đè hắn lên giường, sự cưỡng chế áp bức nóng bỏng khiến Đường Chấn Đông vô cùng kinh hoàng, muốn thoát khỏi sự đè ép của Thượng Quan Cẩm, “Buông ra!”

“Thật lạnh...” Ngón tay nóng rực của Thượng Quan Cẩm đã luồn vào xiêm y của hắn.

Cả người Đường Chấn Đông đỏ ửng giống như con tôm luộc, hắn nẩy dựng lên nhưng lại bị Thượng Quan Cẩm vững vàng đè ở trên giường, không thể nhúc nhích.

“Đừng lộn xộn... Ta nóng quá...” Hơi thở nóng hừng hực của Thượng Quan Cẩm phả vào lỗ tai hắn. Thỉnh thoảng Thượng Quan Cẩm vươn đầu lưỡi liếm Đường Chấn Đông, còn ngậm vành tai vào khoang miệng nóng bỏng của hắn mà hút.

Toàn thân Đường Chấn Đông cứng ngắc, giãy dụa muốn lên tiếng, trong mê man dường như Thượng Quan Cẩm ngửi được mùi hương của hắn, tỏ vẻ rất thỏa mãn, hàm răng ẩm ướt cắn da thịt vùng cổ hắn, mạnh đến độ Đường Chấn Đông bật ra tiếng rên đau đớn.

“Đừng...”

Khác với giọng nói thận trọng vững vàng thường ngày, trong tiếng rên trầm thấp của hắn mang theo chút khàn đục, Thượng Quan Cẩm bắt chợt ôm chặt Đường Chấn Đông, liên tục liếm mút đôi môi hắn, giống như dã thú đói khát lâu ngày, hai tay cũng thô lỗ xoa nắn thân thể cường tráng của hắn.

“...” Đường Chấn Đông cắn chặt khớp hàm, sắc mặt tái mét, trí óc chợt vụt qua hình ảnh không tốt trong quá khứ, hắn chống cự cố gắng đẩy Thượng Quan Cẩm ra. Thượng Quan Cẩm mạnh mẽ siết chặt hắn, không để cho hắn có cơ hội giãy dụa.

Đường Chấn Đông vốn định dùng vũ lực, nhưng nghĩ đến thương tích trên người Thượng Quan Cẩm, chịu đựng sự khó chịu không kể xiết mà ôm lấy Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm được hắn ôm lấy thì không tiếp tục lộn xộn nữa, dường như chỉ là khao khát nhiệt độ lạnh lẽo của cơ thể hắn, tựa như con thú bị thương muốn tìm kiếm phương thức xoa dịu. Đường Chấn Đông vươn tay chạm vào trán Thượng Quan Cẩm... Rất nóng... Quả nhiên là do bị sốt mới trở thành như vậy...

Là do vết thương nhiễm trùng hay còn nguyên nhân nào khác, Đường Chấn Đông sốt ruột muốn xem xét nhưng lại bị Thượng Quan Cẩm ôm không buông, rơi vào đường cùng hắn đành phải nằm bất động. Sau khi Đường Chấn Đông xác định Thượng Quan Cẩm ngủ say mới dám đẩy hắn ra, tìm được hạ sốt cho hắn uống.

10. Chương 10

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng màu xanh ngọc chiếu đến, Thượng Quan Cẩm nhú mày, hắn đã hoàn toàn tỉnh ngủ. Giống như mọi ngày Thượng Quan Cẩm lần mò tìm kiếm y phục nhưng ngón tay lại đụng phải một vật thể, cảm xúc thật tốt, vừa mềm mại vừa ẩm ướt, khiến hắn không khỏi muốn cắn một phát.

Là cái gì?

Nhịn không được sờ soạng vài cái, phát hiện có gì đó không đúng thì hắn mới mở mắt, khuôn mặt nghiêm nghị quen thuộc nằm ở một bên gối. Khoảng cách gần gũi khiến Thượng Quan Cẩm cảm nhận rõ ràng được hô hấp ấm áp phả vào gương mặt hắn, mà ngón tay hắn đang đụng vào miệng Đường Chấn Đông. Khóe miệng Đường Chấn Đông đang nhếch lên tạo thành độ cong ấm áp mà mê hoặc, nhìn kỹ, Thượng Quan Cẩm thấy trên môi hắn có vết thương hồng hồng, ngay cả trên cổ cũng có một vài dấu răng, vết tích rất tươi đẹp.

Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn chằm chằm Đường Chấn Đông, trên gương mặt băng tuyết hiện ra sự hoang mang. Hắn cúi đầu trầm tư trong chốc lát, chuyện xảy ra tối hôm qua như thủy triều cuộn trào trong trí óc, hắn chậm rãi quay đi, làn da màu ngà dường như đang phát sáng dưới ánh ban mai.

Lần thứ hai Thượng Quan Cẩm quay đầu nhìn lại thì bắt gặp đôi mắt tựa như vực sâu của Đường Chấn Đông. Thượng Quan Cẩm lẳng lặng ngắm nhìn hắn, tia nắng ấm áp chiếu rọi gương mặt nhuộm ám ảnh của hắn, có lẽ cả đêm ngủ không yên ổn, nhưng khi tỉnh lại hắn cũng không trách móc Thượng Quan Cẩm.

“Người đỡ hơn chút nào chưa?”

Thượng Quan Cẩm nhìn hắn, “Ta không sao, cảm ơn người đã chăm sóc ta cả đêm.”

“Không cần khách sáo.” Đường Chấn Đông cúi đầu, hình như đã tỉnh táo hoàn toàn, hắn né tránh ánh mắt của Thượng Quan Cẩm.

“Người giận ta sao?” Ánh mắt của Thượng Quan Cẩm dịu dàng như nước suối, bởi vì bị sốt nên tối hôm qua hắn tuyệt vọng quẩn quít giở trò, hoàn toàn không có phong độ như thường ngày, hắn không khỏi cảm thấy áy náy.

“Không có.” Về mặt Đường Chấn Đông thân nhiên, trong ánh nắng thân thể hắn giống như con báo đen hoang dại mạnh mẽ, cổ áo mở rộng thoáng truyền đến mùi hương nam nhân trên cơ thể cấm dục, khiến người ta gần như có cảm giác hận không thể ép hắn nhào lên giường, tùy ý chà đạp.

Thượng Quan Cẩm mặt không đổi sắc nhìn Đường Chấn Đông. Trong con người đen sâu thẳm lóe ra ánh sáng kì dị, cả người hắn tỏa ra cảm giác áp bức làm Đường Chấn Đông khó thở. Dường như cảm thấy được bầu không khí có biến hóa, nguy hiểm bất an, Đường Chấn Đông vội vàng rời giường, khép lại vạt áo mất trật tự, nhưng vẫn vô tình để Thượng Quan Cẩm thấy vết thương trên người hắn, những vết tích đã lâu nay mang theo rất nhiều hồi ức.

Thượng Quan Cẩm rất muốn biết tại sao Đường Chấn Đông lại có những vết thương đó nhưng cũng hiểu rõ đường đột hỏi sẽ làm cho Đường Chấn Đông khó chịu. Hơn nữa bọn họ còn chưa thân thiết đến mức có thể hỏi thẳng, cho nên Thượng Quan Cẩm quyết định đợi đến ngày Đường Chấn Đông tự nguyện nói cho hắn biết, đó cũng là thời điểm hắn có được Đường Chấn Đông.

Sau một đêm mưa dầm dề, đường núi gồ ghề trở nên nguy hiểm, Từ Chung nhận được sự cho phép của Thượng Quan Cẩm mới phân phó nông dân trồng trà không lên núi.

Đường Chấn Đông theo kịp Thượng Quan Cẩm đến khách phòng ăn điểm tâm. Vì Thượng Quan Cẩm không đề cập đến hành động hoang đường ngày hôm qua, thần kinh căng như dây đàn của Đường Chấn Đông cũng giãn ra, hắn chưa từng nghe nói Thượng Quan Cẩm thích nam nhân, nên nếu lỡ mồm nhắc đến chuyện tối qua thì hai bên đều xấu hổ.

Ăn xong điểm tâm, Đường Chấn Đông thu dọn bát đĩa đưa đến nhà bếp để rửa, lúc hắn trở lại khách phòng thì Thượng Quan Cẩm đang ngồi trước bàn xem sổ sách. Sắc mặt Thượng Quan Cẩm trong suốt, mặt mày lịch sự tao nhã, thoát nhìn giống như quý công tử trong tranh thủy mặc.

Đường Chấn Đông rót cho hắn một chén trà. Đường Chấn Đông đoán hôm nay Thượng Quan Cẩm sẽ không đi vườn trà, chính mình là tạp dịch đến giúp đỡ Thượng Quan Cẩm, đáng lẽ nên chia sẻ công việc với hắn, nhưng chẳng những không giúp được mà còn hại hắn bị thương. Nhớ tới những chuyện này trong lòng Đường Chấn Đông nghìn loại tư vị.

“Ta đến vườn trà hỗ trợ được không?” Hắn hỏi.

Thượng Quan Cẩm bình thản nhìn hắn, rồi lại cúi đầu xem sổ sách, “Tối qua trời mưa nên trong vườn trà không ai đi hái trà.”

Đường Chấn Đông im lặng không nói, biết hôm nay không cần đi vườn trà để hỗ trợ, hắn không chút vui mừng, vốn định đền bù ân tình hắn nợ Thượng Quan Cẩm, mặc dù chỉ là chút chuyện nhỏ nhưng không làm gì thì sẽ cảm thấy áy náy.

Thượng Quan Cẩm cầm hai quyển sách đưa cho hắn, “Hai ngày nữa phải đến nhà kho xem công đoạn gia công cuối, đây là cuốn sách về các khía cạnh của trà, bây giờ người đọc đi.”

“Được.” Đường Chấn Đông lên tiếng, cầm lấy sách bắt đầu đọc. Nội dung sách liên quan nhiều đến cách pha chế trà, viết theo lối học giả thông thái nên khá là khó hiểu, nhưng hắn đã đi nhà kho xem quá trình chế biến mấy lần, vì thế các vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Hai ngày sau, Đường Chấn Đông theo Thượng Quan Cẩm đến nhà kho, quan sách kỹ thuật gia công lá trà của nông dân trồng trà. Trong sách viết việc gia công được chia thành chín giai đoạn, làm héo, sàng lọc, chà xát, rang trà, gom trà, vò nghiền, chiết xuất, rang quần trà, hong khô.

Ngồi bên cạnh bếp lò trong phòng rất ấm áp dễ chịu, mấy người thợ lớn tuổi đổ những mầm trà mới hái vào trong nồi, hai tay thoăn thoắt đảo, rang đến khi mùi thơm tỏa ra, màu xanh lá cây biến thành màu xanh đen, lập tức đổ trà vào mẹt, nông dân trồng trà lập tức sàng trà, như vậy có thể làm cho lá trà tươi ngon, độ tinh khiết cao.

Thượng Quan Cẩm giới thiệu từng trình tự gia công cho Đường Chấn Đông. Đường Chấn Đông nhìn công việc chi tiết rõ ràng của hơn mười một nông dân trồng trà, không nhận được mà đi qua giúp, làm chút việc trong khả năng, chỉ là việc nhìn đơn giản nhưng không dễ làm.

Hắn làm khâu chà xát, cũng chính là đưa lá trà trong mẹt vào tay, dùng lực ma sát lá trà với nhau, làm cho mầm trong lá trà dựng thẳng lên, lông trắng lộ ra, lại chà xát cho lông trắng tách khỏi mặt sau của lá trà.

“Lông trắng là cái gì?” Đường Chấn Đông hỏi Thượng Quan Cẩm.

Thượng Quan Cẩm thấy hắn chăm chỉ học như vậy, kiên trì giảng giải, “Đó là lông tơ sinh trưởng ở mặt sau của lá trà, khi bị làm khô liền lộ ra màu trắng, nếu để nguyên không bóc ra, lá trà hiện rõ màu trắng, đó là bạch trà, nhưng hiện tại chợ bạch trà không được tốt.”

Đường Chấn Đông hiểu rõ gật đầu, đang nói chuyện với Thượng Quan Cẩm thì Từ Chung đi tới, nói với Thượng Quan Cẩm, “Thiếu gia, ta có việc muốn nói với người.”

Thượng Quan Cẩm liếc mắt nhìn Đường Chấn Đông, nói, “Không hiểu thì hỏi thợ cả, bọn họ sẽ giải thích cho người.”

Đường Chấn Đông gật đầu nhìn Thượng Quan Cẩm và Từ Chung rời khỏi nhà kho, rồi làm việc của mình, có vấn đề gì không hiểu hẳn liền hỏi người khác, một ngày cứ thế trôi qua.

Trở lại nhà khách không thấy Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông rời khỏi khách phòng, vừa đoán Thượng Quan Cẩm đang bàn chuyện với Từ Chung vừa tùy ý dạo chơi ngắm cảnh vật xung quanh. Đúng như lời Từ Chung nói, phong cảnh ở đây lịch sự tao nhã. Hắn đến vườn sen, dọc theo hồ mà thưởng thức sen bên trong hồ.

Lúc này là mùa sen nở rộ, những cánh hoa hồng phớt bừng sáng không tì vết, duyên dáng yêu kiều. Đường Chấn Đông không phải là người yêu hoa cỏ nhưng thấy cảnh sắc đẹp như vậy cũng bước chậm lại, cuối cùng hẳn đi đến một vài cây liễu được trồng bên hồ, ngồi xuống đất.

Sau một lát, hắn thẳng người nằm xuống, lẳng lặng nhắm đôi mắt xinh đẹp. Bốn phía chỉ còn hương thơm tươi mát tỏa ra từ cây cỏ, làm cho hắn cảm thấy như mình đang ở trong một buổi chiều tươi đẹp, tâm trạng và những suy nghĩ hỗn loạn cũng bị tiêu tan. Hoa sen trong hồ trong sạch, lá liễu mềm mại rũ xuống mặt hồ, chấp chờn theo làn gió, sóng nước nhấp nhô, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá liễu rơi vào trên mặt Đường Chấn Đông, hắn giống như đang say ngủ, lông mi thật dài bao trùm mi mắt.

Chợt nghe thấy những tiếng bước chân vang lên, Đường Chấn Đông vội vàng mở mắt ra.

Thượng Quan Cẩm đẩy lá liễu rũ, ngạc nhiên bất ngờ vì hắn nằm đây, trong chốc lát lẳng lặng nhìn hắn. Đường Chấn Đông cũng yên lặng nhìn Thượng Quan Cẩm, lúc hoàn hồn, mới đứng lên hành lễ với hắn, “Thiếu gia, sao người lại đến đây?”

Thượng Quan Cẩm im lặng một lát rồi nói, “Ngắm sen.”

“Vậy ta về trước đây.” Đường Chấn Đông biến sắc, cuống quýt muốn đi.

Thượng Quan Cẩm nhìn vẻ mặt căng thẳng của Đường Chấn Đông, chậm rãi để lộ ý cười, “Ngồi xuống đi, trở về cũng không có chuyện gì làm.”

Đường Chấn Đông theo lời hắn mà ngồi xuống. Sự thoải mái lúc trước biến mất chỉ còn lại khẩn trương căng thẳng, “Vết thương của người thế nào rồi?” Mấy ngày gần đây không thấy Thượng Quan Cẩm nghỉ ngơi, Đường Chấn Đông không khỏi lo lắng cho vết thương của hắn.

“Đã không sao rồi.” Về mặt Thượng Quan Cẩm nhã nhặn.

Đường Chấn Đông vẫn cảm thấy lo lắng, nghiêm túc nói, “Có chỗ nào khó chịu, tuyệt đối không được giấu nhen.”

“Được.” Thượng Quan Cẩm không khách khí đồng ý.

Đường Chấn Đông trầm tĩnh lại, đột nhiên bất an hỏi, “Có phải ta đã quấy rầy người không?”

“Không.” Thượng Quan Cẩm khẽ nheo mắt nhìn Đường Chấn Đông, nói xong việc không thấy hắn đâu, liền đến vườn sen dạo mát, bất ngờ gặp được hắn, tâm tình trong chớp mắt giống như hồ nước trong suốt, sao lại cảm thấy hắn quấy rầy bản thân được.

Đường Chấn Đông nhìn hoa sen trong hồ, hỏi, “Sao lại muốn trồng hoa sen?” Mặc dù ở đây là vườn sen, dựa vào tác dụng của rừng tre phía trước, hẳn sen được trồng không đơn thuần chỉ để ngắm, và hắn thật sự đã đoán đúng.

Thượng Quan Cẩm nói, “Ở đây từng là hồ nước dùng để tưới vườn đào và vườn trái cây. Hằng năm mưa nhiều nên liền trồng sen trong hồ, lấy hạt sen và ngó sen để ăn, thân sen làm được, lá sen có tác dụng thanh nhiệt giải nóng, từ hoa đến hạt đều là báu vật.”

Đường Chấn Đông trầm ngâm một lát, đột nhiên bất giác bật ra, “Người đúng là người làm ăn.”

“Ý nghĩ đầu tiên của người làm ăn chính là lợi ích, thứ hai là tính thưởng thức.” Ánh mắt Thượng Quan Cẩm phơi phới như gió nóng, hắn lấy ra một cái hộp vuông đưa cho Đường Chấn Đông, “Trước khi đến gặp được một phụ nhân, nàng tặng ta ít bánh ngọt, ta không thích đồ ngọt, cho người đó.”

Đường Chấn Đông ngẫm cảm ơn, vì chưa ăn bữa trưa nên lấy một miếng ăn. Bánh ngọt tỏa mùi trà thơm ngát, trong nháy mắt phủ kín toàn bộ khoang miệng, hắn ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, “Đây là loại bánh ngọt gì?”

“Người trong vườn trà gọi nó là bánh hoa.” Thượng Quan Cẩm thấy hắn hứng thú, liền nói thêm cho hắn, “Bánh hoa làm từ hoa sen trong hồ, bên trong bỏ thêm một ít trà mới, ngọt mà không ngấy, là bánh ngọt để chiêu đãi khách nhân.”

Đường Chấn Đông giật mình nhìn bánh ngọt trong tay, không cưỡng lại được mà ăn thêm hai miếng. Ăn xong, hắn lại hỏi Thượng Quan Cẩm, “Mọi người trong vườn trà có thể làm sao?”

“Chỉ có một vị phụ nhân làm...” Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn Đường Chấn Đông, thấy gương mặt trầm tư của hắn chợt bừng tỉnh giống như mặt hồ đang rung động, không khỏi có chút lo lắng, “Sao vậy, không quen ăn bánh ngọt này sao?”

Đường Chấn Đông ngẩn người, chợt lắc đầu, “Ta thích.”

Thượng Quan Cẩm bình thần quay đầu đi, tâm tình vì bị hắn khống chế mà lộ vẻ hỗn loạn, nhưng rất muốn nói chuyện với Đường Chấn Đông, Thượng Quan Cẩm lại quay đầu sang kể chuyện vườn trà với hắn, như thường ngày Đường Chấn Đông cúi đầu đáp lại, thái độ khiến cho Thượng Quan Cẩm đau xót. Mặt mày hắn rõ nét, sống mũi cao thẳng khiến khuôn mặt hắn tỏa ra sự hào hùng mạnh mẽ, nhưng lông mày và lông mi mềm mại lại làm suy yếu sự cứng rắn đó, vừa mềm mại vừa mạnh mẽ, phối hợp với thân thể cao to rắn chắc, có thể thấy được hắn từng là một thanh niên anh tuấn hấp dẫn vô số ánh mắt. Đáng tiếc chuyện bất ngờ xảy ra làm hắn nghèo túng lưu lạc đến tận đây.

Nếu không như vậy, bản thân cũng sẽ không gặp được hắn, sẽ không có cảm giác khác biệt với hắn. Thượng Quan Cẩm đã không còn muốn dễ dàng trao đi tình cảm của bản thân, nhưng từ thời khắc thấy hắn trượt trên đường núi, chỉ biết tình cảm của bản thân đối với hắn còn sâu đậm hơn trong ý nghĩ nhiều.

Thượng Quan Cẩm lặng lẽ nhìn Đường Chấn Đông, ánh mắt nguy hiểm mà sâu xa.

Đường Chấn Đông mất tự nhiên nhíu mày, nếu chỉ là lạnh lùng nhìn hắn, đây mới có thể có cảm giác chán ghét khinh thường thì hắn sẽ coi như không có gì mà bỏ qua, nhưng ánh mắt Thượng Quan Cẩm nhìn hắn khiến hắn có ảo giác mình như con cá đang nằm trên thớt.

“Người, người nhìn cái gì?”

Thượng Quan Cẩm khẽ mỉm cười, vươn bàn tay hoàn mỹ không tì vết lau đi miếng bánh ngọt dính ở khóe miệng Đường Chấn Đông, nhìn thẳng vào mắt hắn, “Ồ đây bị dính.” Sau đó Thượng Quan Cẩm liếm bánh ngọt trên ngón tay, “Rất ngọt.”

Trong chớp mắt Đường Chấn Đông liền đỏ mặt, cảm giác cả thân thể đều bị hắn liếm qua, bởi lẽ đôi mắt nóng rực của Thượng Quan Cẩm, khiến hắn choáng váng tâm trí, bất chợt khép chặt mắt, không dám nhìn Thượng Quan Cẩm, thậm chí căng thẳng muốn bỏ chạy. Cũng không chờ hắn chạy đi thì cánh tay hắn đã bị Thượng Quan Cẩm bắt lấy, hỏi, “Người đi đâu?”

Ngón tay trắng nõn mạnh mẽ bấu lấy cánh tay hắn, giống như dùng sức sẽ bấu vào trong cơ thịt, cách làn áo mỏng manh cảm nhận được nhiệt độ làm người khác run rẩy, thân thể Đường Chấn Đông cứng ngắc, vội vàng tìm cớ.

“Trời không còn sớm, ta muốn trở lại chuẩn bị cơm tối.”

Thượng Quan Cẩm buông cánh tay hắn ra, không thèm để ý mà nói, “Cơm tối sẽ có người làm, chúng ta trở lại là có thể ăn.”

Đường Chấn Đông đành phải ngồi xuống, hai ngày trước trên lưng Thượng Quan Cẩm bị thương nhưng không muốn bị những người khác phát hiện. Ăn uống sinh hoạt đều do Đường Chấn Đông thu xếp, hắn cho rằng cuộc sống như thế sẽ duy trì đến khi đi về, không ngờ có chút việc cũng để cho người khác làm dùm.

Là không muốn hắn khổ cực? Hay là chê hắn chân tay vụng về không nấu nổi cơm.

Khả năng sau có vẻ cao hơn, hắc xào rau không thể ăn, Thượng Quan Cẩm sẽ không muốn quấy rầy hắc, nhưng ánh mắt chân thật nóng rực nhìn hắc, hắc có thể cảm nhận được tình cảm của Thượng Quan Cẩm, lẽ nào hắc đã sai...

Đường Chấn Đông dùng ánh mắt thăm dò, từ phía mặt đất nhìn Thượng Quan Cẩm. Vẻ mặt nhàn nhạt của Thượng Quan Cẩm trước hồ nước, khuôn mặt băng tuyết tinh xảo chìm trong ánh sáng êm dịu và bạch y không nhiễm một hạt bụi, khiến hắc giống như thần tiên trên trời. Còn mình thì sao... Đường Chấn Đông cúi đầu nhìn đôi bàn tay mình. Đôi tay này thô ráp nứt nẻ vì mùa đông lạnh giá, khuôn mặt xấu xí đến mức ngay cả bản thân cũng không dám nhìn thẳng, gặp người quen e rằng họ không nhận ra hắc, bình thường đi ở trên đường, hắc cũng cố gắng không ngẩng đầu.

Bọn họ như sống ở hai thế giới khác nhau...

Mà vốn trong chuyện tình cảm, bản thân hắc đã bị động, sau xảy ra chút chuyện, càng trở nên rụt rè nhút nhát, sau đó hắc gặp Thượng Quan Cẩm, miễn là Thượng Quan Cẩm không phá vỡ mối quan hệ này, hắc phải khiến trái tim của mình càng vững chắc, giả vờ như không có chuyện gì.

11. Chương 11

Trong những ngày nắng nóng điên cuồng của tháng bảy, không khí ở vườn trà bùng nổ giống như chảo nóng sôi sùng sục, lòng bàn chân ma sát tóe lửa trên mặt đường, chim bồ câu đậu trên rừng tre không hề kêu vang, ngay cả những cây trà cũng queo quắt chán chường giống như muốn chết, mà nông dân trồng trà phơi mình dưới cái nắng chói chang, ánh mắt chăm giặt tưới nước cho cây trà, nhanh chóng xấn tay áo khi thế ngất trời làm việc.

Qua hai ngày nữa sẽ về phủ Tĩnh An, Đường Chấn Đông ở nhà kho dọn dẹp lá trà. Thời tiết quá nóng, làm được mấy canh giờ thì toàn thân hắc đều là mồ hôi, lúc này nếu có hồ nước trước mặt, hắc sẽ không do dự mà nhảy xuống.

“Đường Chấn Đông, mau đến dọn đồ.” Một người nông dân trồng trà gọi hắc.

Đường Chấn Đông đến hồ trợ. Có năm chiếc bao tải trên mặt đất, mấy người nông dân nhanh nhẹ dọn dẹp phần của mình, chỉ còn lại một chiếc bao tải lớn nhất, Đường Chấn Đông khom người khiêng đi, bao tải rất nặng, rất lâu hắc không khiêng nổi. Cúi người sờ vật bên trong, xác định không phải là lá trà, Đường Chấn Đông yên lòng, kéo bao tải đi về phía nhà kho. Đi được vài bước, hắc dừng lại nghỉ một chút, xoa mồ hôi trên mặt, rồi lại túm bao tải bước đi.

Trong thời tiết nóng bức, trên đường có người đến người đi nhưng ánh mắt họ lạnh lùng chỉ nhìn về phía trước.

Đường Chấn Đông kéo bao tải, vì quá cố sức mà gân xanh cũng lộ ra, lòng bàn tay đau nhức, nghỉ kiên trì một chút là xong, vì thế hắc cắn chặt răng đi về phía nhà kho, muốn đến nhà kho cho xong nhưng rốt cuộc không thể kéo được nữa.

Một đôi tay đột nhiên nắm lấy bao tải, cân nặng được giảm đi rất nhiều, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói thân thiết đầy truyền cảm, “Sao không có ai giúp người?”

Đường Chấn Đông ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lại, ngạc nhiên thấy Thượng Quan Cẩm, “Thiếu gia, sao người lại đến đây?”

Mọi người trong nhà kho sững sờ, không hẹn mà cùng nhìn Thượng Quan Cẩm. Khuôn mặt trắng nõn của hắc tuần mỹ nhưng lạnh lẽo như băng, trong bóng mờ phản chiếu thật lớn không thể thấy rõ biểu cảm trên mặt hắc, chỉ cảm thấy hắc giống như một con sói hoang tràn ngập khí phách. Dưới ánh mặt trời chói chang, thân thể hắc cao lớn đẹp đẽ tựa ngọc, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, tựa như bất chấp mùa đông gió lạnh tuyết lớn.

Đối với người trong vườn trà Thượng Quan Cẩm là nhân vật thần tiên. Ở thành Lạc Dương tất cả mọi người đều nghe tiếng hắn, rất nhiều người biết hắn là thủ phủ (nhà giàu nhất) trong thành, bạc không đếm xuể, thân thể hiển hách. Hắn muốn thứ gì thì sẽ có người hai tay dâng cho hắn, chỉ là người tận mắt thấy mặt hắn không nhiều, gặp qua hắn rồi thì không nhớ rõ, bởi vì hắn rất ít khi gần gũi nói chuyện với ai. Năm trước hắn đến vườn trà, Lý quản gia cũng đi theo thay Thượng Quan Cẩm xử lý việc trong vườn trà, vì thế Lý quản gia rất cao ngạo, dựa vào thanh thế của Thượng Quan Cẩm mà “cáo mượn oai hùm”. Lần này Thượng Quan Cẩm chỉ dẫn tạp dịch theo, nhìn dáng dấp của tạp dịch thì rõ hắn chỉ biết làm việc nặng, không ngờ lại làm cho Thượng Quan Cẩm quan tâm.

Từ Chung biết Thượng Quan Cẩm đối tốt với Đường Chấn Đông, cho nên giải thích mục đích đến đây với Đường Chấn Đông, “Chúng ta đến nhà kho để kiểm kê.”

Đường Chấn Đông gật đầu. Thượng Quan Cẩm quay đầu liếc mắt nhìn Từ Chung, bình thần hỏi, “Bên trong bao đựng cái gì vậy? Có vẻ rất nặng.”

Từ Chung sờ bao tải, nói, “Thiếu gia, đây là da thuộc để lại nơi chúng ta...” Dứt lời, hắn vội vàng gọi hai nông dân đến hỗ trợ. Loại da thuộc này rất nặng, một người không thể kéo toàn bộ bao tải.

Nông dân trồng trà thấy Thượng Quan Cẩm ở đây, chen lấn lên hỗ trợ trong khi trước đó thì tránh như sợ bị bệnh dịch hạch, thậm chí có kẻ còn mừng thầm vì đã ném việc nặng cho Đường Chấn Đông, dù sao Đường Chấn Đông làm không quen, đẩy việc nặng cho hắn cũng chẳng sao.

Sau khi da thuộc được kéo vào nhà kho, Đường Chấn Đông theo Thượng Quan Cẩm đi xem hàng hóa. Xác định số lượng hàng không có vấn đề gì xong, Thượng Quan Cẩm liền dẫn hắn rời khỏi nhà kho. Dọc theo đường đi Thượng Quan Cẩm có vẻ muốn nói gì đó nhưng thôi, cuối cùng vẫn cứ nuốt lại lời muốn nói mà trở lại nhà tre.

Nhiệt độ trong nhà tre rất mát mẻ, Thượng Quan Cẩm bước vào khách phòng.

Trong phòng tràn ngập mùi thức ăn thơm ngào ngạt, một vị phụ nhân đang đặt từng món đồ ăn tinh xảo lên bàn.

Phụ nhân mặt mày điềm tĩnh, trên dưới bốn mươi tuổi, nhìn có vẻ thuần phác, thấy Thượng Quan Cẩm nàng vội vàng tiến đến hành lễ với hắn, “Thiếu gia, ngài đã về.”

Thượng Quan Cẩm thấy nàng, đáy mắt có chút ngạc nhiên, sau đó lại khôi phục thái độ bình thường, “Sao a di lại đưa cơm?”

Nghe hắn gọi a di, phụ nhân cười cười, rót một chén trà đưa cho Thượng Quan Cẩm, “Mục cô nương bị bệnh, ta thay nàng mang cơm, không ngờ thiếu gia trở về sớm.” Nàng dừng một chút, nói tiếp, “Ta lấy nước cho ngài rửa tay.”

“Đã có người đi rồi.” Thượng Quan Cẩm uống một ngụm trà. Đường Chấn Đông thấy nàng đang bận rộn bưng đồ ăn nên đã đi lấy nước nóng. Thượng Quan Cẩm ngẩng đầu nhìn phụ nhân, “Lần trước người tặng bánh hoa cho ta, chưa kịp hỏi tên, ta phải gọi người thế nào?”

“Tổ Viện.”

Thượng Quan Cẩm lại hỏi tiếp, “Tổ a di làm cơm sao?”

“Đúng vậy.” Tổ Viện giật mình, sau khi hoàn hồn liền nói, “Ta là đàn bà nhà nông, cơm nước nếu không hợp khẩu vị xin thứ lỗi.”

Thượng Quan Cẩm tao nhã nói, “Cơm nước ăn rất ngon, đừng khách sáo như vậy.” Lại liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn, “Thêm một đôi dưa nữa đi.” Mục cô nương biết có hai người ăn nhưng Tổ a di lại không biết.

Tổ Viện kính cẩn đặt thêm một đôi dưa, lơ đãng ngẩng đầu thấy Đường Chấn Đông bưng chậu nước vào, chợt kinh hãi, rùng mình, ngón tay nàng run rẩy, dường như cố gắng kìm nén mới không bật ra âm thanh.

“Dật Hoan! Sao ngươi lại ở đây!”

Khi gió êm sóng lặng thì tuyệt đối không được quên bão táp đã từng xảy ra. Chuyện không hẹn mà gặp sẽ phát sinh trong cuộc sống của mỗi người, sự xuất hiện của nàng là quà tặng của ông trời, mặc kệ hấn không mong muốn. Đường Chấn Đông sững sờ nhìn Tổ a di, cảm xúc hỗn loạn.

Hiển nhiên Thượng Quan Cẩm bất ngờ nhiều hơn hai người bọn họ. Ánh mắt thâm thúy của hấn nhìn Đường Chấn Đông. Đường Chấn Đông trầm mặc không nói, không gian lặng ngắt như tờ, một tiếng kim rơi cũng có thể nghe.

Cuối cùng Tổ a di lên tiếng trước, “Dật Hoan, ta là nghĩa muội của mẫu thân ngươi, ngươi đã quên ta rồi sao?”

“Ta chưa từng quên ngươi.” Đường Chấn Đông không đành lòng nhìn vẻ mặt thương tâm của nàng, dù sao từ nhỏ Tổ a di đối xử rất tốt với hấn, vì thế hấn quay đầu lại nói với Thượng Quan Cẩm, “Nàng là a di của ta, không ngờ sẽ gặp lại, ta có thể cùng nàng nói chuyện riêng được không?”

Ánh mắt suy tư của Thượng Quan Cẩm đảo qua người Tổ a di, lại nhìn vẻ bí ẩn của Đường Chấn Đông, hấn có rất nhiều điều muốn hỏi. Đường Chấn Đông biết trong lòng hấn nghĩ gì, cúi đầu nói, “Đợi lát nữa ta giải thích cho ngươi.”

Thượng Quan Cẩm im lặng một lát, mặc dù trên mặt không chút vui cười, vẫn cứ phát tay về phía bọn họ, “Đi đi.”

Đường Chấn Đông kéo Tổ a di rời khỏi khách phòng, ngồi xuống bàn đá trong sân. Sau đó trao đổi tình hình mấy năm nay với nàng, hấn biết được trạng thái của a di làm việc ở vườn trà, nàng đến hỗ trợ, thuận tiện mang theo nhi tử.

Bởi vì tay nghề tốt nên nàng phụ trách nấu nướng trong vườn trà. Gần đây nàng biết được thiếu gia đến, cơm nước đều chuẩn bị chu đáo, để Mục cô nương trong vườn mang đến, nhưng Mục cô nương hôm nay khó chịu, nàng mới đến giúp đỡ cơm, không ngờ vô tình gặp được hấn. Nhưng mà, chỉ cần ở vườn trà thì đã định trước là sẽ gặp nhau.

Ngày ấy trên núi nhìn thấy nàng hấn cứ tưởng mình nhìn nhầm rồi, sau lại ăn bánh hoa sớ trường của nàng, trong lòng có cảm giác đó là Tổ a di nhưng không thể khẳng định. Lúc nàng lập gia đình theo trạng phu đến nơi khác sinh sống, sau khi phụ thân hấn qua đời hấn cũng chưa từng gặp lại nàng.

Tổ Viện nhìn vết sẹo xấu xí trên mặt Đường Chấn Đông, nước mắt tràn lên, “Mấy năm nay ngươi đi đâu? Sao lại biến thành như vậy?”

Đường Chấn Đông biết nàng quan tâm lo lắng cho mình nên không nói đến chuyện đã xảy ra, chỉ bảo với nàng, “Ta làm việc ở phủ Tĩnh An, ngươi đừng lo lắng cho ta.” Dứt lời, hấn ngẩng đầu hỏi, “Ta biến thành như vậy, a di vẫn nhận ra?”

Tổ Viện nhìn hấn, “Lúc gọi ngươi vẫn chưa thể xác nhận, nhưng thấy ánh mắt của ngươi thì biết là ngươi, ánh mắt của ngươi không che giấu được chuyện gì.”

Đường Chấn Đông ngưng ngẩn, ớn lạnh đột ngột truyền qua sống lưng, hấn cho rằng dung mạo đã không còn, mọi người sẽ không nhận ra hấn, không ngờ Tổ a di lại nhận ra, nhưng nàng là đặc biệt, không giống với người khác.

Tổ Viện nhìn khuôn mặt thoát đen thoát trắng của Đường Chấn Đông, cảm giác được hấn có nỗi niềm khó nói, không khỏi lo lắng hỏi, “Có phải ta quá đường đột không, trước mặt thiếu gia gọi ngươi, ngươi theo ta ra nói chuyện không ở cạnh hầu hạ hấn, hấn có thể tức giận không?”

Mặc dù tầng tầng điệp điệp trăm mối ngổ ngang trong lòng, Đường Chấn Đông vẫn tươi cười, thoải mái nói, “Không đâu, thiếu gia không phải là người như vậy.” Trò chuyện cùng Tổ a di vài câu, tiễn nàng rời khỏi nhà tre, sau đó hấn quay người trở lại khách phòng.

Ngồi trong khách phòng Thượng Quan Cẩm giống như một ngọn núi tuyết lạnh lẽo, ánh mắt nhìn hấn tựa như gió lạnh thổi vào mùa đông, con ngươi màu đá vô chai tràn đầy băng tuyết trắng, “Nếu như không gặp Tổ a di, ngươi còn muốn lừa gạt ta đến bao giờ?”

Đường Chấn Đông quỳ phịch xuống sàn nhà, “Không phải ta muốn giấu diếm.”

“Hôm nay nếu không phải là ta, người có khả năng bị trói gô cổ.” Giọng nói của Thượng Quan Cẩm mạnh mẽ đánh thép, giống như hòn đá khổng lồ phá vỡ mặt hồ tĩnh lặng, cái tên là giả thì còn có gì chân thật.

Đường Chấn Đông cười chua xót, “Ta không ngờ lại gặp nàng...”

“Tên thật của ngươi là Dật Hoan?” Ánh mắt Thượng Quan Cẩm lập lòe nhìn hấn.

Đường Chấn Đông nhanh chóng đáp, “Dật Hoan là tên nhi đồng của ta.”

Về mặt Thượng Quan Cẩm trở nên hòa hoãn. Cách đây không lâu đã điều tra thân thể của hấn nhưng không điều tra được, không nghĩ đến việc hấn đổi tên, như vậy Thượng Quan Cẩm đã hiểu tại sao điều tra hấn khó khăn đến thế, nhưng ngoài ra, chắc là còn có nguyên nhân khác.

“Tại sao lại phải đổi tên?” Hấn hỏi.

Đường Chấn Đông cúi đầu, lông mi dài như cánh quạt giấy rũ xuống, giấu đi tâm sự sâu xa không thể nói ra, “Phụ thân ta chết sớm, mẫu thân nuôi ta rất khổ cực, làm việc cật lực chống đỡ cả gia đình, hiếm khi có được thì giờ nghỉ ngơi để cho ta ăn. Ta biết mẫu thân vất vả, nên rất ngoan ngoãn, rất chăm chỉ cố gắng đọc sách, nhưng đầu óc quá kém, thành tích không có tiến triển.”

Ánh mắt Thượng Quan Cẩm phức tạp nhìn Đường Chấn Đông, không khí cuộn cuộn trong ngực dường như sôi lên sùng sục, lần đầu tiên nghe hấn kể chuyện quá khứ cho nên chỉ lắng lặng mà nghe.

Đường Chấn Đông im lặng một lát sau đó nói tiếp, “Sau đó mẫu thân lao lực quá sức mà bị bệnh, những đồ đạc trong nhà đều bán đi lấy bạc mua thuốc, nhưng bệnh tình của mẫu thân không đỡ hơn. Ta thấy mẫu thân ốm đau đến tiêu tụy, rất sợ nàng có ngày sẽ rời bỏ ta, phu tử nói lấy máu trị bệnh, hiệu thuận sẽ làm cho Bồ Tát cảm động, thì sẽ chữa khỏi cho người thân. Ta trốn mẫu thân cắt thịt lấy máu trên cánh tay trộn với được đun lên, nhưng mẫu thân vẫn qua đời.”

Thượng Quan Cẩm khiếp sợ nhìn Đường Chấn Đông, tim giống như bị lưỡi dao sắc bén đâm qua, toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh.

Vùng xung quanh lông mày của Đường Chấn Đông nhăn lại, thân ảnh màu xanh dưới ánh mặt trời chói chang có vẻ yếu ớt, “Nghèo túng không thân thích, sau khi mẫu thân qua đời, không ai bằng lòng nhận nuôi ta. Năm ấy ta mười tuổi, dựa vào chút lương thực sót lại trong nhà mà sống. Thế nhưng sau vài đợt giống bão nổi lên vào ban đêm, căn nhà lâu không tu sửa cũng đổ sập, ta trở thành cô nhi không nơi nương tựa. Đói bụng, một đường rời khỏi nhà, thấy người ăn cơm trong quán ăn, chân mọc rêu không thể cử động, lão bản thấy liền đánh đuổi ta. Ta thật sự không đi được, ngồi ở ngay cửa quán ăn, sau đó đói đến ngất xỉu. Lão bản hỏi tình huống của ta, biết chỉ cần có cơm ăn việc nặng gì cũng làm, liền giữ ta ở lại làm việc, cảm thấy cái tên Dật Hoan quá đàn bà, nên sửa lại tên gọi.”

Trong lòng Thượng Quan Cẩm tràn ngập chua xót, thương tiếc nâng Đường Chấn Đông đứng dậy, “Đứng lên đi, dưới đất rất lạnh.”

Đường Chấn Đông không hề động dậy, vẫn quỳ như cũ mà nói, “Cha ta là Dật Tự Bối, mong muốn về già có con gái hầu hạ chăm sóc, để hấn có thể hưởng thụ những ngày tháng vui vẻ, đáng tiếc hấn chết sớm, đối với ta mà nói, có cái tên như vậy rất khó chịu...”

“Đường Chấn Đông.” Vai đột nhiên bị tóm lấy, tầm mắt Đường Chấn Đông di chuyển theo bàn tay trắng nõn, thấy đôi bàn tay ấy siết chặt bờ vai hấn. Thượng Quan Cẩm ngẩng đầu nhìn vào con người hấn, nghiêm túc nói, “Đừng giải thích nữa.”

“Như vậy...” Đường Chấn Đông do dự hỏi.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ giữ bí mật giùm ngươi.” Ánh mắt Thượng Quan Cẩm sâu thẳm, nhìn vào trái tim hấn, “Nhưng phải có thù lao, ta muốn lấy một thứ.”

“Thứ gì vậy?”

“Ta muốn hôn ngươi.” Thượng Quan Cẩm tiếp cận hấn, cả người tỏa ra hơi ấm đè lên Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông run sợ, cảm giác ngón tay tóm hai vai hắn siết chặt hơn, độ mạnh gia tăng làm hắn vô thức giãy dụa. Chiếc đầu bị bàn tay to vững vàng cố định, hắn còn chưa kịp hoảng hồn, đôi môi đã bị một đôi môi khiêu gợi khác bao phủ...

Trong chớp mắt đầu óc Đường Chấn Đông trống rỗng, khiếp sợ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, nhìn hàng lông mi dày tạo thành hai bóng mờ dưới đôi mắt, nhìn ngọn lửa bập bùng trong con ngươi đen bóng. Hơi thở nóng rực làm bỏng da thịt phả vào mặt, đầu ngón tay có lớp chai mỏng chạm vào gương mặt hắn, đôi môi nhẹ nhàng bị ngậm vào, hành động không nên xảy ra giữa nam nhân khiến cơ thể Đường Chấn Đông cứng ngắc.

“Hé miệng.” Giọng nói trầm thấp khàn khàn dập dờn trên môi, nhanh chóng rót vào bộ não trống rỗng.

Đường Chấn Đông phục hồi tinh thần, kinh hoàng tránh né Thượng Quan Cẩm, giơ tay đẩy hắn ra, “Buông ta ra!”

Thượng Quan Cẩm thương tiếc nhìn dáng dấp sợ hãi mà vô cùng bất lực của Đường Chấn Đông, cố sức ôm hắn vào trong vòm ngực rộng lớn, khẽ liếm làn môi hồng nhạt xinh đẹp của hắn, dịu dàng tựa như sợ hù dọa hắn, “Đừng sợ, ta chỉ muốn hôn ngươi mà thôi.”

“Trừ cái này ra, yêu cầu khác ta đều đồng ý.” Đường Chấn Đông căng thẳng đến mức da đầu tê dại, muốn dùng võ lực thoát khỏi ràng buộc nhưng hắn phát hiện làm thế nào cũng không động đậy được.

12. Chương 12

“Ta thích ngươi.” Thượng Quan Cẩm không thể kiềm chế, tình cảm trong đáy mắt dâng lên như thủy triều bao lấy Đường Chấn Đông, “Ngươi không ghét gần gũi với ta, tại sao không thử tiếp nhận ta?”

“Ta là nam nhân, dung mạo lại xấu xí, ngươi không nên đối xử với ta như vậy...” Đường Chấn Đông hiểu Thượng Quan Cẩm có tình cảm khác thường với mình, nhưng đột nhiên lại bày tỏ khiến hắn vô cùng hoang mang rối loạn.

“Ta không quan tâm đến giới tính và dung mạo của ngươi.” Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm túc đáng tin.

Đường Chấn Đông hít vào hương thơm thanh nhã trên người hắn, mồ hôi chảy thành dòng phía sau lưng, dính bết vào y phục. Tình cảm hắn dành cho Thượng Quan Cẩm không phải là kiểu tình cảm nam nữ...

Có một giọng nói trong đầu thúc dục hắn rời đi nhưng thân thể không chịu phối hợp vẫn đông cứng ở chỗ cũ. Đường Chấn Đông chỉ có thể mở to mắt nhìn Thượng Quan Cẩm cúi đầu, đôi môi mềm mại và ẩm áp dán vào môi hắn, tình cảm kìm nén bấy lâu triệt để bùng nổ. Thượng Quan Cẩm vẫn nhiệt tình mà bá đạo, tham lam độc chiếm mút lưỡi Đường Chấn Đông, dường như muốn nuốt cả người hắn vào bụng. Môi lưỡi chặt chẽ triển miên quấn quýt, bàn tay giữ lấy đầu hắn không ngừng chà xát làm rối mái tóc đen của hắn.

Đường Chấn Đông bị hắn hôn đến mê loạn, ý thức thật vất vả mới trở về lại bị hỗn loạn, chỉ có thể chặt vật giữa đầu tiếp nhận nụ hôn cướp đoạt của hắn, thân thể mạnh mẽ bị hắn ép sát.

Cách lớp vải mỏng manh cảm nhận được đường cong mềm mại trên cơ thể tràn sức sống, ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Cẩm trở nên nguy hiểm, ban đầu chỉ muốn hôn mà thôi, nhưng nơi nào đó dưới thân lại căng lên khiến hắn rất muốn tiến thêm một bước.

Bàn tay dán ở sau lưng không chỉ vuốt ve đơn thuần mà theo tấm lưng run rẩy đi xuống thắt lưng rắn chắc không chút mỡ thừa do lao động chân tay dài ngày, cưỡi đại lưng hắn, tùy tiện tiến nhập vào trong vật áo, xoa nắn da thịt co giãn, những đầu nóng tay nóng bỏng chạm rải luân vào giữa đôi chân thon dài...

Ám chỉ quá mức cường liệt!

Đường Chấn Đông không bị khống chế mà tấn công Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm thuận thế buông hấn ra, tóm lấy nắm tay của hấn, nhanh đến mức mắt thường không thấy rõ, dễ dàng vắt cánh tay hấn ra phía sau lưng. Đường Chấn Đông giơ chân lên đạp cũng bị Thượng Quan Cẩm dùng đầu gối ngăn chặn, quá ba chiêu đã chế ngự hấn, hấn liền liều mạng xuất ra toàn công lực, nhưng chẳng qua chỉ là giấy chết mà thôi.

Đường Chấn Đông luôn nghĩ rằng võ công của hấn chỉ ít có thể bảo vệ hấn, không ngờ gặp phải cao thủ thì trở thành hư không. Hơn nữa Thượng Quan Cẩm vẫn luôn nhường hấn, chỉ là hóa giải thế tiến công hung mãnh của hấn, chế phục hấn chứ không muốn thật sự làm hấn bị thương.

Ma sát giữa lúc giãy dụa càng khiến dự cảm của Thượng Quan Cẩm phong lên rõ ràng, Đường Chấn Đông đương nhiên cũng phát hiện ra, vì thế càng cảm thấy xấu hổ, cả người run lấy bầy, gào lên, “Thả ta ra!”

Thượng Quan Cẩm đè ép thân thể đang vùng vẫy của hấn, “Người đang sợ cái gì? Chuyện đã đến nước này, sao ta có thể thả người đi...” Dứt lời, Thượng Quan Cẩm lần thứ hai hôn Đường Chấn Đông, nụ hôn càng thêm phần mạnh mẽ hoang dại.

“Đừng... Không được...” Đường Chấn Đông hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch. Chiếc lưỡi luồn vào miệng quấn lấy lưỡi hấn, hàm răng Thượng Quan Cẩm không ngừng suông sã cắn hấn, không hề báo trước mà lấy đi mọi hơi thở của hấn. Sức nóng cuồng nhiệt trong khoang miệng khiến Đường Chấn Đông tê liệt, không kiềm chế nổi mà giãy dụa nhưng cả người bị khóa trong vòng tay của Thượng Quan Cẩm, bàn tay giữ lấy cái ót cũng khiến hấn không thể động đậy, chỉ có thể hé miệng tiếp nhận xâm chiếm bất tận của kẻ xâm lược.

Tình cảnh không thể chịu đựng khiến Đường Chấn Đông phản kháng, nhưng Thượng Quan Cẩm đã chìm vào trong *** càng ngày càng ngang ngược, không thêm để ý đến sự chống cự của hấn, ngược lại càng hôn sâu hơn, đã man tàn bạo làm cho không ít nước bọt bị tràn ra ngoài miệng. Chẳng bao lâu sau, lúc Đường Chấn Đông bị hôn đến mức thiếu dưỡng khí thì vật cưỡi đoạt hô hấp của hấn mới rời đi.

“Khụ khụ...” Đột nhiên có thể hít thở bầu không khí trong lành, Đường Chấn Đông không ngừng ho nhẹ. Bởi vì giãy dụa mà y phục lộn xộn lỏng lẻo, theo khuôn ngực đang nhấp nhô kịch liệt lộ ra cơ thể nam tính.

Kích động làm cho Thượng Quan Cẩm ngày càng không khống chế được bản thân, ngay cả trong đầu chỉ còn một ý nghĩ là phải chiếm lấy hấn. Thượng Quan Cẩm nghe nhằng nhảnh liếm làn môi sưng đỏ của Đường Chấn Đông, ánh mắt lạnh lẽo chăm chú nhìn chằm chằm vào hấn.

“Ta muốn người trở thành người của ta.”

Tiếp theo đó, Đường Chấn Đông bị đè trên mặt đất, choáng váng và đau đớn khiến hấn trong phút chốc lơ đãng. Sau đó hơi thở còn chưa hồi phục lại bình thường, y phục đã bị xé rách...

Bờ vai to rộng, tay chân thon dài, cơ thể nam nhân trưởng thành màu đồng thiếp hoàn mỹ đẹp đẽ, chỉ là trong cánh tay, vòm ngực, hai chân có vết sẹo đan xen, mỗi một vết sẹo đủ để cho người ta đau đớn cùng cực nhưng không đủ để dẫn người vào chỗ chết.

Thượng Quan Cẩm đau thương nhìn hấn, lúc trước từng nhìn thấy hấn *** nên biết trên người hấn có rất nhiều vết sẹo. Tuy nhiên nhìn gần mới biết những vết sẹo này tràn ngập, sao có người lại ác độc xuống tay với hấn như vậy.

Bầu không khí trở nên im lìm.

Đường Chấn Đông nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Cẩm, từ trong bóng mắt thấy thân thể trần truồng của mình, trái tim giống như bị bóp nghẹt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sâu thẳm trong nội tâm hấn không muốn đối diện rõ ràng với kí ức đó. Nét mặt căng thẳng của hấn tái nhợt, hấn hoảng loạn mà che giấu cơ thể đầy vết sẹo, cố gắng thoát khỏi đau khổ nhưng không thể chống lại cảm giác áp bức và lắng nhục.

“Đừng nhìn ta!”

“Vì thế này nên mới từ chối ta sao?” Thượng Quan Cẩm nôn nóng túm cổ tay hấn, ép buộc hấn nhìn thẳng vào chính mình, nhưng lúc nhìn hấn thì càng cảm thấy tiếc thương.

Đường Chấn Đông vừa khó chịu vừa sợ hãi, “Chẳng lẽ người không cảm thấy buồn nôn...”

“Ta không cảm thấy buồn nôn. Không một chút nào hết.” Thượng Quan Cẩm nhận ra nguyên nhân hấn trốn tránh, vươn cánh tay ôm lấy hấn, “Mặc kệ bộ dạng người thế nào, ta cũng sẽ không đẩy người ra.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc ngẩng đầu lên, giọng nói khàn khàn trầm thấp, “Người thật sự nghiêm túc chứ?”

Ánh mắt Thượng Quan Cẩm mềm mại, giơ tay xoa đầu hấn, “Tình cảm của ta dành cho người không hề giả tạo, người có thể tin tưởng một lần.”

Viễn mắt Đường Chấn Đông đỏ lên, từ khi có khuôn mặt và thân thể như vậy thì hấn đã vứt bỏ ý nghĩ tìm kiếm bạn đời. Hấn biết ngay cả bản thân hấn còn ghét thân thể này, sao người khác có thể tiếp nhận, nên hấn hoàn toàn không ngờ có người sẵn lòng chấp nhận hấn.

“Người là nam nhân rất có sức hấp dẫn, ở cùng một chỗ với người, ta liền không thể khống chế được dục vọng...” Thượng Quan Cẩm vừa nói vừa nắm tay Đường Chấn Đông, cương quyết đè vào chính giữa hai chân mình...

Rất nóng... Đường Chấn Đông theo phản xạ rút tay về, hoàn toàn hoảng sợ vì nhiệt độ nóng cháy đó. Hấn ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm mang vẻ căm dục trên gương mặt, thoát nhìn không bị hành động của hấn ảnh hưởng nhưng đôi mắt sáng quắc luôn theo dõi hấn.

Bỗng, Đường Chấn Đông không thể nhìn thẳng vào Thượng Quan Cẩm.

Dù vậy, vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng như thiêu như đốt của hấn trên cơ thể không một mảnh vải và những vết sẹo nhiều không kể xiết của mình, trong lòng hấn chợt vùng vẫy. Thượng Quan Cẩm thấy vẻ mặt ngày càng tự ti của Đường Chấn Đông, không khỏi ép sát vào hấn, đầu lưỡi ướm át liếm lỗ tai hấn một chút, “Nếu người không tin, ta sẽ liếm toàn thân người...”

Trong giọng nói của hấn chứa đựng dục vọng khiến người khác lạnh sống lưng, Đường Chấn Đông bối rối đông cứng người, không ngờ Thượng Quan Cẩm cũng có thể nói ra những lời tục tĩu đến vậy, nên hấn chìm vào im lặng. Dưới ánh sáng ấm áp khuôn mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Cẩm nhuốm vẻ quyến rũ đầy tà ác. Thượng Quan Cẩm tới gần Đường Chấn Đông, phả hơi thở ấm nóng vào lỗ tai nhạy cảm của hấn, “Trước tiên bắt đầu từ chỗ này...” Dứt lời, đôi môi tuyệt đẹp chạm vào da thịt nơi cần cổ hấn, dường như bị hương thơm sạch sẽ tươi mát trên người hấn làm cho say đắm, liếm qua liếm lại da thịt màu đồng chắc nịch *** tế...

“Đừng...” Đường Chấn Đông theo bản năng tránh né hấn nhưng cánh tay mạnh mẽ tóm chặt lấy vòng eo hấn, bất mãn bởi sự kháng cự của hấn, hàm răng trắng cổ sức cắn cổ hấn, giống như loại động vật ăn thịt nào đó...

Cơn đau đớn kịch liệt từ bên cổ truyền ra, máu tập trung về nơi bị cắn, Đường Chấn Đông không khỏi bật ra tiếng rên rỉ, vô thức nắm lấy vai Thượng Quan Cẩm, “Đừng...”

Thượng Quan Cẩm rời khỏi cổ hấn, mạnh bạo hôn môi hấn, đầu lưỡi đỏ sẫm cứng rắn xâm nhập vào trong khoang miệng hấn mà cướp đoạt. Hôn đến điên cuồng mê mang, Thượng Quan Cẩm giống như con sói đói bụng đã lâu, một tay siết chặt thắt lưng hấn, một tay vững vàng ôm lấy mặt hấn, hôn hấn thật sâu. Hai cơ thể dán chặt vào nhau, đầu lưỡi ẩm ướt trơn bóng tiến ra tiến vào, thèm khát và không thể chờ đợi.

Đường Chấn Đông bị nụ hôn trắng trợn này làm cho mặt đỏ tới mang tai, hoàn toàn không theo kịp nhịp điệu của Thượng Quan Cẩm. Trong nụ hôn cuồng loạn không đủ dưỡng khí, hấn lại chống cự nhưng rồi vô thức làm hai thân thể dính càng sát vào nhau, vô cùng thân mật.

Nhiệt độ trong phòng không ngừng tăng cao, hơi thở nóng rực vẩn vút xung quanh, tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ lúc trầm lúc bổng.

Thượng Quan Cẩm tách khỏi môi hấn. Đôi môi bị chà đạp sưng đỏ đến thương cảm đang run rẩy, làn môi ướm át dưới ánh sáng ấm áp rất mê người, khiến người ta muốn dùng lực mà cắn.

Thượng Quan Cẩm không cưỡng lại được mê hoặc, chậm rãi cúi đầu...

Bờ môi quyến rũ chợt hé ra, giọng nói trầm thấp mà hoảng loạn cất lên, “Người không thể...”

Thượng Quan Cẩm đè ép cơ thể hắn, đôi mắt nồng nàn tình cảm nhìn thật sâu vào mắt hắn, “Ta thích người, không chỉ đơn thuần là thỏa mãn dục vọng.”

Đường Chấn Đông ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Cẩm, hắn biết nam nhân có dục vọng nhưng không được giải thoát sẽ rất khó chịu. Tuy nhiên hắn cảm thấy tiến triển quá nhanh, nhãn đầu lông mày, nói, “Có thể cho ta thêm một ít thời gian không?”

“Xin lỗi, ta không nhịn được.” Đôi mắt của Thượng Quan Cẩm đỏ lên vì ***, không ngờ sự tự kiểm soát bản thân của hắn quá yếu, hoàn toàn không điều khiển được hành vi của mình, chỉ mới hôn thôi cũng khiến hắn phi thường phấn chấn.

Đường Chấn Đông kinh hồn mở to mắt trừng hắn, “Không nhịn được?!”

“Thả lỏng, ta sẽ không làm đau người.” Thượng Quan Cẩm dùng ngón tay trở miết lên làn môi hắn, đôi môi đầy đặn hôn lên vết sẹo trên cổ hắn, dần dần trượt xuống...

Trên người Đường Chấn Đông có rất nhiều vết sẹo, có nông có sâu, có vẻ như hắn đã phải chịu một số loại sỉ nhục, nhưng hắn không bao giờ nhắc đến nguồn gốc của vết sẹo. Thượng Quan Cẩm không hỏi không phải là do không quan tâm mà Thượng Quan Cẩm biết nếu hắn muốn nói, không hỏi hắn cũng nói cho mình biết. Thượng Quan Cẩm rất mong Đường Chấn Đông tin tưởng hắn, nên hắn vui lòng chờ, hắn không muốn ép Đường Chấn Đông nói ra.

Thượng Quan Cẩm âu yếm thân thể màu đồng rắn chắc mà mạnh mẽ của hắn, cẩn thận tỉ mỉ hôn lên từng chút trên da thịt, giống như đối đãi với báu vật quý giá, môi lưỡi để lại vết tích mờ ám, cho đến khi chạm đến hai điểm nổi trên ***g ngực, môi Thượng Quan Cẩm như mang theo lửa liếm láp gặm cắn nhiều lần, thậm chí còn ngậm trong miệng mà mút.

Sắc mặt Đường Chấn Đông thoát cái xanh mét, đang cảm thấy xấu hổ thì đau đớn truyền từ trên ngực đến làm hắn không thể bình tĩnh phản kháng. Thế mà Thượng Quan Cẩm càng ngày càng táo tợn, đôi môi ẩm ướt ngậm một bên đầu nhũ trắng đứng, một tay đưa lên thả sức vân vê đầu nhũ dựng đứng bên kia.

“Dừng... tay...” Đường Chấn Đông bất giác run rẩy.

Hàm răng trắng *** cắn điểm nổi lên trước ngực hắn, Thượng Quan Cẩm thở ra hơi cực nóng, ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào mắt hắn, cho đến khi hắn không chịu nổi mà nhắm mắt lại, Thượng Quan Cẩm lại thô bạo tách đôi chân đang khép chặt của hắn. Hai chân rắn chắc cân xứng, xinh đẹp không có một vết sẹo lỗi, có rất ít lông cơ thể, rất gợi cảm và mê hoặc.

Thượng Quan Cẩm cúi đầu, *** đang cắn liếm da thịt đàn hồi trên đùi, đồng thời bàn tay nóng rực chạm vào chỗ mẫn cảm giữa hai chân hắn, bắt đầu bừa bãi trêu chọc, vuốt ve, ý đồ kích thích làm cho nơi đó phản ứng.

“Ồ!” Cảm giác dục vọng bị người cùng giới mặc sức đùa bỡn khiến Đường Chấn Đông choáng váng, muốn chống lại sự xấu hổ mà đẩy Thượng Quan Cẩm ra nhưng hai tay vô lực, chỉ có thể vùng vẫy lung tung, vô tình kéo dây cột tóc màu xanh lam của Thượng Quan Cẩm ra... Bỗng chốc, mái tóc đen mượt mà như tơ lụa lả tả rơi xuống, tóc đen như mực thanh nhã rơi xuống khuôn ngực nở nang. Sợi tóc lướt nhẹ qua da thịt làm Đường Chấn Đông đỏ mặt run tim, chưa kể đến chỗ bí mật truyền lên cảm giác nóng bỏng ướt át, bởi lẽ đôi môi đang cắn liếm bên trong bắp đùi chọt đi đến một chỗ tuyệt đối không thể tưởng tượng được...

“Không... Dừng...”

Đường Chấn Đông hoảng sợ bối rối thở hổn hển, cố gắng thu hồi đôi chân thon dài, không ngờ hai chân đã bị ép buộc quấn quanh thắt lưng của Thượng Quan Cẩm. Chân mở rộng ra mặc cho đầu lưỡi mềm mại ướt át liếm lên nơi yếu đuối. Đầu lưỡi cẩn thận liếm láp, ngón tay ra sức chơi đùa. Hai mắt Đường Chấn Đông nhắm ***, cơ thể mạnh mẽ run rẩy, tuy nhiên, hắn vẫn kìm nén không bật ra một tiếng rên nào. Thượng Quan Cẩm hơi nheo lại con mắt đẹp để, tiếp tục liếm láp đầu đỉnh run run của hắn. Cuối cùng khi hắn không khống chế được mà thở dốc, Thượng Quan Cẩm há miệng nuốt toàn bộ tinh khí của hắn vào. Đường Chấn Đông chấn động nhìn Thượng Quan Cẩm, không ngờ hắn có thể làm được đến mức này, cảm thấy trong lòng quay cuồng, lúc hoàn hồn, theo bản năng nắm tóc Thượng Quan Cẩm, “Bẩn... Buông ra...”

Thượng Quan Cẩm không hề thả hân ra, ngược lại mơn trớn hân rất điêu luyện. Đường Chấn Đông xấu hổ cắn môi, liều mạng chống lại khoái cảm khi dục vọng bị khiêu khích, nhưng nhìn Thượng Quan Cẩm ở giữa hai chân hân ra sức lấy lòng thì toàn thân hân mềm nhũn, mãi cho đến lúc đạt cao trào...

Không khí tỏa ra mùi xạ hương độc đáo của nam nhân.

Sau khi giải phóng thân thể Đường Chấn Đông lụi xơ, con người từ trước đến nay đen như mực dường như đã không còn tiêu cự, làn da màu đồng khỏe mạnh sáng bóng và những dấu hôn đỏ rải khắp trên ngực dường như đang dụ dỗ người xâm phạm.

Thượng Quan Cẩm ngược mắt nhìn đáng dấp khiêu gợi sau khi cao trào của Đường Chấn Đông, dùng tay gạt những đám tóc lộn xộn của hân để nhìn rõ biểu cảm trên mặt hân, “Mùi vị rất đậm, người đã bao lâu không chạm vào mình rồi?”

Đường Chấn Đông mê man thở dốc, dường như không nghe thấy hân nói gì. Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn hân rồi cúi đầu hôn hân, “Nếm thử mùi vị của người...” Chưa nói xong đã hôn lên.

“Ừm...” Hương vị tanh ngọt *** dâng theo đôi môi Thượng Quan Cẩm xâm nhập vào khoang miệng hân. Đường Chấn Đông xấu hổ trừng mắt nhìn hân, quay đầu né nụ hôn của hân, nhưng cảm bị nắm chặt, không thể chạy trốn, chỉ có thể bị động tiếp nhận nhiệt tình. Đôi Thượng Quan Cẩm rời khỏi môi hân, Đường Chấn Đông chỉ còn sức để thở hổn hển. Thượng Quan Cẩm nhìn xuống, Đường Chấn Đông ngửa mặt nhìn vào đôi mắt sâu hun hút của Thượng Quan Cẩm, không hề lùi bước, ánh mắt họ va chạm bốc lửa trong không khí. Đường Chấn Đông nâng khuỷu tay muốn ngồi dậy nhưng Thượng Quan Cẩm đã đè hân trở lại, bộ phận to lớn cứng rắn tràn ngập sự xâm lược của giống đực ép ở bắp đùi hân, “Đã thành như vậy, còn muốn né tránh ta?”

“Không phải thế.” Đường Chấn Đông đỏ mặt tía tai lắc đầu, muốn hân thả lỏng người tiếp nhận dục vọng của nam nhân, hân thật sự không làm được, có thể dựa vào những gì Thượng Quan Cẩm đã làm với hân mà trả trả lại cho Thượng Quan Cẩm, “Ta, ta dùng miệng giúp người.”

Thượng Quan Cẩm sững sờ, càng tham lam sờ soạng cơ thể màu đồng khỏe khoắn của hân, “Như thế vẫn không đủ.” Giọng nói trầm thấp trong trẻo lúc này trở nên khàn khàn, hơi thở phả vào bên tai làm bỏng hân, “Ta muốn đi vào...”

Nói xong, đôi bàn tay trắng như ngọc nâng cái mông dẻo dai mà rắn chắc của hân lên, dính một ít chất dịch vừa mới bắn ra, Thượng Quan Cẩm không hề báo trước mà xâm nhập vào lỗ nhỏ phía sau. Cơ thể Đường Chấn Đông thoáng chốc cứng ngắc, hân vô thức nắm tay Thượng Quan Cẩm, nhưng vừa mới giờ lên, bàn tay vừa đi sâu vào trong cơ thể hân ác ý chọt trên đỉnh dục vọng của hân... “A...” Đường Chấn Đông tê liệt buồng tay.

“Thật chặt.” Thượng Quan Cẩm vừa khiêu gợi liếm bên tai hân, vừa cố gắng đút ngón tay vào, mạnh mẽ kéo căng vách ruột chật hẹp, tiếp theo ngang bướng làm mềm đường ruột chặt sít, thỉnh thoảng hân còn cong ngón tay đâm vào sâu hơn.

Cảm giác đau đớn và chật vật khiến sắc mặt Đường Chấn Đông trắng bệch, lơ mơ nghe được dưới thân truyền đến tiếng ma sát ướt át. Âm thanh tục tĩu *** ô làm hân xấu hổ liên tiếp lắc đầu, “Có thể rồi, đừng chuẩn bị nữa...”

“Vẫn chưa được...” Thượng Quan Cẩm yên lặng nhìn hân, nhét thêm một ngón tay vào, “Ta không muốn làm cơ thể người bị thương...” Hân mơn trớn kỹ càng xong, xác định thân thể Đường Chấn Đông đủ ẩm ướt, mới chậm rãi rút ba ngón tay chôn sâu trong cơ thể Đường Chấn Đông ra. Đường Chấn Đông còn chưa kịp phục hồi từ những đợt sóng kích thích, cái mông trần bị bàn tay mạnh mẽ nâng lên, bộ phận tràn đầy uy hiếp bỗng di chuyển, kiên cố để ở lối vào...

Dù không nhìn thấy nhưng Đường Chấn Đông vẫn cảm giác được vật kia to lớn hơn người bình thường, hân hoảng sợ đến mức run run nói, “Không, không được đâu...” Theo bản năng hân muốn thoát khỏi Thượng Quan Cẩm nhưng lực ép chặt hân lại mạnh đến kinh hoàng.

Thượng Quan Cẩm như tên đã lên dây, giọng nói trầm thấp bởi vì phải dồn nén mà khàn đặc. Hân không muốn làm Đường Chấn Đông bị thương, kiên trì vỗ về hân, “Người đừng lo, ta sẽ không làm người khó chịu.”

Đường Chấn Đông gắng sức ổn định lại tâm trạng hỗn loạn, nhìn Thượng Quan Cẩm gần trong gang tấc. Khuôn mặt tuần mỹ của Thượng Quan Cẩm đỏ đầy mồ hôi hột, thân thể dửng mãnh giống như chiến thần tỏa ra hơi thở ***, đôi mắt bị dục vọng thiêu đốt lo lắng nhìn hắn, hơi thở phập phồng, hiển nhiên là Thượng Quan Cẩm đang rất nhẫn nại. Trong ngực cảm thấy xúc động, Đường Chấn Đông nhắm mắt, cố gắng thả lỏng cơ thể, “Được rồi...”

Đáy mắt Thượng Quan Cẩm lan tràn nghìn cơn rung động, hắn cúi đầu hôn môi Đường Chấn Đông thật sâu thật cẩn thận, dịu dàng triển miên như là đang ôm toàn bộ mạng sống của hắn, sau đó lưng hắn thẳng lên, bộ phận thô to bất chợt đẩy vào.

“Ồ!” Đau đớn kịch liệt khiến trước mắt Đường Chấn Đông có vô số ánh sáng trắng lập lờ, toàn thân bị hưng khí dữ dội chém thành hai nửa, khi bộ phận đang gắng gượng tiến vào, hắn nhìn không được phát ra tiếng kêu rên đau đớn, “Không... được...”

“Thả lỏng, rất nhanh sẽ không đau nữa.” Thượng Quan Cẩm vuốt ve khuôn mặt Đường Chấn Đông, con ngươi sâu thẳm lộ ra ánh nhìn rực lửa, đường ruột chặt hẹp nóng bỏng chặt chẽ bao lấy dục vọng căng to của hắn, chặt đến mức hắn gần như bùng nổ. Thượng Quan Cẩm nhẫn nại tách cái móng Đường Chấn Đông ra, chậm rãi di chuyển trong cơ thể thít chặt của hắn. Bắp đùi của Đường Chấn Đông bị ép sát trước ngực Thượng Quan Cẩm, thân dưới bị nâng lên, hắn thấy rõ ràng tư thế *** loạn của mình khi bộ phận đỏ sẫm ra vào trong lỗ nhỏ.

Đường Chấn Đông giãy dụa, thân thể lại bị đè xuống, “Dừng như vậy...”

“Trước đây đã quan hệ với nam nhân chưa?” Thượng Quan Cẩm không chớp mắt nhìn chằm chằm vào hắn, hơi thở nóng rực phả vào cổ hắn.

Đường Chấn Đông dừng một chút, hai tai chợt đỏ ửng, “Ta sao lại có khả năng cùng nam nhân...”

Hơi thở của Thượng Quan Cẩm càng nặng nề, bắt đầu không khống chế được mà rút ra tiến vào, va chạm mạnh mẽ giống như muốn lục ngũ tạng của Đường Chấn Đông đều bị ép ra, chất lỏng ẩm ướt dính dấp hòa lẫn với máu chảy ra từ nơi mật hợp.

Sắc mặt Đường Chấn Đông trắng bệch, hạ thân đau nhức như bị xé rách. Hắn cắn chặt răng muốn chịu đựng đau đớn nhưng nơi đang bị điên cuồng xâm phạm vừa nóng vừa đau. Đường Chấn Đông chịu đựng mà đem hai chân quăn lên lưng Thượng Quan Cẩm, không ngờ động tác nhằm giảm đau đớn lại khiến nơi kết hợp càng thêm chặt chẽ, bộ phận cực lớn xâm nhập vào càng sâu.

“Ồ... Ngừng...” Mồ hôi phủ kín khuôn mặt Đường Chấn Đông, giọng nói để lộ áp lực và đau đớn.

“Khó chịu như vậy sao?” Thượng Quan Cẩm nâng cằm hắn lên, say đắm hôn môi hắn, cố gắng vuốt ve dục vọng của hắn, dùng mọi kỹ xảo mình biết để làm cho hắn thoải mái. Đường Chấn Đông nhú mày, ngấm ngấm chịu đựng chờ kết thúc. Chậm rãi, khoái cảm dâng lên làm dịu đau đớn phía sau...

Cơ thể Đường Chấn Đông dần dần không còn cứng ngắc, mặc dù còn đau nhưng đã giảm đi rất nhiều, nên hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tuy nhiên, va chạm mãnh liệt làm hắn phải mở mắt ra, nhìn thẳng vào đôi mắt hồng lên vì ham muốn của Thượng Quan Cẩm, “Nhìn ta, ta là người đầu tiên chiếm đoạt thân thể người.” Âm thanh trầm thấp, ánh mắt chuyên chú, mạnh mẽ làm cho người ta không thể chối từ.

Đường Chấn Đông bị ép nhìn Thượng Quan Cẩm, trong tầm mắt đều là Thượng Quan Cẩm, hơi thở nóng cháy mà ẩm áp bao trùm toàn thân hắn, tựa như một tấm lưới màu trắng rộng lớn, vững chắc bao bọc xung quanh cơ thể hắn khiến hắn không thể nào chạy thoát.

Không biết qua bao lâu, bầu trời ngoài cửa sổ dần dần tối om. Tiếng thở dốc mãnh liệt kết hợp với tiếng thân thể va chạm vang dội trong khách phòng. Không ai biết khách phòng trong rừng tre đang tràn ngập hương vị *** ám muội và *** mỹ.

Chính giữa khách phòng thanh tịnh và đẹp đẽ, nam tử tóc đen ngồi trên thất lưng của thanh niên, mặc cho thanh niên tuần mỹ kịch liệt chiếm giữ. Hai chân thon dài bị mở rộng đến mức tối đa, chiếm giữ cuồng dã nóng bỏng ướt át ra vào sâu trong cơ thể hắn. Khuôn mặt nam tử lạnh lùng nghiêm nghị, mặt mày anh tuấn, mái tóc đen nhánh dính bột mồ hôi, đường cong trên cơ thể rõ ràng mà mềm dẻo, rất gợi cảm. Hắn buồn khổ ngửa đầu, thân thể màu đồng thiếp đông đưa *** loạn trong sự xâm chiếm thô bạo. Khắp người

hắn đầy dầu xanh tím rực rỡ, vô cùng mê đắm, nhưng những vết tích này rất dễ vỡ, khiến thanh niên đang xâm phạm hắn càng muốn chà đạp hắn...

Thượng Quan Cẩm đang đưa thắt lưng dẻo dai, từ dưới lên trên tiến nhập vào chỗ sâu nhất, dùng hết tất cả sức lực. Dục vọng trong đáy mắt giống như dã thú nuốt chửng con mồi, hàm răng trắng muốt cắn bờ môi đỏ tươi của Đường Chấn Đông. Bàn tay trắng nõn tham lam vờn vẽ điểm nổi lên trên ngực hắn. Chỗ đó bị đùa bỡn đến mức đỏ sẫm trong suốt, lóe ra lớp ánh sáng *** mờ ửng ửng. Khi đầu nhũ của Đường Chấn Đông bị ngón tay bóp chặt, Thượng Quan Cẩm cảm thấy đường ruột hắn chợt siết chặt, kích thích đến mức dục vọng vốn bùng bùng hưng phấn của Thượng Quan Cẩm càng căng to hơn. Hắn mạnh mẽ tấn công lỗ nhỏ chật sít đó.

“Không... muốn...”

Trong chớp mắt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán Đường Chấn Đông, ngay cả vết sẹo trên mặt cũng bị mồ hôi làm cho ẩm ướt, thoát nhìn yếu đuối nhưng gợi cảm. Hắn vươn tay chống trên ngực Thượng Quan Cẩm, cố gắng thoát khỏi ràng buộc cứng rắn.

Thượng Quan Cẩm vững vàng trói chặt thắt lưng hắn, bộ phận sung sức hung ác chạm vào chỗ sâu ở bên trong, sắp rút ra thì lại mãnh liệt đâm vào vách ruột sít chặt, tăng nhanh tốc độ di chuyển. Động tác quá mức tàn bạo tựa như muốn xuyên thủng cơ thể Đường Chấn Đông.

“Ngừng... a a...” Đường Chấn Đông không chịu nổi hoan ái kịch liệt, mười ngón tay cắm sâu vào lưng Thượng Quan Cẩm như muốn hòa tan với cơ thể hắn.

“Ngoan, một chút nữa thôi, đừng lộn xộn.” Thượng Quan Cẩm vội vàng hôn hắn, tư thế chẳng hề tao nhã như thường ngày, hai tay xuôi theo đường cong trên người hắn mà trượt xuống bụng, âu yếm dục vọng giữa hai chân hắn.

“Đừng... Đừng...” Đường Chấn Đông cố gắng kiềm chế, hạ thân nóng lên, giữa mập hợp dữ dội, nơi bị cắm vào vẫn đau đớn nhưng chỗ vô tình bị ma sát lại truyền ra khoái cảm mê muội khắp toàn thân. Chân tay không khống chế được mà run lẩy bẩy, tiếng rên rỉ bật ra từ cổ họng ngay cả hắn nghe cũng cảm thấy xấu hổ, “A... Ừm, a...”

Bộ phận màu đỏ trong cơ thể bỗng nhiên bị rút ra, Đường Chấn Đông cảm thấy choáng váng, thân thể bị lật lại, Thượng Quan Cẩm từ phía sau tách hai chân hắn ra, tư thế không che đậy khiến cho toàn bộ nơi riêng tư bị phơi bày trong không khí. Hắn còn chưa kịp cảm thấy nhục nhã vì tư thế này, hưng khí làm hắn hoảng sợ đã đâm thật sâu vào trong, hung hăng xuyên qua hắn.

Lại bị cướp đoạt làm cho ý thức Đường Chấn Đông mơ hồ, nhưng thân thể bị đưa qua đưa lại khiến hắn không thể ngắt nghỉ. Khi va chạm càng mạnh thêm, hắn cũng không nhận nổi nữa mà nức nở yếu ớt, “Đừng... tay...”

“Không được từ chối ta.” Thượng Quan Cẩm vuốt ve hắn, ấn cổ tay của hắn vào tấm thảm trắng, cơ bắp mạnh mẽ dính sát từng phần da thịt trên người hắn, tình cảm cuồng nhiệt cuộn cuộn trào dâng trong ánh mắt thâm thúy, còn có câu cáo thị giống như thần chú vang vọng trong tai hắn...

...Ta thích người, thích người từ lâu...

Sau khi cảm xúc cuồng điên lắng xuống, Đường Chấn Đông mê man trong lòng Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm rửa sạch thân thể Đường Chấn Đông, rồi đắp được lên vết thương của hắn, lúc này mới ôm hắn lên giường nghỉ ngơi.

Hết chương 12

13. Chương 13

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Đường Chấn Đông bị sốt nhẹ, ngủ mê, dường như do ngày hôm nay nhớ lại chuyện lúc nhỏ, trong mộng có bóng dáng mẫu thân hắn.

Khi đó không lâu sau khi phụ thân qua đời, mẫu thân một mình nuôi hắn, cảnh giác hơn người bình thường. Để phòng kẻ trộm, cửa trong nhà bao giờ cũng được khóa kỹ. Một thời gian không đi đọc sách, hắn bị nhốt ở trong nhà, sau đó mẫu thân hắn mới ra ngoài làm việc. Về sau gom góp được chút bạc, hắn đến học đường học bài, tan học không muốn về nhà, dù sao về nhà cũng chỉ có mình hắn.

Thế là hắn cùng các hài tử khác đi thám hiểm, tình cờ thấy có kẹo rơi rớt trên mặt đất, nhìn trái phải xung quanh thấy không có ai, hắn không chê bần mà nhặt lên ăn. Đến lúc ăn cơm tối hắn vẫn tiếp tục nhặt, cứ thế ở bên ngoài đến khi trời tối đen mới về nhà.

Có hôm làm mất ngọc bội phụ thân giữ lại cho hắn, mẫu thân hắn sau khi biết được tức giận đánh hắn, khàn giọng hỏi hắn làm mất ở đâu, lại hỏi có phải đã cầm đi bán đổi đồ ăn rồi không. Hắn cảm thấy oan ức, phần nộ chống đối nàng, đương nhiên bị đánh cho rất thảm. Nửa đêm hắn bị sốt, mê man khô nóng, trần trọc ngủ, vết thương trên người cũng nóng như lửa...

Hắn biết mẫu thân rất tức giận, chắc chắn sẽ không quan tâm đến hắn, cả người đầy mồ hôi chật vật đứng lên, rót cho bản thân một chén nước, lại lấy cam thảo ngâm vào miệng, tiếp theo nằm trở về giường, đợi cơ thể hết đau đớn, hắn sẽ xin lỗi mẫu thân...

Ý thức hỗn độn, Đường Chấn Đông mơ màng nằm chệch choạng, cổ họng đau nhức, muốn ngồi dậy nhưng cảm thấy tay chân bủn rủn, không thể cử động. Hắn muốn uống nước nhưng không mở miệng nói được, chỉ có thể đau đớn nhíu lông mày.

“Muốn uống nước?” Giọng nói đầy từ tính của nam nhân vang lên bên tai, sau đó cơ thể được ôm dậy, nước mát đưa đến bên môi hắn, từng chút cho hắn uống. Dòng nước mát rượi thoáng cái giảm bớt nhiệt độ trong cổ họng, hắn mệt nhọc mở mắt ra thấy Thượng Quan Cẩm ngồi ở bên giường. Thượng Quan Cẩm cẩn thận lau mồ hôi trên trán hắn, sau đó còn cho hắn uống được, lúc này mới đặt hắn nằm thẳng xuống.

Cho hắn uống được xong, Thượng Quan Cẩm lấy tấm khăn dày lau mồ hôi cho hắn. Đã là ngày hôm sau, mặc dù vẫn hơi choáng váng, cả người toàn là mồ hôi, nhưng hắn đã giảm sốt, đầu óc cũng tỉnh táo hơn.

Đường Chấn Đông quay đầu nhìn về phía bên cạnh, bất ngờ không thấy Thượng Quan Cẩm đâu. Đường Chấn Đông chống người ngồi dậy, ngoài cửa có tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn ra thì thấy Thượng Quan Cẩm toàn thân màu trắng đi vào, ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt trắng nõn trẻ tuổi, con mắt hắn giống như đại dương mênh mông, lông mày anh tuấn càng tăng thêm vẻ tuấn mỹ của hắn, hắn hỏi, “Tốt hơn chưa?”

“Ừm.” Đường Chấn Đông gật đầu nói.

Thượng Quan Cẩm đem cháo đặt lên bàn, cúi người lấy tay chạm vào trán hắn. Hơi thở thơm mát và nhiệt độ ấm áp kéo đến, Đường Chấn Đông ngạc nhiên trừng to mắt, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ chỉ cách mình vài tấc, vội vàng quay đầu đi.

“Đã đỡ hơn rồi, ngày hôm nay không cần uống được nữa.” Thượng Quan Cẩm nhìn vẻ mặt hỗn loạn của hắn, mỉm cười nhìn chằm chằm hắn.

Ánh mắt Thượng Quan Cẩm chẳng đơn thuần chút nào, Đường Chấn Đông cảm thấy hai má nóng lên, không dám nhìn hắn. Đường Chấn Đông tình nguyện để mặc Thượng Quan Cẩm bình thần nhìn kỹ hắn, ít nhất hắn còn cảm thấy tự nhiên. Nhưng hiện tại sự dục dằng mềm mại đó làm cho lòng hắn lộn xộn. Cảm giác ánh mắt Thượng Quan Cẩm vẫn dính ở trên người hắn, lỗ chân lông trên toàn cơ thể cũng căng thẳng co cụm lại, trái tim đập nhanh hơn, Đường Chấn Đông nhận không được mà giơ tay lên, cố sức che khuất mặt mình, “Đừng nhìn ta nữa!”

Thượng Quan Cẩm ngẩn người, môi cong lên, nhẹ nhàng bật cười.

Đây là lần đầu tiên Đường Chấn Đông nghe được tiếng cười của Thượng Quan Cẩm, không khỏi cảm thấy khác lạ. Bình thường Thượng Quan Cẩm giống như một ngọn núi tuyết tỏa ra hơi lạnh làm cho người ta

run lên. Ngoại trừ khuôn mặt không có độ ẩm ra thì cũng có khả năng cười một chút.

Thượng Quan Cẩm vươn tay muốn kéo bàn tay đang che mặt của Đường Chấn Đông xuống nhưng hần vừa vung vẫy che chắn vừa đẩy Thượng Quan Cẩm ra. Thượng Quan Cẩm trở tay nắm chặt bắt được đôi bàn tay cố chấp chống cự kia, thuận thế ấn xuống bên cạnh đầu gối phát hiện Đường Chấn Đông kháng cự càng mãnh liệt, ôn hòa nói, “Bỏ tay ra đi, nếu không ta sẽ không buông ra!”

“VẬY, NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC NHÌN CHằm CHằm VÀO TA.”

“ĐƯỢC.” Thượng Quan Cẩm thản nhiên gật đầu.

Đường Chấn Đông do dự một lúc, sau mới buông lỏng tay che mặt ra, dù sao ngượng ngùng như thế cũng chẳng ra sao. Không ngờ Thượng Quan Cẩm vẫn duy trì nguyên trạng như trước, không chớp mắt mà nhìn hần, hơn nữa còn nắm cổ tay hần. Hai người đang áp sát vào nhau, không chú ý môi sẽ chạm môi. Đường Chấn Đông nhú mào, nhanh chóng liếc mắt nhìn Thượng Quan Cẩm, sau đó vội vàng chuyển tầm mắt, “Người đã quên người vừa nói gì sao?”

Thấy hần căng thẳng cực độ, Thượng Quan Cẩm buông tay hần ra, một lát sau cũng rời đường nhìn đi chỗ khác, bưng cháo đang đặt trên bàn, “Ăn một chút gì đi.”

Tối qua không ăn gì, biết dù không đói cũng nên ăn gì đó nên Đường Chấn Đông ngẩng đầu nói lời cảm ơn. Tay Đường Chấn Đông vươn ra muốn tiếp nhận cháo nhưng phát hiện Thượng Quan Cẩm không có ý đưa cháo cho mình, nghi hoặc nhìn hần.

Về mặt Thượng Quan Cẩm dịu dàng, hần ôn hòa nói, “Ta dứt cho người.”

“Không cần.” Đường Chấn Đông vô thức từ chối.

“Không nên khách sáo với ta.” Về mặt Thượng Quan Cẩm không thay đổi, tự mình múc cháo dứt cho hần. Đường Chấn Đông dù xấu hổ nhưng cũng phải tiếp nhận, hướng hồ hần quả thật không có nhiều sức lực, thuận theo động tác của Thượng Quan Cẩm mà ăn cháo.

Sau khi ăn xong, Thượng Quan Cẩm giúp hần rửa mặt. Khi lau mặt cho hần thấy mái tóc bết mồ hôi của hần, Thượng Quan Cẩm nói, “Gội đầu cho thoải mái.” Dứt lời, hần bước ra cửa, một lát sau đi vào mang theo một chậu nước nóng.

Đường Chấn Đông giãy dụa muốn ngồi dậy, “Để tự ta làm.”

“Người là người bệnh.” Về mặt Thượng Quan Cẩm nhàn nhạt, ánh mắt xa xăm nhưng hai tai hơi đỏ lên, nhìn giống như hồng ngọc, “Hướng hồ bởi vì ta nên người mới bị sốt, ta chăm sóc người là đúng.”

“...” Chỗ nào đó trong ngực Đường Chấn Đông đập điên cuồng, muốn nói nhưng lại không thể cất lời.

Thượng Quan Cẩm đặt chậu nước ở bên chân rồi nâng Đường Chấn Đông ngồi dậy, đặt đầu hần trên đầu gối mình, bắt đầu giúp hần gội đầu. Động tác của Thượng Quan Cẩm rất gượng gạo, mạnh mẽ nhưng nhẹ nhàng chậm rãi, vô bổ kết ra bọt trong lòng bàn tay rồi mới chà xát vào trong tóc.

Những ngón tay của Thượng Quan Cẩm thon dài đẹp đẽ, móng tay cũng được cắt gọn gàng, có một vết thương đặc biệt nổi bật trên đầu ngón tay trắng ngần của hần. Đường Chấn Đông rũ mi mắt, chắc chắn Thượng Quan Cẩm chưa từng một lần nấu cháo, không biết cách nấu nước, lại càng không nói đến chuyện cúi người chăm sóc người khác.

Đường như cảm nhận được ánh mắt của hần, Thượng Quan Cẩm ngược mắt nhìn hần, “Ta làm người đau sao?”

Đường Chấn Đông vô thức nói, “Không có.” Dừng một lát hần nói thêm, “Cảm ơn.” Từ năm tuổi trở đi, đã không có ai gội đầu cho hần như thế, vì thế mỗi lần thấy tiểu hài tử nằm ở trên đầu gối mẫu thân được mẫu thân gội đầu, trong lòng hần lại có cảm giác ước ao khao khát.

“Không cần khách khí.” Thượng Quan Cẩm mỉm cười, dùng cái gáo múc nước nóng đổ vào mái tóc. Sau khi gội sạch đầu cho Đường Chấn Đông xong, hần dùng khăn lau khô nước, mới để Đường Chấn Đông nằm trở lại trên giường.

Đầu tóc sạch sẽ khiến cả người Đường Chấn Đông nhẹ nhàng khoan khoái, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, “Người không đi xem hàng hóa sao?” Suốt đêm qua Thượng Quan Cẩm ở cạnh hắn, buổi trưa cũng ở lại bên hắn, không thấy Thượng Quan Cẩm ra ngoài, hắn không khỏi để ý đến công sự của Thượng Quan Cẩm.

“Có Từ Chung sẽ không có việc gì.” Thượng Quan Cẩm lặng lẽ nhìn hắn rồi lấy ra một hộp dược cao (thuốc mỡ) đưa cho hắn.

Sau khi nhận lấy Đường Chấn Đông nghi hoặc hỏi, “Đây là dược gì?”

“Là tinh dầu tinh chế từ cây trà, có tác dụng với vết sẹo trên mặt người.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn Thượng Quan Cẩm...

Thượng Quan Cẩm cầm tay hắn, sau đó nói, “Có lẽ không phục hồi như cũ nhưng có thể làm nhạt dấu vết.”

Đường Chấn Đông nhìn đôi đồng tử sâu thẳm của Thượng Quan Cẩm được lấp đầy với sự dịu dàng chưa từng có và thương cảm sâu sắc, trong lòng Đường Chấn Đông tràn đầy cay đắng xen lẫn cảm động, “Cám ơn.” Sau khi bị thương, hắn không dám tùy tiện dùng dược, sợ vết thương ngày càng xấu đi, cứ thế bỏ qua thời gian trị liệu tốt nhất. Cũng may hắn không phải cô nương, không quá để ý đến dung mạo. Tuy nhiên Thượng Quan Cẩm thấy vết sẹo của hắn sẽ thắc mắc hắn từng trải qua chuyện gì, không bằng chăm chỉ bồi dưỡng, cho đến khi vết sẹo không còn nghiêm trọng như vậy.

Một hôm trở về từ vườn trà, người chưa vào nhà tre, những lực áp bức trong không khí dồn đến. Đường Chấn Đông đi vào trong sân, dưới ánh trăng nhàn nhạt, một bóng người đang bay lượn lên xuống. Dáng người tuấn mỹ mạnh mẽ, trường kiếm trong tay đen như mực, mỗi lần ra kiếm thân tốc thân kiếm sẽ phát ra âm thanh giống như tiếng hạc kêu.

Cho dù Đường Chấn Đông đứng ở xa, vẫn có thể cảm nhận được những đợt sóng lạnh. Hắn ra tay rất nhanh, chiêu thức phong phú, động tác liên mạch lưu loát, nhưng nếu ác ý tàn nhẫn, một kiếm trí mạng, nhìn cũng cảm giác được sát khí cường liệt.

Đường Chấn Đông say sưa mê mẩn nhìn.

Từ nhỏ hắn không luyện võ, sau khi làm thị vệ mới có người truyền thụ võ công, nhưng hắn vẫn chưa thể múa kiếm lưu loát linh động đến thế, tựa như kiếm là một phần của cơ thể. Vì vậy hắn rất ngưỡng mộ Thượng Quan Cẩm, nếu như hắn có tuyệt thế võ công giống vậy, những ngày lang thang đầu đường xó chợ đó sẽ không bị người làm cho chật vật chịu không nổi, cả người bị sỉ nhục. Chênh lệch giữa Thượng Quan Cẩm và hắn sẽ không quá nhiều.

Lấy cấp bậc mà quyết định, võ công của Thượng Quan Cẩm là cấp bậc thuộc hàng vương giả. Nếu hắn muốn mặc áo giáp ra chiến trường thì gió thổi cỏ rạp, bách chiến bách thắng, mà tiểu binh quân địch sẽ chết không có chỗ chôn chỉ vì một chút sơ sẩy.

Đột nhiên, Thượng Quan Cẩm dừng lại, cơ thể lay động, lập tức che miệng, kịch liệt ho khan.

Đường Chấn Đông vội vã chạy đến đỡ lấy Thượng Quan Cẩm, vẻ mặt lo lắng hỏi, “Người có chuyện gì vậy, có phải có chịu ở đâu không?”

Thượng Quan Cẩm thấy hắn, cố sức đè ép cơn ho, nhẹ nhàng cầm tay hắn, nói, “Đã lâu không luyện kiếm, hơi thở không ổn định mà thôi, không cần lo lắng.”

“Thật sao?” Đường Chấn Đông hoài nghi nhìn hắn, thấy hắn thần nhiên gật đầu, lại chú ý đến trường kiếm trong tay hắn. Nhìn thanh kiếm đen nhánh, nhìn không được ca ngợi, “Kiếm của người rất đẹp.”

Thượng Quan Cẩm không bàn luận gì, vẻ mặt nhàn nhạt hỏi Đường Chấn Đông, “Thích không?”

“Thích.”

“Tặng người!”

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn Thượng Quan Cẩm “...!”

Thượng Quan Cẩm vô cùng tự nhiên đưa cả thanh kiếm cùng vỏ cho Đường Chấn Đông. Đường Chấn Đông không nhận lấy, sau khi hoàn hồn liền nói, “Võ công của ta không tốt, tặng ta kiếm tốt như vậy cũng là lãng phí.” Không ngờ Thượng Quan Cẩm nói tặng liền tặng, hù dọa trái tim hắn lờ nhịp.

Thượng Quan Cẩm cười cười, đường cong trên mặt trở nên dịu dàng, “Ta có thể dạy ngươi.”

“Ta học gì cũng chậm, ngươi không dạy được đâu.” Đường Chấn Đông cúi đầu, thẳng thắn không giấu diếm. Hắn không phải người thông minh, trước đây khi tập võ hắn phải luyện tập rất lâu, cuối cùng đi tỷ thí, võ công vẫn thua xa các thị vệ khác.

“Đừng xem thường chính mình.” Thượng Quan Cẩm đặt tay lên vai Đường Chấn Đông, “Có ta dạy cho ngươi, hơn nữa với tính kiên nhẫn của ngươi, võ công sẽ có tiến bộ.”

Da thịt Đường Chấn Đông trong bóng đêm đỏ lên, “Chờ đến khi ngày đó đến, ta mới đủ điều kiện để có một thanh kiếm tốt.” Hắn không cho rằng nhận được kiếm tốt là căn cứ xác minh thực lực của mình, rút kiếm ra khỏi vỏ, nhưng không thể kiểm soát nó thì càng mất mặt.

Thượng Quan Cẩm bật cười xoa mái tóc dày của hắn, “Ngươi có phần quá nghiêm túc rồi.”

“Ngươi bao giờ quay về phủ?” Đường Chấn Đông nắm lấy tay Thượng Quan Cẩm, vẻ mặt chăm chú nhìn hắn.

Thượng Quan Cẩm trả lời một nẻo, “Ngươi muốn trở về?”

“Ừm.” Đường Chấn Đông gật đầu.

Thượng Quan Cẩm ngừng cười, trong đôi mắt có tâm tư, u ám khó dò, chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Đường Chấn Đông, một lúc sau, hắn hỏi, “Không thích ở lại vườn trà?”

“Cũng tạm.” Đường Chấn Đông không nhìn hắn.

Thượng Quan Cẩm lại hỏi, “Ở cùng với ta rất không thú vị sao, cho nên nôn nóng muốn trở về?”

“...” Đường Chấn Đông ngạc nhiên ngẩng đầu.

14. Chương 14

Trong không khí tràn ngập mùi xạ hương nam tính, Đường Chấn Đông mệt mỏi nhắm mắt lại, cơ thể mạnh mẽ giống như một con báo tựa vào trong lòng Thượng Quan Cẩm. Da thịt màu đồng đàn hồi co giãn, các giọt nước trên ngực hắn giống như kim cương lấp lánh trong ánh nến, mái tóc dài và dày như rong biển ướt sũng hỗn loạn tỏa ra trên mặt nước, có mấy khóm tóc đen nhánh lộn xộn dính vào đôi môi hồng, gò má đỏ bừng, đỏ và đen tương phản toát lên một sự cảm dỗ lạ lùng.

Tình dục tăng vọt khiến Thượng Quan Cẩm hưng phấn càng nhiều, hắn nheo mắt hôn môi Đường Chấn Đông, tách hai chân thon dài và rắn chắc của hắn ra. Thượng Quan Cẩm dựa vào làn nước nóng ẩm mà thăm dò nơi riêng tư của hắn, khai thác nơi tiếp nhận dục vọng mãnh liệt của mình, nhưng nơi đó quá chật khiến Thượng Quan Cẩm không thể thực hiện được hành động, liền vỗ về cơ thể cứng ngắc của hắn, “Thả lỏng, đừng xiết chặt như vậy.”

“Có nước... Nước sẽ vào...” Đường Chấn Đông thở dốc, bàn tay nắm vai Thượng Quan Cẩm trắng bệch, “Đừng ở chỗ này, chúng ta trở về phòng đi.”

“Ta không nhìn được, cho ta một lần.” Thượng Quan Cẩm liếm tai hắn, cho thêm một ngón tay xâm nhập vào cơ thể hắn, cảm nhận được đường ruột chật hẹp hấp thụ hắn, hơi thở càng nặng nề. Hai ngón tay ở bên trong xâm lấn qua lại, đâm vào đưa ra, ép buộc chỗ đó lỏng xuống.

“Đừng...” Đường Chấn Đông lúng túng muốn chạy trốn nhưng bị Thượng Quan Cẩm tóm chặt thắt lưng không thể nhúc nhích. Hắn nôn nóng bất lực, mỗi lần chống đỡ sự mơn trớn đó khiến hắn cảm thấy vừa xấu hổ vừa hoảng loạn, “Không cần chuẩn bị nữa.”

“Ta không muốn làm người bị thương, người đừng lộn xộn.” Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn hắn, khao khát điên cuồng trong đáy mắt làm cho Đường Chấn Đông không lạnh mà run. Chốc chốc, tay hắn chuyển động trong đường ruột chặt sít, móng tay thỉnh thoảng lại cào cào vách ruột nóng bỏng.

“Ừm... Không, ra ngoài đi...” Đường Chấn Đông chặt vật lắc đầu, nghe rất rõ tiếng động *** dục dưới thân. Khi bị âu yếm đùa bỡn đến mức không chịu nổi thì thân nóng rùng rục ma sát trước lối vào ướt át, sẵn sàng bộc phát thú tính.

Trên lưng Đường Chấn Đông truyền đến cảm giác tê dại, thân thể không thể động đậy. Đôi bàn tay *** té nắm chặt thắt lưng hắn làm hắn không thể chống lại. Ngay tiếp theo đó, hung khí như lửa nóng xỏ xuyên vào người hắn, chưa cho hắn cơ hội thở dốc, toàn bộ vật thể cứng rắn đã cắm vào.

“Ồ...” Cơ thể giống như bị xé toạc làm hai nửa. Đường Chấn Đông đau đớn, trước mắt chỉ thấy màu đen, tiếng rên bật ra từ cổ họng. Hắn gất gao nhứ mảy, mồ hôi chảy đầm đìa trên trán, nhằn nạy đau đớn cực hạn.

“Nếu đau quá thì cắn vai ta.” Lúc này, tiếng nói từ tính khàn khàn vang lên bên tai, Thượng Quan Cẩm dịu dàng mơn trớn cơ thể căng cứng của hắn. Bàn tay Thượng Quan Cẩm vươn xuống an ủi hạ thân hắn, không dám lộn xộn, chỉ chờ hắn thích ứng.

Cảm giác vui sướng dâng lên từ hạ thân thoảng cái làm giảm đau đớn, Đường Chấn Đông thở hổn hển ôm cổ Thượng Quan Cẩm. Nhìn vẻ mặt nhằn nạy và đau đớn của Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông cố gắng thả lỏng cơ thể cứng đờ để có thể tiếp nhận dục vọng của hắn, “Có thể rồi!”

Thượng Quan Cẩm hôn hắn, chậm rãi đưa đẩy. Dần dần, Thượng Quan Cẩm tăng tốc, phát hiện sau khi thân thể Đường Chấn Đông đã thích ứng, khoái cảm mãnh liệt từ hạ thể đang bao vây dục vọng cuộn cuộn chạy lên. Nhiệt độ nóng cháy nuốt chửng chút lý trí còn lại của Thượng Quan Cẩm, hắn không không chế được mà dừng mãnh rút ra đẩy vào, cuồng nhiệt xâm phạm nơi mềm mại ẩm ướt.

Ngoài cửa sổ sấm sét vang dội, mưa như trút nước. Nhiệt độ trong phòng tắm không ngừng tăng lên...

Cả người Đường Chấn Đông đều là mồ hôi, hai chân mở lớn ngồi ở trên đùi Thượng Quan Cẩm. Lỗ nhỏ chặt chội chặt chẽ ôm lấy hung khí dữ tợn, theo chuyển động cuồng loạn của Thượng Quan Cẩm mà nhấp nhô lên xuống. Mồ hôi hột không ngừng chảy ra từ da thịt. Sau đó hắn bị Thượng Quan Cẩm *** loạn liếm láp, bàn tay to nhiệt tình vuốt ve thân thể màu đồng của hắn, xâm nhập thật sâu, liên tục va chạm. Hai bộ phận gắn liền với nhau phát ra tiếng động *** đang...

“A... a... Hừ...” Đường Chấn Đông bị trêu chọc phát ra tiếng rên rỉ ngắt quãng. Đau đớn và khoái cảm đan xen dưới thân, dồn ép khiến hơi thở của hắn hỗn loạn, thỉnh thoảng thân thể trôi lên mặt nước, vòm ngực trần màu đồng lộ ra, hai điểm nhỏ trắng đứng trên ngực nhô lên, lóe ra ánh sáng ướt át mà *** mỹ. Giống như bị mê hoặc, đôi môi đỏ tuyệt đẹp của Thượng Quan Cẩm ngậm lấy một điểm sưng tấy, liếm liếm một chút rồi khẽ cắn.

“Đừng... Không...” Đường Chấn Đông khó khăn đẩy chiếc đầu đang chôn ở ngực hắn. Hạ thể căng cứng đột nhiên bị nắm lấy, được vuốt ve mơn trớn, khoái cảm dâng lên làm toàn thân hắn tỏa nhiệt. Hai chân hắn cũng quăn chặt lấy thắt lưng Thượng Quan Cẩm, tiếp theo hắn cảm thấy dục vọng trong cơ thể hắn càng trường to lên, bùng bùng phấn chấn, cường ngạnh ép sát đường ruột. Đường Chấn Đông vô thức co rụt cơ thể.

“Đừng chặt như vậy...” Thượng Quan Cẩm đâm mạnh làm cái mông của hắn nâng cao hơn, không khách khí tiến vào. Sau đó Thượng Quan Cẩm càng đánh vào, vội vã tiến sâu thêm.

Hai mắt Đường Chấn Đông mông lung mờ sương. Hung khí kinh khủng từng chút chậm rãi xâm nhập, vật vừa nóng lại vừa to dường như muốn đâm chọc đến tận cùng, lúc mới bắt đầu còn có thể chịu được nhưng sau đó xâm phạm mãnh liệt khiến hắn không ổn định được thân thể. Cuối cùng, vận động gần như điên cuồng làm hắn suýt bật khóc, chỉ còn bản năng thúc giục ý thức của hắn, “Đừng... Ồ, a... Chậm một chút...”

Đường như bị lời cầu xin của hắn kích động, động tác của Thượng Quan Cẩm càng ngày càng dữ dội, lực đóng đưa cũng càng mạnh.

“A, a... Đứng... ưm...” Đường Chấn Đông từ chối bởi vừa đau đớn vừa khó chịu, nhưng đôi môi bật ra tiếng rên rỉ gợi cảm lại phản hiệu quả. Trong tiết tấu liên tục, ngay cả đầu óc hắn cũng rối tung. Hắn nắm vai Thượng Quan Cẩm, giống như người chết đuối tóm chặt Thượng Quan Cẩm, không đến nỗi lắc lư nghiêng ngả quá kịch liệt.

Tay chân Đường Chấn Đông quấn quýt lấy Thượng Quan Cẩm, cơ thể hai bên dính chặt hơn, hầu như mỗi lần hắn đâm vào Đường Chấn Đông đều ma sát vào da thịt của hắn. Cẩm giác mềm mại mịn mượt như tơ lụa, nóng chảy tựa nham thạch thiêu đốt toàn bộ thân thể Đường Chấn Đông. Mặc dù nước trong bồn gỗ lạnh nhưng Đường Chấn Đông vẫn cảm nhận được khát vọng và nhiệt độ ấm áp của hắn, bỗng chốc Đường Chấn Đông hoảng hốt. Bất thành linh Thượng Quan Cẩm gia tăng thêm lực làm hắn thở gấp, sau đó bộ phận nóng rực mạnh mẽ thẳng tiến...

Đường Chấn Đông run rẩy, thở hổn hển liên tục, không thể xao lãng. Hắn ngẩng đầu phát hiện Thượng Quan Cẩm đang nhìn hắn. Sau đó Thượng Quan Cẩm tiếp cận hôn môi hắn rồi tới khoe mắt tỏa nhiệt, đôi môi hồng hồng, vành tai đỏ rực, nhẹ nhàng liếm, tựa như đang âu yếm vuốt ve đồ gốm, rồi luyến tiếc hôn vết sẹo trên má hắn, “Ta rất thích người, sẽ không để bất kì ai làm tổn thương người.”

Tiếp tục vận động thì Đường Chấn Đông chôn mặt vào cổ Thượng Quan Cẩm, hơi thở của hắn phả vào gáy Thượng Quan Cẩm, cơ thể hai bên cuốn chặt nhau. Đường Chấn Đông cảm nhận rất rõ ràng cảm giác chướng bụng thì trong cơ thể đột ngột đón nhận một luồng nhiệt, sau đó trầm tĩnh lại.

Thượng Quan Cẩm ôm hắn rời khỏi bể nước, đặt hắn xuống giường nhỏ đặt ở cách đó không xa. Đường Chấn Đông mệt mỏi rã rời mở mắt, đột nhiên hai chân đột nhiên bị tách rộng ra, thần kinh hắn chột căng lên, “Người làm gì?”

“Dọn dẹp dấu vết, nếu không người sẽ khó chịu.” Thượng Quan Cẩm cúi đầu nhìn, bàn tay trắng nõn chèn vào lỗ nhỏ khe hở, vừa làm nên đường ruột không kháng cự xâm phạm. Hắn nhẹ nhàng đâm vào trong, âm thanh *** mỹ truyền đến, dịch thể màu ngà chảy ra biểu lộ cho chuyện vừa bị chiếm giữ lúc trước. Ngón tay thô ráp không khỏi ma sát vách ruột mềm mại, dẫn dắt nhiều chất dịch chảy ra...

Đường Chấn Đông đỏ mặt tía tai, không thể chịu đựng được việc nơi riêng tư của mình bị đùa bỡn như vật, “Ta có thể tự xử lý.” Mặc dù mỗi lần Thượng Quan Cẩm đều giúp hắn dọn dẹp nhưng khi tỉnh táo thấy nơi thâm kín bị hắn nhìn chằm chằm không dứt, Đường Chấn Đông không thể bình tĩnh.

Thượng Quan Cẩm liếc mắt nhìn hắn, đối diện với ánh mắt xấu hổ giận dữ của hắn, thanh nhả cười, “Toàn thân trên dưới của người ta đều đã nhìn thấy, không cần cảm thấy xấu hổ.” Dứt lời, Thượng Quan Cẩm lại cho thêm một ngón tay vào, “Hơn nữa, ở đây rất đẹp.”

“Câm miệng!” Đường Chấn Đông giận đỏ mặt, không thể chịu được khuôn mặt cao quý đó lại nói những lời trắng trợn như thế, “Được rồi, ra ngoài!”

Thượng Quan Cẩm ghé sát tai hắn, dùng âm thanh làm cả người hắn nóng rần lên nói, “Ta muốn biết người có bị thương hay không.” Trong bể tắm không nhìn thấy rõ nên muốn xác định hạ thân hắn có bị xé rách không.

“Ta không bị thương...” Đường Chấn Đông thốt ra nhưng chưa nói xong liền hối hận. Hắn thấy Thượng Quan Cẩm dùng ánh mắt u ám nhìn hắn, thanh âm trầm thấp không che dấu khao khát, “Như vậy, tiếp nhận ta lần nữa cũng không vấn đề gì.”

“Không được!” Đường Chấn Đông kinh hoàng muốn bỏ chạy. Nhanh chóng hắn phát hiện giãy dụa là vô ích. Hai chân hắn dễ dàng bị Thượng Quan Cẩm tách ra, toàn bộ nơi riêng tư lộ ra trong không khí, nhìn không sót một chút gì. Hắn chưa cảm thấy thẹn thì hai chân bị đè ra hai bên sườn, ngay sau đó vật to lớn vững vàng đặt trước lối vào. Người hắn cong lên, không thể chống lại mà tiếp thu dục vọng chưa thỏa mãn của Thượng Quan Cẩm.

Có dịch thể bắn ra lúc trước làm trơn đường ruột, Thượng Quan Cẩm ra vào rất dễ, không thèm lo lắng do dự, suông sẻ xâm phạm thân thể màu đồng rắn chắc, duy trì xâm nhập liên tục, không ngừng đâm vào.

Tiết tấu cuồng điên làm cho Đường Chấn Đông thở hồng hộc, *** lần nữa bị đốt lên khắp thân thể. Hơn nữa hắn thích Thượng Quan Cẩm, cùng làm chuyện này với hắn không hề cảm thấy buồn nôn.

Tuy nhiên ham muốn của hắn có phần quá cường liệt, mập hợp trong bể tắm lẽ nào còn chưa đủ? Đường Chấn Đông vô lực muốn ngất xỉu nhưng hắn có thể cảm nhận được rất rõ ràng khoái cảm truyền đến từ chỗ đó làm thân thể một nhọc lại trở nên hưng phấn.

“Đừng... a... a...” Phát hiện âm thanh của mình quá *** loạn, hắn vội vàng che miệng lại, không để bản thân phát ra âm thanh nào nữa.

“Để ta nghe giọng của ngươi.” Thượng Quan Cẩm liếm vành tai hắn, từng chút trêu chọc hắn, vô cùng yêu thích dáng vẻ chìm sâu vào dục vọng của hắn.

“...” Đường Chấn Đông gắt gao cắn môi, nghiêng đầu thở dốc. Khuôn mặt ửng đỏ của hắn không ngừng đỏ mơn, làm ướt làn da màu đồng, chảy xuống bờ môi mỏng sưng đỏ gợi cảm của hắn.

“Ta muốn nghe giọng của ngươi.” Thượng Quan Cẩm cúi đầu hôn hắn, buông dục vọng của Đường Chấn Đông ra, xoa khuôn ngực rắn chắc của hắn. Thượng Quan Cẩm lần nữa vuốt ve hai điểm màu đỏ nhô ra trên ngực hắn, rất nhanh nghe được nhiều tiếng rên rỉ Đường Chấn Đông bật ra, “A... ưm... a...”

“Nhiều hơn nữa.” Thượng Quan Cẩm thở ra hơi nóng rực, đôi môi tuyệt đẹp ngọt ngào cắn cổ Đường Chấn Đông, nhìn hắn run rẩy bờ vai mà thở dốc. Sau đó Thượng Quan Cẩm lại hung hăng ma sát vách tường ẩm ướt nóng bỏng, liên tục đâm vào.

“A... Không... Đừng dừng...” Đường Chấn Đông vùng vẫy cơ thể, rên rỉ không ngừng. Thân thể hắn dường như không còn là của hắn nữa, nằm dưới Thượng Quan Cẩm, cảm giác được dục vọng và nhiệt huyết của Thượng Quan Cẩm, tất cả đều bởi vì hắn mà xuất hiện, bỗng chốc mềm lòng, hắn không tiếp tục giãy dụa nữa.

Thượng Quan Cẩm giơ một chân của hắn lên, kéo hai chân hắn giăng ra thật rộng, rồi hung ác tiến vào. Chưa vào toàn bộ nhưng vách ruột ẩm ướt đã chặt chẽ bao lấy giống như muốn nuốt hắn vào chỗ sâu nhất trong cơ thể. Khoái cảm kéo đến, Thượng Quan Cẩm bỗng đùa dè ép đường ruột chặt sít, “Bên trong ngươi nóng quá, có thấy thoải mái không?”

“Không... có...” Đường Chấn Đông thẹn thùng lắc đầu, hắn không nghĩ rằng làm chuyện này thì sẽ thoải mái, chính ra là nữ hài mới tốt. Hiện tại hắn chỉ muốn phối hợp với Thượng Quan Cẩm, chỉ cần Thượng Quan Cẩm dễ chịu thì hắn thỏa mãn.

“Vậy làm cho ngươi thoải mái mới thôi.” Dứt lời, Thượng Quan Cẩm giơ chân hắn lên gác lên vai mình, bắt đầu cuồng dã chạy nước rút.

Chẳng biết bao lâu sau, một lần lại một lần phóng túng xâm chiếm, thân thể Đường Chấn Đông bị ép cho lắc lư không ngớt. Cả người chìm đắm trong *** khiến cơ bắp tạo thành đường cong dụ hoặc, đôi chân thon dài và rắn chắc vô lực bắc lên bờ vai của Thượng Quan Cẩm. Trên làn da mà đồng là những dấu vết xanh tím rực rỡ. Đầu ngón tay thô ráp ma sát điểm đỏ tươi nổi lên trên ngực, bàn tay cầm dục vọng của hắn kết hợp với tốc độ xỏ xuyên càng kích động hắn.

Đường Chấn Đông bị Thượng Quan Cẩm trêu chọc cho nhục dục tăng vọt nhưng ham muốn được bắn ra lại bị ngăn chặn rất vô tình, không thể giải phóng khiến hắn mãnh liệt lắc đầu, “Đừng... Buông ra, đừng, thật khó chịu...”

“Chấn Đông, gọi tên ta.” Thượng Quan Cẩm cắn làn môi ẩm ướt của hắn, nhìn hắn cắn chặt hàm răng không lên tiếng, không khỏi xấu xa ma sát đầu đỉnh của dục vọng căng to của hắn, nhưng không cho hắn bắn ra, “Nếu không thì không được nha.”

Khoái cảm xen lẫn đau đớn liên tục ngưng đọng ở hạ thân, thất lưng chôn ở giữa hai chân hắn lại mạnh mẽ đóng đũa. Toàn bộ cơ thể bị ép thừa nhận áp lực và kích thích, Đường Chấn Đông thở hổn hển, khóe mắt ửng hồng, “A...”

“Ngay cả ở đây của ngươi cũng đỏ.” Âm thanh ma sát ướt đầm vang lên dưới thân rất *** loạn, “Thích như vậy không?”

“...!” Sao có thể thế được! Đường Chấn Đông thở hổn hển trừng mắt nhìn Thượng Quan Cẩm nhưng phát hiện cơ thể lại hòa theo Thượng Quan Cẩm. Hắn càng cảm thấy xấu hổ, mắt mặt trước phản ứng thành thực với dục vọng của bản thân mình.

Thượng Quan Cẩm ác ý liếm vành tai hắn, “Còn muốn nhấn nhay sao.”

Đường Chấn Đông xấu hổ và giận dữ liếc mắt nhìn Thượng Quan Cẩm. Mặc dù không muốn thừa nhận chuyện mình chìm đắm trong *** nhưng không thể chịu đựng được khoái cảm chồng chất ở hạ thân, từng làn sóng oanh tạc cơ quan cảm giác của hắn. Đường Chấn Đông thở hổn hển, ngứa đầu, nhiệt độ sôi trào không chút nào giảm bớt, trong khi hắn đổ mồ hôi như mưa rào, mỗi một hơi thở đều nhanh chóng bị bốc hơi, tim đập điên cuồng giống như muốn vọt khỏi cổ họng hắn, đầu óc hỗn loạn, “Cẩm... Buông ra...”

Thường ngày Đường Chấn Đông vẫn cung kính gọi Thượng Quan Cẩm là thiếu gia, trong lúc cơ thể triền miên quẫn quýt nghe được tiếng gọi mềm mại của hắn, Thượng Quan Cẩm hết sức thỏa mãn, đương nhiên Thượng Quan Cẩm biết làm cho người bảo thủ như Đường Chấn Đông phá vỡ quy tắc là do hắn nhượng bộ rất lớn, nên cầm lấy dục vọng của hắn mà khiêu khích vuốt ve cho đến khi hắn đạt cao trào trong tay mình...

Sau khi kết thúc, Đường Chấn Đông cả người mềm nhũn bị đè trên mặt đất. Thượng Quan Cẩm mở hai chân hắn, hắn khó chịu tóm lấy Thượng Quan Cẩm, giọng nói trầm thấp mang theo chút ghen ghét, “Dừng... Ồ, dừng lại.”

“Nhanh thôi, người nhấn nạy thêm chút nữa.” Thượng Quan Cẩm hôn cổ hắn, không ngừng truy đuổi đòi hỏi hắn, giống như con sư tử hùng dũng *** thần phần chấn, chẳng biết mệt mỏi ôm hắn, nhiều lần xâm phạm hắn, chà đạp liên tục, toàn thân trên dưới đều là hơi thở *** *** đang. Tiếng rên rỉ giống như đang cầu xin hoan ái càng làm Đường Chấn Đông hổ thẹn, không thể tin bản thân lại phát ra âm thanh phóng dăng như thế.

“A... ư... Dừng...” Bất chợt cắn môi, Đường Chấn Đông cố gắng nuốt tiếng rên trở lại trong cổ họng, nhưng vật nóng rực xâm nhập trong cơ thể hắn mãnh liệt đâm vào chỗ thật sâu bên trong. Cẩm nhận được tình cảm mãnh liệt trong cơ thể làm hắn mất đi ý thức, lý trí thật vất vả mới có thể giữ vững bình tĩnh sụp đổ trong chớp mắt, hắn ngứa đầu mà rên rỉ.

Khi bộ phận nóng cháy cuối cùng cũng rời khỏi cơ thể thì cả người Đường Chấn Đông đau nhức. Không thể nhúc nhích được một ngón tay, hắn ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm ngồi ở bên giường cầm khăn mặt màu trắng chà lau dấu vết trên người hắn. Sau đó Thượng Quan Cẩm bôi được cho hắn, gương mặt nhu hòa làm tim hắn đập nhanh hơn, có cảm giác ấm áp vì được bảo vệ che chở, không hề giống với dáng vẻ cuồng loạn vì ***. Đường Chấn Đông hít đôi mắt xinh đẹp, nói, “Nếu ngày mai ta không dậy nổi, người phải chịu trách nhiệm.”

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.” Thượng Quan Cẩm hôn vầng trán ướt mồ hôi của hắn, con ngươi màu đá vô chai thâm thúy, hơi thở bỗng rất phả vào cổ hắn, giọng nói trầm khàn vô cùng mê hoặc, “Người có thể ở lại chỗ của ta.”

Đường Chấn Đông mở mắt ra nhìn hắn, khuôn mặt anh tuấn đỏ hồng, thoát nhìn cực kỳ gợi cảm, “Ở lại chỗ của người, mỗi ngày đừng hòng dậy.”

“Không thích làm chuyện đó với ta?” Thượng Quan Cẩm yên lặng quay đầu đi, vẻ mặt trầm xuống. Khuôn mặt mỹ lệ dưới ánh nến giống như mưa bão trong rừng rậm, tâm tình gì đó trào lên từ đáy mắt.

Đường Chấn Đông nhìn Thượng Quan Cẩm, gờ tay nắm tay hắn thật chặt, “Mỗi lần đều như vậy, ta có chút không chịu nổi.” Ham muốn quá cường liệt của hắn làm nửa người dưới của Đường Chấn Đông tê liệt, lần trước không có thể thâm thể này.

Thượng Quan Cẩm quay đầu lại, nhìn thoáng qua Đường Chấn Đông đang nằm ở trên giường, “Lần trước ta không dùng sức.” Dứt lời, say mê cuồng nhiệt cùng chút thương cảm toát ra từ con mắt, “Lẽ nào người không cảm thấy chút vui sướng nào sao...”

Không dùng sức?! Thái dương Đường Chấn Đông toát mồ hôi lạnh, nhìn ánh mắt Thượng Quan Cẩm, hắn xấu hổ xoay người. Đường Chấn Đông đưa lưng về phía Thượng Quan Cẩm, rầu rĩ nói, “Ta muốn ngủ.”

Hắn không muốn tiếp tục nói chủ đề này.

Thượng Quan Cẩm không rời mắt nhìn hắn, đôi môi tuyệt đẹp hơi hé ra, hình như có lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại cầm lấy khăn mặt, dịu dàng chà lau mái tóc ẩm ướt của hắn. Bàn tay giống như lông vũ luồn vào mái tóc, rất dịu dàng mềm nhẹ. Trong ngơ ngẩn cảm thấy mình được Thượng Quan Cẩm quý trọng yêu thương, Đường Chấn Đông thả lỏng người, cảm giác khó chịu trong người cũng giảm bớt rất nhiều.

Khi Thượng Quan Cẩm chui vào trong chăn thì vươn tay ôm lấy hắn. Đường Chấn Đông cảm thấy toàn thân ấm áp, tựa như được một đôi cánh đầy ấp ánh mặt trời bao bọc, không khỏi ngấm mình trong thời khắc hạnh phúc cùng hắn.

Tuy nhiên hạnh phúc thì tuyệt đối không được quên cơn bão đã từng xảy ra. Trong màn sương mù dày đặc giống như trong quá khứ, chiếc kiệu gấm lông lấy xuất hiện giữa ban đêm, bàn tay trơn bóng như ngọc vén rèm lên. Cửu gia bước ra khỏi cỗ kiệu, đêm đen cũng không thể lu mờ vẻ đẹp đẽ quý phái của hắn. Hắn ung dung cao quý đứng trong gió, bước vào phủ Tĩnh An. Người theo sau hắn vội vàng đuổi kịp, vẫn duy trì thái độ kính sợ.

Không ai có thể biết hết bộ mặt thật của những người xung quanh, những người cạnh họ là loại người gì.

Lý quản gia trong bóng đêm thấy thân hình của Cửu gia, con mắt bỗng sáng ngời. Hắn vội vã đi nghênh đón, kính cẩn gọi một tiếng, sau đó dẫn Cửu gia vào phủ Tĩnh An.

Có vô số dục vọng dơ bẩn và bí mật thầm kín giống như nọc độc không ngừng phát triển từ đất đai màu mỡ, đen tối vươn đến, uốn éo chui lên từ mặt đất ẩm ướt. Đường Chấn Đông trần trọc ngủ, chân tay tựa như bị rần rọc lạnh lẽo quần quanh, đột nhiên hắn ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, không khỏi tựa đầu trước ngực Thượng Quan Cẩm, phát hiện chỉ cần ở bên cạnh Thượng Quan Cẩm là hắn có thể an tâm, nhưng hắn không biết ý lại quá mức cũng sẽ gặp tai họa.

Hết chương 14

15. Chương 15

Những đám mây như nhung bạc bừa bãi phủ kín bầu trời xanh thẳm, gió mang theo mùi thơm của lá thối vào không khí, lan tràn trên chóp mũi Thượng Quan Cẩm cùng với hơi thở của Đường Chấn Đông truyền đến hương vị giống như mặt trời ấm áp.

Thượng Quan Cẩm tỉnh dậy từ giấc mộng, gần trong gang tấc là khuôn mặt của Đường Chấn Đông. Hắn an tĩnh tựa trước ngực Thượng Quan Cẩm ngủ, mắt khép kín, lông mi dày và dài khiến hắn trông như một hài tử đang say sưa ngủ.

Mái tóc đen dài mềm mại xõa sau người, làn da màu đồng sáng bóng khiêu gợi dưới ánh nắng. Đường cong của cánh tay đặt ở ngoài chăn rất rõ nét, vết hôn và vết cắn tràn ngập trước vòm ngực, có thể tưởng tượng được thân thể được che phủ dưới chăn còn có bao nhiêu vết tích xanh tím.

Thượng Quan Cẩm vuốt ve khuôn mặt kiên nghị của Đường Chấn Đông, không ngờ dục vọng của mình với hắn lại mạnh mẽ như vậy, giống như làm thế nào cũng không đủ. Trong đầu có ý nghĩ muốn tham lam hòa nhập hắn vào cơ thể mình, dường như nếu không làm thế, hắn sẽ đột ngột biến mất.

Thượng Quan Cẩm đã trải qua những ngày tháng cô đơn, bây giờ gặp được người mình thích liền liều mạng dốc toàn sức lực để theo đuổi, nắm giữ hắn trong tầm mắt mình. Bàn tay trắng nõn của Thượng Quan Cẩm chạm vào đôi môi mềm mại của hắn...

Đúng lúc này lông mi Đường Chấn Đông khẽ động đậy. Hắn chậm rãi mở mắt ra thấy Thượng Quan Cẩm nhìn hắn, ánh mắt trầm tư và bình thản. Nếu không quen với vẻ mặt như thế của Thượng Quan Cẩm, hắn còn tưởng rằng mình làm Thượng Quan Cẩm tức giận hay nợ hắn mấy trăm lượng bạc liêu chết không trả. Cũng may mà dung mạo hắn tuấn mỹ, khí chất cao quý, tiếp xúc với hắn một thời gian sẽ không còn nghĩ

hắn là thần tiên không thể xâm phạm. Đường Chấn Đông nhìn ra ngoài cửa sổ một chút rồi hỏi, “Canh mấy rồi?”

“Buổi trưa.”

Đường Chấn Đông kinh hãi, lật đặt muống dậy, “Sao ngươi không gọi ta?”

“Thấy bộ dạng mệt mỏi của ngươi, ta đã nói với Ngụy Minh rồi, hôm nay không cần đến nhà kho.” Thượng Quan Cẩm ép hắn về giường, cúi xuống hôn hắn. Đường Chấn Đông thấy cơ ngực và cơ bụng hoàn mỹ rắn chắc cùng với vết cào trên da thịt mịn màng trơn bóng của hắn, cảnh tượng cuồng loạn tối hôm qua hiện lên trong đầu... Gương mặt hắn đỏ lên, quay đầu đi, đôi môi gọi cảm của Thượng Quan Cẩm chạm vào tóc trên đầu hắn.

Thượng Quan Cẩm không quan tâm, nghĩ rằng hắn xấu hổ nên né tránh mình. Thượng Quan Cẩm khẽ nheo mắt hôn lên má hắn, rồi khẽ hôn môi hắn. Nhẹ nhàng hôn, yêu thương hắn, tình yêu say đắm và sự dịu dàng đưa qua môi truyền lại cho hắn. Sự căng thẳng trong lòng Đường Chấn Đông từ từ biến mất, cảm thấy dường như hắn bị nụ hôn này hòa tan, mơ màng choáng váng, cả người như nhũn ra. Thượng Quan Cẩm ôm hắn vào lòng, hơi thở cực nóng phả vào bên tai hắn, “Hôm nay ở bên ta được không?”

Rất ít khi Đường Chấn Đông cùng Thượng Quan Cẩm cùng ở bên nhau. Trước đây hắn bận rộn việc ở nhà kho, nếu không cần đi nhà kho thì cũng bận làm chuyện khác, Đường Chấn Đông suy nghĩ một chút, không tìm được lý do từ chối, vì thế liền đáp ứng yêu cầu của Thượng Quan Cẩm.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, hai người đi đến nhà ăn, thức ăn ngon bày chật bàn. Tất cả đều là đồ ăn kiểu Dương Châu, *** hảo mà đẹp đẽ, thanh nhã lịch sự. Đậu hũ Bình Diêu, cà xào nấm, thịt viên kho tộ, cá quýt nấu măng tây, bánh bao nhân thịt lợn...

Đường Chấn Đông nhìn bàn thức ăn, giật mình, ngẩng đầu hỏi Thượng Quan Cẩm, “Sao lại chuẩn bị nhiều đồ vậy?”

“Muộn rồi, chúng ta ăn cơm cùng nhau thôi.” Thượng Quan Cẩm bảo hắn ngồi xuống, dường như đã quen với nhiều thức ăn như vậy.

Ngược lại Đường Chấn Đông cảm thấy quá lãng phí, một bàn mỹ thực chỉ có hai người bọn họ ăn, muốn bảo Lâm Thanh đến nhưng biết rõ nếu hắn đến thì ba người đều xấu hổ. Quan hệ của Thượng Quan Cẩm và hắn càng ít người biết thì càng tốt, cho nên hắn cúi đầu ăn. Thượng Quan Cẩm nhìn hắn, đôi mắt như đập dềnh làn sóng màu xanh, gắp một miếng thịt bò cho hắn rồi hỏi, “Ngon không?”

“Ừm.” Đường Chấn Đông gật đầu, lại bổ sung một câu, “Ta không kén chọn thức ăn.” Hơn nữa đây là thức ăn quê nhà yêu thích của hắn.

Thượng Quan Cẩm cong khóe môi, nhìn chăm chăm vào hắn, nói, “Ngươi thật dễ nuôi.”

Đường Chấn Đông im lặng cười, cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Hắn phát hiện Thượng Quan Cẩm ăn rất ít, chỉ ăn vài món mặn trước mặt, liền ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, “Ngươi không thích ăn cải thìa sao?”

“Không có.” Thượng Quan Cẩm nhàn nhạt nói, không thèm nhìn đĩa cải thìa ở phía xa.

“Vậy ăn nhiều một chút.” Đường Chấn Đông gắp một ít cải thìa và ớt xanh cho hắn, “Những thức ăn này ăn ngon như thịt.”

Thượng Quan Cẩm ăn một miếng ớt xanh, nhúu mày, nhưng ăn cải thìa đầu lông mày lại giãn ra, sau đó hắn chậm rãi nhai, điệu bộ thanh nhã đẹp mắt, giống như đang ăn những món ngon thịnh soạn, có thể thấy được hắn được dạy dỗ rất nghiêm khắc.

Đường Chấn Đông nhìn hắn, hỏi, “Hương vị thế nào?”

Rất lâu sau Thượng Quan Cẩm không phản ứng. Nhìn ánh mắt chăm chú của Đường Chấn Đông, hắn mới hỏi phục thái độ bình thường, thần nhiên nói, “Rất ít khi ăn ớt xanh, không biết nói thế nào.” Sau đó hắn hỏi, “Ngươi thích đồ ăn Dương Châu?”

“Mẫu thân của ta là người Dương Châu, khi còn bé nàng hay nấu cơm cho ta ăn. Sau này đến Tương Dương, không quen với thức ăn bên kia nữa, cũng không thích đồ ăn mẫu thân làm, rất kén ăn, thường xuyên ăn cơm trắng, không ngờ có ngày muốn ăn cũng không được.”

“Rất nhớ nàng?” Thượng Quan Cẩm buông đũa.

Đường Chấn Đông lắc đầu, im lặng trong chốc lát rồi mở miệng nói, “Nhiều năm trôi qua, ta đã quên khuôn mặt của nàng thế nào rồi, nhưng nhắc đến nàng thì luôn rất đau khổ, cảm thấy nếu ta thông minh đáng yêu chút là tốt rồi, nhưng vậy ít nhiều sẽ không thường xuyên bị mắng chửi.”

Thượng Quan Cẩm vỗ vỗ vai hắn, “Người rất tốt, hiện tại cũng vậy.”

“Cũng chỉ có người nghĩ thế...” Đường Chấn Đông mỉm cười nhìn Thượng Quan Cẩm, rõ ràng trong mắt Thượng Quan Cẩm mình cái gì cũng tốt.

“Ta hiểu rõ nỗi khổ của ngươi, sau này có ta ở đây, sẽ không để ngươi phải chịu khổ nữa.” Thượng Quan Cẩm biết khi còn bé hắn chịu rất nhiều khổ sở. Sau khi phụ mẫu qua đời chỉ có thể dựa chính bản thân mình, cho nên nếu có người mắng hắn, hắn sẽ rất tức giận.

Sau khi ăn cơm xong, Đường Chấn Đông thu dọn bát đũa quay về nhà bếp. An quản gia của nhà bếp thấy hắn thì có chút kinh ngạc, “Sao ngươi lại đến?”

“Lâm Thanh có việc, ta thay hắn đưa bát đũa qua.” Đường Chấn Đông đem Lâm Thanh làm cái cớ, hối hận vì đã rời khỏi lầu các của Thượng Quan Cẩm nhưng ở trong phòng cũng không có việc gì làm, vì thế liền thu dọn bát đũa đưa đến nhà bếp.

An quản gia không hỏi nhiều, nhìn thức ăn cũng không dư nhiều, không khỏi vui vẻ. Đường Chấn Đông yên lặng không nói, không thể nói ra chính hắn cũng ăn được.

“Sao ớt xanh cũng gần hết, chỉ là rau trang trí mà thôi...” An quản gia nhìn ớt xanh trên bàn, lẩm bẩm trong miệng, còn nói Thượng Quan Cẩm thường ngày không ăn cái này, sao đột nhiên lại ăn nhiều vậy.

Đường Chấn Đông lúc này mới biết được Thượng Quan Cẩm rất kén ăn, đến bây giờ chưa hề ăn ớt xanh, càng miễn bàn sao lại ăn nhiều như vậy. Hắn hỏi An quản gia vài câu mới biết được Thượng Quan Cẩm phi thường kén chọn.

“Yêu cầu của thiếu gia với thức ăn vô cùng cao, tất cả đều phải *** hảo!”

“Thiếu gia không thích trà nhân sâm, không thích ăn cay, một chút ớt đều không ăn được, món ăn bình thường nấu cho hắn cũng phải nhạt.” Nói đến những điều này, vẻ mặt An quản gia trông giống như một tu sĩ, dường như đã rất quen thuộc.

Thừa dịp An quản gia đưa bát đũa cho hắn rửa, Đường Chấn Đông lén bốc một miếng ớt xanh cho vào miệng, rất cay... Vậy mà Thượng Quan Cẩm ăn rất nhiều ớt xanh, vừa nghĩ đến sắc mặt Đường Chấn Đông biến thành màu đen, cảm giác căng thẳng, vội vàng pha một ấm trà mang đến thư phòng.

Thượng Quan Cẩm rõ ràng không biết hắn đã phát hiện, vẻ mặt vẫn thản nhiên như trước, vừa cùng hắn nói chuyện, vừa không ngừng uống trà... Đường Chấn Đông cuối cùng nhịn không được, che miệng cười rộ lên, vì phát hiện một mặt khác của Thượng Quan Cẩm mà cảm thấy thú vị.

Khuôn mặt của Thượng Quan Cẩm trong trẻo nhưng lạnh lùng, hỉ nộ khó phân biệt, chỉ là nhìn chăm chăm vào hắn.

Đường Chấn Đông bị Thượng Quan Cẩm nhìn cảm thấy mất tự nhiên, ngồi ở trước mặt hắn, nắm tay hắn mà hỏi, “Không thích ớt xanh, vậy sao còn ăn?”

“Ngươi gấp cho, không ăn rất đáng tiếc.” Thượng Quan Cẩm sờ khóe môi đang cười của Đường Chấn Đông, “Hiện tại không sợ ta nữa?”

Đường Chấn Đông nắm tay Thượng Quan Cẩm, nhìn con mắt trong veo tròn bóng của Thượng Quan Cẩm, “Nếu sớm biết ngươi tốt như thế, thì đã không sợ.” Thượng Quan Cẩm thoát nhìn lạnh lùng, nhưng luôn để tâm chuyện của hắn, dù một chút việc nhỏ cũng làm theo hắn.

16. Chương 16

Buổi tối Đường Chấn Đông nằm trên giường nhớ đến những nuông chiều và bao dung mà Thượng Quan Cẩm dành cho hắn, toàn bộ cơ thể hắn giống như ngâm trong đường mật. Ngay cả những bất an lo lắng trong lòng cũng tan biến hết, hắn ngủ rất sâu, một đêm mộng đẹp.

Ngày hôm đó sau giờ Ngọ, vừa mới chỉnh lý lá trà trong nhà kho, có người đến chọn hàng, Đường Chấn Đông vội vàng đi tìm Vương quản sự, biết được Vương quản sự ra ngoài làm việc, mà việc lại rất cấp bách, Đường Chấn Đông đành phải kiên trì bàn bạc. Cần thận kiểm tra đối chiếu số lượng, xác nhận không có vấn đề gì, lấy biên lai để ông chủ cửa tiệm và Ngụy Minh đóng dấu, sau đó hắn mang theo người mua đến nhà kho. Đóng gói trà xanh cẩn thận xong, hắn giúp người mua trà di chuyển hàng lên xe ngựa.

“Hôm nay thật cảm ơn người, làm phiền người cả buổi.” Người mua trà nói lời cảm ơn với Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông lắc đầu, “Không cần khách khí.” Sau đó lại nói thêm, “Người đếm lại số lượng, thừa thiếu thì không tốt.”

“Ta đã đếm rồi, không có vấn đề.” Người mua trà phát phát tay với hắn, vội vàng lên xe ngựa, nói, “Lô trà này khách nhân cần gấp, phải trực tiếp đưa đến Nhã Dật các ở Kinh Châu, ta không có thời gian nói chuyện nhiều với người.”

“Được, lần sau gặp lại.” Đường Chấn Đông đứng ở chỗ cũ, nhìn xe ngựa rời khỏi tầm mắt của mình. Hắn cứ nghĩ rằng xử lý cẩn thận thì sẽ không gặp sai sót, không ngờ sau đó vẫn cứ xảy ra vấn đề.

Trời dần dần tối, Đường Chấn Đông ăn xong cơm tối, quay về phòng ngủ nghỉ ngơi. Trong phòng chỉ có mình hắn, gần đây trời nóng, muỗi nhiều, người không thể ngủ vì bị muỗi cắn. Vương quản sự phát cho mỗi phòng một tấm màn che, hắn cầm màn che treo trên xà nhà.

Xà nhà quá cao, hắn nhọc sức giơ tay móc sợi dây thừng. Mới móc được một bên, ngoài cửa vang lên tiếng gõ, nghĩ rằng Khương Quân quên mang chìa khóa, Đường Chấn Đông lật đật đi mở cửa, bất ngờ thấy Thượng Quan Cẩm, “Sao người lại tới?”

“Người đang bận cái gì sao?” Thượng Quan Cẩm liếc mắt nhìn trong phòng, nho nhã lễ độ hỏi, “Ta có thể đi vào không?”

Đường Chấn Đông mặc dù vô cùng kinh ngạc vì sự xuất hiện của Thượng Quan Cẩm nhưng không thể mượn cớ để hắn đi. Nghĩ Khương Quân hôm nay đi ngủ ở chỗ khác, Đường Chấn Đông mở cửa để hắn tiến vào, “Xin lỗi, chỗ ở của ta vừa dọn, đang thu dọn.” Đường Chấn Đông đưa ghế cho Thượng Quan Cẩm ngồi.

Thượng Quan Cẩm không ngồi, chỉ nhìn màn che trên giường hắn thì biết hắn đang bận cái gì, lập tức cuộn tay áo lên, nói, “Người một mình mắc màn thì đến bao giờ mới xong, ta giúp người.”

Đường Chấn Đông biết không từ chối được, liền đưa một góc màn che cho hắn. Sau đó hai người vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm. Nhìn bộ dạng cử chỉ của Thượng Quan Cẩm, biết mười ngón tay của hắn không dính nước, rất ít khi làm việc nặng, trong lòng Đường Chấn Đông không khỏi cảm thấy áy náy.

Đội mắc màn xong, hai người mồ hôi nhễ nhại, Đường Chấn Đông nhìn gian nhà chỉ có bốn bức tường, cũng không có gì tiếp đãi hắn, liền mở miệng nói, “Trong phòng nóng, bên ngoài có cửa hàng bán rượu, ta mời người uống.”

Thượng Quan Cẩm nghe xong không hề từ chối, trong mắt mang theo ý cười, “Được nhưng địa điểm là do ta chọn.”

Đường Chấn Đông thấy hần mặc y phục đẹp như vậy mà muốn đi ngủ, cảm thấy không thích hợp, vội ngắt đầu hỏi, “Công sự của người đã xong chưa?” Hần biết Thượng Quan Cẩm khác hẳn, thỉnh thoảng buổi tối Thượng Quan Cẩm sẽ bận việc, có thể chỉ là qua nhìn hần một chút mới ra khỏi phủ, không có khả năng bất cứ lúc nào cũng ở bên hần.

“Không bận đến nỗi không có thời gian.” Thượng Quan Cẩm nắm tay hần rời đi.

Ra khỏi phủ một quãng đường, đi đến bên cạnh một tiệm cơm. Tiệm cơm có chút sơ sài cho với các quán xung quanh, Đường Chấn Đông kéo Thượng Quan Cẩm tiếp tục đi nhưng Thượng Quan Cẩm túm hần bước vào, “Nhà này đi, nhìn cũng được.”

Tìm một bàn ăn sạch sẽ ngồi xuống, gọi một bình rượu trắng, thêm mấy món đồ nhắm, hai người ăn uống dưới ánh trăng mờ ảo. Khuôn mặt Thượng Quan Cẩm tươi tắn, khí chất cao quý, ngồi trong gian phòng như vậy có chút không hợp. Ngoài ra biết hần rất kén chọn thức ăn, Đường Chấn Đông mới đầu còn lo nghĩ. Sau đó thấy ánh mắt trong veo thản nhiên của hần, Đường Chấn Đông không chú ý nữa, an tâm ăn uống.

Đồ ăn cũng không tốn nhiều bạc, mặc dù Đường Chấn Đông nói mời nhưng Thượng Quan Cẩm chủ động đưa ra ngân phiếu. Đường Chấn Đông móc bạc trong người ra, đưa cho ông chủ, “Ta có bạc vụn.”

“...” Thượng Quan Cẩm yên lặng nhìn hần một cái, muốn nói lại thôi, đành phải cất ngân phiếu. Thượng Quan Cẩm biết Đường Chấn Đông không có nhiều bạc, muốn trả tiền, nhưng không ngờ hần lại khách khí từ chối.

Khu phố buổi tối vắng người, Đường Chấn Đông theo Thượng Quan Cẩm đi trên đường, đi qua một quầy hàng bán chong chóng. Trên quầy chỉ còn hai cái chong chóng, xoay tít mù, người bán hàng rong nhiệt tình rao bán nhưng người đi đường đều bỏ qua hần.

Chú ý thấy ánh mắt của Đường Chấn Đông, Thượng Quan Cẩm khẽ nói, “Người chờ một chút.” Dứt lời, Thượng Quan Cẩm quay người cầm bạc chạy đến, mua hai chiếc chong chóng còn lại tặng cho Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông khẽ mỉm cười, “Mua cái này làm gì?”

“Để ngắm, hoặc cắm vào bệ cửa sổ làm trang trí.” Thượng Quan Cẩm không rời mắt nhìn Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông bĩu môi, nói, “Nó chỉ có tác dụng thể thôi sao.”

“Người không thích à?” Về mặt Thượng Quan Cẩm nghiêm túc, hỏi hần, hiển nhiên nếu hần nói không thích, Thượng Quan Cẩm sẽ tìm cách làm cho hần thích.

“Thích.” Đường Chấn Đông cúi đầu nhìn chong chóng trong tay, trong lòng ngọt ngào như uống mật.

Khi còn bé không hề có một món đồ chơi, trong nhà chỉ mua đồ ăn chứ không bao giờ mua những đồ tiêu khiển, cảm thấy phí phạm tiền. Cho nên hần cũng không chủ động đòi hỏi, bây giờ cầm đồ chơi không còn thích thú như trước nhưng hần vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Dọc đường đi kể về chuyện lúc nhỏ, gió đêm lành lạnh thổi vào cơ thể nóng bức, Đường Chấn Đông cảm thấy ban đêm thật thoải mái dễ chịu, rẽ vào một con đường, đèn đuốc trước mặt sáng trưng, từ xa thấy vài người đi ra khỏi phủ Tĩnh An.

Đường Chấn Đông không khỏi nhìn lại, trong lòng chấn động mãnh liệt, khí lực toàn thân dường như bốc hơi. Xa xa hần thấy một người đội quan ngọc (mũ ngọc), vóc dáng cao gầy, thoát nhìn cô đơn lạnh lẽo như thượng lưu quý tộc, chỉ có thất lưng đeo đai ngọc bằng thổ cẩm vàng, thể hiện địa vị tôn quý gần vương tông quý tộc của hần.

Đường Chấn Đông nhìn thẳng hần, sắc mặt trong chớp mắt trở nên trắng bệch, nghĩ rằng sẽ không bao giờ nhìn thấy hần nữa, vì hai bên không ở cùng một thế giới, chưa từng nghĩ có ngày sẽ gặp kẻ thù nơi ngõ hẻm.

Rất nhiều người đi ra khỏi phủ Tĩnh An, gọn gàng sáng chói, hăm hở, vây quanh hần giống như sao quanh trăng sáng, trong đó còn có Lý quán gia. Về mặt Lý quán gia kính trọng tôn sùng chưa từng có. Bất chợt,

Đường Chấn Đông nhớ đến Thượng Quan Cẩm, đột nhiên hắn cảm thấy khó thở, dường như cổ họng bị tắc nghẽn.

Về mặt Thượng Quan Cẩm bình tĩnh, ánh mắt dừng dừng, nắm tay hắn đi đến. Hai chân Đường Chấn Đông mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất, Thượng Quan Cẩm ngay lập tức đỡ lấy hắn, vội hỏi, “Người xảy ra chuyện gì?”

Đường Chấn Đông hoảng loạn lắc đầu, muốn trốn chạy.

Lý quản gia đứng cách đó không xa trông thấy Thượng Quan Cẩm, vui vẻ gọi một tiếng, “Thiếu gia, ngài đã về.” Dứt lời hắn nói với Cửu gia ở bên cạnh, “Lão gia, hiếm khi gặp thiếu gia, ngài hãy ở lại phủ vài ngày.”

Lão gia? Lý quản gia gọi nam nhân kia là lão gia?! Vậy hắn không phải là phụ thân của Thượng Quan Cẩm chứ! Huyết sắc trên mặt Đường Chấn Đông biến mất sạch sẽ, nghĩ thầm không có khả năng, sao lại có chuyện như vậy, cuối cùng hắn vẫn dừng cảm hỏi Thượng Quan Cẩm, “Hắn là phụ thân người?”

Thượng Quan Cẩm khẽ “Ừ” một tiếng, nhìn nam nhân ở trước mặt.

Đường Chấn Đông cảm thấy đầu óc quay cuồng, toàn bộ trời đất cũng xoay tròn. Hắn nghe được tiếng thở dồn dập của chính mình, yếu đuối giống như một con ốc sên mệt mỏi. Hắn không dám ngẩng đầu nữa, thậm chí muốn nhanh chóng rời khỏi đây nhưng hắn không thể bỏ chạy...

Cửu gia thông dong đi đến. Dáng người hắn nhàn hạ giống như công tử trong tranh thủy mặc, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, lại có cảm giác cường thế áp bức khiến người ta không thể nhìn thẳng. Hắn đạm bạc nhìn Thượng Quan Cẩm, nói, “Đã lâu không gặp.”

Thượng Quan Cẩm theo quy củ chào hỏi hắn, “Vừa thấy phụ thân, ngài muốn ra ngoài sao?” Phụ tử hai người xa cách đã lâu mới gặp mặt nhưng ngôn từ cử chỉ không thân thiết như những phụ tử bình thường, ngược lại còn có vẻ xa cách.

Cửu gia mặt không đổi sắc, thậm chí còn cười với Thượng Quan Cẩm, nho nhã nói, “Lần này nương nương muốn tới phủ, ta sẽ ở lại vài ngày.” Ánh mắt thờ ơ làm như vô ý rơi vào người Đường Chấn Đông, “Đây là bằng hữu của người?”

Đường Chấn Đông không né tránh được ánh mắt của Cửu gia, cúi đầu càng thấp xuống, cho rằng làm như vậy sẽ không bị nhận ra. Trong cơn hoảng hốt hắn nghe thấy Thượng Quan Cẩm nói gì đó với Cửu gia, ánh mắt như có như không quét trên người hắn. Mồ hôi trên trán hắn chậm rãi rơi xuống, toàn bộ cơ thể giống như bị nướng chín từ trong ra ngoài không buông ra bất kì chỗ nào, mỗi một phần da thịt, mỗi một sợi dây thần kinh, mỗi một hơi thở đều bị dày vò.

Trong lúc vô tình ngẩng đầu, thấy Cửu gia đang nhìn hắn, trong hoảng loạn hắn nhớ lại những ngày tháng ở Lạc Nguyệt phường, những sỉ nhục sâu sắc hắn gây ra cho mình vẫn in sâu trong lòng, lưu lại dấu vết không thể xóa nhòa, đến nỗi khi nhìn thấy hắn thì Đường Chấn Đông chỉ muốn trốn chạy. Đường Chấn Đông nắm chặt tay Thượng Quan Cẩm, lại nhớ tới quan hệ huyết thống của bọn họ, cả người bỗng chốc rét run, mồ hôi chảy đầy sau lưng, bàn tay ẩm ướt trở nên lạnh như nước đá, nhịn không được muốn thoát khỏi tay Thượng Quan Cẩm...

Thượng Quan Cẩm cầm tay Đường Chấn Đông, đưa Đường Chấn Đông trong tình trạng mệt lử vào trong phủ, không chút nào để ý đến ánh mắt những người khác. Thái độ kiên quyết như vậy làm Lý quản gia cảm thấy như bị sét đánh trúng, không thể tin vào mắt mình. Thiếu gia cao cao tại thượng của hắn không ngờ lại nắm tay kẻ xấu xí kia, có thể thấy được quan hệ khác thường của họ. Ít nhiều khiến hắn không tiếp thu được, không quen nhìn người ti tiện đưa mồi chài mâm son...

“Hắn gọi là gì?” Giọng nói nhạt nhẽo của Cửu gia vẫn như bình thường.

Lý quản gia kinh ngạc, bỗng nhiên hiểu được hắn hỏi ai, nói, “Hắn là Đường Chấn Đông.” Xem ra lão gia cảm thấy cái loại người thấp hèn ở bên cạnh thiếu gia rất gai mắt, cần hắn diệt trừ vì thế Lý quản gia hẳn chắc hẳn sẽ dốc hết sức lực.

“Đường Chấn Đông?” Con người của Cửu gia đột nhiên co lại, nhỏ giọng lặp lại cái tên đó một lần, nụ cười bên khóe miệng trở nên sâu hơn, “Thì ra là thế.” Dứt lời, hắn không nhiều lời, xoay người đi vào trong phủ.

Lý quản gia bị bỏ lại một mình không hiểu ý tứ câu nói đó là gì, chỉ cảm thấy vui mừng vì lão gia quyết định ở lại, như vậy lão gia mới có thể bồi dưỡng tình cảm với thiếu gia. Đã năm năm bọn họ không nói chuyện, đêm nay cuối cùng cũng phá vỡ tình thế căng thẳng.

Ban đêm cơn nóng dần dần trở nên mạnh mẽ, khi trở lại phòng thì sau lưng Đường Chấn Đông toàn là mồ hôi, dính dính vào da dẻ. Trong lòng hắn bất an, ngón tay không ngừng run rẩy, kèm theo cảm giác buồn nôn.

Thượng Quan Cẩm thấy hắn mồ hôi nhễ nhại, vẻ mặt tái nhợt, trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ gắt gao nắm chặt chong chóng trong tay. Thượng Quan Cẩm không khỏi nóng nảy, “Chấn Đông, người xảy ra chuyện gì, có phải khó chịu ở đâu không?”

“Ta muốn uống nước.” Đường Chấn Đông nói.

Thượng Quan Cẩm không gọi hạ nhân mà vội vàng tự mình đi rót trà, thấy khuôn mặt Đường Chấn Đông vẫn trắng nhợt như vậy, liền chuẩn bị một bát súp lạnh.

Đợi hắn bưng trà đến, Đường Chấn Đông uống trà xong, cứ tưởng súp là súp nóng, cầm lấy thìa khuấy súp, súp văng tung tóe trên mặt bàn. Thượng Quan Cẩm kêu một tiếng, Đường Chấn Đông phục hồi *** thần, buông thìa xuống, “Ta không muốn ăn.”

Thượng Quan Cẩm nhìn hắn, vô cùng lo lắng, “Vẻ mặt người không ổn, ta gọi đại phu đến.”

“Không cần.” Đường Chấn Đông lắc đầu nói, “Ta phải trở về.”

Thượng Quan Cẩm nắm vai hắn, rõ ràng cảm thấy hắn kinh ngạc một chút giống như bị một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên trái tim. Đường Chấn Đông bất động mặc Thượng Quan Cẩm túm vai mình. Thượng Quan Cẩm hỏi, “Có chuyện gì xảy ra với người?”

Đường Chấn Đông chỉ lắc đầu, đơn giản nói, “Không có gì.”

Thượng Quan Cẩm bỗng chốc cảm thấy bức bối khó chịu, rõ ràng hắn ngay trước mặt nhưng lại cách rất xa, rõ ràng trước đó còn vui vẻ trò chuyện cùng mình nhưng bây giờ sắc mặt lại trắng bệch, trong lòng hắn nặng trĩu tâm sự. Thái độ của Đường Chấn Đông làm Thượng Quan Cẩm nóng nảy nổi cáu, “Người có tâm sự.”

Đường Chấn Đông vẫn lắc đầu, “Không có.” Hắn còn nói, “Ta phải về.”

Trời vẫn rất nóng nực, tựa như những sợi bông trong suốt thay thế từng phần của làn da. Ve kêu râm ran ngoài cửa sổ, inh ỏi đâm vào màng tai. Thượng Quan Cẩm cố gắng nhẫn nại, “Người đừng giấu ta, có việc gì thì nói cho ta biết.”

Đường Chấn Đông chỉ im lặng. Thượng Quan Cẩm nôn nóng nhìn hắn, chỉ nhìn hắn sau đó mở to mắt, như là đào ra bí mật Đường Chấn Đông giấu trong lòng, “Có liên quan đến phụ thân ta sao, người biết hắn, đúng không?”

“Ta không biết...” Đường Chấn Đông lúng túng run rẩy nói, “Đây là lần đầu tiên ta thấy hắn, không ngờ hắn là phụ thân người...”

“Ngẩng đầu nhìn ta.” Thượng Quan Cẩm thấy Đường Chấn Đông cúi đầu, nắm cằm hắn ép buộc hắn ngẩng đầu lên, “Người biết không? Khi người nói dối ánh mắt sẽ né tránh, trước đây chỉ cần ta hỏi người sẽ nói, tại sao lần này không mở miệng?”

Đường Chấn Đông nghe Thượng Quan Cẩm nói thế, sắc mặt càng trắng nhợt như tuyết giống như vừa bị cơn mưa xối xả tưới ướt đẫm, trong lòng sợ hãi hỗn loạn không nói nên lời.

Thượng Quan Cẩm nhìn hắn không chuyển mắt, nhớ đến phản ứng của hắn đêm nay và quá khứ mà hắn từng nhắc đến, bất chợt cảm thấy như có sấm sét giữa trời quang, hoảng sợ hỏi, “Là hắn đúng không?”

“...” Đường Chấn Đông tâm trạng bất ổn, đầu đau đến mức muốn nổ tung.

Thượng Quan Cẩm bất thành linh đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng bước ra ngoài. Đường Chấn Đông vô cùng sợ hãi đứng lên, theo bản năng bật ra câu hỏi, “Người đi đâu?”

“Ta đi tìm hần.” Vẻ mặt Thượng Quan Cẩm lạnh lùng, giống như tảng băng cao ngất phủ ánh trăng. Trong thành Lạc Dương có nhiều quan lại quý tộc như vậy, người được gọi là Cửu gia rất nhiều, tại sao lại chính là Cửu Vương gia phụ vương của hần. Hần là người không có hứng thú với vạn vật trên thế gian, càng miễn bàn việc dây dưa cùng nam nhân, không ngờ lại làm tổn thương Đường Chấn Đông, làm hại hần khổ cực vất vả. Lúc này cơn tức bỗng chốc dâng lên, Thượng Quan Cẩm không nhịn được muốn tìm hần hỏi cho rõ ràng...

Đường Chấn Đông túm lấy Thượng Quan Cẩm, giống như người chết đuối bắt được khúc gỗ, “Người đừng đi!”

“Tại sao?” Giọng nói của Thượng Quan Cẩm nặng nề tựa như sấm sét trước cơn dông bão, “Nếu là hần thì ta phải hỏi rõ, hành động hần từng làm đủ để khiến người hận hần, ta sẽ không tha thứ chuyện hần làm với người.”

“Không phải như người nghĩ đâu...” Đường Chấn Đông do dự không biết giải thích ra sao. Thấy con mắt đỏ tươi giống như muốn ăn thịt người của Thượng Quan Cẩm, cả người chấn động, bỗng nhiên trong cơn đau âm ỉ hần lấy được một chút dũng khí, “Ta, ta kể cho người chuyện quá khứ.”

Hết chương 16

17. Chương 17

Đối với Đường Chấn Đông mà nói, gặp phải Cửu gia là thảm họa. Đêm đó vì sợ bị hần làm nhục, Đường Chấn Đông giờ dao găm đâm hần bị thương, máu nhiễm đỏ cánh tay hần. Trong chớp mắt, vẻ mặt hần biến đổi, bàn tay lạnh lẽo nhanh như chớp bóp cổ Đường Chấn Đông, sức lực không nhiều nhưng đủ để Đường Chấn Đông không thể hô hấp.

Đường Chấn Đông theo bản năng cạy bàn tay đang bóp cổ mình nhưng đôi bàn tay ấy không hề dịch chuyển. Khuôn mặt Đường Chấn Đông từ từ tím đỏ, trong hoảng loạn nghe được giọng nói quen thuộc của nữ tử truyền đến ngoài cửa. Nghe cẩn thận quả là Tống cô nương được hần cứu giúp quý gối bên cạnh cửa cầu xin.

“Hần chỉ là hộ vệ ở đây, rất nhanh sẽ phải rời đi, xin người đừng giết hần, người muốn ta làm cái gì cũng được, xin người...”

Vẻ mặt Cửu gia lạnh lẽo nhìn về phía nàng, “Người? Ta không hứng thú, ta cảm thấy hứng thú với hần hơn.” Dừng một chút, Cửu gia quay đầu nhìn Đường Chấn Đông gần như sắp tắc thở, “Người đã xông vào thay thế nàng, ta sẽ cho người một cái giá hợp lý.”

Sắc mặt Đường Chấn Đông trắng bệch, cơ thể run lẩy bẩy. Hần vốn chẳng quan tâm đến sống chết nhưng nghe xong những lời này, cảm phần bực bực đâm thẳng vào tim. Cho đến nay hần chưa từng coi mình là người của Lạc Nguyệt phường, nhưng bây giờ hần mới biết được trong mắt người có quyền có thế, hần chỉ là một đồ vật, chỉ cần có tiền là có thể mua được hần.

“Không cam lòng sao? Người đã ở chỗ này mấy ngày rồi, chẳng lẽ còn chưa hiểu rõ địa vị của bản thân.” Trong mắt Cửu gia là sự lãnh đạm xa vời, nhìn hần hít thở khó khăn trong tay mình, tựa như đang thưởng thức một con thú đang vùng vẫy, sau đó lần mò cơ thể nam tính mạnh mẽ, bàn tay khớp xương rõ ràng trượt theo các đường cong xuống hạ thân, chà đạp nhân phẩm của hần...

Trong ***g ngực Đường Chấn Đông cuộn cuộn khí huyết, giây dựa kịch liệt, lại bị Cửu gia tàn bạo ấn trở về giường nhỏ. Dần dần ý thức hần trở nên mơ hồ, cả người giống như chìm sâu vào nước biển lạnh lẽo. Hần cứ nghĩ rằng mình sẽ tắc thở mà chết, không ngờ bàn tay bóp cổ hần lại buông lỏng, giống như ma quỷ đùa

bồn hần. Sau khi biết được ý tứ này, hần chống lại càng dữ dội, tự như con thú hoang đang thoi thóp, cho dù chết cũng không chịu đựng sỉ nhục như thế.

Cửu gia nhìn hần sống chết phản kháng, đột nhiên nổi lên hứng thú, buông tay khỏi cổ hần, vươn tay vuốt ve khuôn mặt tái ngắt của hần, không ngờ hần phản nộ thoát được, tông ra cửa. Cửu gia xông lên tóm lấy hần.

Đường Chấn Đông liều mạng giãy dụa, tựa như con thú hoang bắt được cơ hội trốn chạy, thấy Cửu gia không buông tay, cố sức cắn vào tay hần. Mùi máu tanh ngọt tràn ngập mũi hần, bàn tay túm hần buông lỏng ra...

Đường Chấn Đông lao đi rất nhanh, dốc hết sức mà chạy. Hần chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này, nếu không tôn nghiêm của mình sẽ bị giẫm đạp hết, chẳng còn thứ gì đáng quý trọng để tồn tại. Hần chạy xuống cầu thang, mỗi một bước chỉ chạm vào hư không, mỗi một bước đều là rơi xuống. Cuối cùng hần chật vật lăn xuống, ngã trong đại sảnh.

Đám người phát ra một tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó là tiếng cười thầm, vô số ánh mắt lạnh lùng nhìn hần. Đường Chấn Đông vô thức cuộn tròn cơ thể. Thân thể trần truồng mang theo vết thương vẫn bị phơi bày trước mặt mọi người. Ngay lập tức, những ánh mắt ác ý, ám muội, cười nhạo và chế diễu dán vào hần, giống như xiềng xích vây hãm toàn bộ thân thể. Khi hần tỉnh lại thì bị trói ở cột nhà để trừng trị.

Tuy nhiên khiến hần không thể chịu nổi là một ánh mắt khác đang mãi miết nhìn hần. Cửu gia đứng ở vòng bảo hộ của lầu ba, vẻ mặt lạnh lùng nhìn hần, phong thái mây nhạt gió thoảng, khoe môi khê cong lên, giống như đang cười hần không biết tự lượng sức mình.

Hần muốn chạy trốn trong đêm đó nhưng vẫn chưa đến ngày có thể rời đi, trên người cũng không đủ bạc để đưa cho Duẩn Duy Lan, lại không thể cầu xin người khác. Hần chỉ có thể cắn răng chịu đựng, nghĩ chẳng còn mấy ngày nữa, sỉ nhục nhiều như thế đều có thể chịu đựng, chẳng lẽ còn sợ giờ khắc này.

Đường Chấn Đông cho rằng Cửu gia sẽ không trở lại, không ngờ một vài ngày sau Cửu gia lại đến Lạc Nguyệt phường, chỉ đích danh hần đi hầu hạ. Hần liều chết không tuân theo thì bị quản gia và tạp dịch kéo vào. Lần thứ hai thấy khuôn mặt chín chắn mà trắng nõn đó, cơn tức dâng lên, hần chưa kịp mở miệng, một chậu nước lạnh đổ lên trên đầu hần làm cả người hần run rẩy.

“Nghĩa phụ của người đang ở trong phủ ta.”

“Ta không biết người đang nói cái gì.” Móng tay của Đường Chấn Đông cắm thật sâu vào lòng bàn tay, thúc ép bản thân phải bình tĩnh.

“Bịch!” Tiếng bầu rượu lăn trên mặt đất, Đường Chấn Đông hoảng loạn sợ hãi nhìn. Hần nhận ra đó là bầu rượu dưỡng phụ hay mang theo bên mình.

Cửu gia cười mà như không cười, ánh mắt lạnh băng đâm thẳng vào trái tim hần, “Nếu vẫn không hiểu, ta sẽ dẫn hần đến gặp người, nhưng nói cho người biết tính tình ta không tốt, nếu ra tay với hần thì đảm bảo sẽ rất nặng.”

Trán Đường Chấn Đông toát ra một lớp mồ hôi lạnh, lần đầu tiên biết được người trước mặt có bao nhiêu thủ đoạn, bỗng chốc trong giọng nói có chút run rẩy mà hần không nhận ra được, “Người muốn thế nào...”

“Chỉ vì hưởng lạc, người đừng phục vụ khách nhân với khuôn mặt như vậy.” Cửu gia mũ áo chỉnh tề ngồi ở đó nói, “Ta sẽ không chạm vào người, chuyện ngày hôm đó sẽ không xảy ra lần nữa, nhưng có một ngày người sẽ hối hận vì từ chối ta.”

Tiếp đó là những ngày còn bị áp bức và lăng nhục hơn so với việc thân thể bị dẫn vật, nhưng hần nhớ đến dưỡng phụ chờ đợi lo lắng ở trong phủ Cửu gia, giống như e sợ mạo phạm hần mà ăn nói khép nép, chịu khổ, tuy nhiên hần không muốn ai thấy bộ dạng này của hần. Thế nhưng thiên hạ không phải là bức tường ngăn gió, người của Lạc Nguyệt phường vẫn cứ biết hết, thậm chí còn khiến cho một số người đổ kị ước ao. Hần hiểu được đây là một việc làm ngu ngốc, bị đùa bỡn trong lòng bàn tay của người khác.

Cửu gia kho khan một tiếng hần sẽ căng thẳng, nhớ tới dưỡng phụ của hần thì bất an. Hần quỳ gối dâng trà cho Cửu gia lại bị đá văng ra. Hần đón lấy nên khó tránh khỏi bị đồ sứ làm xây xước...

Thời gian ở cùng Cửu gia, giống như đang sống trong địa ngục. Đôi mắt biếng nhác tản mạn của hắn tựa như không có hứng thú đối với bất kì vật gì trên thế gian, thoạt nhìn giống như quý tộc buồn bực sầu não. Đường nhìn thờ ơ của hắn thỉnh thoảng lại xẹt qua người Đường Chấn Đông. Ánh mắt hắn thể hiện rõ sự kiêu ngạo và đắc ý, cười Đường Chấn Đông không biết tự lượng sức mình dám hắn bị thương, từ chối hắn, xúc phạm hắn, rồi lại phải phục tùng hắn.

Cứ như vậy sống một ngày bằng một năm. Mỗi đêm nằm ngủ Đường Chấn Đông đều gặp ác mộng. Cửu gia không có hành động quá phận với hắn nhưng đều khiến hắn mất tự nhiên, cảm giác giống như bị răn độc tàn nhẫn mãnh liệt nhìn chằm chằm. Sau khi biết được dưỡng phụ vì uống rượu quá độ mà qua đời, không còn người thân, tại sao hắn lại phải tiếp tục ở đây chịu sỉ nhục, chịu đựng châm chọc của người khác và sự giẫm đạp ác ý của Cửu gia? Nên hắn không màng đến lời ngăn cản của quản gia mà rời bỏ Lạc Nguyệt phường.

Không ngờ Cửu gia phái người truy đuổi, hắn rất sợ bị bắt trở về tiếp tục đối mặt với Cửu gia, liền linh chạy. Trước cửa Lạc Nguyệt phường có ngựa của khách khứa, một thằng nhỏ đang dắt ngựa về sau sân. Hắn đẩy thằng nhỏ ra, lên ngựa, cấp bách phi nước đại. Người phía sau đánh ngựa đuổi theo.

Hắn nắm chặt dây cương, quất roi thúc dục ngựa chạy, nhưng bản lĩnh không bằng người, dần dần cũng bị đuổi kịp. Tâm trạng hắn hoảng loạn, vươn tay rút cây trầm cài đầu, sau đó cắn răng cố sức đâm vào đùi ngựa. Con ngựa đau đớn rống lên một tiếng, chân trước giơ cao lên, điên dại phóng đi, lao ra cổng thành, vọt đến ngoại thành. Con ngựa máu chảy không ngừng, cuồng loạn chạy băng băng, người phía sau rất nhanh bị bỏ lại nhưng hắn không thể làm cho con ngựa dừng lại. Vì vậy sau khi hắn ngẩng đầu lên, trước mặt là vách núi cao muôn trượng, không thể thắng ngựa, con ngựa mang theo hắn lao thẳng xuống vách núi...

“Sau đó thì sao?” Thượng Quan Cẩm lo lắng nhìn Đường Chấn Đông, nắm chặt tay hắn, sợ hãi hắn chỉ là ảo ảnh, buông lỏng tay thì hắn sẽ bị quá khứ nuốt chửng hết.

Đường Chấn Đông lần nữa rơi vào trầm tư, “Ta ngã xuống vách núi thì được cành cây ôm lấy, giảm bớt xung đột, ngã xuống nhưng không chết, tỉnh lại phát hiện được một người nông dân cứu.” Dừng một chút, hắn nói tiếp, “Nhưng mà bị hủy dung, trở nên rất xấu xí.”

Thượng Quan Cẩm nâng mặt Đường Chấn Đông lên, nhìn vết sẹo mờ nhạt trên khuôn mặt hắn, “Người không xấu, trong mắt ta người đẹp hơn bất kì ai.”

Đường Chấn Đông cười rộ lên, đôi mắt hiền hậu. Hắn cười lên nhìn rất đẹp, ít nhiều làm người ta say mê. Hắn nhỏ giọng nói, “Cũng chỉ có người nghĩ thế...” Hắn chưa quên trong quá khứ người khác cười nhạo hắn như thế nào.

“Người không hận hắn sao? Hắn đã biến người thành như vậy.” Thượng Quan Cẩm khàn khàn nói, trái tim nặng trĩu.

Đường Chấn Đông lắc đầu. Con người lạnh lẽo của Thượng Quan Cẩm khẽ run lên, nhớ đến phụ thân mình hắn lại càng lo lắng hơn, “Còn hơn lần nữa gặp lại hắn, người bắt ngờ chính là quan hệ phụ tử của ta và hắn?”

Đường Chấn Đông ngừng cười, nặng nề thở dài một hơi, bất đắc dĩ, chua xót còn có đau đớn âm ỉ, “Ta không ngờ lại trùng hợp như thế, người ta tránh không kịp vậy mà lại ở ngay bên cạnh.”

Thượng Quan Cẩm *** té vuốt ve khuôn mặt hắn, “Quan hệ của ta và phụ thân người chắc là biết rõ... Chúng ta rất ít khi qua lại, mặc dù đều ở trong phủ Tĩnh An nhưng có cuộc sống riêng. Ta không ngờ hắn lại hung ác như vậy.”

“Dù nói thế nào, hắn cũng là phụ thân người, ta không hận hắn, cũng không muốn dính dáng đến hắn.” Đường Chấn Đông cúi đầu, rũ mi mắt xuống, “Là ta không che giấu được tâm trạng, sau khi biết quan hệ của các người đáng lẽ phải giấu kỹ bí mật.”

“Đồ ngốc, người không nói cho ta biết, ta càng lo lắng.” Thượng Quan Cẩm vươn tay ôm lấy hắn, “Người phải tin, ta khác với hắn, sẽ không đối xử như thế với người. Ta sẽ bảo vệ người, sẽ không để hắn làm tổn thương người.”

Đường Chấn Đông tựa vào ngực Thượng Quan Cẩm. Vòng tay Thượng Quan Cẩm ấm áp mà vững chãi giống như có thể chống lại tất cả, tâm trạng hắn dần dần bình tĩnh lại, hắn hỏi, “Người không để tâm quá khứ của ta và hắn?”

“Nếu đó được coi là quá khứ, người không nên để cho cả người người bị thương.” Thượng Quan Cẩm không cảm thấy Đường Chấn Đông và phụ thân hắn từng dây dưa. Đúng ra là phụ thân hắn kiêu ngạo vô lý, đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay.

Đường Chấn Đông yên lặng nhìn Thượng Quan Cẩm một lúc, cảm thấy thoải mái chưa từng có giống như chuyện quá khứ không ảnh hưởng đến hắn nữa, “Người đời nói sau đại nạn sẽ có hạnh phúc, ta có thể gặp được người, là chuyện rất hạnh phúc.”

Trong lòng Thượng Quan Cẩm mềm nhũn, dịu dàng vuốt ve hắn.

Đường Chấn Đông mở miệng yêu cầu, “Người đồng ý với ta, đừng đi tìm hắn, coi như chuyện này chưa xảy ra.”

“Chấn Đông...” Trong giọng nói trầm thấp mang theo một chút buồn vô cớ.

Đường Chấn Đông khẽ mỉm cười, “Bây giờ ta là Đường Chấn Đông, không phải là Dật Hoan bị bán cho Lạc Nguyệt phường.”

Thượng Quan Cẩm ôm hắn thật chặt, trong đôi mắt tuyệt đẹp của Thượng Quan Cẩm cuộn cuộn ánh sáng khuấy động tâm hồn, “Ta đồng ý với người.” Chỉ cần là yêu cầu của Đường Chấn Đông, thì dù khó khăn thế nào Thượng Quan Cẩm cũng ưng thuận.

Hết chương 17

18. Chương 18

Hôm sau tỉnh lại, Đường Chấn Đông phát hiện chính mình đang nằm ở trong xe ngựa chạy bằng băng, đầu óc bỗng chốc tỉnh táo. Đường Chấn Đông mở mắt ra thấy Thượng Quan Cẩm ngồi ở bên cạnh. Y phục của hắn như tuyết, mặt mày lạnh như sương, thật giống hệt một ngọn núi tuyết tỏa ra hơi lạnh. Thấy Đường Chấn Đông tỉnh, hắn buông sách trong tay, ánh mắt ấm áp, “Người tỉnh rồi.”

“Đây là đang đi đâu?” Đường Chấn Đông ngồi dậy hỏi. Hôm qua hắn say sưa ngủ, bị ôm vào trong xe ngựa lúc nào hắn cũng không rõ lắm, nhưng tỉnh dậy thấy Thượng Quan Cẩm ở bên cạnh, không hiểu sao hắn cảm thấy rất an tâm.

Thượng Quan Cẩm không giấu diếm, “Chúng ta đi Thụy Lệ.”

“Là ở Đông Châu sao?”

“Đúng vậy.”

Đường Chấn Đông vén rèm nhìn ra. Bầu trời màu xanh nhạt giống màu lông chim công. Nhìn người đánh xe đang điều khiển ngựa, Đường Chấn Đông không khỏi nói, “Thụy Lệ rất xa, sao đột nhiên muốn đi?” Tính toán thời gian, đi Đông Châu mất ba canh giờ, đến Đông Châu sẽ mất năm canh giờ đi Thụy Lệ, cảm giác mất rất nhiều thời gian.

“Hai ngày này trong phủ bận chuẩn bị thọ yến của nương nương, mấy người quản gia sẽ thu xếp thỏa đáng, chúng ta ở lại cũng không có nhiều việc, tốt hơn hết là ra ngoài cho thoải mái.” Thượng Quan Cẩm mỉm cười, rõ ràng nhận thấy hắn thích ra ngoài hơn là suốt ngày ở trong phủ.

“Có phải tại ta hay không...” Đường Chấn Đông khẽ hỏi. Lần này đi vội vàng như vậy, so với đi vườn trà lần trước thì trở tay không kịp, chẳng lẽ bởi vì trong hai ngày này Cửu gia ở lại trong phủ, vì muốn tránh hắn mà ra ngoài.

“Mấy hôm trước đã quyết định đi Thụy Lệ, không phải là ý thích bất chợt.” Thượng Quan Cẩm nhìn dáng dấp bàng hoàng của hắn, rút quạt giấy viền vàng trong tay áo ra gõ vào đầu hắn, “Người đã ra ngoài rồi thì nghĩ chuyện bên ngoài thôi.”

“Được...” Đường Chấn Đông sờ đầu mình. Thượng Quan Cẩm ra tay quá nhanh, chưa thấy rõ động tác của hắn thì đã bị hắn đập quạt lên đỉnh đầu. Nếu cây quạt giấy mang theo nội lực, chỉ cần hắn muốn, đủ để cho đầu Đường Chấn Đông vỡ toang. Nhíu mày suy ngẫm mặt lợi hại, Đường Chấn Đông lòng còn sợ hãi mà hỏi tiếp, “Chúng ta khi nào trở lại?”

Thượng Quan Cẩm lại gõ một cái lên đầu hắn, sức lực không mạnh, chỉ cảm thấy mất hứng vì hắn vừa ra ngoài đã vội vàng nghĩ đến chuyện quay về, “Đã nói không được nghĩ vớ vẩn rồi mà?”

“Xin lỗi.” Đường Chấn Đông vội nhận lỗi.

Thượng Quan Cẩm thở dài nặng nề, tỏ ra bế tắc không có biện pháp. Cho dù là chuyện gì trước nay hắn đều làm dễ dàng, muốn làm thì không thể không thành công. Tuy nhiên Đường Chấn Đông lại phá vỡ mọi quy tắc khiến hắn không biết làm sao để Đường Chấn Đông ngoan ngoãn nghe lời một chút.

Đường Chấn Đông nhìn vẻ mặt hết cách của Thượng Quan Cẩm, không khỏi nở nụ cười, hỏi, “Lần này là vì buôn bán cái gì?”

“Đồ ngọc.” Thượng Quan Cẩm lặng lẽ nói, đưa cho Đường Chấn Đông một miếng bánh phục linh trắng, “Hai năm gần đây Đông Châu ngày càng sầm uất, ngọc bích Thụy Lệ tốt nhất thiên hạ, cũng có đá ngọc thô, vào đó có thể mua được hàng tốt.”

Đường Chấn Đông ăn bánh ngọt, nhìn xung quanh một chút rồi hỏi, “Chỉ có hai người chúng ta đi sao?”

“Đúng vậy.” Thượng Quan Cẩm gạt đi sợi tóc trên má hắn, dịu dàng nhìn hắn, khuôn mặt băng khắc đẹp đẽ như thần tiên. Nam nhân hoàn mỹ như thế lại không chuyển mắt nhìn hắn.

Trái tim Đường Chấn Đông đập thành thạch, cúi đầu không dám nhìn thẳng. Hắn cắn một miếng bánh, nhưng ăn quá nhanh nên bị sặc, mặt đỏ tía tai. Thượng Quan Cẩm lo lắng vỗ lưng hắn. Đường Chấn Đông vừa ho vừa xua tay nói không có việc gì, thật vất vả mới bình ổn được, vô cùng xấu hổ. Vì muốn che dấu sự xấu hổ của mình, hắn làm như không có việc gì mà hỏi, “Việc chính lần này là mua đồ ngọc?”

“Đi Thụy Lệ một chuyến, nếu thấy đá ngọc chưa gia công tốt cũng sẽ mua.” Dứt lời, Thượng Quan Cẩm rót trà đưa cho hắn, “Đi vội vàng, không mang theo nhiều đồ ăn, đợi xuống xe ngựa, chúng ta đi ăn.”

“Đã rất đầy đủ rồi.” Đường Chấn Đông không ngờ ngay cả trà hắn cũng mang theo, bỗng chốc cảm thấy ấm áp. Cứ nghĩ Thượng Quan Cẩm vội vàng đưa hắn rời đi, thức ăn gì đều phải mua, không ngờ ngay cả trà bánh Thượng Quan Cẩm cũng chuẩn bị thỏa đáng, quan tâm chăm sóc hắn nhiều hơn hắn nghĩ.

Sau khi xuống xe ngựa, toàn bộ Đông Châu được bao phủ bởi ánh mặt trời vàng kim lấp lánh. Nơi đây thanh tĩnh yên bình, rất khác với thành Lạc Dương. Đi một đoạn đường thì đến chợ, không khí bất chợt trở nên vô cùng náo nhiệt. Ở Đông Châu mọi người buôn bán là chính, cửa hàng hai bên đường bán đầy đủ mọi thứ. Tranh ngọc, sơn nước, tơ lụa, đặc sản Đông Châu, trong đó cũng không thiếu những đồ ngọc danh tiếng.

Bởi lẽ muốn nhanh chóng đến Thụy Lệ xem đá ngọc chưa gia công, họ không dừng lại lâu ở chợ mà đến khách *** ăn cơm, sau đó cầm theo hành lý để đi ngồi thuyền. Đi đến bên bờ, nhìn biển khơi xanh thẳm, Đường Chấn Đông đột ngột cảm thấy phấn khích mà không có lý do. Đây không phải lần đầu tiên hắn xa nhà, nhưng đây là lần đầu tiên hắn đi thuyền.

“Hai vị công tử muốn đi thuyền sao? Nơi này có thuyền cho thuê.” Một nhà đồ đứng ở trên thuyền, mời chào bọn họ.

Đường Chấn Đông nhìn Thượng Quan Cẩm, “Muốn đi không?” Đi thuyền nhỏ như vậy đến Thụy Lệ sẽ không tốn nhiều bạc.

Thượng Quan Cẩm khẽ liếc mắt, giơ ngón tay trắng nõn chỉ về chỗ cách đó không xa, nói, “Bên kia có thuyền, chúng ta qua đó.”

“Được.” Đường Chấn Đông theo Thượng Quan Cẩm đi một lúc, khi dừng chân thì thấy một chiếc thuyền cao ba tầng chậm rãi lướt đến. Hai bên thuyền sóng nước cuộn cuộn, đuôi thuyền kéo theo một gợn sóng dài, nhìn rất khí thế và tráng lệ.

“Chúng ta lên chiếc thuyền này?” Đường Chấn Đông cảm thấy kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn chằm chằm vào hấn, “Không thích sao?”

“Không phải.” Đường Chấn Đông vội vã trả lời, không có chỗ nào là hấn không thích. Bất chợt hấn nghĩ đây không giống như thuyền đi thuê, liền cẩn thận hỏi, “Đây là thuyền của người?”

Thượng Quan Cẩm nhàn nhạt “Ừ” một tiếng. Đường Chấn Đông hơi choáng váng, sớm biết hấn không thiếu bạc, nhưng chiếc thuyền lâu như vậy không dưới mấy vạn lượng bạc. Trước nay Đường Chấn Đông chỉ biết hấn chủ yếu buôn bán trên đất liền, còn trên biển thì Đường Chấn Đông chưa từng nghe nói.

Lúc này, thuyền lâu đỗ bên bờ. Một nam tử đẹp đẽ đi xuống thuyền, dáng người cao ngất, ánh mắt sắc bén, trên khuôn mặt trắng nõn có dấu vết phong sương. Hấn cung kính theo sát Thượng Quan Cẩm mà nói, “Thiếu gia, xin lỗi, ta đến muộn.”

“Không muộn, chúng ta cũng vừa mới đến.” Thượng Quan Cẩm không quan tâm lắm, hấn nhìn sắc trời rồi hỏi, “Mạnh Tường, nhanh nhất là bao lâu thì có thể đến Thụy Lệ?”

Nam tử gọi là Mạnh Tường trả lời, “Bốn canh giờ.”

“Quá chậm.” Thượng Quan Cẩm ngược mắt, hơi hột nói, “Hai canh giờ có được không?”

Mạnh Tường tỏ vẻ lúng túng, muốn tăng thêm chút thời gian nhưng do biết tính tình của Thượng Quan Cẩm, hấn đã nói hai canh giờ vậy thì không thể thương lượng, nên cung kính đáp lại, “Được.”

Đường Chấn Đông giật mình nhìn Mạnh Tường, không ngờ hấn sẽ đồng ý với yêu cầu của Thượng Quan Cẩm. Có vẻ hấn giống Lý quản gia, cho dù yêu cầu của Thượng Quan Cẩm có khó thực hiện đến đâu thì cũng cố làm cho bằng được. Tuy nhiên nhớ đến dáng dấp phúc túng và kính cẩn của Lý quản gia với Cửu gia, trong lòng Đường Chấn Đông vụt qua một chút đau đớn.

Hấn ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm cũng đang nhìn hấn. Lúc này hấn mới phát hiện Thượng Quan Cẩm đang đứng đợi hấn ở trên thuyền, trong lòng hoảng hốt. Hấn vội vàng nhảy lên thuyền, nhưng thuyền bắt đầu chuyển động nên người hấn lảo đảo, tưởng sẽ ngã sắp xuống thì Thượng Quan Cẩm đúng lúc nắm lấy hấn, cố sức kéo. Cả người hấn liền ngã vào trong lòng Thượng Quan Cẩm, hương thơm tươi mát lập tức truyền đến chóp mũi, mơ hồ hấn còn nghe được tiếng thở vào của người khác. Mọi người không ngờ Thượng Quan Cẩm sẽ quan tâm đến một người.

Thượng Quan Cẩm nhìn Đường Chấn Đông, nét mặt kinh động, lo lắng mơ hồ hiện lên trong đáy mắt, “Không bị thương chứ?”

Giữa ban ngày bị Thượng Quan Cẩm ôm lấy, lại thấy người trên thuyền đang nhìn bọn họ, chỉ sợ sẽ hiểu lầm quan hệ giữa hai người họ, Đường Chấn Đông đỏ mặt, vội vàng đẩy Thượng Quan Cẩm ra. Hấn cúi đầu nói, “Ta không sao.”

Thượng Quan Cẩm im lặng không nói, nắm tay hấn đi lên lầu. Đường Chấn Đông không chịu nổi cử chỉ vô cùng thân mật giữa những ánh mắt của người khác, sợ người ta nhìn Thượng Quan Cẩm với ánh mắt kì dị, giãy dụa muốn thoát khỏi. Tuy nhiên Thượng Quan Cẩm cầm tay hấn không rời, hấn đành phải để mặc cho Thượng Quan Cẩm nắm tay hấn đưa đến gian phòng trên lầu ba.

Căn phòng sắp xếp lịch sự tao nhã, bố cục khéo léo. Vào cửa là phòng khách đẹp đẽ, ở giữa đặt một tấm bình phong bằng đá cẩm thạch, khung gỗ tử đàn. Đi qua bình phong là ba gian phòng nhỏ. Một gian nhà chính, đối diện là phòng khách rộng lớn, tất cả đều rộng rãi xa xỉ. Thảm lông cừu xa hoa trải trên mặt đất, bàn gỗ phủ sơn dầu đặt ở chính giữa, xung quanh có năm phòng nhỏ, phòng chường là phòng ngủ.

Phòng khách bên ngoài lộ thiên, có một chiếc giường nhung vàng thổ cẩm, phụ thêm một chiếc bàn trà nhỏ. Nằm trên giường có thể thưởng thức gió mát và cảnh vật ngoài khơi. Khi cuộc sống mệt mỏi thì cũng phải hưởng thụ, nhưng người bình thường không thể theo kịp.

Đường Chấn Đông tò mò nhìn bốn phía, nếu tỉnh dậy ở trên thuyền, hẳn có lẽ đã nghĩ rằng mình còn đang ở lầu các của Thượng Quan Cẩm, đương nhiên nhìn kỹ sẽ rõ ràng bên ngoài. Lầu các của Thượng Quan Cẩm hơn đây rất nhiều lần. Gian phòng vô cùng thanh nhã, không hề có vẻ xa hoa, nhưng bên trong đều bày biện những vật vô giá, nghe Lâm Thanh nói rất nhiều đồ vật là do hoàng hậu nương nương ban cho, tùy tiện cầm bán lấy bạc cũng đủ để dùng đến hết nửa cuộc đời, nên cũng không lạ tại sao muốn ở lại làm việc trong phủ phải lưu lại quan tịch.

Đường Chấn Đông ngồi ở trên giường phơi nắng, cảm giác hơi hoa mắt chóng mặt kéo đến, nghĩ rằng mình khó chịu, sau đó mới phát hiện là đầu hiệu say sóng. Hắn dời đi chú ý mà nhìn về Thượng Quan Cẩm ở bên cạnh, “Người mua thuyền lúc nào?”

“Tháng sáu.”

Đường Chấn Đông ngạc nhiên, “Vậy không phải trong năm nay.”

“Đúng vậy.” Thượng Quan Cẩm nhàn nhạt nói, mặt mày nghiêm nghị lạnh lùng.

“Nếu ngày hôm nay không đi thuyền, đã không biết người có.” Đường Chấn Đông đầu choáng mắt hoa. Hắn sẽ không quên tháng sáu, khi đó hắn mới vào phủ Tĩnh An, quan hệ với Thượng Quan Cẩm không giống như hiện tại, đương nhiên cũng không nghe có người nói Thượng Quan Cẩm có thuyền.

Thượng Quan Cẩm nhìn khuôn mặt rơi vào trầm tư của hắn, giọng nói như sóng gợn ngoài khơi, trong vắt như mang theo nước, “Trước đây mua, chỉ là muốn tặng cho mình một lễ vật chúc mừng sinh nhật.”

“Tháng sáu là sinh nhật người!” Đường Chấn Đông giật mình mở to mắt. Thứ nhất vì hắn tự mua lễ vật cho bản thân hắn, thứ hai vì nghĩ đến lúc đó trong phủ yên tĩnh vắng lặng, không có bất kỳ ai chúc mừng hắn, càng không có tiệc rượu náo nhiệt. Nhớ tới sinh nhật của đường tử náo nhiệt âm ỉ, hẳn một mình ở trong phòng xem sổ sách, rất cô đơn. Tất cả những kí ức bỗng chốc hợp lại với nhau, trong lòng Đường Chấn Đông cảm thấy chua xót và đắng chát, mặt hắn nhẩn lại.

Thượng Quan Cẩm giơ tay xoa đầu hắn, “Ta xưa nay không thích náo nhiệt, cũng lười không muốn đối phó với người khác, sau này sinh nhật có người là đủ rồi.”

Về mặt Thượng Quan Cẩm dịu dàng, đáy mắt không có chút cảm giận bất bình nào, nhưng cay đắng trong lòng Đường Chấn Đông càng nhiều thêm, có lẽ bởi vì Thượng Quan Cẩm lãnh đạm như nước, như là vạn vật trên thế gian không ảnh hưởng đến tâm trí hắn. Hắn còn trẻ như vậy, trong cuộc sống hẳn là phải có vui buồn hờn giận, nhưng tâm trạng của hắn lại giống như bị đậy kín trong một ngọn núi băng lớn. Đường Chấn Đông vươn tay ôm lấy Thượng Quan Cẩm, siết chặt, giọng nói khàn khàn, “Ta sẽ ở bên người.” Hắn sẽ luôn bên cạnh Thượng Quan Cẩm, không để Thượng Quan Cẩm cảm thấy cô đơn.

Gió lành lạnh thổi đến cơ thể ấm áp, tình cảm dào dạt tựa như món bánh ngọt được nhắm nháp dưới ánh nắng buổi chiều. Thượng Quan Cẩm ôm chặt Đường Chấn Đông, nhìn ánh mắt sáng như sao của hắn, không kìm lòng được mà cúi đầu hôn hắn...

Đường Chấn Đông hơi hí hóp mắt nhìn Thượng Quan Cẩm, vốn định đẩy Thượng Quan Cẩm ra nhưng ý nghĩ trong đầu bị nụ hôn say đắm làm cho tê liệt. Môi lưỡi hôn hắn càng ngày càng mạnh, một tay Thượng Quan Cẩm tóm lấy thắt lưng hắn, một tay vững vàng ôm mặt hắn, nặng nề hôn môi hắn, mút môi lưỡi hắn khiến hắn tê dại ngứa ngáy. Đầu lưỡi hồng ẩm ướt cạy hàm răng hắn ra, tham lam hấp thụ vị ngọt ngào. Thượng Quan Cẩm từng bước làm nụ hôn thêm sâu sắc, bàn tay quăn quanh thắt lưng Đường Chấn Đông vẫn liên tục siết chặt...

19. Chương 19

Đường Chấn Đông bị hành động trắng trợn của Thượng Quan Cẩm làm cho đỏ mặt tía tai, không thở nổi mà vùng vẫy, nhưng cánh tay ôm lấy hắn vẫn bất động. Nụ hôn kích động khiến cho thân thể ma sát bốc lửa. Trong không gian chật hẹp, nhiệt độ không khí cũng tăng lên. Hô hấp nóng bỏng phả vào gương mặt

hắn, hương thơm mê hoặc bao phủ hắn. Khi hắn sắp nghẹt thở trong nụ hôn nồng nhiệt thì đôi môi hôn hắn rời khỏi môi hắn. Ngay lập tức, hắn cố gắng hít thở từng đợt không khí trong lành.

Thượng Quan Cẩm đè hắn ở trên giường, đôi môi ẩm ướt lần theo cấn cổ hắn xuống xương quai xanh. Bàn tay nõn nà tỏa ra nhiệt độ nóng rực luồn qua vạt áo, theo đầu vai hắn mà đẩy y phục của hắn xuống, tham lam lưu lại dấu vết xâm chiếm trên làn da hắn, rất nhanh, khuôn ngực rắn chắc bị đùa giỡn đến ửng đỏ. Hàm răng trắng muốt cắn đầu nhũ hắn, một bàn tay không chịu cô đơn bóp đầu nhũ còn lại, ngón tay thô ráp vân vê liên hồi trên chỗ mẫn cảm.

Cơ thể Đường Chấn Đông căng thẳng, hai gò má giống như bị lửa đốt, sợ người đi ngang qua thấy cảnh tượng này. Mặc dù phòng ở lầu ba không cho phép thì không được xông vào, nhưng hắn vẫn lo sợ, đẩy Thượng Quan Cẩm ra mà nói, “Dừng, dừng ở chỗ này...”

“Không kịp.” Hơi thở Thượng Quan Cẩm bất ổn, mạnh mẽ hôn Đường Chấn Đông, giống như một con sói hung ác kéo quần hắn xuống. Thấy nơi đó của hắn đã có phản ứng, đầu lông mày sắc bén hơi nhướng lên, Thượng Quan Cẩm ghé vào bên tai hắn nói với giọng khàn khàn, “Không phải người có cảm giác rồi sao.”

“Nói bậy!” Vẻ mặt Đường Chấn Đông chắc như đinh đóng cột.

Thượng Quan Cẩm tà ác yêu cầu, “Vậy người sờ thử xem.”

“Dừng tay!” Giọng nói của Đường Chấn Đông bắt đầu hỗn loạn.

Thượng Quan Cẩm cầm tay Đường Chấn Đông áp vào dục vọng của Đường Chấn Đông. Độ nóng từ hạ thân truyền đến khiến Đường Chấn Đông kinh hoàng và xấu hổ, vùng vẫy muốn thoát khỏi Thượng Quan Cẩm. Tuy nhiên tay Thượng Quan Cẩm tựa như vòng sắt, không cho hắn chạy trốn mà cảm dỗ hắn tự an ủi chính mình.

“Tự an ủi cũng xấu hổ? Người thật đáng yêu.” Thượng Quan Cẩm hôn cấn cổ hắn, mang theo tay hắn cầm dục vọng của chính hắn, thấy mặt hắn đỏ lên tràn đầy xấu hổ, so với vẻ thận trọng vững vàng thường ngày thì gợi cảm hơn nhiều. Trêu ghẹo hắn khiến trong lòng Thượng Quan Cẩm ngứa ngáy khó chịu, nặng nề dần dặt hắn xoa nắn vật đang cương.

Đôi môi mỏng của Đường Chấn Đông khẽ hé mở. Hắn thở hổn hển trừng mắt nhìn Thượng Quan Cẩm, “Buông ra!”. Hắn cố sức rút tay về nhưng bàn tay trắng nõn ngăn chặn hắn bằng chốc tăng độ mạnh, làm cho bàn tay họ chồng chéo lên nhau, nhiệt tình vượt vẻ bộ phận yếu đuối của hắn. Dục vọng rất nhanh căng phồng đứng thẳng, dịch thể trong suốt ào ạt chảy ra ở đầu đỉnh, dính dính trên đầu ngón tay. Bàn tay quấy rối làm cho dịch thể ẩm ướt mà ấm nóng phát ra âm thanh nghe mà ngượng ngùng.

“Dừng... Không...” Cảnh tượng quá mức phóng dăng khiến Đường Chấn Đông run rẩy.

Thượng Quan Cẩm khẽ liếm tai hắn, giọng nói khàn đục khiêu gợi trêu chọc như muốn câu dẫn hết hồn hắn ra, “Ồ đây của người rất ướt, thích đùa bốn chính mình như vậy?”

“Dừng... Tay...” Đường Chấn Đông giận dữ trừng mắt, vùng cổ đỏ ửng.

Đôi đồng tử đen kịt mù sương không có chút uy lực gì, hơn nữa cơ thể *** loạn lộ ra trong y phục xanh lam, chân tay rắn chắc hồng hào và vòm ngực lập lò ánh sáng màu bạc, tỏa ra lực mê hoặc chết người.

Thượng Quan Cẩm không chuyển mắt mà nhìn hắn, con ngươi trói chặt hắn hết như ngọn lửa bập bùng bao quanh hắn. Ngón tay đang âu yếm dục vọng của hắn cũng trở nên thô bạo. Động tác quá mạnh khiến Đường Chấn Đông thậm chí cảm thấy đau đớn, không ngờ sau đau đớn là cảm xúc tê dại làm hắn bật ra tiếng rên rỉ, bàn tay không thể làm bất cứ điều gì mà chỉ mặc cho Thượng Quan Cẩm cố sức an ủi bộ phận sinh dục bùng bùng hưng phấn. Toàn bộ cơ thể bị *** khống chế không thể nhúc nhích, nóng bỏng muốn sôi trào, ngay sau đó hạ thân nóng lên...

Đường Chấn Đông vô lực ngồi phịch trên giường, còn chưa khôi phục từ cao trào ngây ngất thì Thượng Quan Cẩm nằm úp sấp ở giữa hai chân hắn, đầu lưỡi hồng nhợt ẩm ướt lè ra liếm dịch thể trên bụng hắn một chút, hỏi, “Thoải mái không?”

“...” Đường Chấn Đông mặt đỏ tới mang tai, không nhìn Thượng Quan Cẩm.

Thượng Quan Cẩm hôn hân, hai tay sờ soạng khắp người hân, sau đó mạnh mẽ tách hai chân hân ra. Lỗ nhỏ dưới ánh mắt nóng rực của Thượng Quan Cẩm khẽ run rẩy, yếu đuối mê người, ngón tay Thượng Quan Cẩm dính dịch thể hân mới bắn ra mà tiến vào dò xét.

“Dừng...” Bị vật lạ xâm lấn làm cho Đường Chấn Đông chống cự, nhưng thất lưng lại bị bàn tay to nóng cháy cố định không cho hân chạy trốn. Bàn tay thâm nhập cơ thể hân cứng rắn khai thác bên trong hân. Đường Chấn Đông khó chịu nhíu mày, “Dừng... Không...”

“Nhấn nài một chút.” Thượng Quan Cẩm hôn đôi môi sưng đỏ của hân, nhẹ nhàng ngậm vào trong miệng mà hút liếm, khi hân không khỏi kêu rên thì đầu lưỡi hồng ẩm ướt luồn vào khoang miệng hân, cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại nóng ẩm của hân, ngón tay trong cơ thể hân cũng cử động. Cẩm nhận vách ruột nóng bỏng dẻo dai, tưởng tượng nơi chật chội đó của hân nuốt vào dục vọng của chính mình, Thượng Quan Cẩm vội vàng đẩy mạnh trong lỗ nhỏ, ép buộc cơ thể hân nhanh chóng thả lỏng.

Đường Chấn Đông ngửa đầu thở dốc, muốn chạy trốn nhưng bị kéo trở lại, hai ngón tay trở thành ba ngón tay ở trong cơ thể hân rút ra đẩy vào, ma sát, khuấy động, còn thường xuyên đào khoét vách ruột. Động tác thâm sâu làm hai chân hân run lẩy bẩy, phát hiện Thượng Quan Cẩm thử nhét thêm ngón tay thứ tư vào, lưng hân toát mồ hôi lạnh, “Ồ... Dừng tay...”

Thân thể hân rất chặt, mỗi lần tiến nhập đều thấy hình dạng đau đớn của hân, muốn hân thích ứng với cảm giác có bốn ngón tay trong cơ thể, Thượng Quan Cẩm hôn môi rồi hôn cổ hân, cố gắng làm hân trầm tĩnh lại, không ngờ càng làm hân thêm căng thẳng, cơ thể càng siết chặt, không có không gian dư thừa để nhét thêm một ngón tay, vì thế Thượng Quan Cẩm không làm động tác xâm nhập nữa, ôm lấy hân nói, “Dừng căng thẳng, ta không tiến vào.”

Đường Chấn Đông bình tĩnh lại, trong đau đớn lại cảm thấy ấm áp. Biết Thượng Quan Cẩm sẽ không cưỡng ép hân làm chuyện hân không thích, Đường Chấn Đông vươn tay ôm lấy Thượng Quan Cẩm, nhiệt độ ấm áp và hương thơm thanh nhã trên người Thượng Quan Cẩm kéo tới.

Thượng Quan Cẩm thuận thế hôn môi hân, mềm giọng nhẹ nhàng vỗ về hân cho đến khi đường ruột mềm nhũn xuống mới tóm chặt thắt lưng hân, đem bộ thân thô to dữ tợn đặt trước lỗ nhỏ hồng hồng, “Có thể chứ?”

Áp bức thật lớn để tại lối vào chật hẹp, văng trán Đường Chấn Đông đổ ra những giọt mồ hôi li ti, cảm giác bộ phận nóng cháy đó đang cấp bách không dần nổi mà ma sát lỗ nhỏ đã ẩm ướt, uy hiếp mãnh liệt tỏa ra khiến da đầu hân tê dại. Hân cố gắng hít thở sâu, thả lỏng cơ thể để tiếp nhận Thượng Quan Cẩm, “Có thể.”

Bộ phận chần chừ ở lối vào bất chợt thô bạo tiến vào, đầu tiên là đầu chóp cực đại chôn vào trong, hung hăng chà đạp vách ruột mềm mại, sau đó Thượng Quan Cẩm bị cảm giác hấp thu tuyệt vời chiếm đoạt lý trí, không điều khiển được mà đẩy tất cả vào...

“Ồ!” Trước mặt Đường Chấn Đông tối sầm, còn chưa kịp thích ứng với chấn động cường liệt, hung khí trong cơ thể vội vã vận động với tần suất điên cuồng khao khát, làm toàn bộ người hân đung đưa lung tung.

Thuyền lâu đón gió chạy vững vàng ngoài khơi, ánh nắng sáng chói rải khắp khoang thuyền. Trên chiếc giường màu vàng kim lay động lắc lư cảm kị mà kịch liệt đang diễn ra, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ nhỏ vụn lan tràn hương vị *** ** mỹ trong không khí. Thanh niên có thân hình khỏe mạnh, tuấn mỹ như thần tiên, da thịt băng tuyết ửng đỏ. Hân mạnh mẽ đè ép nam nhân dưới thân, không chút lưu tình đóng đưa tầm lưng dẻo dai kiên cường, hung mãnh xỏ xuyên qua hân. Từng đợt âm thanh tục tĩu vang lên kích thích đến mức thanh niên càng kích động, tần suất nhanh kinh người...

“A... Chậm một chút...” Nam tử bị chiếm giữ nhịn không được mà yêu cầu. Khuôn mặt hân kiên nghị hơn thanh niên, thân thể giống như một con báo mạnh mẽ lắc lư lung tung vì xâm phạm *** loạn. Xương ngón tay hân nổi lên, ngón tay hân bám chặt giường dưới thân. Vận động tàn bạo làm hân choáng váng đầu óc, bàn tay mềm nhũn lại vất bên cạnh người, làn môi đỏ tươi do bị chà đạp nhè nhếch lên, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ chặt vật, “A... a... Không được...”

Động tác của Thượng Quan Cẩm không hề chậm lại mà ngược lại càng nhanh thêm. Bộ vị đang xỏ xuyên hân liên tục duy trì lực lượng thú tính. Đường Chấn Đông gấp gáp thở dốc, đau đớn và khoái cảm đan xen,

đường ruột không thể không chế mà siết chặt lại, “A... uh... a...”

“Người kẹp thật chặt.” Thượng Quan Cẩm liếm lỗ tai mẫn cảm của hắn, cổ sức tách hai bờ mông rắn chắc của hắn ra, tiến sâu hơn vào bên trong chật hẹp của hắn. Đường ruột nóng bỏng hấp thụ hắn, khi hắn rút ra thì lại nũng nịu quấn lấy hắn, nhiệt độ nóng cháy cùng sự chặt thít làm hắn sôi lên sùng sục. Đây là khoái cảm mà bất kì nữ nhân hay nam nhân nào cũng không thể cho hắn. Thượng Quan Cẩm không thể không chế mà đắm vào bên trong mềm mại ẩm ướt.

“Dừng... Không... A...” Bộ phận vừa thô vừa nóng làm cho Đường Chấn Đông lắc lư mất trật tự. Mái tóc màu đen dài nhiễm bọt nước trong suốt xoa trên giường, khuôn mặt đỏ bừng ngày càng đỏ hơn, thân thể nóng tựa nham thạch. Hắn gắt gao nắm một góc giường, tránh bị rút xuống do xung kích kịch liệt. Khí quan liên tục đâm vào chỗ mẫn cảm nhiều lần, khoái cảm mê lan tỏa toàn thân, hạ thân hắn bỗng nhiên phun ra...

Thượng Quan Cẩm sau khi hắn phóng ra không hề rời khỏi, chỉ ép hai đầu gối của hắn lên ngực, nắm mông hắn nặng nề chọc vào, lực vận động dữ dội, từng chút đâm thật sâu. Đâm chọc làm cho hơi thở của Đường Chấn Đông hỗn loạn, chiếc giường cũng không chịu nổi động tác kịch liệt của hai nam tử, bắt đầu kéo kẹt rung động...

Bộ phận kết hợp của hai người có thể thấy được rõ ràng dưới đôi chân mở rộng của Đường Chấn Đông, huyết khẩu đỏ rực do bị ma sát đang nuốt vào nhả ra hung khí thô to, thị giác tập kích khiến mắt Thượng Quan Cẩm càng u ám, ngày càng táo tợn xâm phạm cơ thể màu đồng, bàn tay trắng nõn cũng dò xét hạ thân hắn, mãnh liệt khiêu khích chà xát dục vọng của hắn.

Nhiệt độ trên thuyền liên tục tăng cao, tiếng rên rỉ không dứt vang lên trên giường. Thượng Quan Cẩm ôm lấy Đường Chấn Đông, đặt hắn ở vòng bảo vệ thuyền, hai chân Đường Chấn Đông mềm nhũn quấn lấy thắt lưng Thượng Quan Cẩm. Nơi kết hợp vừa ướt lại vừa đỏ, Thượng Quan Cẩm dùng sức dồn ép hắn, với tư thế đứng thẳng mà xen vào thân thể hắn.

“Dừng...” Đường Chấn Đông kinh ngạc trừng lớn mắt, kháng cự vô thức, nhưng một đôi bàn tay to lớn mạnh mẽ siết chặt thắt lưng hắn. Đường Chấn Đông không thể chống cự, tiếp nhận xâm lấn vô chừng mực, chất lỏng theo vận động mà chảy ra, dọc theo bên trong bắp đùi chảy xuống phía dưới. Khi biết được chất lỏng đó là gì thì Đường Chấn Đông thẹn đỏ mặt, túm lấy vai Thượng Quan Cẩm, va đập mãnh liệt làm cho móng tay hắn cắm sâu vào da thịt Thượng Quan Cẩm, “Ngừng... Dừng lại...”

“Người quấn chặt như vậy, cơ thể ta bị hòa tan rồi.” Giọng nói trầm thấp ẩn chứa *** nên hơi khàn khàn, còn mang theo hưởng thụ tham lam vô độ, hận không thể nuốt chửng cả người hắn vào bụng.

Đường Chấn Đông sợ hãi ngẩng đầu, môi liền bị Thượng Quan Cẩm chặn lại, đầu lưỡi ướt át quấn quýt cùng một chỗ, cảm giác mềm mại dính dấp làm hắn đóng chặt mắt. Tiếng hút lưỡi vang lên rất rõ ràng trên thuyền.

Đường Chấn Đông giống như dã thú không có chỗ trốn chạy, tại vòng bảo vệ tiếp nhận xâm chiếm kịch liệt của Thượng Quan Cẩm. Hai chân hắn hầu như rời khỏi mặt đất, toàn bộ cơ thể treo ở trên người Thượng Quan Cẩm, dong đưa theo động tác hung mãnh. Từng đợt kích thích và dạt dào xóc lên xuống làm vẻ mặt hắn tái nhợt, thân thể không thể chống đỡ. Hắn vươn tay ôm lấy cổ Thượng Quan Cẩm, gắt gao dán vào người Thượng Quan Cẩm. Cơ thể hai bên dính vào nhau, ma sát mang theo lực hấp dẫn kì diệu.

Ánh mắt Thượng Quan Cẩm càng trở nên nguy hiểm, đôi môi duyên dáng ngậm cắn điểm màu đỏ nổi lên trước ngực hắn, bờ môi vuốt ve cơ thể đỏ đầy mồ hôi của hắn, nghe được tiếng rên trong cổ họng hắn, bỗng chốc đung đưa như gió bão...

Gió lạnh lạnh trên biển thổi qua cơ thể, chiếc thuyền lao nhanh về phía trước, Đường Chấn Đông bắt chặt siết chặt cánh tay Thượng Quan Cẩm, dịch thể nóng hổi tuôn ra trong cơ thể hắn. Đường Chấn Đông trầm tĩnh lại, tùy ý mặc gió biển vuốt ve cơ thể vừa rút khỏi ***. Chậm rãi, một cảm giác chóng mặt bất thình lình đột kích hắn, tiếp đó là cảm giác buồn nôn không thể kiềm chế. Trong chốc lát, khuôn mặt hắn trắng bệch.

Thượng Quan Cẩm chú ý đến vẻ mặt của hắn, ôm chặt hắn, “Người khó chịu sao?”

“Không có.” Đường Chấn Đông không muốn làm hấn mất hứng nên không nói với hấn mình bị say sóng, miễn cho hấn lại nghĩ mình là gánh nặng, sẽ không dẫn mình đi thuyền nữa. Vì thế dù dạ dày đau đớn nhưng Đường Chấn Đông vẫn chịu đựng.

Thượng Quan Cẩm nhìn mặt hấn đỏ mồ hôi lạnh, vội vàng ôm hấn đặt về giường, rồi sờ trán hấn, “Không phải sốt... Là say sóng sao? Ta bảo bọn họ pha một chén trà gừng.” Dứt lời, muốn gọi người.

Đường Chấn Đông túm cánh tay Thượng Quan Cẩm, đôi ngươi đen kịt nhìn Thượng Quan Cẩm, nói, “Không có việc gì, lập tức sẽ ổn.” Trên thuyền có rất nhiều người thấy cử chỉ thân mật của bọn họ, nếu có người vào hầu hạ thì càng gay go.

“Người nghỉ ngơi một chút, ta đi pha trà cho ngươi.”

“Được.” Khuôn mặt tuấn tú của Đường Chấn Đông tái nhợt, hấn mở miệng.

Thượng Quan Cẩm đứng dậy rời đi. Sau khi tìm được một gã sai vặt thì phân phó hấn đi bảo Mạnh Tường giảm bớt tốc độ của thuyền rồi mới đi pha trà. Nhìn Đường Chấn Đông uống xong, Thượng Quan Cẩm vươn hai tay ôm cả người hấn vào trong lòng, biết hấn không thể thích ứng thời gian ngồi thuyền quá dài, dùng tay che hai tai hấn, để hấn không phải nghe tiếng động khó chịu phát ra khi thuyền chạy, “Tốt hơn chưa?”

Đường Chấn Đông ngẩng đầu nhìn ánh mắt dịu dàng lo lắng của Thượng Quan Cẩm, đầu tựa vào ngực hấn, “Thoải mái hơn nhiều rồi, tay ngươi rất ấm áp.”

20. Chương 20

Sau khi rời thuyền, Đường Chấn Đông đứng ở bên bờ chờ Thượng Quan Cẩm. Thấy Thượng Quan Cẩm đang nói chuyện với Mạnh Tường, tạm thời sẽ không chú ý đến hấn, trong chớp mắt hấn không chống đỡ nổi nữa, lập tức đến một ngõ nhỏ cách đó không xa.

Đường Chấn Đông nhìn xung quanh, thấy không có người chú ý, ngồi xổm xuống mà nôn ào ào. Bất chợt thấy Thượng Quan Cẩm đi đến, Đường Chấn Đông hoảng hốt, chỉ sợ bị hấn nhìn thấy vẻ chật vật của mình, cố sức đẩy hấn, “Ngươi đi đi...”

Thượng Quan Cẩm nhẹ nhàng vỗ lưng hấn, dịu dàng an ủi. Đường Chấn Đông ngừng nôn, vẻ mặt tái nhợt ngồi xổm ở đó. Thượng Quan Cẩm đưa cho hấn một cái khăn tay để lau miệng, “Tốt hơn chưa?”

“Ừm.” Đường Chấn Đông lau miệng, cảm giác sức lực đã trở lại với thân thể, vội vàng kéo Thượng Quan Cẩm rời khỏi ngõ nhỏ, “Đã bảo ngươi đừng tới rồi mà.” Hấn không muốn Thượng Quan Cẩm thấy bộ dạng nôn mửa của hấn, cảm thấy rất mất mặt, đi thuyền mà cũng bị say.

“Quay người không thấy ngươi đâu, ta rất lo lắng, cứ tưởng ngươi lạng lẽ bỏ đi.” Thượng Quan Cẩm nắm chặt tay hấn, lòng mày sắc bén khẽ nhăn lại, khuôn mặt băng giá có chút ưu tư.

Đường Chấn Đông yên lặng nhìn Thượng Quan Cẩm, giọng nói kiên định chưa từng có, “Ta đã nói sẽ không rời khỏi ngươi.”

Thượng Quan Cẩm im lặng không nói, ánh mắt lay động. Vừa rồi hấn rất lo Đường Chấn Đông sẽ bỏ đi, dù sao hấn và Cửu gia là phụ tử, mà Cửu gia từng đối xử rất tệ bạc với Đường Chấn Đông. Thượng Quan Cẩm nghĩ Đường Chấn Đông sợ sau khi gặp mặt lịch sử lại tái diễn nên hấn sẽ tìm cơ hội bỏ chạy.

Đường Chấn Đông hỏi, “Ngươi nói muốn đi Thụy Lệ, chúng ta bây giờ phải đi hướng nào?”

Thượng Quan Cẩm kéo hấn đi vào thành, “Hôm nay đi phường đồ ngọc trước, ngày mai sáng sớm đi xem đá ngọc chưa gia công.” Ban đầu định đi xem đá ngọc nguyên khối chưa gia công trước mới đến phường đồ ngọc, nhưng nhìn hấn khó chịu, Thượng Quan Cẩm cũng không vội.

Đường Chấn Đông lẳng lẳng nhìn Thượng Quan Cẩm, suy nghĩ một chút, không nói thêm gì nữa, chỉ đi theo hắn. Đi chẳng bao lâu thì tới đường phố. Thụy Lệ là một ngôi thành cổ bên rìa của Đông Châu, mơ hồ có thể thấy được mây quần quanh đỉnh núi cao chót vót phía xa. Nghe nói trên núi có báu vật, qua quá trình khai thác, đào ra được đá ngọc vô giá. Bỗng chốc danh tiếng của Thụy Lệ vang dội, trở thành địa danh sản sinh ra ngọc quý, hấp dẫn rất nhiều thương gia từ xa đến mua.

Phố phường Thụy Lệ không phồn hoa như Đông Châu, nhưng người đến người đi, ngựa tốt chạy băng băng, nhiên nhiên là người ra vào không ngớt. Các tiệm hàng dài liên miên tới chân núi, không nhìn thấy điểm tận cùng. Mỗi cửa tiệm bày đặt những tảng đá hình thù kì quái. Tảng đá màu sắc lẫn lộn, kích cỡ không đồng nhất, có cái tựa như do thiên nhiên tạo thành, có cái lại giống như đào ra từ bùn đất, cũng có tảng là một khối ngọc bích đẹp đẽ, bên ngoài được khắc phong cảnh sống động, nhìn rất đẹp và lôi cuốn.

Thượng Quan Cẩm mang theo Đường Chấn Đông đi dạo quanh các cửa tiệm. Đồ ngọc đa dạng phong phú nhìn hoa cả mắt. Những cửa hàng này không buôn bán nhiều loại hàng hóa như Đông Châu, ở đây chỉ bán đá ngọc, đồ đựng dụng cụ, đá ngọc chưa gia công, còn có một ít đồ trang sức đẹp đẽ. Có cửa hàng độc quyền, có cửa hàng cái gì cũng bán. Đá ngọc ở đây mới mẻ độc đáo, chất lượng ngang ngửa nhưng rẻ hơn ở thành Lạc Dương, mua nhiều chủ tiệm chiết khấu càng nhiều, nên dễ dàng thu được món hời lớn vào tay.

Hắn để ý thấy có xe ngựa chạy đến, chọn được rồi liền để tiểu nhị của tiệm gói mang vào xe, cũng có người mua ngọc quý đắt đỏ mang theo người của tiêu cục đi hộ tống. Dựa vào y phục và cách ăn nói của bọn họ thì đa số là thương nhân, nhập hàng ở chỗ này là muốn bán ra ở chỗ khác, từ đó kiếm lời nhờ giá cả chênh lệch, mà số tiền lời này tương đối khả quan.

Đường Chấn Đông nhìn Thượng Quan Cẩm chọn ngọc mới biết chính mình đã ở trong cửa hàng to như vậy. Chủ quán rất nhiệt tình chào mời hắn, sau đó biết được hắn theo Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm thoát nhìn giống như kẻ có tiền, ngay cả người có khuôn mặt xấu xí như hắn cũng được tận tình chăm sóc, còn sắp xếp một khóa kế (nhân viên trong cửa hàng) chuyên môn giới thiệu hàng.

Bởi vì tự mình nhìn, chỉ so sánh chất lượng và độ *** khiết, khóa kế miệng lưỡi gian xảo giới thiệu, nói rõ ràng nguồn gốc của một miếng ngọc, tỏ ra rất am hiểu.

Đường Chấn Đông thấy một miếng ngọc bội trong cửa hàng, vô cùng hoàn hảo, điêu khắc *** tế, dưới khúc xạ của ánh mặt trời nhìn óng ánh trơn mượt như nước, rất giống miếng ngọc bội Thượng Quan Cẩm tặng hắn nhưng không hoa lệ như nó nên muốn nhìn ra điểm khác biệt.

Khóa kế nhìn thấy vẻ hứng thú của hắn, nheo lại đôi mắt khôn khéo của gã mà quan sát hắn một lúc rồi nói, “Vị công tử này quả là có mắt, liếc mắt đã nhìn trúng ngọc Dương Chi trắng, ta cầm đến cho người xem.”

“Không cần... Ta nhìn thế này là được rồi.” Đường Chấn Đông lắc đầu.

Khóa kế vô cùng nhiệt tình cầm đến, “Ta lấy ra cho người, người xem cẩn thận chút đi.”

“Được.” Đường Chấn Đông vươn tay tiếp nhận, nhưng chỉ cảm thấy miếng ngọc bội phi thường trắng muốt. Lòng bàn tay hắn đổ mồ hôi vì trời nóng, chưa kịp cầm chắc thì ngọc bội rớt xuống mặt đất. Một âm thanh giòn tan vang lên, ngọc bội nứt ra thành hai nửa. Sắc mặt khóa kế đột nhiên biến đổi. Đường Chấn Đông ngây người, khách nhân trong tiệm cũng không khỏi nhìn lại. Giọng nói của khóa kế hùng hậu như núi lửa phun trào, giống như muốn tắt cả ánh mắt của mọi người đều phải tập trung qua đó, gã rống, “Người làm hư nó rồi!”

Đường Chấn Đông vội vàng chịu tội, “Ta không cố ý!”

“Đây chính là ngọc Dương Chi vô giá, vẫn luôn được trưng bày trong tiệm để trấn giữ báu vật, bây giờ bị vỡ rồi, người phải bồi thường cho ta...” Về mặt khóa kế hung ác, ồn ào muốn Đường Chấn Đông bồi thường hai vạn lượng, nếu không sẽ kéo hắn đến quan phủ.

Hai vạn lượng! Sống lưng Đường Chấn Đông lạnh toát. Cho dù hắn có khuynh gia bại sản cũng không đào đâu ra con số trên trời đó. Nhắm mắt lại nghĩ đây là một cơn ác mộng, nhưng mở mắt ra thấy khóa kế nổi gân xanh gào thét với hắn, nói loại ngọc này tốt như thế nào, làm sao tìm được số bạc lớn như thế, lại hỗn phí bao nhiêu công sức để thiết kế, còn lôi kéo người đứng xem ra phân xử. Vô số người lắc đầu nhìn Đường

Chấn Đông, nghĩ hần đã đâm đầu vào cái cọc tai họa, lại âm thầm cảm thấy may mắn vì chính mình không chạm vào miếng ngọc bội đó.

Đường Chấn Đông bất lực đơn độc đứng ở đó. Người nhiều như vậy, bốn phía lộn xộn, hần cảm thấy khó thở, đầu óc càng hỗn loạn, mồ hôi lạnh toát ra toàn thân. Lúc hần chưa nghĩ ra đối sách, một bàn tay ấm áp nắm cánh tay hần. Đường Chấn Đông ngẩng đầu nhìn lại, thấy Thượng Quan Cẩm đứng bên cạnh hần, cảm thấy bình tĩnh trở lại.

Thượng Quan Cẩm lạnh lùng nhìn một vòng mọi người xung quanh. Ánh mắt lạnh lẽo và mạnh mẽ tựa như một ngọn núi tuyết tỏa ra hơi lạnh. Trong chớp mắt, toàn bộ hiện trường trở nên im lìm, ngay cả khóa kế cũng cảm thấy căng thẳng, chỉ nghe Thượng Quan Cẩm tỏ vẻ bình thản mà nói, “Đồ của người là hàng giả! Không đáng giá như thế.”

“Người nói vậy!” Khóa kế bật ra, “Đây là hàng thật.”

Thượng Quan Cẩm không chút hoang mang nhặt ngọc bội ở dưới đất, *** té nhìn một lần, nói, “Ngọc Dương Chi có màu sắc trầm ổn ngưng trọng, phát sáng bên trong mà không tiết ra ngoài, có vẻ cũ mà dày. Miếng ngọc này của người có màu hơi tối, ánh sáng không thể xuyên qua, mềm nhẵn nhưng thiếu trơn bóng. Mặt vỡ có dạng hạt, có thể thấy không đủ độ dày, độ cứng thấp, tỉ trọng nhẹ, đây là ngọc núi. Ngọc núi phong phú, màu sắc giống ngọc trắng, nhưng không phải là Dương Chi thượng hạng, miếng ngọc này của người nhiều nhất là hai trăm lượng.”

Từ hai vạn lượng giảm xuống còn hai trăm lượng, sắc mặt khóa kế trắng bệch, không rên một tiếng. Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn Thượng Quan Cẩm. Mọi người đều khe khẽ thảo luận, thỉnh thoảng lại gật đầu tán thưởng. Thượng Quan Cẩm vẫn bình thản như trước, không bị ảnh hưởng bởi những người xung quanh, nói, “Miếng ngọc của người trước đó đã từng ngâm nước đèn cây, liếc mắt nhìn óng ánh trơn mịn, hơn nữa mặt trên còn quét một lớp để che lấp khuyết điểm và vết nứt, ai cầm cũng sẽ bị rút xuống, nên miếng ngọc này chúng ta sẽ không bồi thường.”

Hai trăm lượng thoáng chốc ngâm nước nóng, còn mất không một miếng ngọc. Khóa kế giống như vừa nuốt vào một quả pháo cứng rắn, bùng nổ đến mức lục phủ ngũ tạng máu thịt không rõ. Người xung quanh bắt đầu lên án khóa kế lòng dạ hiểm độc, làm ăn buôn bán như thế để kiếm bạc, lẽ nào tiền mồ hôi nước mắt của người khác thì không phải là tiền. Khóa kế bị mọi người nói cho đỏ cả mặt. Chủ hiệu buôn thấy tình thế không tốt, đến bắt chuyện, vừa rót trà vừa nhận lỗi, cố gắng làm dịu cơn tức giận của mọi người.

Mọi người đều lắc đầu rời khỏi cửa hàng. Thượng Quan Cẩm cũng mang Đường Chấn Đông vừa trút được một gánh nặng rời đi. Chủ hiệu buôn tiền tài vật chất mất toi, lại mất rất nhiều khách hàng, trong cơn giận dữ, sai khóa kế đánh Đường Chấn Đông. Khóa kế siết chặt nắm tay, giống như lang sói đánh đến. Một chiếc quạt màu vàng ngăn cản nắm tay gã. Gã ngẩng đầu thấy Thượng Quan Cẩm, định bụng đánh cả hần.

Không ngờ chưa ra tay thì Thượng Quan Cẩm đã tấn công. Động tác rất nhanh nên mắt thường không thể thấy rõ, chỉ cảm thấy chiếc quạt múa may, luồng khí sắc bén đánh vào mặt, máu đỏ tươi bắn ra từ trán, ngay đó cánh tay gã bị lật ngược ra sau.

“Răng rắc!” Tai Đường Chấn Đông tê rần, nghe được tiếng xương gãy, lập tức hần nhìn thấy cánh tay khóa kế cong queo mất tự nhiên. Gã gào thét lên như lợn bị chọc tiết, khóc rống xin tha thứ. Đường Chấn Đông vội vàng đi qua kéo Thượng Quan Cẩm, “Đừng đánh nữa, hần đã nhận được giáo huấn rồi.”

Thượng Quan Cẩm nhíu mày, buông khóa kế cả người bị thương xuống. Khóa kế co chân bỏ chạy đến bên cạnh chủ tiệm khóc lóc kể lể, “Dượng, cánh tay ta bị chặt đứt rồi, đau quá, người phải thay ta trút giận.”

Chủ tiệm yêu thương nhìn khóa kế, không ngờ Thượng Quan Cẩm đáng đáp công tử lại lợi hại như vậy, vội vàng gọi mấy nam tử vạm vỡ cao lớn trong tiệm đi ra, “Các người hủy hoại việc buôn bán của ta, còn làm biếu đệ của ta bị thương, không để bạc lại đừng mơ mà rời khỏi đây!”

Mười người to lớn vây quanh Thượng Quan Cẩm, vẻ mặt hung ác. Thượng Quan Cẩm thản nhiên, vô thức che chở Đường Chấn Đông sau người, “Ta không muốn làm to chuyện, nếu còn muốn ngăn cản, đừng trách ta không khách khí.”

“Sao lại không khách khí? Các người có hai người, đợi động tay động chân rồi đừng nói ta vô tình.” Chủ

tiệm nheo lại đôi mắt giống như rắn của hắn, điệu bộ ngang ngạnh vô lý khiến Đường Chấn Đông khó chịu, cảm thấy những người này rất thái quá.

Lúc này cổng bị phá mở, Mạnh Tường theo đuôi Thượng Quan Cẩm rời thuyền mang theo hộ vệ xông vào, vẻ mặt đằng đằng sát khí, khí phách thô bạo như cướp đoạt giết người không ai có thể ngăn cản, “Lá gan các người không nhỏ, dám trêu chọc thiếu gia nhà ta.” Hắn cầm kiếm chỉ về phía chủ tiệm, “Không phải ta dọa người nhưng chỉ cần thiếu gia ra lệnh một tiếng, ta lập tức hủy sạch cửa tiệm của người, nếu không tin người có thể thử xem!”

Chủ tiệm suy nghĩ về độ tin cậy của lời nói, tạm thời không dám để thủ hạ ra tay. Mạnh Tường kính cẩn nói với Thượng Quan Cẩm, “Thiếu gia, ở đây giao cho ta xử lý, đừng để bọn chúng làm ô uế tay người.”

Thượng Quan Cẩm kéo Đường Chấn Đông ra ngoài, mấy gã nam tử vạm vỡ to lớn trong tiệm không ngăn cản, chưa tới gần đã bị phong vũ trụ của Thượng Quan Cẩm bức lui. Ngay sau đó Mạnh Tường đóng cửa tiệm, rất nhanh trong tiệm truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, còn có tiếng kêu rên thảm thiết của mấy gã nam nhân cao lớn.

21. Chương 21

Đường Chấn Đông cùng Thượng Quan Cẩm lên xe ngựa. Người đánh xe đi về phía nhà trọ, Đường Chấn Đông nhìn Thượng Quan Cẩm, nói, “Cám ơn người, nếu không có người giúp đỡ, ta không biết làm sao để bồi thường miếng ngọc bội đó.” Bản thân hắn không có hiểu biết về đồ ngọc, lại gặp phải người có ý định lừa gạt tống tiền, miệng lưỡi gian xảo y như thật.

“Đừng khách sáo như thế.” Thượng Quan Cẩm lau văng trán ướt mồ hôi của hắn, “Người chảy nhiều mồ hôi như vậy, bọn họ hù dọa người quá rồi.”

“Muốn ta bồi thường mấy vạn lượng, cả đời làm nô dịch trả cũng không hết.” Đường Chấn Đông ủ rũ. Chỗ bạc còn lại trong bao da của hắn còn không đủ ăn, nếu không có Thượng Quan Cẩm giải vây, chắc hắn đã ngờ nghệch bị lừa một khoản bạc lớn.

“Nếu người phải ở lại làm nô dịch, ta không nỡ.” Thượng Quan Cẩm vô cùng nghiêm túc nói.

Đường Chấn Đông cười cười, ngắc đầu hỏi, “Sao người lại biết đó là đồ giả?” Không chỉ lừa gạt được mắt nhìn của người khác, xem thái độ của chủ tiệm buôn thì có vẻ hắn đã lừa rất nhiều người, thủ đoạn đã thành thạo sẽ che dấu rất tốt.

“Ta từng ở trong cung mấy năm, có mấy người trong cung chuyên môn chế tạo đồ ngọc, rồi rải qua đó xem đồ ngọc, nhìn nhiều tự nhiên sẽ phân biệt được thật giả.”

“Chẳng trách...” Đường Chấn Đông bình tĩnh hiểu ra. Mặc dù Thượng Quan Cẩm chưa bao giờ buôn bán đồ ngọc nhưng sinh sống ở trong cung, hắn đã được thấy nhiều loại ngọc khác nhau. Sau khi hắn trở thành thương nhân, nhiều người nịnh bợ hắn mà tặng hắn ngọc, phần nhiều là loại ngọc thượng đẳng, ngay cả loại ngọc tiện tay thưởng thức cũng trị giá ngàn vàng. Cửa hàng bên ngoài bán loại ngọc này, hiển nhiên trong mắt hắn đều quá mức cầu thả, không dễ để lừa gạt hắn. Đường Chấn Đông hỏi, “Hiện tại đá ngọc cũng sẽ ngâm nước đèn cầy sao?”

“Muốn ngọc đẹp hơn cũng chỉ có thể làm như thế.” Thượng Quan Cẩm chậm rãi nói, “Trước đây ở trong cung nên biết muốn cho ngọc trơn bóng phát sáng phải lau qua nước đèn cầy một lần mới có thể che lấp tất cả những vết rạn hay tỳ vết bên ngoài.”

Đường Chấn Đông thấp thỏm bất an hỏi, “Vậy người thường đều không phân biệt được?” Giống như ngày hôm nay, hắn không có khả năng phân biệt thật giả, nhìn qua cảm thấy vô cùng đẹp dễ, không hề biết đó là ngọc giả, không có mức giá cao như vậy.

Thượng Quan Cẩm im lặng trong chốc lát rồi nói, “Người nhìn nhiều là sẽ biết được thật giả.”

“Giống như ở cùng với người?”

“Sao lại nghĩ xa xôi như vậy.”

Đường Chấn Đông cúi đầu, có chút xấu hổ, nói, “Ngay từ đầu ở chung không biết tính cách đối phương, vì muốn che dấu khuyết điểm của bản thân mà đeo mặt nạ, sợ bị thấy vết thương trong lòng.”

“Đó là do muốn tự vệ.”

“Bây giờ người còn muốn không?”

Thượng Quan Cẩm nhíu mày, bắt tay bên vai Đường Chấn Đông, nói, “Ta đã để lộ tính cách vốn có, người không nhận ra sao?”

Hai người cười nói trong xe ngựa, vừa nói về những chuyện thú vị trong quá khứ, vừa bàn tới kiến thức về các loại ngọc tốt. Đường Chấn Đông cảm thấy Thượng Quan Cẩm là người rất có học thức, hiểu biết nhiều hơn người thường, rất dễ dàng để trò chuyện với hắn. Nghĩ đến chuyện ngày mai đi xem đá ngọc nguyên khối, Đường Chấn Đông không kiềm chế được hăng hái. Hắn chưa tiếp xúc nhiều với thế giới buôn bán, dù có chút sợ hãi vì những việc mới mẻ, nhưng có người bên cạnh hắn che chở cản gió bão, hắn liền cảm thấy vô cùng chờ mong.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Đường Chấn Đông và Thượng Quan Cẩm rời khỏi nhà trọ, lên xe ngựa, sau bốn canh giờ thì đến chân núi. Chân núi có các cửa hàng bày bán ngọc thạch, cũng có nơi chỉ bán đá ngọc chưa gia công. Mặc dù trời còn sớm nhưng người trong tiệm vô cùng đông đúc. Thượng Quan Cẩm không có ý muốn xem hàng, mang theo hắn đi một đoạn đường. Lầu các trước mặt sừng sững to lớn, khí thế ngất trời, tấm biển sơn trang Thụy Lệ đập vào mắt. Có ba người mặc hoa phục đi ra, một người có vẻ mặt xám xịt nói, “Cửa ta chỉ là một hòn đá!”

Một người giọng nói căm hờn, “Cửa ta cũng thế!”

“Lẽ nào số mệnh đã định trước chúng ta không thể phát tài!” Thanh niên mặc cẩm y uể oải.

Nói đến ngọc thạch nguyên khối chưa gia công, phải kể đến sơn trang Thụy Lệ ở Đông Châu. Buôn bán ngọc thạch ở đây phát triển phồn vinh, người bên trong sơn trang và bên ngoài có quan hệ mật thiết. Ngoại trừ khai thác đá ngọc thô nguyên khối, bọn họ cũng bán hàng, dưới chân núi có cửa hàng đá thô. Đồ ngọc phần nhiều có xuất xứ từ sơn trang. Những thương nhân không muốn tốn thời gian đến sơn trang chọn đá ngọc thô, thì đi cửa hàng mua đồ ngọc đã được gia công đánh bóng. Loại người này đa số là thương nhân bán lẻ. Nếu là phường đồ ngọc có quy mô lớn thì sẽ tình nguyện đến sơn trang một chuyến.

Nếu có thể chọn được đá thô tốt, sau khi cắt ra phát hiện là ngọc bích trị giá trăm vạn lượng bạc, một đêm có thể phát lên là chuyện dễ dàng. Do đó, vô số thương nhân không biết mệt mỏi tìm báu vật, đem mấy trăm, mấy vạn, thậm chí mấy nghìn lượng bạc mua một khối đá thô. Cứ như thế mãi, mua bán biến tướng thành một loại hình đánh bạc, có thể khiến một đám người cố chấp buồn bã u sầu, cũng có thể giúp người không hiểu quá trình gia công ngọc thạch tăng thêm kiến thức về ngọc. Đây là trải nghiệm khác biệt so với bình thường.

Đường Chấn Đông đi theo Thượng Quan Cẩm vào sơn trang. Một nam tử còn trẻ tuổi ra nghênh đón. Hắn khoảng tầm hai mươi tuổi, khuôn mặt đẹp đẽ, mắt đen láy như mực, quyến rũ xinh đẹp hơn tiểu thư nhà quyền quý. Hắn nói, “Hoan nghênh hai vị đến đây, để tránh tranh chấp, xin đưa binh khí trong tay giao cho ta.”

Thượng Quan Cẩm đưa kiếm cho hắn. Nam tử thấy chuôi kiếm đen như mực tàu, vẻ mặt khẽ biến động, đột nhiên trở nên rất khách sáo, “Tại hại là Phượng Liên Mạc của sơn trang Thụy Lệ, bằng hữu đường xa mà đến, cần nhiều thủ tục như vậy, ta dẫn hai vị vào trong sơn trang.”

“Làm phiền rồi.” Thượng Quan Cẩm khách sáo nói cảm ơn.

Đường Chấn Đông nghi hoặc nhìn Thượng Quan Cẩm, “Hắn nhận ra kiếm của người?”

“Có vẻ thế.” Vẻ mặt Thượng Quan Cẩm lạnh lùng, không để lộ tâm trạng dù có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nhưng do Đường Chấn Đông rất thích kiếm của hắn, đi một lúc lại hỏi, “Thợ chế tạo kiếm cho người rất nổi tiếng?”

“Ta không rõ lắm, kiếm là do sư phụ dạy võ công của ta tặng.”

“...” Đường Chấn Đông hít sâu một hơi, nhớ ở vườn trà Thượng Quan Cẩm hào phóng muốn tặng kiếm cho hắn, mà hôm nay đến ngọc trang, Phụng Liên Mạc nhận biết được kiếm này, cũng sẽ thịnh tình tiếp đãi hắn?

Đi qua hành lang dài, ao nước xanh biếc, trước mắt là một mảnh đất trống rộng mênh mông, đặt chặt những tảng đá hình thù khác nhau. Có tảng hình vuông, tròn, bầu dục, dẹt, cũng có những tảng đá to đến mức hai người trưởng thành không nhắc nổi, có tảng lại nhỏ chỉ bằng lòng bàn tay. Xung quanh tập trung rất nhiều người, có người vuốt ve tảng đá xấu xí lạnh lẽo, vẻ mặt phức tạp mâu thuẫn. Có người cẩn thận gõ đập, nhìn thật kỹ, dường như muốn tìm ra cái gì đó để đặt cược một ván sinh tử.

Vẻ mặt của bọn họ hấp dẫn Đường Chấn Đông. Thượng Quan Cẩm thấy hắn có hứng thú, không khỏi hỏi, “Muốn đến xem sao?”

“Ừm.” Đường Chấn Đông gật đầu.

Thượng Quan Cẩm dẫn Đường Chấn Đông vào một góc ở phía tây, có bốn năm người đang vây quanh chỗ đó. Dẫn đầu là một người mặc áo màu xanh, nhìn mặt mày có vẻ là một người khôn khéo. Hắn đang căng thẳng nhìn chăm chăm tảng đá trước mặt.

“Mẹ kiếp. Tự mình mang về.” Nam tử đang nói là thợ gia công trong sơn trang, y phục và dây cột tóc màu đen, cầm dao bấc lên tảng đá. Lưỡi dao mỏng và hẹp hơn dao bình thường, làm cho người ta nghi ngờ nó có thể cắt được tảng đá lớn như vậy hay không.

Nam tử mặc y phục xanh mâu thuẫn nhíu mày, dường như đang vật lộn giữa việc cắt hay không cắt, cuối cùng cắn răng chửi thề, “Mẹ kiếp.”

“Tảng đá này giá năm nghìn lượng, dựa theo quy củ cũ, trước tiên đưa ngân phiếu cho ta.”

“...!” Đường Chấn Đông kính nể nhìn về phía nam tử áo xanh, không hiểu tại sao tảng đá đen xấu xí đó lại có giá đến năm nghìn lượng. Năm nghìn lượng là khoản tiền rất lớn, có thể mua bốn hợp viện ở thành Lạc Dương, nam nhân này thật giàu có!

Thượng Quan Cẩm không khỏi nhìn Đường Chấn Đông, đôi mắt sâu thẳm không hề chớp nhìn chăm chăm hắn, mà trong mắt Đường Chấn Đông chỉ có nam nhân có tiền đang nhíu mày kia. Nam nhân mặc áo xanh cắn răng, lúc này mới móc ra một chồng ngân phiếu dày cộm đưa cho thợ gia công, “Cho người!”

Thợ gia công đếm tiền trước mặt hắn xong, lập tức tìm đúng vị trí trên tảng đá, chém xuống theo vết nứt của tảng đá. Vết chém thứ nhất gọt mất lớp ngoài của tảng đá. Lưỡi dao sắc bén không phải bình thường. Đường Chấn Đông trừng to mắt, nhưng người bên cạnh hắn không tỏ vẻ gì tựa hồ như đã quen cảnh tượng như vậy, ánh mắt hắn sáng rực nhìn chăm chăm khối đá.

Dao thứ nhất không thấy màu ngọc, tiếp tục dao thứ hai, dao thứ ba... Cuối cùng lộ ra một chút xanh biếc óng ánh, màu sắc cực kỳ thuần khiết. Nam tử mặc y phục xanh lập tức hân hoan nường mày, không nhận được mà ca ngợi, “Nhìn màu sắc, có thể là một khối ngọc tốt.”

Đường Chấn Đông lúc này mới biết trong tảng đá xấu xí có ngọc, thảo nào nhiều người xem nó như bảo bối mà nhìn ngẩn, nhưng đã là ngọc thì tại sao không đào lên bán. Hắn quay đầu hỏi Thượng Quan Cẩm, “Đá ngọc thô đều bán như thế sao?”

“Những tảng đá thô này là những tảng có khả năng chứa ngọc. Ngọc *** khiết người người tranh giành, rất đắt tiền.” Thượng Quan Cẩm khe khẽ nói cho hắn, lại liếc nhìn nam tử y phục xanh đang đứng trước tảng đá màu đen lớn kia, hỏi, “Người cầm thấy tảng đá đó có thể có ngọc sao?”

“Ta không biết, chỉ cảm thấy quá đắt.” Đường Chấn Đông có chút ủ rũ.

“Nếu như trong tảng đá đó là ngọc, trị giá tám vạn lượng, người có cảm thấy đắt không?”

“Hả...” Năm nghìn lượng lên tám vạn lượng, giá trị bỗng chốc tăng gấp vài lần! Đường Chấn Đông không khỏi trầm ngâm. Lúc này trong đám người phát ra từng tiếng ngạc nhiên, lực chú ý của hắn lại tập trung vào tảng đá đó, thấy màu xanh lục càng lộ da nhiều sau lớp vỏ ngoài màu đen, màu sắc rất đẹp, trơn bóng

trong suốt, nhìn qua đã biết là ngọc tốt. Trong đoàn người kích động vây quanh, có một nam tử trung niên nói với nam nhân y phục xanh, “Công tử, ba vạn lượng có bán không?”

“Không bán!” Nam tử y phục xanh nói chắc như đinh đóng cột.

Thượng Quan Cẩm bước lên hỏi, “Năm vạn lượng, bán không?”

Nam tử y phục xanh do dự một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu, cắn răng nói, “Không bán!”. Người khác ra giá cao làm hắn thêm tự tin, kiên định nghĩ rằng trong tảng đá kia là ngọc quý, ngẩng đầu nói với thợ gia công, “Tiếp tục cắt!”

“Một khối đá này mất năm mươi lượng bạc phí phục vụ.” Thợ gia công muốn lấy phí gia công, tỏ ra vô cùng nghiêm túc với công việc.

Nam tử y phục xanh lại móc bạc ra cho hắn. Sau khi tiếp nhận, thợ gia công nắm chặt dao, kiên trì cắt. Dao nhỏ rất sắc bén, một dao là có thể cắt ra, không ngờ vẫn tốn thời gian, nhìn hắn để lộ cả gân xanh, dường như muốn truyền nội lực vào dao, cắt đến chính giữa tảng đá lại dùng lực chém xuống. Hiện trường chỉ còn tiếng chặt chém đá, trong hỗn độn mọi người căng thẳng hít thở, nhưng hồi hộp nhất vẫn là nam tử mặc y phục xanh.

Đường Chấn Đông thay đổi triệt để cách nhìn với thái độ kiên định của nam tử, lại nghĩ tại sao Thượng Quan Cẩm thuận miệng giao năm vạn lượng không có chút lo lắng. Hắn nhìn Thượng Quan Cẩm mà hỏi, “Vẫn chưa biết thật giả, sao lại ra giá cao như vậy?”

Thượng Quan Cẩm thấy lực chú ý của hắn trở lại trên người mình, khuôn mặt lạnh lùng hơi mỉm cười, ý tứ sâu xa mà nói với hắn, “Nếu như là giả, hắn sẽ vô cùng hối hận vì đã không chuyển cho ta, cảm giác không dễ chịu gì...” Đa số người đến mua đá thô đều là thương nhân, nếu hắn đưa ra giá thấp, nam tử y phục xanh ham lợi ích, chắc chắn sẽ không chuyển cho hắn.

Đường Chấn Đông lo lắng hỏi, “Vậy nếu hắn chuyển cho người thật?”

“Ta mua cũng không tổn thất gì.”

“Sao người đột nhiên muốn mua như vậy?”

“Ta thấy người nhìn chằm chằm nam tử y phục xanh, vẻ mặt rất bội phục...” Giọng nói của Thượng Quan Cẩm bị chìm trong âm thanh thổn thức của đám người, “Hong rồi! Hong rồi! Trong tảng đá chỉ có đá!”

Đường Chấn Đông nhìn lại, thấy sau khi thợ gia công cắt đá ra không hề là ngọc xanh biếc trơn bóng, mà chỉ là tảng đá trắng. Nét mặt nam tử y phục xanh tái nhợt, tựa như vừa ở thiên đường rớt xuống địa ngục. Nếu như vừa rồi chuyển sang cho Thượng Quan Cẩm hắn còn có năm vạn lượng, bây giờ tảng đá không đáng một xu. Nam tử trung niên đứng bên cạnh âm thầm cảm thấy may mắn, riêng Đường Chấn Đông lại chết lặng.

“Một trăm lượng có người muốn mua không?” Nam tử y phục xanh suy sụp, vẻ mặt tuyệt vọng, giống như chiếc cầu bị đứt gãy làm cho sụp đổ, “Năm nghìn lượng là tất cả bạc của ta, các vị có tiền mua một chút nhân tình đi.”

Mọi người lắc đầu, tất cả đều giải tán. Không ai đồng ý bỏ một trăm lượng để mua một tảng đá, mặc dù trên mặt tảng đá có một lớp ngọc, nhưng chút ngọc đó không đủ mài ra một đôi hoa tai, càng không thể làm đồ trang sức khác. Đường Chấn Đông kinh ngạc sững sờ nhìn đồng đá.

Người đời nói đánh bạc là mạo hiểm, tin vào chính vận may của mình, sao không đánh cược thắng thua. Một dao cắt xuống trăm vạn phú hào, một dao cắt xuống tảng gia bại sản. Đến đây ngoại trừ dựa vào thị lực, may mắn, thấy tốt thì thu cũng là một loại phương thức. Tuy nhiên, nếu thấy tốt thì thu, năm vạn lượng của Thượng Quan Cẩm sẽ không còn. Với năm vạn lượng, có thể mua một chức quan ở trong thành, cả đời không lo cơm áo, thông dong tự tại. Khi so sánh tiền bạc Đường Chấn Đông sẽ tìm một vật tham chiếu. Hắn phát hiện sẽ phải chi ra rất nhiều bạc. Mặc dù hắn không có nhiều bạc như thế, nhưng nghĩ đến bắt buộc phải trở nên giàu có, cuộc sống của hắn chắc là không giống hiện tại.

“Đi thôi, chúng ta đến nội đường.” Thượng Quan Cẩm nói.

Đường Chấn Đông nghi hoặc hỏi, “Không ở chỗ này mua đá thô sao?”

“Nội đường có đá ngọc thô được lựa chọn kỹ càng, phần trăm đá sẽ giảm bớt rất nhiều.”

Đường Chấn Đông nhìn Thượng Quan Cẩm, hỏi, “Vậy có phải giá cả càng cao không?” Trong thiên hạ hàng nào giá nấy, hàng tốt mọi người đều tranh đoạt, không trả giá nhiều hơn người khác làm sao dễ dàng đạt được.

Thượng Quan Cẩm mở cánh quạt vàng che nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi đồng tử đẹp dễ, nhìn Đường Chấn Đông, “Người đi thì biết.” Hắn quay đầu lại nói với Phượng Liên Mạc ở bên cạnh, “Làm phiền các hạ dẫn đường.”

“Mời đi bên này.” Phượng Liên Mạc khách khí cười, dẫn bọn họ vào trong nội đường.

22. Chương 22

Nội đường không có khoảng đất trống lộ thiên, khắp nơi đều là các gian phòng, chính giữa đặt những tảng đá to lớn, chia gian nhà làm hai khu vực. Trên bàn bày những tảng đá nhỏ, trên mặt đất là những tảng lớn hơn, được sắp xếp theo hàng, ngăn nắp sạch sẽ. Bên cạnh còn có phòng trà cho khách nhân giống như cửa tiệm buôn bán, chỉ là lượng khách rất ít.

Một gã sai vặt thấy bọn họ vào, vội vàng đến chào hỏi. “Mời hai vị vào bên trong.” Hắn thấy có người phía sau Phượng Liên Mạc thì vô cùng kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ mặt lại như thường, nói, “Ta đi pha trà.”

Thượng Quan Cẩm dạo quanh một vòng, quay đầu lại nói với Đường Chấn Đông, “Người cũng chọn vài tảng đá đi, nhìn xem đâu là ngọc quý.”

“Ta không thể, ta không có khả năng.” Đường Chấn Đông ngay lập tức lắc đầu, hắn đã tận mắt chứng kiến cảnh mua bán đá thô đầy kích thích, không muốn dựa vào vận mệnh xui rủi của mình mà mua một tảng đá. Hắn ở bên cạnh nhìn Thượng Quan Cẩm chọn là được rồi, chưa từng muốn mạo hiểm như vậy.

Thượng Quan Cẩm nheo mắt nhìn hắn, đáy mắt mơ hồ mỉm cười, “Nếu lỗ thì ta chịu, thắng thì là của người, đây là vấn đề ăn tốt.”

Lòng Đường Chấn Đông khê rung động, được người khác trả tiền cho đồ mình mua thật thích, nhưng nợ tình người thì phải trả lại. Tuy nhiên hắn cũng mong thật sự chọn được một tảng đá có chứa ngọc, có thể chế tạo một miếng ngọc bội tặng Thượng Quan Cẩm, so với việc khổ cực kiếm tiền thì nhanh gấp nhiều lần, sau đó bán số ngọc còn lại đi, có được một số tiền trả nợ cho Thượng Quan Cẩm.

Vừa nghĩ như thế, Đường Chấn Đông liền muốn đi chọn đá thô, nhưng hắn không muốn nợ tiền Thượng Quan Cẩm, lại sợ chọn không trúng thì bị mất trắng toàn bộ vốn. Hắn liền hỏi gã sai vặt về những tảng đá giá rẻ hơn.

Gã sai vặt mặc dù rất kinh ngạc nhưng vẫn chỉ phương hướng cho hắn, nói, “Khu vực đó là đá thô rẻ, giá không cao.”

Đường Chấn Đông đi về chỗ đó chọn đá thô, hi vọng có thể tìm ra khối đá có ngọc, vô cùng chăm chú nhìn từng tảng đá. Hắn ngắm rất kỹ bề mặt, màu sắc và chất liệu đá. Cuối cùng hắn chọn được hai tảng, một tảng đá hình quả trứng màu trắng có giá ba trăm lượng, một tảng đá nhẵn nhụi trơn bóng, đắt hơn một chút, trị giá năm trăm lượng, cộng lại là tám trăm lượng. Bỏ tám trăm lượng mua hai tảng đá khiến lưng Đường Chấn Đông đổ mồ hôi lạnh.

Thượng Quan Cẩm giống như vô cùng bất ngờ, liếc mắt nhìn Đường Chấn Đông, “Chỉ cần hai tảng đá này sao?”

“Ừm.” Đường Chấn Đông lau mồ hôi trên trán, không ngờ trong khu vực bán đá giá rẻ đá vẫn đắt như vậy, may mà đã chọn được hai khối. Nếu không có ngọc thì đành chịu, hẳn sẽ không bao giờ mua nữa, có mua thêm thì cũng chỉ là đá mà thôi.

Thượng Quan Cẩm vỗ vỗ vai hắn. Gã sai vặt đi đến hỏi Thượng Quan Cẩm, “Công tử, người chọn xong rồi ạ?”

“Ba khối đá này giá cả thế nào?” Thượng Quan Cẩm chỉ vào mấy tảng đá thô trên mặt đất mà hỏi. Có hai tảng hình quả trứng màu đen, trơn bóng nhẵn nhụi, tảng còn lại có lớp da màu vàng, bên ngoài có mấy vết chấm lốm đốm, nhìn qua giá hẳn là không cao.

Không ngờ gã sai vặt sáng mắt, “Công tử quả là có mắt, đều chọn được đá tốt, hai hòn đá màu đen này giá tám vạn lượng, hòn đá màu vàng này có thể không được tốt, người có thể đổi, nếu như người xác định mua hòn đá đó, tính người năm vạn lượng.”

“Ta muốn tảng đá màu vàng này.” Thượng Quan Cẩm không chớp mắt nói.

Đường Chấn Đông nhú mồm, giá cả của những tảng đá trong nội đường này đều trên hàng vạn, nghe đến đã khiến người chùn bước, thảo nào chẳng có mấy người vào. Nhìn bộ dạng niêm nở của gã sai vặt, lại thấy vẻ kiên định muốn mua của Thượng Quan Cẩm, hắn chạm một chút vào cánh tay Thượng Quan Cẩm, “Không muốn xem lại sao?” Giá mấy vạn lượng, vẫn nên xem lại một lần, huống hồ, gã sai vặt nói hòn đá màu vàng này không tốt.

“Xác định là tảng đó.” Về mặt Thượng Quan Cẩm điềm tĩnh, tỏ ra không muốn thương lượng.

Đường Chấn Đông không nói thêm nữa, cúi đầu nhìn mấy tảng đá của mình. Mặt mày gã sai vặt rạng rỡ, nhìn Thượng Quan Cẩm hỏi, “Muốn cắt ngay không ạ?”

“Đầu tiên cắt của hắn trước.” Thượng Quan Cẩm chỉ vào Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông hơi ngạc nhiên, sau khi hoàn hồn thì bắt đầu căng thẳng. Gã sai vặt cầm kiếm đến muốn cắt thì Phụng Liên Mạc ngăn lại. Hắn đi đến trước mặt Thượng Quan Cẩm, nói, “Công tử, có thể dùng kiếm của người để cắt không?”

Thượng Quan Cẩm bình thản nhìn hắn, ánh mặt trời lấp lánh rắc cát vàng trên khuôn mặt trắng trẻo mà tuấn mỹ của hắn. Hơi lạnh ngưng tụ trong đáy mắt tựa như tuyết phủ trên một cánh đồng bát ngát, lạnh đến độ làm cho người ta run rẩy, “Người chắc chắn không?”

Đường Chấn Đông cảm thấy không có khả năng. Kiếm cắt đá nhìn vô cùng bình thường nhưng độ sắc bén lại vượt xa kiếm thường, rõ ràng là được chế tạo riêng biệt để cắt đá. Nếu dùng kiếm của Thượng Quan Cẩm cắt, không khổng chế được độ mạnh yếu, ngọc bên trong sẽ bị mài nhỏ.

Phụng Liên Mạc toát mồ hôi, vội vàng giải thích, “Công tử hiểu lầm rồi, đá do ta cắt, kiếm và đá sẽ không bao giờ bị hư.”

“Kiếm của ta, chỉ sợ không thể đạt được hiệu quả mà người muốn.”

“Công tử có thể cho ta mượn thử một lần? Ta cam đoan sẽ không bị hư.”

“...” Thượng Quan Cẩm im lặng không nói, đưa thanh kiếm màu đen bên hông cho hắn.

Võ kiếm không có vẽ xa hoa, trên mặt điêu khắc hoa văn cổ xưa, không khác những thanh kiếm bình thường khác là mấy. Đường Chấn Đông tò mò nhìn, khi kiếm được rút ra khỏi vỏ, ánh sáng bóng chói tăng vọt tựa như ánh nắng chói chang ngày hè, đâm vào trong mắt Đường Chấn Đông. Hắn cảm thấy đầu óc quay cuồng, đột ngột trước mặt tối sầm, một đôi bàn tay ấm áp phủ lên trên mắt hắn. Đường Chấn Đông đẩy đôi bàn tay đó ra, thấy Thượng Quan Cẩm lặng lẽ đứng sau phía sau hắn.

“Có khỏe không? Sau này đừng nhìn thẳng như vậy.”

Trong giọng nói trầm thấp có chút khiển trách, nhưng lại khiến Đường Chấn Đông cảm thấy ấm áp. Hắn nhìn thanh kiếm lần nữa, ánh sáng chói mắt đã không còn, chỉ còn thân kiếm màu đen sáng bóng đẹp đẽ làm lòng hắn rung động.

Phượng Liên Mạc *** té nhìn, đáy mắt toát ra một chút mê mẩn làm cho hắn càng thêm phần xinh đẹp vô song, “Quả nhiên là một thanh kiếm nổi danh.”

Thượng Quan Cẩm thản nhiên hỏi, “Người biết lai lịch của nó?”

Đường Chấn Đông vừa nghe liền cảm thấy hứng thú, quay đầu nhìn Phượng Liên Mạc. Giọng nói của Phượng Liên Mạc vô cùng mềm mại, “Nghe đồn có hai người thợ thủ công nổi tiếng tổn hao tâm huyết suốt đời để chế tạo năm thanh kiếm, một thanh Mộ Nguyệt kiếm tặng sơn trang Nam Nguyên, một thanh Thanh Long kiếm tặng sơn trang Liên Vân, một thanh Hạc Minh kiếm tặng thiếu gia của phủ Tĩnh An, một thanh Hàn Tuyết kiếm tặng Tư Đồ Dong, còn lại thanh Long Uyên kiếm thất lạc không rõ tung tích. Nghe nói các bảo kiếm này được tặng cho những người dương danh thiên hạ, xin hỏi các hạ quả thật là Thượng Quan Cẩm?”

“Chính là tại hạ.” Thượng Quan Cẩm trầm ngâm nói, “Ta chỉ là thương nhân trong mắt thế tục, không phải là người dương danh thiên hạ, các hạ không cần khách khí.”

Lời nói và cử chỉ của Thượng Quan Cẩm đều nho nhã lễ độ, không một chút cao ngạo khiến mấy người ở đây có hảo cảm. Ánh mắt Đường Chấn Đông rơi vào chiếc cán của Hạc Minh kiếm, không ngờ nó là một thanh bảo kiếm, người tặng kiếm cho hắn tất nhiên là muốn bảo vệ hắn.

Phượng Liên Mạc thấy Thượng Quan Cẩm lạnh lùng hơn hắn nghĩ, quay đầu nhìn Đường Chấn Đông, hỏi lại lần nữa, “Muốn cắt không?”

“Muốn!” Đường Chấn Đông gật đầu.

Phượng Liên Mạc nâng kiếm hạ xuống tảng đá, vung lên, lớp da màu trắng đã bị lột bỏ. Miếng cắt rất trơn và bằng phẳng, độ sắc bén làm người ta thót tim, thân kiếm đen nhánh không bị vỡ chút nào. Thượng Quan Cẩm lặng lẽ nhìn còn Đường Chấn Đông lại khâm phục độ sắc bén của kiếm, vừa lúc thấy trong tảng đá có gì đó, đầu hắn rồi tung lên. Khi tảng đá bị tước gọt hơn một nửa, trán hắn toát mồ hôi lạnh. Thấy bên trong toàn là màu trắng bóng của tảng đá, Đường Chấn Đông cảm thấy đầu óc choáng váng, hai mắt đen kịt, mặc dù bạc hắn không bỏ ra nhưng hắn có cảm giác như vừa bị cắt mất một miếng thịt.

“Có cắt khối khác không?” Về mặt Phượng Liên Mạc bình tĩnh, dường như đã quen với những trường hợp như vậy.

Đường Chấn Đông nhìn tảng đá màu nâu còn sót lại, không nói nên lời, chỉ gật đầu. Hắn nhìn Phượng Liên Mạc nâng kiếm lên, tim đập thình thịch, cảm thấy đồng cảm với nam tử mặc y phục xanh lúc trước. Nhớ lại cảnh suy sụp của nam tử đó, trong lòng Đường Chấn Đông càng lo lắng.

“Người rất căng thẳng sao?” Thượng Quan Cẩm đến gần hắn, hơi thở nóng bỏng phả vào tai hắn, giống như dính sát vào làn da của hắn, “Tảng đá này có vẻ được, sẽ có một chút ngọc.”

Trái tim của Đường Chấn Đông bỗng chốc muốn vọt ra ngoài, mí mắt không chớp nhìn chằm chằm thanh kiếm trong tay Phượng Liên Mạc. Ánh sáng lóe lên, lớp vỏ màu nâu bị trút bỏ, lộ ra một mảng ngọc bích lớn bằng bàn tay, Đường Chấn Đông ngay lập tức trở nên vui vẻ.

Phượng Liên Mạc nhẹ nhàng hỏi, “Ngọc thạch này trị giá ba nghìn lượng, muốn bán không?”

Đường Chấn Đông hoang mang nói, “Người của sơn trang các người cũng mua ngọc?”

Phượng Liên Mạc cười dài nhìn hắn, nếp mắt tựa như hồ ly, “Đây cũng là một phần làm ăn buôn bán của chúng ta.”

Thượng Quan Cẩm nhìn Phượng Liên Mạc, ánh mắt lấp lóe bất định. Một lát sau, Thượng Quan Cẩm vươn tay vỗ vai Đường Chấn Đông, nói, “Nhượng lại đi, như vậy sẽ có ba nghìn lượng.”

Đường Chấn Đông nhìn tảng đá lộ ra ngọc thạch mịn màng, màu sắc thuần khiết, tự hỏi tại sao tảng đá của nam tử y phục xanh kia lại được bọn họ lên giá đến mấy vạn lượng, mà đá của hắn thì quá rẻ tiền. Tuy nhiên, khi Đường Chấn Đông nghĩ đến bên trong tảng đá đó chỉ toàn là đá, hắn cảm thấy lo lắng, hướng hồ Thượng Quan Cẩm cũng muốn hắn bán, nên hắn ngắc đầu nói, “Bán!”

Phượng Liên Mạc ra lệnh cho thuộc hạ đưa ngân phiếu đến. Bởi vì dùng kiếm của Thượng Quan Cẩm nên không trừ năm mươi lạng bạc phí phục vụ. Hơn nữa Thượng Quan Cẩm đã chọn mấy tảng đá có giá rất cao, không tính phí cắt hai tảng đá coi như là cho hắn một phần lợi ích.

Sau khi Đường Chấn Đông nhận được ngân phiếu ba nghìn lượng, thoáng cái từ nghèo khó biến thành kẻ có tiền, hắn cảm thấy cả người lâng lâng.

“Như vậy đã thỏa mãn rồi?” Thượng Quan Cẩm nhìn hắn, thanh âm từ tính trầm thấp mà êm tai, kết hợp với khuôn mặt tuấn mỹ không tì vết làm cho người ta rung động, “Người có thể dùng ba nghìn lượng mua tiếp hai khối đá, xem có thể tăng lên gấp đôi không?”

Đường Chấn Đông lắc đầu, vô cùng cẩn thận mà nói, “Tảng đá thứ nhất là may mắn của ta, không có năng lực phân biệt và vận đồ, nếu chỉ là một tảng đá thì có chọn tiếp vài tảng nữa cũng không được...” May mắn là một thứ rất mơ hồ khó nắm bắt, không nên cưỡng cầu.

Thượng Quan Cẩm cong khóe môi, nở một nụ cười. Thượng Quan Cẩm biết Đường Chấn Đông không phải là người tham lam, một chút báo đáp là có thể thỏa mãn hắn. Lúc này, Phượng Liên Mạc đi đến, chỉ vào khối đá mà Thượng Quan Cẩm đã chọn, hỏi, “Có muốn cắt tảng đá này không?”

Ánh mắt Đường Chấn Đông bỗng chốc bị hấp dẫn, ngay cả gã sai vặt cũng đến vây xem, nóng lòng muốn biết bên trong những tảng đá dặt dỏ này có ngọc hay không, còn thấp thỏm bất an hơn bọn họ. Thượng Quan Cẩm vẫn bình thản như trước, hắn mở miệng nói, “Cắt!”. Giọng nói lạnh lùng không chút nao núng giống như không phải muốn cắt một tảng đá giá tám vạn lượng mà chỉ là bỏ một quả hồng. Người bình thường sống an nhàn sung sướng, ở trước mặt Thượng Quan Cẩm, cũng sẽ chịu áp lực hoặc có thể không ngược nổi đầu.

Bởi lẽ tảng đá có giá vạn lượng nên Phượng Liên Mạc cũng cắt rất cẩn thận. May mắn là Hạc Minh kiếm rất sắc bén, cắt xuống không hề phát ra tiếng động nhức tai, chỉ nghe thấy tiếng gió rít tựa như tiếng kêu của chim hạc vừa mới thức tỉnh, tảng đá bị tách thành hai nửa, bên trong là ngọc bích trong suốt thượng đẳng, xanh biếc như cây sồi sau cơn mưa, giá mỗi khối ngọc ít nhất là hai trăm vạn, vượt xa hơn rất nhiều so với giá mua.

May mắn hơn nữa là hai khối đá khác sau khi cắt ra cũng là ngọc bích, tuy tảng đá màu vàng xấu xí một nửa là đá nhưng nửa khác lại là ngọc đen óng ánh, xanh đen mịn màng, phi thường đẹp đẽ. Ngọc như thế đừng nói Đường Chấn Đông, ngay cả gã sai vặt cũng chưa từng thấy qua. Phượng Liên Mạc trả lại kiếm cho Thượng Quan Cẩm, nói, “Nhân lực của Thượng Quan công tử quả là rất tốt, cắt được một khối ngọc đen tuyệt đẹp, không biết có thể bán lại không?”

Về mặt Thượng Quan Cẩm vẫn bình thản như trước, không vì có ba khối ngọc mà mừng rỡ như điên, “Ngọc đen là loại ngọc hiếm, vô giá, người ra giá tốt, tự nhiên sẽ bán cho người.”

“Đã như vậy, có thể đến thiên thính nói chuyện.” Phượng Liên Mạc chủ động mời Thượng Quan Cẩm, có vẻ rất thích khối ngọc đen đó. Hắn nhìn Đường Chấn Đông bên cạnh Thượng Quan Cẩm, ánh mắt trở nên u tối, dục dằn nói, “Người cũng có thể qua.”

Đường Chấn Đông ngạc nhiên, sau khi hoàn hồn, hai má ửng đỏ, cho rằng Phượng Liên Mạc nhìn ra quan hệ của hắn và Thượng Quan Cẩm, vội vàng lắc đầu, “Ta không đi đâu, ta chờ ở bên ngoài.”

Thượng Quan Cẩm thấy hắn lo sợ, ôm vai hắn mà nói, “Người đợi ở đây đừng đi lung tung, rất nhanh ta sẽ trở lại.” Dứt lời, Thượng Quan Cẩm cùng Phượng Liên Mạc đến thiên thính ở sát vách, muốn nhanh chóng xử lý xong việc.

Đường Chấn Đông quay đầu hỏi gã sai vặt ở bên cạnh, “Vị công tử đó là quan gia?” Nhắc đến Phượng Liên Mạc, cảm giác mặc dù hắn là người của sơn trang Thụy Lệ nhưng hành vi cử chỉ không giống với những người khác mới có thể mời Thượng Quan Cẩm bàn chuyện làm ăn.

“Hắn là trang chủ.” Gã sai vặt thu dọn vụn đá trên mặt đất, “Các người lần đầu tiên đến đây sao?” Thấy Đường Chấn Đông gật đầu, hắn nói tiếp, “Trang chủ thỉnh thoảng sẽ chủ động mang khách nhân vào, vận may của các người thật tốt, lần đầu tiên đến đã gặp hắn.”

“Không ngờ trang chủ của các người lại trẻ tuổi như vậy.” Đường Chấn Đông than nhẹ, thấy tảng đá mình mua vẫn ở chỗ cũ, không khỏi hỏi, “Tảng đá đó các người không cắt sao?” Bán ba nghìn lượng, sao lại vẫn ở đó?

“Đương nhiên phải cắt...” Gã sai vặt đang nói, thấy có khách nhân đến, vội vàng chạy qua bắt chuyện, trước khi đi không quên nói với Đường Chấn Đông, “Người nghỉ ngơi một chút, ta nói chuyện với người sau.”

“Người nhanh đi đi.” Đường Chấn Đông nhàn nhạt cười.

Gã sai vặt mang theo khách nhân đến chọn đá. Khách nhân nhìn qua nhìn lại, thấy ở phía góc nhà đặt một tảng đá đã bị cắt một lớp vỏ ngoài, lộ ra ngọc xanh biếc bên trong, hần hỏi gã sai vặt, “Tảng đá này có giá bao nhiêu?”

“Chúng ta vừa mua lại tảng đá này, nếu khách nhân thật tâm muốn mua, tính người năm nghìn lượng.” Gã sai vặt tươi cười nói.

Đường Chấn Đông kinh ngạc trừng lớn mắt, không ngờ còn có kiểu buôn bán như thế, dễ dàng kiếm hai nghìn lượng, cũng đủ sinh hoạt phí cho mười năm của một gia đình bình thường, nghĩ thầm khách nhân chắc chắn không muốn mua, nhưng hần đã quên khách nhân vào nội đường đa số là kẻ có tiền, đương nhiên chút tiền đó chẳng đáng là bao. Nam tử trung niên chỉ vào tảng đá mà nói, “Ta muốn tảng đá này, cắt!”

Gã sai vặt rạng rỡ mặt mày, nói, “Được! Xin đưa ta ngân phiếu.” Sau khi tiếp nhận ngân phiếu của nam tử, hần cầm dao nhỏ để cắt. Do đã tước đi lớp vỏ ngoài, chỉ cần dựa vào đường vân của tảng đá là có thể cắt, nhưng hần không quen tay như Phượng Liên Mạc, nên tìm trên tảng đá hồi lâu mới hạ dao xuống.

Đường Chấn Đông thấy hần muốn cắt cũng đi lại xem, rất muốn biết bên trong là cái gì. Nếu như là ngọc, vậy ánh mắt hần cũng không tệ, hần sẽ có can đảm mà mua thêm một tảng đá nữa. Đáng tiếc, cắt xong chỉ thấy một đồng đá trắng, may mà hần bán đi, nếu không một đồng xu cũng không có.

Nam tử thấy trong tảng đá chỉ có đá trắng, trong lòng không phục, bảo gã sai vặt cắt tiếp một tảng đá giá hai vạn lượng. Kết quả không tốt, tuy là ngọc nhưng màu sắc không đồng đều, còn có một vết rạn rất to. Hai tảng đá liên tiếp là đá vô giá trị, sắc mặt nam tử trung niên trở nên xấu xí, oán giận mắng chửi rồi phất tay áo bỏ đi. Tuy nhiên một lúc sau, hần không cam chịu mà quay trở lại, chọn tảng đá trị giá ba vạn lượng, hi vọng cắt ra được ngọc bích *** khiết, như vậy có thể lấy lại tất cả vốn. Giống như trước, bên trong tảng đá không có ngọc. Số hần đen đủi như vậy làm Đường Chấn Đông rất cảm thông, chợt cảm thấy Thượng Quan Cẩm lão luyện tựa như hồ ly, chọn ba tảng đá đều chứa ngọc, tùy tiện bán đi một tảng cũng được mấy trăm vạn, quả nhiên không thể vơ đũa cả nắm giữa người với người.

Chờ Thượng Quan Cẩm đi ra từ thiên đình, Đường Chấn Đông vội vã đi lên, hỏi, “Đàm phán thế nào rồi?”

“Rất thuận lợi.” Thượng Quan Cẩm vỗ vai hần, ánh mắt dịu dàng nhìn hần, “Trời không còn sớm, chúng ta ở lại đây một đêm, sáng mai xuống núi.”

“Được.” Đường Chấn Đông không rõ tình huống thuận lợi ra sao, nhưng nghe hần nói như vậy xem ra không còn vấn đề gì, trong lòng bình tĩnh lại, mỉm cười nói, “Chúng ta ở đây sáng mai đi.”

Lúc này Phượng Liên Mạc đi tới, mời bọn họ cùng nhau ăn cơm tối. Thượng Quan Cẩm quay đầu lại nhìn Đường Chấn Đông, hỏi ý của hần. Đường Chấn Đông suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Cơm tối có rượu ngon, toàn là mỹ vị, còn có thịt ba ba nấu nóng hầm hấp, thơm ngào ngạt và tươi mới, có thể thấy Phượng Liên Mạc vô cùng lễ độ với bọn họ, trong cử chỉ lời nói còn có chút thân thiết.

Đường Chấn Đông vốn ít nói, đối với Phượng Liên Mạc xa lạ, càng nói ít hơn. Hần yên lặng ăn cơm trong bát, nghe Thượng Quan Cẩm và Phượng Liên Mạc nói với nhau, những chuyện hần không hiểu, chỉ mơ hồ cảm thấy Phượng Liên Mạc có ý muốn hợp tác với Thượng Quan Cẩm, sau này cung cấp hàng hóa cho phường đồ ngọc của hần, mỗi năm sẽ có tiền hoa hồng, thường ngày có hàng mới sẽ dành cho hần trước.

Đường Chấn Đông im lặng uống nước canh, bỗng chốc hiểu Phượng Liên Mạc lễ độ như vậy là có nguyên nhân. Trong mắt Phượng Liên Mạc, Thượng Quan Cẩm gia thế hiển hách lại buôn bán tốt, nếu có thể cùng hần làm ăn thì rất có lợi. Ngay cả Thượng Quan Cẩm vốn lạnh nhạt cũng tỏ ra hứng thú với chuyện hợp tác. Quả thật, hai người trò chuyện khá nhiệt tình.

Cuối cùng, Phượng Liên Mạc hỏi một câu, “Phụ thân người gần đây khỏe không?”

Thượng Quan Cẩm ngăn người, khỏe mắt nhìn thân thể cứng nhắc của Đường Chấn Đông, bỗng chốc cảm thấy lo lắng, vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo, “Phụ thân ta vẫn khỏe.” Trong lòng cảm thấy nghi hoặc, “Người từng gặp hần?”

Phượng Liên Mạc khẽ gật đầu, nói, “Biểu thức của ta làm quan trong triều, mấy hôm trước viết thư cho ta, mời ta đến phủ Tĩnh An tham gia thọ yến (tiệc mừng thọ) của hoàng hậu nương nương.” Hần cười cười, nói tiếp, “Việc trong sơn trang Thụy Lệ nhiều lắm, ta không thể đi xa được, nhờ người thay ta đem lễ vật tặng cho nương nương, bày tỏ một phần tâm ý của ta.”

Ăn cơm tối xong, bọn họ rời khỏi nhà ăn, đi đến phòng ngủ Phượng Liên Mạc đã sắp xếp trước. Sau khi vào phòng, Đường Chấn Đông ngồi xuống nghỉ ngơi. Thượng Quan Cẩm pha cho hần một chén trà, nhìn vẻ mặt hần, hỏi, “Không có việc gì chứ?”

“Không có.” Đường Chấn Đông lắc đầu.

“Vậy đừng nghĩ lung tung nữa.” Thượng Quan Cẩm nắm chặt tay hần, không ngờ ra ngoài rồi còn gặp phải người biết phụ thân, chỉ tại danh tiếng của phụ thân quá lừng lẫy, lại là trọng thần trong triều, quý tộc biết hần nhiều không kể xiết.

Trong đầu Đường Chấn Đông rối như tơ vò, cảm thấy hành tung của hần lúc nào cũng bị Cửu gia nắm trong lòng bàn tay. Hần phi thường khó chịu, nhưng thấy ánh mắt quan tâm của Thượng Quan Cẩm, hần lại bình tĩnh, “Ta không có bất kỳ quan hệ gì với hần, ta sẽ không nghĩ lung tung.”

23. Chương 23

Tháng chín thời tiết thay đổi thất thường, có khi bầu trời quang đãng, có khi mây đen ùn ùn. Buổi chiều sầm ầm ả ả, ngay sau đó một chia chớp xoẹt ngang qua bầu trời, làm cả cung điện to lớn sáng tỏ như giữa ban ngày. Cửu gia thờ ơ nhấp một ngụm rượu, cầm bút đặt ở trên văn kiện, đôi đồng tử hẹp dài dưới ánh sáng chiếu rọi của dạ minh châu lạnh lẽo như ngọc, u ám đến độ không rõ cảm xúc bên trong. Sau thời gian uống xong một chén trà nhỏ, hần viết được hai phong thư, đưa cho Tiết Nguyên, thị vệ bên người hần.

Lâm Thanh tựa vào bệ cửa sổ, ngửa đầu nhìn trời mưa to như trút nước, cau mày nghĩ bao giờ Đường Chấn Đông mới trở về, đã vài ngày không có tin tức của hần, không biết cùng thiếu gia đi Thụy Lệ đã chọn được ngọc gì rồi, hai ngày nữa là thọ yến của nương nương, nếu không trở lại, không chừng nương nương sẽ trách hần.

Bên trong xe ngựa xa hoa rộng mở, bánh ngọt trái cây đặt trên bàn trà cổ kính, tấm thảm lông cừu trắng êm ái đến mức người ta chỉ muốn đặt mình xuống ngủ, bốn vách xe đều được chạm trổ hoa văn *** tế, thoát nhìn giống như một căn phòng của gia đình quý tộc. Đường Chấn Đông vén rèm lên, nhìn bầu trời ngoài xe ngựa, quay đầu lại nói với Thượng Quan Cẩm, “Trời mưa to quá, hay là tìm một chỗ tránh mưa?”

Thượng Quan Cẩm gật đầu, nói với người đánh xe một tiếng. Người đánh xe nói không có chỗ tránh mưa, hần ấy nãy quay đầu nói với Đường Chấn Đông, “Xin lỗi, nếu sớm biết trời sẽ mưa, nên ở sơn trang Thụy Lệ thêm một ngày.”

Đường Chấn Đông cười cười, nói, “Đợt thêm một ngày, trở lại thời gian càng gấp gáp, người cũng không muốn về quá muộn đúng không?” Sáng sớm sau khi thức giấc đã vội vàng xuống núi, không ngờ trời sẽ mưa to, còn làm quần áo và đồ dùng ướt rượt.

“Nếu không có thọ yến của nương nương, chúng ta ở lại chỗ này thêm vài ngày, khi nào muốn trở về sẽ thu dọn hành lý.” Thượng Quan Cẩm lấy khăn mặt chà lau tóc của Đường Chấn Đông. Cảm xúc mềm mại mượt mà làm Thượng Quan Cẩm yêu thích không muốn buông tay, vươn tay lấy lược chải đầu cho hần.

Trên tóc truyền đến động tác dịu dàng khiến Đường Chấn Đông dễ chịu nheo mắt lại, giống như một con mèo đen ngứa bụng nằm phơi nắng, lười biếng nói, “Thái độ của người như vậy là không được, rất nhiều việc làm ăn cần người về quyết định.”

“Việc buôn bán phức tạp nhưng trong cửa hàng có chủ hiệu trông nom, có tổng quản phụ trách quản lý sổ sách, có cửa hàng chịu trách nhiệm thu bạc, người hai bên cẩn thận giám sát chuyện buôn bán khắp nơi, trừ khi có chuyện quan trọng, nếu không bình thường sẽ không có vấn đề gì.”

Việc buôn bán được Thượng Quan Cẩm quản lý rành mạch phân minh, bất luận chuyện to chuyện nhỏ đều có quy củ, chẳng trách hẳn có thể thoải mái ở vườn trà hơn nửa tháng. Đường Chấn Đông chống cằm, hỏi, “Bình thường người nhập hàng ở các nơi cũng là người?”

“Lúc bắt đầu đều tự mình làm, dần dần cửa hàng ổn định, chỉ tới xem hàng một lần.” Thượng Quan Cẩm cọt chặt tóc trên đầu Đường Chấn Đông rồi dùng cây châm màu trắng cố định.

“Không cảm thấy phiền phức sao?” Đường Chấn Đông nhớ đến việc Thượng Quan Cẩm tự mình đi Đông Châu xem đồ sứ.

Thượng Quan Cẩm nhìn hẳn một cái, nghiêm túc nói, “Chỉ là học buôn bán, người khác không lừa được ta.”

“Rất hiếm người có thể lừa được người.” Đường Chấn Đông thông thả mỉm cười, suy nghĩ một chút lại hỏi, “Hiện tại người có bao nhiêu cửa hàng?” Trong nhà kho hẳn thấy rất nhiều loại hàng hóa khác nhau, nhưng cụ thể có bao nhiêu hẳn không rõ lắm.

Thượng Quan Cẩm im lặng trong chốc lát rồi nói, “Hàng trăm.”

Đường Chấn Đông ngạc nhiên nhìn hẳn lại liếc mắt nhìn người đánh xe ở ngoài xe ngựa, nói, “Người lợi hại như thế, ra ngoài không mang theo thị vệ, chẳng lẽ không sợ bị bắt cóc hay bị người làm tổn thương?”

Thượng Quan Cẩm chậm rãi nói, “Người bình thường không dám.”

“Vậy người nào dám?” Đường Chấn Đông hứng thú, hẳn đã từng làm hộ vệ cho lão bản của một tiệm bán vải có tiền. Lão bản lúc nào ra ngoài đều mang theo một hộ vệ, muốn chi bạc cũng nhìn trái nhìn phải, rất sợ bị người khác phát hiện mình có tiền.

Về mặt Thượng Quan Cẩm thâm thúy, con người đen bóng như sao mờ giữa đêm đông lóe ra tia sáng, “Sát thủ hoặc người thân cận.”

Đường Chấn Đông cúi đầu nên không chú ý đến ánh mắt của Thượng Quan Cẩm, chỉ là cảm thấy hẳn hỏi những thứ thật ngốc nghếch. Phụ thân Thượng Quan Cẩm là trọng thần của triều đình, quan chức hiển hách, dù có người muốn cướp bóc cũng không có gan. Mặc dù quan hệ của bọn họ không tốt, không thể quản hẳn, hẳn muốn làm thương nhân cũng tùy hẳn. Nhưng mà bất kì kẻ nào cũng sẽ kiêng nể địa vị của Thượng Quan Cẩm, hưởng hồ quan hệ giữa hẳn và hoàng hậu nương nương cũng tốt, nhiều người thân thích trong nhà cũng làm quan, chỉ mình hẳn chọn con đường khác. Tuy nhiên, Đường Chấn Đông theo hẳn ra ngoài buôn bán, nhận ra nhiều người nể trọng hẳn, giống như Phụng Liên Mạc vừa khoản đãi vừa chăm sóc hẳn, vốn cứ tưởng là vì chuyện làm ăn, hiện tại nghĩ lại có lẽ là do cố kỵ gia cảnh hẳn.

Đường Chấn Đông chần chờ một chút, ngẩng đầu hỏi, “Phụng Liên Mạc muốn người thay mặt tặng lễ vật gì?”

Thượng Quan Cẩm lấy ra một chiếc hộp gấm, muốn mở ra cho hẳn xem.

Đường Chấn Đông nhìn thấy, vội vàng lắc đầu, “Người nói cho ta biết bên trong có gì là được.”

“Nhìn một chút cũng chẳng sao.” Thượng Quan Cẩm không lo lắng, mở hộp ra để hẳn xem.

Đường Chấn Đông lúc này mới can đảm nhìn lại, thấy bên trong là một chiếc vòng tay ngọc bích màu xanh biếc, giống như dòng nước xanh lấp lánh. Muốn làm ra chiếc vòng ngọc này chắc đã tiêu tốn một tảng ngọc bích hảo hạng, bây giờ hẳn mới hiểu tại sao ngọc lại đắt như vậy.

“Người đã chuẩn bị được quà mừng chưa?” Đường Chấn Đông hỏi.

Thượng Quan Cẩm không chút hoang mang nói, “Còn chưa nghĩ ra.”

“Chưa tìm được thứ gì tốt sao?” Đường Chấn Đông không nhận được mà hỏi.

Trong đáy mắt Thượng Quan Cẩm hiện ra chút nghiêm nghị lạnh lẽo, “Ta đến đây là vì mưu sinh, không thể chuyên tâm tìm lễ vật cho nàng.”

“...” Đường Chấn Đông không tiếp tục hỏi nhiều, cảm giác Thượng Quan không phải quá nhiệt tình với sinh thân của hoàng hậu nương nương, ngay cả ánh mắt cũng không chút ấm áp, thoạt nhìn chỉ là kính nể nàng, quan hệ cũng không phải quá tốt.

Xe ngựa trong cơn mưa tầm tã đã đi được hơn nửa ngày, đến Thụy Lệ mưa trở nên lác đác, ngựa cũng mệt mỏi không chịu nổi. Người đánh xe cách một tầm mắt hỏi Thượng Quan Cẩm, “Thiếu gia, trời đã tối rồi, có cần ở đây ăn cơm không ạ?”

“Tìm một nhà ăn rồi dừng lại.”

Người đánh xe kính cẩn lễ phép vâng dạ, đánh xe đi một đoạn đường rồi dừng lại bên cạnh một tiệm cơm. Hắn bấm báo với Thượng Quan Cẩm xong, vén màn che màu xanh sẫm lên, mở cánh cửa bằng gỗ gụ ra.

Đường Chấn Đông nhảy xuống xe ngựa, không ngờ mặt đất quá trơn, cả người loạng choạng, bàn chân bị thương, đau đớn kịch liệt, không khỏi tự trách mình hậu đậu. Thượng Quan Cẩm theo sau đỡ lấy hắn, vẻ mặt lo lắng hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Cẩm sau khi xuống hắn là không thấy được cảnh tượng như hề của mình, Đường Chấn Đông điềm nhiên như không lắc đầu, nói, “Không có việc gì, đi vào thôi.” Dứt lời, hắn xông pha đi đầu mà bước vào tiệm cơm.

Thượng Quan Cẩm nói với người đánh xe, bảo hắn dắt ngựa đi ăn, lại phân phó hắn tìm một quán trọ ở Thụy Lệ. Người đánh xe hoang mang hỏi, “Thiếu gia, chúng ta không ngồi thuyền trở về sao?”

Một quãng đường ngắn nữa là có thể đến cạnh biển, nhưng Thượng Quan Cẩm nghĩ đến chứng say sóng của Đường Chấn Đông, liền hồ hững nói với người đánh xe, “Không được, trở về sẽ đi xe ngựa.” Hắn nói thêm vài câu với người đánh xe rồi mới vào quán ăn tìm Đường Chấn Đông.

Thấy Đường Chấn Đông đã chọn được chỗ ngồi, Thượng Quan Cẩm đi qua, thuận tiện gọi tiểu nhị của quán đến để gọi món ăn. Chẳng mấy chốc sau, trên chiếc bàn trống ban đầu đã đặt chật ních bảy, tám món ăn. Gà hầm nấm hương, măng khô xào, bánh thịt bò xốp giòn, thịt lợn xào măng, trứng rán ngải cứu, canh chân giò, tất cả tỏa ra mùi thơm ngào ngạt mê người.

Thượng Quan Cẩm xới một bát cơm cho Đường Chấn Đông rồi mới ngẩng đầu nói, “Tùy tiện ăn chút, nếu không buổi tối sẽ đói.”

“Nhiều như thế, hai người ăn không hết.” Đường Chấn Đông nhẹ nhàng chép miệng, thường ngày hắn ăn uống rất đơn giản, chỉ cần hai món ăn là đủ, thỉnh thoảng ăn cơm rang cho xong, nhưng cùng ăn với Thượng Quan Cẩm, luôn luôn rất xa xỉ.

Thượng Quan Cẩm dừng dừng nói, “Phải ăn ngon mới có sức để làm việc.”

Đường Chấn Đông gấp một ít thức ăn cho Thượng Quan Cẩm, “Người cũng ăn nhiều vào.” Đường Chấn Đông biết Thượng Quan Cẩm kén ăn, có yêu cầu rất cao với thức ăn, cho dù đói hay không đói đều ăn rất ít, còn không bằng một nửa sức ăn của mình.

Thượng Quan Cẩm không từ chối, ăn hết đồ ăn trong bát. Thỉnh thoảng Đường Chấn Đông còn ngẩng đầu nói với Thượng Quan Cẩm, ăn cơm trong thư thả còn ngon hơn ăn sơn hào hải vị, đại khái là khi cùng một chỗ với hắn, ăn chính là ăn, không nên hao tâm tổn trí nghĩ chuyện buồn bán.

Đường Chấn Đông uống một ngụm canh, chú ý sau xe ngựa không có người của sơn trang Thụy Lệ, hỏi Thượng Quan Cẩm, “Đá ngọc thô người mua ở đâu?”

Thượng Quan Cẩm mặt không đổi sắc mà nói, “Lúc trước thanh toán phí chuyên chở, người trong trang đưa đá ngọc về Lạc Dương, trên đường nếu xảy ra chuyện gì, bọn họ phải chịu trách nhiệm hoàn toàn.”

“Ba khối đá ngọc, người đã bán cho Phượng Liên Mạc một khối?” Đường Chấn Đông nhớ đến hôm qua bọn họ một mình bàn chuyện làm ăn, tò mò về quyết định của Thượng Quan Cẩm, cảm thấy Phượng Liên Mạc rất có hứng thú với đá ngọc của hắn.

Thượng Quan Cẩm uống một ngụm trà, nói, “Không bán cho hắn.”

“Giá cả không hài lòng?” Đường Chấn Đông cẩn thận hỏi, hắn mua một khối đá thô giá tám vạn lượng, cắt ra là loại ngọc thượng đẳng, có thể bán một khối giá mấy trăm vạn, giá cả không hề thấp, tại sao hắn không đồng ý bán?

Thượng Quan Cẩm ma sát chén trà màu trắng, làn da trong suốt còn trắng mịn hơn chén trà kia vài phần, hắn nói, “Ngọc vô giá, giữ lại đối với ta mà nói là có lợi.”

“Sao lại nói như vậy?” Đường Chấn Đông buông đũa, chăm chú nhìn hắn.

Thượng Quan Cẩm nghiêm mặt nói, “Hiện tại việc làm ăn buôn bán của ta ổn định, không thiếu tiền tiêu, nhưng nếu một ngày vinh hoa phú quý không còn, ba khối đá ngọc đó vẫn là tài sản của ta.”

“Người nghĩ quá xa xôi, hiện tại không tốt sao.” Đường Chấn Đông không khỏi cảm thán.

“Nếu có ngày ta gặp phải tai họa lớn, ít nhất vẫn còn đường lui.” Thượng Quan Cẩm cong khóe môi, “Đến lúc đó dù ta không có tiền, không đến nỗi để người vì ta mà chịu khổ.”

“Ta không sợ khổ, chỉ cần ở bên người, ta không sợ gì hết.” Đường Chấn Đông cúi đầu nói, cảm thấy những lời này giống như lời thổ lộ tình cảm, mặt hắn đỏ lên, không dám ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm.

Thượng Quan Cẩm dịu dàng xoa đầu hắn giống như hắn là bảo vật độc nhất vô nhị, “Ta không nỡ để người chịu khổ, nhưng người nói như thế, ta rất vui.”

Đường Chấn Đông nhin không được ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm. Đôi mắt của Thượng Quan Cẩm thật đẹp, dịu dàng tựa như cánh đồng lúa mạch mùa thu, mà đầu óc của hắn cũng rất sâu sắc, không bởi vì có nhiều tiền bạc mà vô tư lự, ngược lại hắn luôn suy nghĩ cặn kẽ và chín chắn.

“Người cứ tiếp tục nhìn ta như thế, ta liền muốn hôn người.” Ánh mắt của Thượng Quan Cẩm nóng bỏng triu mến.

Đường Chấn Đông hoảng sợ, vội vàng cúi đầu, “Người đừng xằng bậy!”

Thượng Quan Cẩm cầm tay hắn, tiến gần đến nói với hắn gì đó. Đường Chấn Đông đáp lại, thỉnh thoảng cúi đầu cười. Bầu không khí nhẹ nhàng giữa hai nam tử làm cho người ta động tâm, giống như bị mặt trời giữa trưa làm cho tan chảy, hơi thở dây dưa quấn quýt, ngọt ngào mà ấm áp.

Sau khi ăn cơm xong, Đường Chấn Đông đứng dậy muốn đi, vừa mới bước một bước thì chân phải bị tẹo, vết thương mới và vết thương cũ đan xen, làm hắn đau đến mức phải hít sâu một hơi. Đường Chấn Đông đang muốn bước tiếp thì một đôi tay ôm lấy thắt lưng hắn, vòng xuống chân hắn nhắc bổng lên. Hắn chưa kịp giãy dụa, Thượng Quan Cẩm đã bế hắn bước đi, bước chân vững vàng thận trọng, cánh tay khỏe mạnh vững chắc, giống như Đường Chấn Đông không có chút cân nặng.

Đường Chấn Đông sợ hãi người xung quanh nhìn thấy, túm lấy cánh tay Thượng Quan Cẩm, “Buông!”

“Chân đã trật, đừng cậy mạnh.” Thượng Quan Cẩm ôm chặt hắn, không để ý mọi người xung quanh phát ra tiếng kinh ngạc.

Đôi mắt người trong quán không khỏi rơi vào trên người Đường Chấn Đông, nhưng bị ánh mắt lạnh lẽo của Thượng Quan Cẩm quét tới, lạnh đến mức sống lưng bọn họ đóng băng, không ai dám nhìn qua.

Đường Chấn Đông then thùng nhắm tịt mắt, không dám chú ý đến ánh mắt của người xung quanh. Đây là lần đầu tiên hắn bị nam nhân bế đi giữa đám đông. Mùi hương nam tính trên ngực Thượng Quan Cẩm truyền vào mũi hắn, cánh tay rắn chắc vững vàng ôm thắt lưng hắn, cách lớp áo Đường Chấn Đông có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của cánh tay Thượng Quan Cẩm.

Đường Chấn Đông mặt đỏ tới mang tai, chợt cảm thấy hơi thở gấp gấp phả vào mặt, lập tức hắn liền mở mắt ra, phát hiện mình đã ở trong xe ngựa. Hắn ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, bất thành linh hắn bị

hôn. Nụ hôn mạnh mẽ mà triền miên, cho đến khi hắn sắp nghẹt thở, Thượng Quan Cẩm mới buông hắn ra.

Ngón tay mềm mại miết lên làn môi ẩm ướt trơn bóng của hắn, giọng nói của Thượng Quan Cẩm khàn khàn, “Bị thương cũng không nói cho ta biết.”

“Cũng không quá nghiêm trọng.” Đường Chấn Đông thở dốc, nhăn mày tròng hấn, “Sau này đừng như vậy nữa, bị nhìn thấy, không tốt.”

Thượng Quan Cẩm không chớp mắt nhìn hắn, thái độ dịu dàng, “Người để ý ánh mắt của bọn họ?”

“Ta không thích bọn họ chỉ trỏ.” Đường Chấn Đông cúi đầu, con ngươi đen kịt phủ trong một lớp bóng mờ, “Nếu ta là nữ tử thì tốt, không cần lo lắng nhiều như vậy.”

Thượng Quan Cẩm bắc tay qua vai hắn, ôm hắn thật chặt, “Đừng cúi đầu trước ánh mắt của bọn họ, chúng ta cùng bọn họ chẳng thân chẳng quen, lại không cướp đoạt tiền bạc của bọn họ, cần gì phải để bụng thái độ bọn họ ra sao.”

Đường Chấn Đông không khỏi nở nụ cười, cảm giác hậm hực lúc trước tan thành tro bụi. Hắn ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, “Người còn trẻ, nhưng cách nghĩ còn chín chắn hơn ta.” Đường Chấn Đông không có dũng khí đối mặt, nhưng Thượng Quan Cẩm lại giống như ánh mặt trời soi sáng trên đỉnh đầu hắn.

Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn hắn, đôi mắt hổ phách đẹp đẽ đầy mê hoặc quyến rũ, “Ta không cảm thấy người già hơn ta.”

Đường Chấn Đông yên lặng quay đầu đi. Thượng Quan Cẩm nắm lấy chân phải Đường Chấn Đông, hắn lập tức rút về, nhưng lực siết chân hắn vô cùng mạnh mẽ. Thượng Quan Cẩm cởi giày hắn ra, hắn vừa sợ vừa tức, “Người định làm gì!”

Về mặt Thượng Quan Cẩm nhàn nhạt, không biết từ bao giờ một hộp dược cao (thuốc mỡ) xuất hiện trong tay hắn. Hắn nói, “Xem nơi nào bị trẹo, ta xoa dược cho người.”

“Ta, tự mình làm được.” Đường Chấn Đông giãy dụa, không muốn làm phiền hắn.

“Vậy thì xoa đến lúc nào.” Thượng Quan Cẩm nhìn hắn một cái, giống như trấn an hài tử không được ăn kẹo ngọt mà giận dỗi, “Được rồi, đừng lộn xộn, sẽ không quá đau đâu.”

“...” Đường Chấn Đông im lặng đảo mắt xem thường.

Thượng Quan Cẩm cởi tất của hắn, một đôi chân trần lộ ra trước mặt, ngón chân thon dài sạch sẽ, chỗ mắt cá chân mảnh khảnh bị sưng phồng lên, nhẹ nhàng chạm đến, lập tức hắn liền run rẩy, “Đau không?”

“Không đau.” Đường Chấn Đông lắc đầu.

Thượng Quan Cẩm *** té vuốt bàn chân phải của hắn, đầu ngón tay cảm nhận được khớp xương mỏng manh của hắn, nhớ đến trước đây hắn từng bị trật chân, có lẽ vì thế nên bây giờ hắn mới dễ dàng bị thương như vậy. Thượng Quan Cẩm hỏi, “Trước đây người từng bị thương rất nặng sao?”

Đường Chấn Đông suy nghĩ một chút rồi nói, “Chủ yếu là trật chân, nhưng không quá nghiêm trọng.”

Đôi đồng tử đẹp đẽ mê người của Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn chân Đường Chấn Đông, “Sau này chú ý, đừng vội vàng quay người di chuyển, dễ tổn thương gân cốt.”

“Được.” Đường Chấn Đông then thùng gật đầu, chưa có người nào nhìn chòng chọc vào chân hắn như thế. Hắn cảm thấy cả người sôi lên sùng sục, nếu như cô nương con nhà nào đó gặp phải trường hợp này, không chừng sẽ khóc như hoa lê rơi nước mưa, nói không phải Thượng Quan Cẩm thì không lấy chồng.

“Có thể sẽ hơi đau, nếu không chịu nổi hãy nói cho ta biết.” Thượng Quan Cẩm nói xong, lấy dược cao (thuốc mỡ) xoa đều lên vết thương. Dược cao trong suốt không màu sắc, có mùi thơm bạc hà, chậm rãi khuếch tán trong không khí.

Vết thương sưng tấy màu hồng được dược cao làm cho dịu lại, Đường Chấn Đông cảm thấy Thượng Quan Cẩm cẩn thận quá mức. Tuy nhiên, đến khi Thượng Quan Cẩm tiến hành xoa bóp để dược cao thấm vào da thịt, cảm giác đau đớn từ vết thương truyền ra làm hắn đổ mồ hôi hột. Đường Chấn Đông vội vàng ớn

định hô hấp hỗn loạn, hần biết xoa bóp không dùng lực không thể đạt được hiệu quả. Hơn nữa Thượng Quan Cẩm đã làm nhẹ độ mạnh yếu, nên hần im lặng không kêu rên tựa vào vách xe ngựa.

24. Chương 24

Sau khi Thượng Quan Cẩm xoa bóp xong, đau đớn do vết thương sưng phồng tấy nên cũng biến mất. Ngẩng đầu thấy bàn tay trắng nõn vẫn cầm chân mình, Đường Chấn Đông không khỏi nói, “Được rồi.”

Thượng Quan Cẩm thấy trán hần đỏ mồ hôi, nghĩ đến vừa rồi hần vô cùng đau đớn, lại lo lắng được không đủ tác dụng, vì thế yêu cầu, “Người cử động chân chút, xem có thể hoạt động hay không.”

Đường Chấn Đông cũng lo lắng bị thương quá nặng không thể đi được, thử cử động một chút, mặc dù hơi đau nhưng không có vấn đề gì. Hần nói với Thượng Quan Cẩm, “Ổn rồi, không ngờ người còn mang theo được trên người.”

Thượng Quan Cẩm nhìn hần nói, “Đây là được dự phòng.”

“Nhưng mà chắc là người có ít cơ hội để dùng.” Đường Chấn Đông dựa vào xe ngựa nhìn hần.

Thượng Quan Cẩm lẳng lặng nhìn bàn chân Đường Chấn Đông, dường như đang muốn xác định chân hần thật sự không sao, “Ừ, rất ít khi dùng.” Tuy nhiên, khi ra ngoài vẫn bỏ vào bọc hành lý, phòng ngừa lúc cần lại luống cuống tay chân đi mua.

Đường Chấn Đông biết hần suy nghĩ chu toàn, nhỏ giọng nói lời cảm ơn hần, rồi mới rút chân phải đang bị thương về, không ngờ Thượng Quan Cẩm không buông tha. Nghĩ rằng hần vẫn lo lắng cho vết thương của mình, Đường Chấn Đông buồn cười, ngẩng đầu nói, “Đã không sao rồi.”

“Ta biết.” Về mặt Thượng Quan Cẩm nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Đường Chấn Đông, cầm tất đi vào cho hần, vô tình chạm vào ngón chân hần, thấy hần sợ nhột rút chân lại, chút đỏ hồng hiện lên trên làn da trắng xanh giống như một khối ngọc đẹp dễ ngâm trong suối nước nóng, rất đáng yêu. Thượng Quan Cẩm giật mình, nói, “Chân của người bình thường rất đẹp.”

Đường Chấn Đông ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Cẩm, sau khi có phản ứng liền nói, “Thẩm mỹ của người không giống người thường, ta cảm thấy chân của nữ hài mới đẹp, vừa trắng vừa mềm.”

Sắc mặt Thượng Quan Cẩm tối sầm lại, u ám khó lường tỏa ra từ đáy mắt. Hần chăm chú nhìn bàn chân của Đường Chấn Đông, hơi lạnh phát ra từ người hần đủ để đóng băng đồ vật xung quanh, “Người từng xem qua chân của nữ hài à, có hình dạng thế nào?”

“...” Trán Đường Chấn Đông toát mồ hôi lạnh. Người ta quan niệm chân của nữ tử chỉ có thể để trưng phụ (chồng) xem, nhưng khi ở phường Lạc Nguyệt hần đã gặp rất nhiều cô nương, những cô nương đó có khuôn mặt xinh đẹp, cử chỉ phóng khoáng, không hề câu nệ chuyện như vậy.

“Sao không nói gì?” Ánh mắt sáng quắc của Thượng Quan Cẩm nhìn thẳng vào Đường Chấn Đông, có vẻ như Thượng Quan Cẩm thật sự tức giận. Đôi tay màu trắng lần theo ngón chân Đường Chấn Đông hướng lên trên, sờ vào cẳng chân nhỏ bé rắn chắc của hần, cảm giác được hần run rẩy, Thượng Quan Cẩm không khỏi nheo lại đôi mắt tràn ngập nguy hiểm.

“Không biết người đang nói gì.” Đường Chấn Đông đỏ mặt, giấy dựa muốn đẩy hần ra. Bên thắt lưng đột nhiên bị kéo căng, cả người hần bị lôi vào trong lòng Thượng Quan Cẩm, môi cũng bị cướp đoạt một cách tàn nhẫn. Hơi thở cuồng vọng quen thuộc tràn đầy chớp mũi, đầu lưỡi nạy tách khớp hàm hần, mạnh mẽ lướt qua hàm răng. Không có sự dục dăng triền miên lúc trước mà chỉ còn dục vọng chiếm đoạt ào ạt, thô bạo giống như muốn nuốt hết môi lưỡi hần vào. Hôn cho đến khi bộ não của hần thiếu dưỡng khí, mơ hồ nghe được tiếng gọi khàn khàn của Thượng Quan Cẩm, “Chấn Đông...”

Đường Chấn Đông chống trên vai Thượng Quan Cẩm, cố gắng tìm cơ hội hô hấp. Thượng Quan Cẩm hơi tách khỏi hắn, nhưng chốc lát sau lại lấp kín môi hắn, môi lưỡi quấn quít, mãnh liệt hôn hắn. Dần dần đầu lưỡi bị cắt hút đến nóng lên, cảm giác tê dại làm một dòng nhiệt chạy toản loạn trên thắt lưng hắn, Đường Chấn Đông khẽ khàng rên rỉ, ngay lập tức cảm thấy bàn tay ôm hông hắn siết chặt hơn...

Thượng Quan Cẩm cố chấp hôn đôi môi ẩm ướt của hắn, cách lớp y phục mỏng mảnh chà xát ngực hắn. Cẩm nhận được cơ ngực rắn rồi mà co dãn, sờ vào phi thường thích, nhưng ngón tay không hề thỏa mãn với đụng chạm như vậy, Thượng Quan Cẩm hấp tấp kéo vạt áo Đường Chấn Đông xuống, bàn tay to nóng rực ra sức vuốt ve da thịt hắn.

“Dừng... Tay...” Đường Chấn Đông bắt được bàn tay sờ loạn hắn, cường liệt ngăn cản sự xâm phạm. Tuy nhiên, chủ nhân của bàn tay không ngừng đụng chạm, còn ác ý nhéo điểm nổi lên trước ngực hắn, mạnh đến nỗi làm hắn thở hổn hển. Khi bàn tay trượt vào giữa hai chân hắn thì người hắn run lên, vô thức chống lại, “Dừng, buông ra...”

“Bây giờ có thể không, người lễ nào không cảm thấy ta cần người sao.” Thượng Quan Cẩm liếm chiếc cằm trơn bóng của hắn. Bộ phận thô to nóng bỏng dán vào bắp đùi hắn, có vẻ đang chực bùng nổ, nóng rực đến mức làm phồng da hắn.

Đường Chấn Đông cảm thấy vừa xấu hổ vừa lúng túng, bị Thượng Quan Cẩm đè ép nên không thể nhúc nhích, áo ngoài màu tro bị kéo xuống thô bạo, vòm ngực màu đồng thiếp trần trụi trong không khí bị gặm cắn một cách tham lam, làm dấu vết *** còn lưu lại hai ngày trước càng thêm sâu đậm. Hai chân bị ép mở được vũng vàng giữ lấy, cách một lớp vải quần, bàn tay Thượng Quan Cẩm mãnh liệt khiêu khích dục vọng của hắn. Toàn bộ thân thể Đường Chấn Đông ứng đảo vì đùa bỡn gay gắt mà trở nên gợi cảm mê người, khiến cho Thượng Quan Cẩm dừng lại chăm chú ngắm nhìn hắn.

Đường Chấn Đông tóm lấy thời cơ, hi vọng rời khỏi xe ngựa thì Thượng Quan Cẩm không dám làm càn, không ngờ thắt lưng hắn bị Thượng Quan Cẩm nắm chặt, sau đó kéo mạnh hắn về chỗ cũ, nặng nề đè hắn xuống tấm thảm mềm mại.

“Người muốn đi đâu?” Thượng Quan Cẩm cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hắn, âm thanh từ tính dập dờn, ham muốn trong đáy mắt làm Đường Chấn Đông sợ hãi, “Ta làm người sợ sao? Dù y phục lộn xộn cũng cố bỏ chạy.”

Đường Chấn Đông lúng túng lắc đầu, “Không phải...” Hắn nhìn đôi mắt sâu hun hút của Thượng Quan Cẩm, ấp úng giải thích, “Ta, ta còn chưa quen... chuyện như vậy...”

Về mặt Thượng Quan Cẩm hòa hoãn không ít. Hắn dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Đường Chấn Đông, nói, “Ta thích người, dần dần người sẽ quen với việc thân cận ta, đừng cảm thấy mất tự nhiên, trong mắt ta người đẹp hơn bất kỳ ai.” Còn chưa nói xong, hắn đã hôn xuống.

Đường Chấn Đông nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, nhìn ngọn lửa màu đỏ bùng cháy trong đáy mắt hắn, cảm thấy tay hắn tiến vào vuốt ve giữa bắp đùi mình, nhận ra hắn muốn ở chỗ này tiếp tục làm. Bỗng chốc Đường Chấn Đông căng thẳng mà nắm vai hắn, thừa dịp hắn liếm trên cổ mình, thở dốc nói, “Nơi này là xe ngựa... Dừng, đừng ở chỗ này...”

“Yên tâm, không ai dám tới gần.” Thượng Quan Cẩm mạnh mẽ nhìn Đường Chấn Đông, thả những nụ hôn rơi trên người hắn.

“Người đừng nao loạn... Dừng...” Đường Chấn Đông vùng vẫy muốn đứng dậy nhưng bị Thượng Quan Cẩm đè trở lại. Y phục trên người cũng bị cởi đến lộn xộn, đai lưng lỏng lẻo quấn quanh người bị Thượng Quan Cẩm kéo ra trời buộc hai tay hắn. Toàn bộ cơ thể gợi cảm phơi bày mặc Thượng Quan Cẩm thao túng chiếm đoạt.

Đáy mắt Thượng Quan Cẩm ngày càng sâu hơn, bàn tay tỏa nhiệt theo cơ bắp trên thắt lưng hắn trượt xuống giữa hai chân, nóng bỏng vuốt ve dục vọng của hắn. Đầu lưỡi hồng nhợt liếm điểm nổi lên trước ngực hắn, vừa cắn vừa mút, làm cho nó trở nên sưng phồng. Đường Chấn Đông chặt vật thờ dục, hai chân thon dài bị đè ra hai bên sườn. Thượng Quan Cẩm chuyển xuống gặm cắn bắp đùi hắn, lưu lại những vết hoa hồng quyến rũ.

“Đừng... Buông ra...” Đôi môi mỏng màu hồng của Đường Chấn Đông bật ra tiếng rên rỉ nghẹn ngào, hơi chống cự khi đầu lưỡi của Thượng Quan Cẩm liếm trên dục vọng của hắn. Mỗi một sợi dây thần kinh đều theo cử động của môi lưỡi mà căng lên, chỗ bí mật được đôi môi liếm mát, cảm giác kích thích không thể diễn tả bằng lời. Thỉnh thoảng hơi thở nóng bỏng của Thượng Quan Cẩm còn phả vào da thịt, hành vi quá tục tĩu làm cả người Đường Chấn Đông run rẩy bầy, “Không, không nên...”

Thượng Quan Cẩm cầm dục vọng đã cương của hắn, đầu ngón tay thô ráp ma sát phần chóp yếu đuối, “Đã cứng như thế rồi, còn muốn ta ngừng ư.” Dứt lời, một bàn tay khác sờ đến cái mông tròn lẳn rắn chắc của hắn, tham lam đâm chọc vào chỗ giữa hai cánh mông. Lối vào nóng rực chật chội ngậm chặt đến mức ngón tay Thượng Quan Cẩm muốn tan chảy, tưởng tượng dục vọng của mình được nơi ấm nóng đó bao lấy, máu trong người hắn sôi sùng sục. Một tay Thượng Quan Cẩm khuấy động dục vọng tăng vọt của Đường Chấn Đông, tay còn tay xâm nhập sâu vào đường ruột chật hẹp, khai thác vách ruột dẻo dai...

“Ừ... Đừng... a...” Cả phía trước và phía sau đều bị kích thích khiến Đường Chấn Đông không ngừng rên rỉ, nhưng hắn vẫn kìm nén mà cắn môi. Thân thể màu đồng run rẩy kịch liệt, không ngờ càng khuấy động dục vọng của Thượng Quan Cẩm, bàn tay âu yếm hắn tăng thêm lực cho đến khi ham muốn thăng hoa giải phóng hết ra. Bỗng chốc, Đường Chấn Đông cảm thấy mệt mỏi rồi không mở nổi mắt...

Nhưng tiếp theo, thần kinh hắn càng căng cứng, Thượng Quan Cẩm rút ngón tay chôn trong cơ thể hắn ra, nâng thắt lưng hắn lên, bộ phận sinh dục làm hắn hoảng sợ vững vàng để trước lối vào, mang theo khí thể không ngăn chặn được, tàn bạo xô xuyên qua thân thể hắn.

Không biết từ bao giờ trời lại đổ mưa, những hạt mưa nặng trĩu đan chéo trong bóng đêm. Xung quanh vắng lặng như tờ, chỉ còn tiếng mưa rơi bồm bộp vào mái nhà, mưa lạch tạch rớt trên chiếc xe ngựa trong một ngõ nhỏ. Thùng xe đột nhiên rung động, đong đưa nhanh chóng mãnh liệt, âm thanh càng ngày càng vang dội, nhưng bị lẫn lộn mơ hồ trong tiếng mưa. Cách chiếc màn hình màu xanh đậm không thể thấy rõ cảnh tượng bên trong, chỉ lơ mơ nghe được tiếng thở dốc nặng nề, tiếng nước dính dấp do thân thể kết hợp phát ra, từng chút khe khẽ lọt vào màng tai, chiếm đoạt trái tim, kèm theo tiếng rên rỉ gọi cảm mà kìm nén, thanh âm khiêu gợi làm người ta nhiệt huyết sôi trào...

Gió thổi làm màn hình xe bay phần phật, xuyên qua khe hở nhỏ loáng thoáng thấy được cảnh tượng *** mỹ bên trong. Trên tấm thảm nhung lộn xộn, có hai cơ thể nam tử trần truồng hăng say triền miên, không khí tỏa ra mùi hương đặc trưng của nam nhân. Thượng Quan Cẩm quỳ gối giữa hai chân Đường Chấn Đông, điên cuồng xâm phạm xô quỳn qua người hắn, vừa mát đôi môi sưng đỏ của hắn, vừa rút ra đẩy mạnh vào, thật sâu chạm vào nơi sâu thẳm trong cơ thể hắn, tốc độ không ngừng tăng lên.

Đường Chấn Đông cong người vì xung kích quá dữ dội. Vùng ngực trần trần ngập mồ hôi *** mịn ẩm ướt và vết cắn xanh tím, hai điểm nổi lên trước ngực bị đùa bỡn cho tím đỏ và căng cứng, lại bị bàn tay trắng nõn cổ sức vôn về khiến hắn không thể ngừng thở dốc, lắc đầu yêu cầu Thượng Quan Cẩm, “A... Đừng tay...”

Thượng Quan Cẩm liếm láp đầu nhũ đỏ hồng ướt át của hắn, cảm thấy đường ruột quặn lấy dục vọng chợt mãnh liệt co rút, khoái cảm dâng lên làm lửa dục của Thượng Quan Cẩm tăng vọt, không khống chế được mà đẩy vào, rút ra, đè ép, cuồng loạn đong đưa vòng eo dẻo dai, ngón tay cũng tìm tới dục vọng mẫn cảm của hắn, thành thạo vuốt ve.

“A... ưm...” Vui sướng từ hạ thân dâng lên như những làn sóng lớn lũ lướt đánh tới, Đường Chấn Đông thở hổn hển. Hai gò má đỏ bừng, đôi đồng tử đen kịt vốn trong trẻo trở nên mông lung mù sương, hàng lông mi thật dài ướt đầm mồ hôi, thoạt nhìn có chút yếu đuối, nhưng không hiểu sao lại khơi gợi triệt để ham muốn tàn bạo của Thượng Quan Cẩm, lực xâm phạm càng ngày càng điên cuồng, ham muốn giải phóng làm hắn nóng nảy hấp tấp.

Vật vừa nóng lại vừa cứng không ngừng xuyên qua cơ thể Đường Chấn Đông. Đau đớn và khoái cảm liên tục ngưng đọng ở hạ thân, cảm giác kích động khiến hắn bùng nổ, nắm chặt tấm thảm dưới thân, kiềm chế nhân nại, nhưng lại làm Thượng Quan Cẩm nâng cái mông tròn bóng của hắn lên, mãnh liệt đâm vào bộ phận nhạy cảm, xoay nghiền, cọ sát, ngón tay ác ý đùa bỡn dục vọng sưng to của hắn. Hơi thở của Đường Chấn Đông loạn lạc, “Thả... a... ra...”

“Lần này chúng ta cùng nhau.” Thượng Quan Cẩm cắn nát vùng ngực màu đồng của Đường Chấn Đông, cổ sức âu yếm dục vọng của hắn. Thân thể bị kích thích quặn quai lẳng lơ, đường ruột nóng bỏng gắt gao

siết lấy Thượng Quan Cẩm giống như muốn hòa tan hẳn. Thượng Quan Cẩm quyết liệt xâm nhập vào chỗ sâu nhất rồi phun trào, lập tức cảm thấy dục vọng trong bàn tay hắn đồng thời cũng bắn ra...

Sau khi giải phóng, một mỗi đột kích hai người. Thượng Quan Cẩm vẫn ở trong cơ thể Đường Chấn Đông. Đường Chấn Đông nằm thẳng thở dốc, hơi giật mình, muốn rời khỏi hắn, phát hiện bộ phận chôn trong cơ thể lần thứ hai bành trướng, ngay sau đó là đung đưa mãnh liệt. Đường Chấn Đông khó chịu lắc đầu, “Không... Từ bỏ...” Nhưng vòng eo hắn bị cố định lại, ép hắn phải tiếp nhận xâm nhập thô bạo, từng chút đánh vào, giống như vĩnh viễn không có tận cùng. Tình dịch bên trong do vận động mà rỉ ra ngoài cơ thể, nhuộm ướt cái mông đầy đặn của hắn, Đường Chấn Đông bắt lực cau mày, “Đừng... A... Đừng lại...”

“Rất khó chịu sao?” Thượng Quan Cẩm rời khỏi thân thể hắn, đặt hắn lên bàn trà bằng gỗ đặc cách đó không xa. Thượng Quan Cẩm ở phía sau tách đôi chân thon dài của hắn ra, lồi vào bị xâm phạm biến thành màu cánh hồng lóa lờ trong mắt Thượng Quan Cẩm, ngón tay đâm vào bị mật huyết nhiệt tình nuốt chửng, đi sâu vào trong có thể cảm nhận được vách ruột mềm nhũn. Thượng Quan Cẩm không khỏi khuấy động chèn ép vách tường mẫn cảm. Thấy dịch thể dính dấp và nóng bỏng chảy ra từ cơ thể Đường Chấn Đông, đôi đồng tử nhuộm màu *** lóe ra ngọn lửa đỏ hồng.

Đường Chấn Đông nằm úp sấp trên bàn trà, không thể thấy rõ vẻ mặt của Thượng Quan Cẩm lúc này, cũng không biết mình lại rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm lần nữa. Cẩm thấy ngón tay tiến nhập vào bên trong cơ thể rồi đi, Đường Chấn Đông nhẹ nhõm hẳn đi. Đột nhiên huyết khẩu bị bộ phận bùng bùng hưng phấn chạm vào, hắn còn không kịp kháng cự, Thượng Quan Cẩm đã hăng hái xỏ xuyên vào.

“A... Đừng...” Đường Chấn Đông kinh sợ thở gấp, kích thích cường liệt làm thất lưng hắn nhũn ra, toàn bộ thân trên dán vào mặt bàn lạnh lẽo, tấm lưng khiêu gợi lọt vào trong mắt Thượng Quan Cẩm. Xương bả vai của Đường Chấn Đông nhô lên, những múi cơ màu đồng thiếc nổi bật trên cơ thể rắn chắc giống hệt như tác phẩm nghệ thuật được chạm khắc *** tế, đường cong mềm mại uốn lượn đến tận phần xương cụt, tiếp đó là đường vòng cung duyên dáng của hai cánh mông.

Thượng Quan Cẩm vuốt ve cái mông vĩnh ra của Đường Chấn Đông, cúi người hôn lưng hắn. Đầu lưỡi ẩm ướt liếm bờ vai hắn, phát hiện hắn không hề căng người lên, Thượng Quan Cẩm ngay lập tức điên cuồng thọc sâu vào bên trong hắn. Bàn trà rung lắc phát ra tiếng kêu vang rộn làm Thượng Quan Cẩm càng thêm phần hưng phấn, tách phía sau của hắn ra rộng hơn, gia tăng lực đâm vào cơ thể hắn.

Cả người Đường Chấn Đông đều là mồ hôi, theo nhịp vận động mạnh mẽ, mái tóc dài tán loạn tỏa ra khê khàng đung đưa trên cơ thể khỏe mạnh. Cẩm giác toàn thân hắn vừa mới nổi lên khỏi mặt nước, mặt bàn lạnh lẽo bị da thịt của hắn thấm ướt. Đầu vú tê dại vì ma sát qua lại làm hắn cảm thấy xấu hổ, hơn nữa bàn trà còn phát ra tiếng kéo kẹt do lắc lư cuồng loạn, hắn ngoảnh đầu lại rên rỉ, “Đừng... Đừng lại...”

“Không phải ngươi cũng rất hưởng thụ sao.” Thượng Quan Cẩm nâng thất lưng Đường Chấn Đông lên, tà ác liếm hắn, “Bên trong quần chật lấy ta, thích cường độ như vậy không?” Lại là một trận tấn công mãnh liệt, bàn trà dưới thân Đường Chấn Đông lung lay sắp đổ.

Đường Chấn Đông thở hổn hển lắc đầu, “Đừng... Sẽ... Hư... Ừ...”

“Chỗ nào sẽ hư, là muốn bị ta đâm hư sao?” Thượng Quan Cẩm cố sức tách mông hắn ra, cuồng dã chạy nước rút.

Bàn trà lắc lư càng kịch liệt, gần như sắp sụp đổ. Đường Chấn Đông cố gắng nắm lấy góc bàn, nhưng nhịp di chuyển hung dữ làm tay hắn trượt xuống nhiều lần, cuối cùng hắn không thể chịu đựng được nữa, “Đừng... Đừng, bàn trà sẽ hư mất...”

Thượng Quan Cẩm không hề ngừng mà liên tiếp xâm nhập. Đường Chấn Đông ngửa cổ rên rỉ, hai chân bị đè ép vững vàng. Sau đó bộ phận nóng hổi co rút trong đường ruột mềm mại, kết hợp với âm hưởng *** mỹ giăng co trong thời gian rất dài.

“Lần sau, không được như vậy nữa.” Kết thúc, Đường Chấn Đông tựa vào trong lòng Thượng Quan Cẩm, vô lực nói.

Thượng Quan Cẩm nở nụ cười xấu xa, ôm chặt lấy hắn, “Ngươi không cảm thấy kích thích sao?”

Đường Chấn Đông liếc mắt nhìn bàn trà lóng lánh, cảm thấy da đầu hơi tê dại, “Rất xấu hổ.”

Thượng Quan Cẩm vuốt ve cái mông ướt đầm mồ hôi của hắn, bàn tay trắng nõn bừa bãi mơn trớn, trong giọng nói dày đặc ý cười, “Thân thể của người biến thành như vậy, sau này còn có thể cảm thấy nữ hài mới xinh đẹp không?”

“... Không phải người để bụng chuyện này chứ?!” Lăn qua lăn lại hắn lâu như thế.

“Người là của ta! Trong lòng người, chỉ có thể có ta!” Giọng nói của Thượng Quan Cẩm phi thường kiên định.

“...” Đường Chấn Đông im lặng không nói, không ngờ Thượng Quan Cẩm lại bá đạo đến mức ấy. Tuy nhiên, hắn cũng nhận ra được Thượng Quan Cẩm rất quan tâm đến hắn, dù một câu nói vô ý cũng làm Thượng Quan Cẩm phản ứng mãnh liệt như vậy. Sau này, hắn sẽ không bao giờ khen cô nương nào xinh đẹp nữa, không thì người chịu khổ đầu tiên là chính mình.

Hết chương 24

25. Chương 25

Trở lại trong phủ không quá hai ngày, đảo mắt đã đến thọ yến của hoàng hậu nương nương. Lý quản gia trang trí phủ vô cùng xa hoa lộng lẫy. Khắp hành lang được treo đèn phượng bằng thạch anh rực rỡ, sáng rực như ánh mặt trời. Trên cây cũng buộc nhiều loại hoa và đèn ***g thủ công. Ngọc cổ được trưng bày khắp nơi, các món ăn phong phú đã chuẩn bị đầy đủ. Tất cả phải hoàn hảo nhất có thể, ngay cả người trong cung đến đây xem xét, sau khi tiếp đãi, cũng không thể không làm đẹp thỏa đáng.

Sau đó, sợ hạ nhân trong phủ có cử chỉ không chừng mực, khiến người trong cung thấy chê cười, Lý quản gia lại phân phó quản gia các phòng dạy lễ nghi cung đình cho bọn họ, thấy người bề trên, dù thế nào cũng phải quỳ gối. Ngày hôm đó, ngoại trừ làm tốt phận sự thì không được lười biếng ăn uống lung tung trong phủ hay đánh nhau gây sự, chỉ cần bị phát hiện sẽ lập tức xử lý. Tuy nhiên, khổ cực nhất là bọn hạ nhân, trong những người này có một bộ phận vốn không biết chữ, đáng về cũng không nhả nhận. Đám hán tử cao lớn thô kệch quỳ xuống hành lễ nhìn rất buồn cười, giống như hòa thượng giả bộ làm thực nữ, xấu hổ đứng ở đó đoan trang mà cười.

Đường Chấn Đông ở bên người Thượng Quan Cẩm, không phải học tập những lễ nghi này. Thượng Quan Cẩm ngồi trong thư phòng, dịu dàng nhìn hắn mà nói, “Hôm nay người trong cung đến, người của ta bị gọi đi hỗ trợ, người cảm thấy buồn thì cứ đến đây.”

“Ta không đến đâu, ta cũng không thích tình huống đó.” Đường Chấn Đông nhìn thoáng qua Thượng Quan Cẩm. Hắn mặc áo gấm thêu mây xanh, mái tóc đen nhánh mượt mà được búi gọn gàng lên đỉnh đầu, đội chiếc mũ ngọc trắng *** xảo, đáng người quý phái tao nhã, ánh mắt sắc bén, khuôn mặt đẹp để tựa ngọc, phong thái bất phàm, có thể nói hắn chính là quý công tử duy nhất còn lại trên trần thế.

Thượng Quan Cẩm vẫy tay với Đường Chấn Đông, đợi hắn đi đến, vươn tay ôm hắn lên đùi, thấy hắn giãy dụa muốn đứng lên, lại mạnh mẽ ôm thắt lưng hắn, “Chờ lúc rảnh rỗi ta tỏ rõ thái độ với phụ thân, chúng ta rời khỏi nơi này, người sẽ không lúng túng nữa.”

Trong lòng Đường Chấn Đông ấm áp, không ngờ Thượng Quan Cẩm lại nghĩ đến chuyện dọn ra ngoài, nhưng nhớ tới tính tình của Cửu gia, hắn vô cùng lo lắng, “Người đột nhiên rời đi, chẳng lẽ hắn không ngăn cản?”

“Ta là người trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của riêng mình.” Thượng Quan Cẩm nói.

Đường Chấn Đông nghĩ ngợi một chút, khuyên ngăn hắn, “Phụ thân người thường xuyên không ở phủ, ta lại làm việc bên cạnh người, người không cần vì ta mà mạo hiểm như vậy.” Muốn rời đi không phải là chuyện đơn giản, chuyển hàng hóa trong kho đi sẽ mất rất nhiều thời gian. Hơn nữa, hắn đã ổn định ở Lạc Dương, không cần phải đột ngột đổi chỗ ở.

Thượng Quan Cẩm dồn nén tức giận trong lòng, hỏi, “Người không cảm thấy mất tự nhiên sao?”

“Vì cái lý do này mà trốn tránh, chúng ta bên nhau không tốt hơn sao.” Đường Chấn Đông lay động con người nhìn Thượng Quan Cẩm. Bọn họ là phụ tử, cho dù đi đâu ngày nào đó cũng sẽ gặp mặt, hưởng hơ địa vị của Thượng Quan Cẩm không tầm thường, phải đi thì cũng là hấn đi.

“Không được nói như vậy.” Thượng Quan Cẩm ôm chặt hấn giống như bị lời hấn nói làm cho tức giận, hơi thở trở nên gấp gáp, “Không cho người đi, ta sẽ không để người đi...” Dứt lời, Thượng Quan Cẩm bỗng nhiên ho khan kịch liệt.

“Nhìn người lo lắng đến độ... Ta chỉ nói thế mà thôi...” Đường Chấn Đông vỗ lưng hấn, giúp hơi thở của hấn lưu thông, thấy khuôn mặt tuyết trắng của hấn vì ho mà đỏ ửng bất thường, vội vàng đi pha trà cho hấn. Đường Chấn Đông thấy hấn uống trà xong lại ho khan dữ dội, không khỏi lo lắng, “Không sao chứ, có cần gọi đại phu đến không?”

“Bệnh cũ, không cần để ý.” Thượng Quan Cẩm không quan tâm lắm, ngẩng đầu nhìn Đường Chấn Đông, “Nếu người cứ treo những lời đó bên miệng, sớm muộn cũng có ngày ta ho đến chết.”

Đường Chấn Đông nhẹ nhàng vỗ về lưng Thượng Quan Cẩm, trong giọng nói hỗn loạn có chút ghen ngạo, “Ta là người như vậy, đáng để người đối đãi như thế sao. Ta không tốt như người nghĩ đâu, ta không quyết đoán, không thông minh, còn luôn luôn phạm sai lầm...”

“Người hay tự trách mình, đừng chỉ nhìn vào khuyết điểm của người.” Thượng Quan Cẩm cầm tay Đường Chấn Đông, hơi thở rất gần hấn.

Đường Chấn Đông miễn cưỡng ép buộc bản thân vui lên, “Ưu điểm của ta cũng không nhiều.” Hấn là người rất bình thường, bình thường đến nỗi đi giữa một đám người sẽ bị lấn át, cho nên hấn không rõ Thượng Quan Cẩm coi trọng hấn ở điểm nào, thậm chí nguyện ý vì hấn mà rời khỏi phủ Tĩnh An.

“Ta thích người, ưu điểm hay khuyết điểm của người ta đều có thể chấp nhận.” Thượng Quan Cẩm tỉ mỉ nhìn hấn, chân thành biểu đạt tâm ý, “Người dịu dàng hơn bất kì ai, cũng hiểu rõ ta cần cái gì, gặp được người, ta cảm thấy rất hạnh phúc.”

Đường Chấn Đông không kìm được mà nở nụ cười, lông mi thật dài cũng không che được niềm vui trong ánh mắt, “Chắc chắn trước đây có rất nhiều nữ hài thích người, người dễ ngon dễ ngọt như thế cơ mà.”

Ánh mắt nóng rực của Thượng Quan Cẩm bao bọc lấy Đường Chấn Đông, “Ta chỉ nói những lời này với người.” Dừng một chút, hấn nói tiếp, “Đêm nay ta không thể ở cạnh người, bên kia nường nường cần tiếp đãi, chờ ta xong việc, sẽ đi tìm người.”

“Không sao, trước tiên làm chuyện của người đi.” Đường Chấn Đông nói.

Thượng Quan Cẩm dịu dàng sờ đầu hấn, thích thái độ như vậy của hấn. Nếu sớm gặp được hấn thì đã không có quãng thời gian u ám đó, Thượng Quan Cẩm vĩnh viễn không muốn cho hấn biết chuyện mình từng trải qua.

Đường Chấn Đông nhìn vẻ mặt dờ dẩn của Thượng Quan Cẩm, khẽ khàng hỏi, “Người đang nghĩ gì thế, sắc mặt sao lại xấu vậy?”

Thượng Quan Cẩm hồi phục ý thức, biết mình làm hấn lo lắng, vội vàng nói với hấn, “Ta đang nghĩ sao yến hội đêm nay náo nhiệt quá, nghe quản gia nói người đến rất nhiều.”

“Như vậy, tốn chút công sức chuẩn bị, bọn họ sẽ thích.” Đường Chấn Đông lại hỏi, “Người chuẩn bị được lễ vật cho nường nường rồi sao?”

Thượng Quan Cẩm uống một ngụm trà, vẻ mặt nhàn nhạt nói, “Được rồi.”

“Là cái gì vậy?”

Thượng Quan Cẩm không giấu diếm mà nói, “Mấy thứ bánh ngọt mang về từ vườn trà, còn có lễ vật khác.”

“Nàng sẽ thích chứ?” Đường Chấn Đông nghe thấy chỉ là bánh ngọt thì vô cùng kinh ngạc, cứ tưởng hắn sẽ tặng đồ trang sức, cho dù không tốt bằng quà của Phượng Liên Mạc, nhưng không ngờ lại là bánh ngọt hết sức bình thường, mang về từ vườn trà.

“Ồ trong cung nàng đã thấy nhiều vàng bạc châu báu, sơn hào hải vị, nên chắc nàng sẽ thích bánh ngọt bình thường.” Thượng Quan Cẩm nói, “Vốn cứ tưởng chỉ ăn uống đơn giản, nhưng do sợ tiếp đãi không chu toàn, Lý quản gia lại bày đặt rắc rối.”

“Người không thích những nghi thức đó sao?” Người nhà giàu thường chú trọng lễ tiết, cho rằng đây là sự kính trọng của chủ nhân đối với khách khứa, cử chỉ không thỏa đáng còn có thể bị trách phạt, nên mới bắt mọi người hành động theo quy củ, nhưng mà Thượng Quan Cẩm rõ ràng không thích.

“Ra ngoài buôn bán đã lâu, tự do quen rồi, cảm thấy lễ nghi cung đình quá xa lạ.” Thượng Quan Cẩm nhớ lại cuộc sống trong cung lúc trước, sắc mặt không khỏi trầm xuống, hắn nói, “Đêm nay nếu có thể kết thúc sớm thì tốt.”

“Nhấn nại một đêm là được, không phải mỗi ngày đều như vậy.” Đường Chấn Đông an ủi hắn, rồi tiếp tục nói chuyện với hắn một lúc.

Thượng Quan Cẩm bất chợt có hành động xấu xa, dè Đường Chấn Đông đặt trên bàn sách. Đường Chấn Đông xấu hổ và giận dữ đẩy hắn ra, hắn lại ác ý nắm cổ tay Đường Chấn Đông. Trong lúc giằng co, y phục của Đường Chấn Đông bị Thượng Quan Cẩm thô bạo kéo xuống bờ vai, đôi môi xinh đẹp cổ sức hôn xuống.

Bất thành linh, cửa phòng bị đẩy ra, “Thiếu gia, kiệu của nương nương đến rồi... A...”

Lý quản gia kêu một tiếng, vội vàng chạy vọt ra ngoài, vừa sợ hãi đóng cửa lại, vừa quỳ sụp bên ngoài mà nói, “Ta chưa thấy gì hết... chưa thấy gì hết...”

Thượng Quan Cẩm quát lớn, “Láo xược! Ai cho người tùy tiện xông vào!” Quay đầu thấy Đường Chấn Đông đang kéo y phục lên, nghĩ đến việc Lý quản gia xông vào không đúng lúc, đáy mắt mờ sương của Thượng Quan Cẩm lại trầm đục thêm vài phần, hắn nói, “Ta đã ghi nhớ món nợ này, lui xuống!”

Lý quản gia khúm núm đập đầu rời đi, hồi tưởng hình ảnh vừa mới nhìn thấy, cả người như bị sét đánh trúng. Đường Chấn Đông và thiếu gia vậy mà có loại quan hệ đó, xem chừng hắn xong đời rồi. Thường ngày hắn ra oai tác quái quát nạt Đường Chấn Đông, coi thường thân phận thấp hèn của hắn, sắp xếp nhiều công việc nặng nhọc cho hắn. Hiện tại, Đường Chấn Đông và thiếu gia có quan hệ như vậy, nếu Đường Chấn Đông tố cáo với Thượng Quan Cẩm thì cuộc sống tốt đẹp của hắn sẽ chấm dứt. Trong chốc lát, Lý quản gia cảm thấy tiền đồ khó khăn.

Đường Chấn Đông nhìn sắc mặt không tốt của Thượng Quan Cẩm nói, “Kiệu của nương nương đến rồi, người nhanh ra nghênh tiếp đi.” Mặc dù khi Lý quản gia chạy vọt vào, hắn cũng bị hù dọa, nhưng Lý quản gia chắc chắn cũng lo sợ không kém hắn.

“Vậy người...”

“Ta về trước, người không cần để ý đến ta.” Đường Chấn Đông chủ động vỗ vỗ vai Thượng Quan Cẩm, thấy vẻ mặt hắn khôi phục như thường ngày, nói thêm với hắn vài câu rồi mới rời khỏi thư phòng của hắn.

Gió lạnh lạnh thổi vào nhà, trong bóng đêm yên tĩnh, Đường Chấn Đông ở trong phòng ngủ, cảm thấy đêm nay có phần quá im lặng, chợt nghe từ phía xa xa vang lên tiếng hô to, “Nương nương thiên tuế, thiên thiên tuế.” Ngay sau đó là tiếng đập đầu bái lạy trật tự, ngoài một trận hỗn loạn thì lần nữa trở nên thanh tĩnh. Một lúc lâu sau, tiếng đàn trong vắt rõ ràng bao phủ toàn bộ phủ Tĩnh An, giống như bắt nguồn từ hang sâu núi thẳm, khi thì chậm rãi như nước chảy róc rách, lúc thì hùng dũng như non sông vĩ đại.

Đường Chấn Đông tựa như đang ở trong cảnh vật đẹp đẽ, cả người đều ngâm trong tiếng đàn du dương. Tiếng đàn tuyệt diệu dường như rất xa, xa đến mức không thể với đến, rồi lại rất gần, gần đến mức âm hưởng trong màng tai. Hắn không hiểu âm luật nhưng cảm thấy đây là tiếng đàn tuyệt thế. Đàn ngừng, tâm trạng của Đường Chấn Đông trở nên trong suốt chưa từng có, giống như có một chuỗi âm luật xuyên suốt nội tâm, mùa may vui sướng.

Đường Chấn Đông đọc sách một lát rồi nằm xuống giường nghỉ tạm. Chưa kịp nhắm mắt lại, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa. Nghĩ Thượng Quan Cẩm tới, Đường Chấn Đông lập tức đứng dậy mở rộng cửa, không ngờ là Lâm Thanh. Cẩm thấy hơi ngạc nhiên, Đường Chấn Đông vội vàng bắt chuyện với hắn, “Đêm nay ngươi còn có thời gian rảnh mà qua đây?”

Lâm Thanh trực tiếp nhào đến nhìn hắn, “Nghe Ngụy Minh nói ngươi bị ốm, đỡ hơn chưa?”

“Ta không sao.” Đường Chấn Đông xấu hổ chớp mắt, không ngờ Thượng Quan Cẩm lại nói cái cớ này với Ngụy Minh. Thấy Lâm Thanh lo lắng quan sát hắn, trong miệng còn nói có phải đi Thụy Lệ không thích ứng với khí hậu ở đó không. Đường Chấn Đông vội đáp, “Không phải.” Nếu hắn đi thọ yến của hoàng hậu nương nương sẽ khó tránh khỏi đụng độ Cửu gia, Thượng Quan Cẩm biết hắn không muốn đối mặt với Cửu gia nên tìm cớ để hắn tránh né, vì thế hắn ở trong phòng nghỉ ngơi.

Lâm Thanh thấy hắn nhanh nhẹn hoạt bát, không có vấn đề gì, sau khi ngồi xuống bắt đầu trút bầu tâm sự, oán giận Lý quản gia nhiều quy củ, “Thường ngày không thấy bỏ công sức chuẩn bị lễ nghi, thấy nương nương đến mới vội vã phô trương, hắn luôn thích làm mấy cái hời hợt.”

“Lý quản gia một mình lo đại cục, xem ra có vẻ rất coi trọng yến hội lần này.” Đường Chấn Đông rót cho Lâm Thanh một chén trà. Thọ yến giao cho Lý quản gia làm vẫn khiến hắn bất ngờ, dù sao rất nhiều người không thích tính tình của Lý quản gia.

Lâm Thanh im lặng một lúc, lại nói tiếp, “Lý quản gia từng làm sai dịch trong cung. Lúc hoàng thượng ban hơn một trăm nô bộc cho phủ Tĩnh An, hắn là một trong số đó. Lần này yến hội của nương nương làm ở trong phủ, hắn cũng muốn thể hiện trước mặt người khác.”

Đường Chấn Đông không ngờ Lý quản gia có xuất thân như vậy, chẳng trách ở trong phủ hắn có quyền lớn. Đường Chấn Đông hỏi Lâm Thanh, “Người không hầu hạ bên cạnh thiếu gia sao?”

“Dung mạo của nương nương không phải ai cũng có thể nhìn được, trong yến hội đều là người có địa vị, người hầu hạ cũng là người của lão gia, ta chỉ có thể ở nhà bếp hỗ trợ.” Thái độ của Lâm Thanh lãnh đạm, không vì thế mà cảm thấy mất mát.

Đường Chấn Đông không ngờ Lâm Thanh không thể đến tiền thính hầu hạ, lại hỏi chuyện khác, “Có bao nhiêu người trong cung đến?”

“Người đi theo chưa đến năm mươi.”

Đường Chấn Đông giật mình nhìn hắn, “Như vậy là ít” Cứ tưởng phải sắp xếp cả một đội quân hộ giá.

Lâm Thanh uống một ngụm trà rồi nói, “Thọ yến không giống trống kua chiêng làm kinh động người khác, có lẽ nương nương chỉ muốn tụ họp với người thân.”

Đường Chấn Đông lặng lẽ rũ mi mắt, nói là tụ họp với người thân nhưng nhiều người trong triều đình biết đến, ngay cả trang chủ của sơn trang Thụy Lệ cũng chuẩn bị lễ vật. Đêm nay nhiều quý tộc và quan to đến trình diện, không có khả năng không phô trương, vì thế hắn lại hỏi chuyện của Thượng Quan Cẩm, “Hình như thiếu gia không nhiệt tình với thọ yến của nương nương lắm, quan hệ của bọn họ không tốt sao?”

Lâm Thanh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó nói, “Trong cung không phải là chỗ đáng mơ ước, có thể cũng không tốt như chúng ta thường nghĩ. Năm đó hoàng hậu nương nương là tú nữ có địa vị tiền cung, được hoàng thượng hết sức sủng ái, từ quý nhân phong làm hoàng hậu. Làm việc mưu tính sâu xa, vì muốn củng cố địa vị mà thủ đoạn độc ác, mấy năm trước, hoàng hậu gả nữ nhi mười bốn tuổi cho Man Di.”

Khuôn mặt Đường Chấn Đông lộ vẻ sợ hãi, “Không ai ngăn cản?” Mười bốn tuổi vẫn chỉ là hài tử, sao có thể nhẫn tâm gả đi chỗ nhỏ bé xa xôi đó.

“Gia đình hoàng gia, hôn nhân đại sự không thể tự ý quyết định.” Lâm Thanh chưa xốt nói, “Khi còn nhỏ thiếu gia ở trong cung với tư cách sống gửi nhà người. Năm đó lão gia bị phái đi đóng quân ở biên cương, xưa nay chẳng quan tâm thiếu gia, cho nên dù thiếu gia có địa vị cao quý thì cũng bị coi thường. Năm lão gia hồi phủ, thiếu gia hai tuổi nhưng không biết một chữ, tư vị trong đó chúng ta không thể hiểu được. Lần này hoàng hậu nương nương đến phủ, chỉ sợ không phải đơn thuần muốn gặp hắn.”

“Không ngờ mọi chuyện lại như vậy...” Về mặt Đường Chấn Đông ảm đạm, có chút hiểu tại sao Thượng Quan Cẩm không lựa chọn làm quan, ngoại trừ không thích những chuyện đấu đá, bản thân hắn cũng nản lòng thoái chí với cung đình.

Lâm Thanh chuyển đề tài câu chuyện, hỏi, “Người và thiếu gia đi Thụy Lệ có chọn được đá ngọc thô tốt không?” Giọng nói của Lâm Thanh đầy hưng phấn, “Nghe nói Thụy Lệ có việc cá cược đá, người mua được một khối đá có ngọc sẽ giàu to, ta sẽ cùng với người vào lúc đó!”

“Ta không chọn được, khả năng quan sát còn chưa tốt.” Đường Chấn Đông lắc đầu, nhớ đến ba nghìn lượng bạc có được vẫn dựa vào Thượng Quan Cẩm, không đáng để khoe khoang. Hơn nữa khi trở về hắn đã dùng toàn bộ số bạc mua một miếng ngọc bội. Nhớ đến miếng ngọc bội đó, hắn không khỏi thở dài, bởi lẽ trở về Thượng Quan Cẩm bận bịu không ngừng nghỉ, hắn chưa có cơ hội tặng cho Thượng Quan Cẩm.

Lâm Thanh thấy vẻ mặt mất mát của Đường Chấn Đông, cứ tưởng hắn thua cược nên trong lòng không thoải mái, an ủi nói, “Đừng ủ rũ, coi như mua vận may, lần này không được, lần sau thử lại.”

“Lần sau không biết là bao giờ.” Dứt lời, Đường Chấn Đông đứng dậy lấy vài hộp tặng phẩm đưa cho Lâm Thanh, “Đây là đặc sản ta mua ở Thụy Lệ, không phải đồ đáng giá, người mang về phòng, lúc đói thì ăn.”

“Cám ơn người.” Viên mắt Lâm Thanh nóng lên, kẻ có tiền ra khỏi nhà mua ngọc quý, người thường thích thực tế hơn, như vậy không đến nỗi đói bụng mà không có gì ăn.

Đường Chấn Đông cười cười, nói, “Người thích là được rồi.”

Lâm Thanh nheo mắt nhìn hắn, muốn đáp lại lễ vật của hắn, “Để tạ ơn ý tốt của người, ta mời người đi ăn một bữa thật no.”

“Đi đâu ăn?” Đường Chấn Đông nghi hoặc hỏi, nếu không có hắn, người đi cùng Thượng Quan Cẩm đến Thụy Lệ có lẽ là Lâm Thanh. Tuy nhiên, Lâm Thanh chưa từng vì việc chính mình cướp đi quyền lợi của hắn mà tức giận hay dùng thủ đoạn để trả thù mình.

Lâm Thanh xoay tròn mắt, cười dài nói, “Đêm nay nướng nướng ở trong phủ, trong nhà bếp có rất nhiều thức ăn, chúng ta đến bên kia là có thể ăn thức ăn ngon.”

Đường Chấn Đông hít vào một luồng khí lạnh, “Đó không phải là trộm sao...”

Lâm Thanh khí khái ngẩng đầu lên, có vẻ ra oai, “Sao lại là trộm, đồ ăn cho nướng nướng đều phải thử nghiệm xem có độc không, chúng ta chỉ là ném trước thời hạn thôi, loại nghĩa khí quên mình vì người chỗ nào có chứ.”

Đường Chấn Đông lắc đầu, “Tốt hơn là không nên...”

“Nói đùa với người thôi, ai ngờ người tưởng thật. Đêm nay trong phủ náo nhiệt như vậy, người đừng nên chết dí trong phòng. Chúng ta đi một chút rồi về, không lâu lắm đâu.” Lâm Thanh thanh minh rồi thúc dục hắn, “Nhanh thay y phục đi.”

Hết chương 25

26. Chương 26

Đường Chấn Đông bắt buộc dĩ phải thay xiêm y, theo Lâm Thanh xuyên qua cửa Tây Bắc, ra đình rồi qua ao, đi qua vườn hoa hương đăng, ven theo hồ nước hồi lâu mới đến được nơi cần đến. Không tào nhả thanh lịch như nơi ở của Thượng Quan Cẩm, núi đá đều có, nơi đây là một cung điện tráng lệ được chạm khắc bằng vàng và lát đá ngọc, rõ ràng là hai thế giới khác biệt. Hàng trăm ngọn đèn được treo suốt con đường làm nó sáng như ban ngày. Hành lang có thị vệ đứng gác, ánh mắt bọn họ lạnh lẽo, đáng người vạm vỡ, tư thế hung ác đứng sừng sững, bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm giết chết kẻ khả nghi, uy nghiêm canh giữ cung điện vàng.

Đường Chấn Đông căng thẳng nói, “Nơi này là...”

Lâm Thanh quay đầu lại nhìn hấn, “Nơi ở của lão gia.”

“Chúng ta trở về đi.” Đường Chấn Đông biến sắc, không ngờ nhà bếp lại chuyển đến bên này, nghĩ đến hoàng hậu nương nương đêm nay ở trong cung điện của Cửu gia, bọn họ tự ý đến, bị bắt thì nguy.

“Không sao đâu, chúng ta chỉ đến nhà bếp, không phải đến tiền thính nhìn trộm.” Lâm Thanh dỗ dành hấn, thông dong giống như vẫn làm chuyện này, lôi kéo hấn đi qua con đường nhỏ, xuyên qua một hành lang dài, lúc này mới đến nhà bếp rộng lớn.

Món ăn ngon đặt chật trên chiếc bàn dài trong nhà bếp, những người hầu có trật tự bưng bê đồ ăn tiến ra tiến vào. Quản gia nhìn thấy Lâm Thanh nhưng không hề ngăn cản, hiển nhiên hấn thường xuyên ra vào nơi này. Đường Chấn Đông nhớ lại tết đoàn ngộ Lâm Thanh đưa bánh ú đến, người trong nhà bếp có thể đều biết hấn, nên không cảm thấy khó hiểu, sau này mới biết được Lâm Thanh có địa vị đặc biệt trong phủ.

Lâm Thanh nói chuyện với quản gia một lúc, quản gia liền thưởng một bữa cơm cho hấn. Lâm Thanh bưng mấy chiếc đĩa đến thiên phòng. Trong đĩa có gà nướng, cá muối, thịt bò, thịt hươu, ngon lành lạ miệng. Hấn đưa cho Đường Chấn Đông một đôi đũa rồi nói, “Nhanh ăn đi, lần này vẫn thịnh soạn như trước kia, ta rất giỏi, đúng không?”

Đường Chấn Đông hoang mang nhìn Lâm Thanh, “Sao quản gia lại tốt với người như vậy?”

Lâm Thanh cười hì hì nói, “Ta nói với hấn, muốn ta đến tiền thính dọn dẹp bàn tiệc, trước tiên hấn phải để ta ăn no.”

Đường Chấn Đông bật cười nhìn hấn, “Hóa ra là có trao đổi.”

Lâm Thanh chỉ thức ăn ngon trên bàn, “Ăn no mới có sức làm việc.”

“Ăn ngon, lại được ké lợi ích của người, đợi lát nữa ta giúp người dọn dẹp.”

“Đã biết người sẽ làm vậy.” Lâm Thanh gấp một miếng thịt hươu lớn cho hấn.

Đường Chấn Đông ăn cơm tối không nhiều lắm, nên ăn thịt cá ngon miệng đến mồm hôi chảy nhẽ nhại, do lo lắng thịt hươu khô nóng ăn không tiêu, hấn uống một chén trà, quả nhiên trong người ấm áp, cảm thấy sức lực tràn trề. Ăn xong Đường Chấn Đông cùng Lâm Thanh đến tiền thính.

Đại sảnh rực rỡ, đèn đuốc sáng trưng. Bên ngoài là chiếc cổng vòm, bên trong là một gian phòng xa hoa tao nhã, rèm che buông xuống. Lúc này khách khứa rải rác, đã có người ở bên trong thu dọn bát đĩa. Trong đại sảnh có năm mươi chiếc bàn, sau khi ngồi chật người chắc chắn sẽ vô cùng náo nhiệt. Không giống như yến hội của gia đình bình thường thịt rượu hết sạch sành sanh, tiệc của nhà đại phú, rượu ngon vẫn còn thừa trên bàn, có lẽ khách khứa cũng không hiếm lạ rượu thịt ngon.

Đường Chấn Đông thu dọn bát đĩa, cảm thấy tiếc vì đồ ăn ngon bị lãng phí, sau khi thu dọn xong thì lau bàn khô ráo sạch sẽ, rồi chuyển sang bàn khác. Trong lúc vô tình hấn thấy Khương Quân bằng hữu cùng phòng, không khỏi mỉm cười, định bắt chuyện.

Tuy nhiên, Khương Quân lại quay đầu đi, lạnh lùng giống như không phát hiện Đường Chấn Đông vừa quay đầu nhìn hấn.

Thái độ vui vẻ không được chào đón, Đường Chấn Đông sững sốt một lúc rồi gục đầu xuống. Nghe nói Khương Quân tích lũy được chút bạc mua nhà ở bên ngoài, rất ít khi ở trong phủ. Đường Chấn Đông ở một mình một phòng, hiếm khi có cơ hội gặp mặt, không biết đã đắc tội gì với hấn.

Lý quản gia đến tiền thính tuần tra thì thấy Đường Chấn Đông đang thu dọn bát đĩa, sắc mặt đột ngột biến đổi, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chạy qua, đoạt lấy bát đĩa trong tay Đường Chấn Đông, giả vờ bình tĩnh mà hỏi, “Sao người lại tới!”

Đường Chấn Đông thấy Lý quản gia, có chút ngạc nhiên, nhớ đến chuyện ban ngày, cảm thấy không được tự nhiên. Hấn cúi đầu nói, “Ta đến thu dọn bát đĩa.”

“Công việc dơ như thế để người khác làm là được, người nhanh trở về đi.” Lý quản gia phô bày hảo tâm hiếm có.

Đường Chấn Đông chỉ coi những lời nói này của hắn là thái độ khách sáo, không thể đáp ứng yêu cầu của hắn, liền nói, “Ta làm xong rồi về.”

“Người muốn giúp thì làm việc nhẹ nhàng thôi.” Lý quản gia nhẹ giọng nói, giống như đang đối mặt với đại tài chủ nắm giữ mạch máu của bản thân mình, e sợ chỉ một chút đỉnh đoảng sẽ vô ý mạo phạm hắn, “Đi thu dọn đồ cổ là được, việc đơn giản dễ làm.”

“Cảm ơn ý tốt của người, ta ở đây là được.” Đường Chấn Đông không hề lay chuyển.

Lý quản gia khề khàng đến gần Đường Chấn Đông, quan sát hắn từ đầu xuống chân, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, cuối cùng, Lý quản gia cả gan nói với hắn, “Xin lỗi, trước đây ta có chỗ không đúng, mong người đừng để bụng.”

Đường Chấn Đông lau bàn, “Được.”

“Người không hận ta chứ?” Lý quản gia nói khe khẽ, sợ hắn nhân cơ hội trả thù.

Đường Chấn Đông giặt giẻ lau, “Không đâu.”

Lý quản gia chấp hai tay trước ngực, “Như vậy mong người đừng nói gì với thiếu gia về thái độ của ta đối với người, ta chỉ muốn theo thiếu gia làm việc, vì hắn dù có nơi vào nơi nước sôi lửa bỏng ta cũng không chối từ, cho nên ta van người, nghìn vạn lần đừng để thiếu gia trừng phạt ta!”

Đường Chấn Đông ngạc nhiên nhìn hắn, thoáng chốc hiểu thái độ vòng vo nghìn dặm của Lý quản gia. Hắn thở dài một hơi rồi nói, “Yên tâm đi, ta sẽ không nói. Người làm việc đúng bốn phận, sao thiếu gia lại khiển trách người.”

Lý quản gia mừng rỡ toét miệng, đột nhiên chán nản nói, “Như vậy chuyện sáng nay...”

“Hắn sẽ không trách người...” Đường Chấn Đông có chút xấu hổ, lông mi đen lách khê rung động, “Người đừng nói cho người khác chuyện đó.”

Lý quản gia ngắc đầu, tỏ thái độ như người có chí lập công danh, “Chuyện liên quan đến danh dự của thiếu gia, ta có chết cũng không nói.”

Đường Chấn Đông phì cười, không ngờ người trước nay luôn có tác phong lạnh lùng cứng rắn như Lý quản gia cũng lộ vẻ sinh động thú vị như vậy.

Lý quản gia chưa từng thấy Đường Chấn Đông cười, trong chốc lát kinh ngạc nhìn hắn. Thường ngày Lý quản gia thấy Đường Chấn Đông mang theo hơi thở của người chết, lạnh lẽo như địa ngục quanh co trong phủ, nên hắn cảm thấy Đường Chấn Đông là điềm phi thường xấu. Tuy nhiên khi Đường Chấn Đông cười lộ lên thì con mắt hắn sáng long lanh tựa như phát quang, hơn nữa vết sẹo trên mặt đã mờ đi rất nhiều, làm cho khuôn mặt hắn thêm phần anh tuấn. Đôi môi hắn có màu hồng nhạt, thái độ lại hiền lành, càng nhìn càng cảm thấy rung động lòng người...

Trái tim Lý quản gia khê rột một nhịp, không dám nhìn nữa, Đường Chấn Đông là người của thiếu gia, dám nhìn thẳng là suồng sã lão xược. Cho nên Lý quản gia giả vờ điềm tỉnh làm trong cổ họng rồi nói, “Ta còn có việc, không thể trò chuyện với người được nữa.”

“Người đi đi.” Đường Chấn Đông không ngăn cản. Vì thế, Lý quản gia vội xoay người rời đi.

Thu dọn bát đĩa xong, Đường Chấn Đông mang theo thùng gỗ rời khỏi tiền sảnh, ở chỗ rẽ thì bắt gặp Thượng Quan Cẩm. Ngay lập tức hắn hoảng hốt trốn vào trong bụi cây. Lúc hoàn hồn Đường Chấn Đông lại cảm thấy buồn cười, tại sao hắn phải trốn Thượng Quan Cẩm, nhưng mà hiện tại không thể đi lên nói chuyện với hắn được. Ngắc đầu nhìn lại, hắn thấy Thượng Quan Cẩm đi cùng một nữ tử trung niên. Nữ tử mặc áo gấm, giống hệt thần mặt trắng tỏa sáng vàng vạc trên trời. Khóe mắt và đuôi lông mày của nàng có dấu vết của năm tháng nhưng nàng có khí chất hào hoa phú quý, không giận mà uy. Thị vệ, cung nữ và thái giám đi theo phía sau nàng, thái độ đều rất cung kính, có lẽ nàng chính là hoàng hậu nương nương trong lời đồn.

Lúc này, nàng trù mển nhìn Thượng Quan Cẩm, nói, “Vừa nãy chúc mừng nhiều, chưa kịp nói chuyện với người một chút, gần đây có khỏe không?”

“Làm nương nương lo lắng, tất cả đều tốt.” Thượng Quan Cẩm chậm rãi nói.

Hoàng hậu cười yếu ớt, “Đã lâu không gặp, người trở thành một người anh tuấn như ngọc, khúc cầm tấu (biểu diễn) trong yến tiệc còn hay hơn phường nhạc trong cung, nếu không biết người tự mình làm ăn buôn bán, dù có phải trả giá thế nào, ta cũng phải mang người vào cung.”

Đường Chấn Đông không ngờ người tấu cầm là Thượng Quan Cẩm, nhớ đến lễ vật đặc biệt được chuẩn bị mà ban ngày đã nhắc tới, có lẽ là khúc cầm tặng hoàng hậu nương nương. Khúc cầm tuyệt thế ai nghe xong đều phải tán thưởng, càng tuyệt diệu hơn là tâm trạng khoan khoái dễ chịu. Bỗng chốc Đường Chấn Đông kính phục nhìn về phía Thượng Quan Cẩm, vì hắn nhận được khen ngợi mà cảm thấy vui vẻ.

Nét mặt Thượng Quan Cẩm vẫn hờ hững như thường ngày, “Đa tạ nương nương khen ngợi, nương nương thích là vinh hạnh của ta.”

Hoàng hậu than nhẹ một tiếng, nói, “Người phong lưu thanh nhã như vậy, sao trong yến hội không thấy bằng hữu của người, không có người yêu thích sao?”

“Làm nương nương hao tâm tổn trí rồi, ta đã có một bằng hữu tốt.” Giọng nói của Thượng Quan Cẩm lãnh đạm, không muốn đề cập việc tư của chính mình, đối với ai cũng có vẻ xa cách.

Hoàng hậu cười rạng rỡ, “Phụ thân người bằng tuổi người đã sớm lấy thê sinh tử (lấy vợ sinh con), ta thấy thượng thư công bộ trong triều đình rất có danh tiếng, nữ nhi của hắn năm nay mười sáu tuổi, thanh tú xinh đẹp, dịu dàng trí tuệ, người có thời gian hãy gặp nàng.”

Đáy lòng Đường Chấn Đông ngượng lạnh, cứ tưởng hoàng hậu chỉ ôn chuyện với Thượng Quan Cẩm, không ngờ nàng lại đưa ra yêu cầu như vậy, lại nghĩ mục đích đến đây của nàng, có thể là muốn giới thiệu đối tượng cho Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm sẽ đồng ý với yêu cầu của nàng sao? Đường Chấn Đông ngẩng đầu nhìn về phía Thượng Quan Cẩm.

Thượng Quan Cẩm đỡ hoàng hậu bước đến, Đường Chấn Đông vội vàng ngồi xổm xuống, lờ mờ nghe được Thượng Quan Cẩm nói với hoàng hậu cái gì đó, cố gắng nghe nhưng mơ hồ không rõ. Lần thứ hai hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy những cung nhân theo đuôi hầu hạ, ô dù mệnh môn mà bảo vệ quý nhân ở phía trước.

Đường Chấn Đông bất động nhìn về phía Thượng Quan Cẩm rời đi, khuôn mặt trắng bệch. Thượng Quan Cẩm xuất thân cao quý còn hắn chỉ là nam tử tầm thường, hai người khác nhau một trời một vực. Hắn không thêm để ý đến danh phận, chỉ quan tâm tình cảm thật tâm của hai người, nhưng hắn sợ khó có thể bên nhau trọn đời. Hắn không biết Thượng Quan Cẩm sẽ lựa chọn thế nào, cảm thấy mỗi lần hắn muốn quên đi khoảng cách giữa hai bên thì biến hóa bất thành linh xảy ra sẽ kéo hiện thực tàn nhẫn quay về.

Đêm ngày càng lạnh. Đường Chấn Đông đi về phía nhà bếp nhưng chẳng bao lâu sau đột nhiên trời đổ mưa to. Trong chớp mắt cả người hắn ướt đầm, cái lạnh làm hắn run cầm cập. Bất chợt có người tung chiếc dù màu tro che mưa cho hắn, Đường Chấn Đông nhìn về phía người mở dù, chỉ thấy người ấy nho nhã nói, “Chúng ta nói chuyện được không?”

Trong cuộc sống càng là người không muốn gặp thì càng dễ đụng độ, mà loại người này còn nguy hiểm hơn trong ý nghĩ. Cửu gia mũ áo chỉnh tề, cười mà như không cười nhìn hắn. Đã lâu không gặp, tính tình hắn có vẻ vững vàng thận trọng, Đường Chấn Đông không đoán được tâm tư hắn.

Trong hành lang, không hiểu sao Thượng Quan Cẩm cảm thấy lạnh run người, trái tim giống như bị dao đâm, hơi lạnh nhồi vào toàn bộ ***g ngực. Khuôn mặt của Thượng Quan Cẩm trở nên trắng bệch như tuyết, hắn vội dừng chân.

Hoàng hậu khó hiểu nhìn hắn, “Có chuyện gì vậy, sao sắc mặt lại xấu như vậy?”

Đáy mắt Thượng Quan Cẩm lạnh lẽo, toàn thân tỏa ra hơi lạnh, khiến người xung quanh khó thở, “Ta đột nhiên nhớ đến còn có việc chưa làm...”

“Trở về đi.” Hoàng hậu khoát tay, nhìn hắn quay đầu vội bước đi, không khỏi nói một câu, “Chuyện vừa rồi người cần nhắc một chút, hôn sự với thiên kim thượng thư rất có lợi, phụ thân người cũng đã đồng ý.”

Sống lưng Thượng Quan Cẩm cứng lại, hần quay đầu, nét mặt lạnh nhạt, thanh âm từ tính điềm tĩnh tự nhiên, “Hần không có quyền can thiệp chuyện của ta, nương nương nếu người muốn quan tâm đến ta, thì hãy tôn trọng lựa chọn của ta.”

Hoàng hậu nghe hần nói nhưng không tức giận, ý cười vẫn thường trực bên môi, “Vốn là muốn tốt cho người, không ngờ người không ham mê quyền thế, rất giống mẫu thân người, mà thôi, sau này không ép người nữa.”

Mưa bụi rả rích rơi vào trong ao, cá hồng bơi qua bơi lại, hoa sen bên trong tươi đẹp vươn cao, lá lướt yêu kiều, xa xa mặt hồ xao động tạo thành những vòng tròn nhỏ. Đường Chấn Đông đứng ở trong đình, cúi đầu, lặng im không nói.

“Gần vào mùa thu, trong phủ chỉ có chỗ này thanh nhã ít người.” Cửu gia ngồi bên cạnh bàn đá, tự mình rót rượu cho Đường Chấn Đông. Đây là rượu ngon đặc sản của Lạc Dương, mùi thơm ngào ngạt, rót vào trong chén sứ trắng thì giống như mật ong. Hần làm cử chỉ mời uống.

Đường Chấn Đông cảnh giác nhìn hần. Cửu gia không lay chuyển, thản nhiên uống một ngụm rượu, nhìn vết sẹo xấu xí trên mặt hần mà nói, “Mấy năm nay ta đều tìm người, không ngờ có ngày sẽ gặp người ở trong phủ.”

“Ta không muốn gặp người.” Đường Chấn Đông lạnh lùng nói. Vừa rồi gặp hần vốn định bâng quan mặc kệ, nhưng nhìn thái độ tưởng như khách khí kì thật lại cường ngạnh của hần, nên đành vào đình trú mưa, cho rằng mình chịu không nổi sẽ mất kiểm soát, không ngờ vẫn có thể nói năng tự nhiên lạnh nhạt. Có lẽ đó là quá khứ đã qua, hơn nữa hần đã nói chuyện thẳng thắn với Thượng Quan Cẩm, chuyện quá khứ nhàn nhạt như mây trôi gió thoảng, không thể ảnh hưởng đến tâm trạng hần.

“Ta biết người không muốn gặp ta, nghĩ lại nếu không có ta, người sẽ không nghèo túng như bây giờ.” Giọng nói của Cửu gia mềm mỏng, nhớ lại năm đó Đường Chấn Đông anh tuấn mê người, cho dù bị nhục nhã cũng như cây trúc cây tùng cao ngất, nhưng hiện tại, khi hần im lặng thì vẻ mặt lạnh lùng giống như chìm vào thế giới của riêng hần. Ánh mắt hần cũng không trừng to như quá khứ, lần đó rơi xuống vách núi mà sống lại, hần trong quá khứ cũng đã tan biến.

Cửu gia lẳng lặng nhìn kỹ Đường Chấn Đông, sau đó lấy ra một lệnh bài, nói, “Nếu người tiếp cận hần là vì bạc, lệnh bài này có thể lấy bạc ở ngân trang toàn quốc, dù người muốn bao nhiêu, bọn họ cũng sẽ cho người.”

Đường Chấn Đông mím môi, từ chối, “Ta không cần đồ của người.”

Cửu gia nhíu mày, lòng tự trọng của Đường Chấn Đông rất mạnh mẽ, nhìn con người đen láy của hần, khuôn mặt nho nhã của Cửu gia hiện lên chút ý cười, giống như hoa mơ trắng nở giữa mùa đông lạnh giá khắc nghiệt, “Vậy ta tặng hần cho người.”

Đường Chấn Đông nổi giận, “Hần có tên có họ, không phải là đồ vật.”

Ánh mắt Cửu gia sâu thẳm, gần như sững sờ nhìn Đường Chấn Đông, “Người cùng hần bên nhau, sẽ không có kết quả tốt, hần không thể cho người những gì người muốn.”

“Đó là chuyện của ta và hần.” Đường Chấn Đông bình thản nói, nếu như người khác nói với hần những lời này, hần nhất định sẽ bị dao động, khó mà chịu đựng được nhưng Cửu gia nói ra thì lại khác, giống như đang có ý định khiêu khích chia rẽ Thượng Quan Cẩm và hần.

Hạt mưa ào ào rót xuống mặt hồ. Hồ nước gợn sóng dữ dội, mưa rơi vào lá sen tạo ra ngọc lưu ly trong suốt, phản chiếu trong đôi đồng tử màu đen của Cửu gia, biến đổi trong nháy mắt, “Tại sao lại là hần?”

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn Cửu gia, không rõ ý tứ của hần...

Ánh sáng trong đáy mắt Cửu gia càng thâm thúy, “Nếu người ở bên ta, người có bằng lòng không? Lần này ta sẽ chăm sóc người, bồi thường những đau khổ người đã chịu đựng trong quá khứ.”

Giọng nói trầm ổn mang theo tiếng mưa rơi rền vang trong tai Đường Chấn Đông, rung động đến mức Đường Chấn Đông lùi về phía sau vài bước. Hần kinh hồn nhìn Cửu gia, rồi vội vàng quay đi như thể để che giấu hoảng sợ đè nén, “Ta không muốn dính dáng gì đến người nữa!”

“Người ghét ta?”

“Đúng vậy.” Quá khứ bị sỉ nhục, tra tấn, tùy ý chà đạp nhân phẩm của hắn, gặp phải Cửu gia tựa như trần trụi đứng trong bão táp. Đường Chấn Đông đã thấy bộ mặt xấu xa dơ bẩn nhất của Cửu gia, thời gian ở cạnh hắn là địa ngục trần gian.

“Được, không ép người.” Cửu gia cười cười, giống như những lời này chỉ là vui đùa nói cho xong.

Đường Chấn Đông không thể đoán được ý nghĩa thật sự của lời nói này, dù sao Cửu gia vừa mới đưa ra yêu cầu như vậy. Đường Chấn Đông bức thiết muốn xác nhận câu trả lời thuyết phục, nên nửa tin nửa ngờ nhìn hắn, “Thật không?”

Cửu gia thờ ơ liếc nhìn Đường Chấn Đông một cái, ánh mắt thâm trầm giống như một hang động sâu thẳm trong bóng tối, lạnh lẽo tới mức Đường Chấn Đông sợ hãi lùi về phía sau. Cửu gia khẽ cười, nói, “Nói được là làm được, ta sẽ không tìm người nữa.”

Tiếng sấm ầm ầm đình tai nhức óc, giọng nói của Cửu gia rất nhẹ, nhưng từng chữ từng lời rõ ràng chui vào màng tai. Đường Chấn Đông cảm thấy khó tin, nhìn qua thì thấy ánh mắt lạnh nhạt của Cửu gia, bỗng chốc hiểu ra nguyên nhân. Hắn không còn giống như trong quá khứ, khuôn mặt bây giờ xấu xí, chắc chắn Cửu gia đã không còn thích thú, càng không có sự cố chấp đối với hắn, ngẫm lại cũng không có gì đáng trách, Cửu gia sao có thể giữ lại người xấu xí bên cạnh, cho dù giữ lại cũng chỉ là thương cảm mà thôi.

Đường Chấn Đông rời khỏi đình, toàn thân ung dung thoải mái chưa từng có. Con ác mộng nhiều năm cuối cùng cũng tan biến, mặc dù hắn vẫn cảm thấy chút bất an, nhưng hắn tin Cửu gia là người nói được làm được, hắn là sẽ không tìm hắn.

27. Chương 27

Bầu trời giống như xuất hiện một lỗ thủng to lớn trút nước xuống mặt đất, tựa như một đội quân hùng dũng, không ai có thể chống đỡ, uy lực vô hạn. Trong phủ Tĩnh An có rất nhiều vũng nước nho nhỏ, mỹ cảnh được bố trí để nghênh đón hoàng hậu nương nương bị gió thổi bữa bộn.

Đền phượng đẹp đẽ rơi rớt khắp nơi, những loại hoa trang trí trên cây ử rữ thấm nước, gió thổi làm chúng rụng là tả nện vào người không may đi ngang qua. Trên mặt đất đều là tơ lụa, chỉ màu, lá cây, dính nước mưa ảm thấp nhìn rất xấu xí, khiến toàn bộ phủ Tĩnh An biến thành chiến trường sau trận chiến đầy máu tanh.

Trời mưa như trút nước, không thể cử người quét dọn sạch sẽ, Lý quản gia nôn nóng đến độ đỏ mặt tía tai, quát tháo bọn hạ nhân thu dọn đồ cổ và đèn trong hành lang, lại thấy bụi bặm chồng chất bên ngoài, phân phó tập dịch mở dù đi quét. Lòng người không hề tình nguyện nhưng vẫn phải nghe lệnh, bọn họ vừa tàn bạo quét dọn, vừa nguyên rửa Lý quản gia nhanh chóng rút đi. Thời tiết như thế này đáng lẽ đợi tạnh mưa rồi dọn dẹp, nhưng bọn họ sợ tổng quản mắng, vô lý tăng thêm lượng công việc cho bọn họ.

Đường Chấn Đông cuống cuống bước đi mang thùng gỗ trở về nhà bếp, lại mở dù quay về chỗ ở của mình trong hậu viện. Đi qua con đường hẹp quanh co, xung quanh đều là cây cối, gió thổi qua làm lá cây xào xạc rung động, mưa giàn giữa, hơi nước bốc lên. Những hạt mưa nặng trĩu đập vào trên tán dù giống như vô số dây pháo đang nổ. Giày vải bị ướt nhẹ, trên cổ có cảm giác mát lạnh khiến Đường Chấn Đông run rẩy, trong cơn mưa mù mịt đường như chỉ có mình hắn bước đi.

Qua rừng cây trước mặt là về đến hậu viện, Đường Chấn Đông do dự một chút, đi về phía lầu các của Thượng Quan Cẩm, dù trong lòng hắn đang hỗn loạn, nhưng chỉ cần nhìn thấy Thượng Quan Cẩm, hắn sẽ bình tĩnh trở lại. Đến lầu các của Thượng Quan Cẩm rồi, không hiểu sao trong lòng hắn căng thẳng, thậm chí còn nghĩ xem nên chào hỏi Thượng Quan Cẩm thế nào. Không ngờ sau khi gõ cửa, hồi lâu không ai lên tiếng, Thượng Quan Cẩm không ở trong phòng, trong chớp mắt Đường Chấn Đông cảm thấy vô cùng mất mát.

Nếu như hần là hoàng đế trên trời, có thể nhìn bao quát được toàn bộ phủ Tĩnh An, hần sẽ thấy được một hình ảnh rất thú vị. Thượng Quan Cẩm đi dọc theo hành lang, xuyên qua rừng cây tươi tốt. Hần không mang dù, lặng yên đi trong màn đêm mưa gió, đi đến chỗ ở của Đường Chấn Đông trong hậu viện, bước đến cửa phòng ngủ của Đường Chấn Đông, phát hiện không có người, trong phòng vắng vẻ, ngay cả Khương Quân cũng không trở về. Bất chợt Thượng Quan Cẩm càng bất an lo lắng, đi tìm Đường Chấn Đông khắp nơi.

Mưa chậm rãi ngớt dần, chờ hồi lâu không thấy Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông sợ đêm nay hần không trở lại. Nương nường trở về trong đêm mưa, có thể nàng muốn hần tự mình hộ tống đến cửa cung. Đường Chấn Đông lại nghĩ đến tâm tư của nương nường, khó đảm bảo nàng sẽ không cố ý giữ hần lại, sắp đặt cho hần gặp thiên kim nhà thượng thư. Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Chấn Đông nghìn loại tư vị. Biết có chờ cũng không gặp được hần, Đường Chấn Đông liền mở dù rời khỏi lầu các của Thượng Quan Cẩm.

Trở lại phòng ngủ của mình, Đường Chấn Đông thay quần áo nằm trên giường. Ván giường cứng rắn, đệm chăn mỏng manh lạnh lẽo khiến hần không khỏi nhớ đến phòng ngủ của Thượng Quan Cẩm. Giường của Thượng Quan Cẩm mềm mại êm ái, đệm chăn có mùi thơm của ánh mặt trời, đắp lên người rất thoải mái. Đường Chấn Đông dùng sức xua đi ý nghĩ lung tung trong đầu, giường hần quả thật vừa lạnh vừa cứng nhưng tốt xấu gì cũng là của hần, an toàn hơn chỗ khác. Suy nghĩ vẩn vơ một lúc, nhắm mắt lại, hần vững vàng quấn chặt chăn vào người.

Trời tối đen như mực. Đường Chấn Đông ủ ấm trong ổ chăn hồi lâu, trên người cuối cùng cũng trở nên ấm áp. Trong朦胧 lung hần nghe được bên ngoài gió lại nổi lên, mưa rơi lộp bộp trên mái nhà. Một lúc lâu sau hần nghe thấy tiếng gõ mõ, lạnh lạnh báo hiệu canh hai. Mưa càng ngày càng to, âm thanh hỗn tạp chói tai làm hần ngủ không yên ổn. Sau đó có tiếng đập cửa vang lên, cứ tưởng mình đang nằm mơ, nghe thấy tiếng đập cửa phát ra càng rõ ràng, hần chợt tỉnh dậy, khoác thêm áo đi mở cửa.

Thấy nam nhân đứng ở cửa thì cả người hần ngơ ngác, trong đầu giống như có vô số con ong mật ong ong bay hỗn loạn, tựa như hần đang ở trong một giấc mộng, “Người, người sao lại đến?”

“Đã nói sẽ đến gặp người, mặc kệ muộn thế nào cũng đến.” Giọng nói của Thượng Quan Cẩm giống như từ nơi xa xôi bay tới, trên người hần còn mặt áo gấm thêu mây xanh, mấy sợi tóc mất trật tự rũ xuống trán, vuốt ve vầng trán trơn mượt như đá cẩm thạch. Trong bóng đêm không thấy biểu cảm trên mặt hần, Đường Chấn Đông chỉ cảm thấy ánh mắt sáng quắc đang nhìn mình, mà phía sau hần hình như còn có thuộc hạ nhưng đã biến mất không thấy bóng dáng.

Đường Chấn Đông đoán hần mới từ bên ngoài trở về, vội vàng kéo hần vào phòng. Ngón tay vừa đụng tới cánh tay Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông hoảng sợ, phát hiện y phục của hần ướt đầm, vội hỏi, “Người đã đi đâu, sao y phục đều ướt hết thế này?”

Thượng Quan Cẩm không đáp mà hỏi ngược lại, khuôn mặt dường như chìm trong bóng tối, “Người đã ra ngoài sao?”

Đường Chấn Đông không giấu diếm nói, “Ta đi tìm người.”

“Thật sao?” Thượng Quan Cẩm kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hần giống như không ngờ Đường Chấn Đông sẽ chủ động tìm mình.

Đường Chấn Đông gật đầu nói, “Đúng vậy.” Đi tìm Thượng Quan Cẩm là hành vi vô thức, sau khi lấy lại *** thần thì đã đứng chờ trước lầu các của hần, bởi vì không đợi được hần, còn tưởng hần theo nương nường vào cung rồi.

Thượng Quan Cẩm nhẹ nhàng nở nụ cười, con ngươi màu đá vôi chai tràn ngập dịu dàng, còn có một chút vui mừng khó có thể phát hiện. Gió thổi qua cửa sổ, từng cơn lạnh xâm nhập vào trong cơ thể Thượng Quan Cẩm, hần chợt che miệng, cúi đầu ho khan.

“Là do lạnh sao? Người ở bên ngoài lâu không, không mang dù sao?” Đường Chấn Đông vội vã đóng cửa sổ rồi quay về bên cạnh Thượng Quan Cẩm.

Thượng Quan Cẩm muốn nói nhưng chợt vật ho không ngừng nghỉ. Hai gò má hần ửng hồng khác thường,

trái tim bị đè ép đến mức muốn nổ tung, cơn ho làm hắt đầu đốn, không thể thở, cơ thể mạnh mẽ co giật, mồ hôi rất nhanh thấm ướt ngón tay hắt, y phục của hắt vốn ẩm ướt, cả người hắt giống như bị một tảng đá chèn ép, trái tim giống như bị bàn tay lạnh lẽo bóp nghẹt, dù cố gắng thế nào cũng không thể hô hấp.

Trong hoảng hốt, lưng hắt được vỗ nhẹ nhàng, khe khẽ như sợ làm tổn thương hắt, sau đó hắt nghe thấy tiếng nói lo sợ của Đường Chấn Đông, “Chuyện như vậy... Ta lập tức tìm đại phu...”

Thượng Quan Cẩm nắm tay hắt, phát hiện hắt còn run rẩy kịch liệt hơn cả mình, rõ ràng bị cơn ho của Thượng Quan Cẩm hù dọa. Vì thế Thượng Quan Cẩm dùng sức ngăn chặn đau đốn trong ***g ngực, cố gắng nói, “Trên người ta có được, người lấy ra cho ta.”

Đường Chấn Đông lục lọi trên người hắt, móc ra một bình sứ màu trắng, lo lắng hỏi, “Là cái này sao?” Thấy hắt gật đầu, Đường Chấn Đông vội đổ ra được hoàn (viên thuốc) màu đỏ, sau khi nhìn hắt uống xong liền hỏi, “Đỡ hơn chưa, ta đi tìm đại phu đến, được không?”

Thượng Quan Cẩm ho khan nhưng không quên trấn an hắt, “Không sao, một lát là ổn thôi.”

“Trước đây cũng như thế sao?” Đường Chấn Đông nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Cẩm, vẻ mặt lo lắng bất an như là sợ hắt uống xong được sẽ không tốt lên.

Thượng Quan Cẩm chậm rãi ngừng ho khan, mở miệng nói, giọng hắt khàn khàn rất khó nghe, “Mẫu thân ta sinh non, mới sinh ra ta đã bị viêm phổi, sau tạo thành bệnh căn, từ nhỏ đã uống rất nhiều được, mấy năm nay bệnh tình đã được khống chế.”

Trái tim Đường Chấn Đông bị bóp nghẹt, giống như vừa dẫm lên khoảng không, “Người chưa từng nói cho ta biết...”

Thượng Quan Cẩm dịu dàng nói, “Không phải là chuyện quan trọng, không phải sao?”

Viên mắt Đường Chấn Đông đỏ lên, “Sao lại không quan trọng, thân thể người như vậy còn nhiễm nước mưa, có biết là có thể chết hay không.” Hình dạng vừa rồi của Thượng Quan Cẩm giống như một chút trì hoãn thì hắt sẽ tắc thở.

“Ta sẽ không chết.” Thượng Quan Cẩm vững vàng siết chặt tay Đường Chấn Đông.

“Sau này đừng như vậy nữa.” Đường Chấn Đông đã từng thấy hài tử sinh non, có hài tử mới sinh đã bị thương phong (uốn ván), không quá tám ngày thì chết. Thượng Quan Cẩm may mắn sống sót, từ nhỏ chắc đã uống rất nhiều loại được đắng nghét, hiện tại còn không biết quý trọng thân thể như thế. Nhìn sắc mặt đỏ ửng của hắt, Đường Chấn Đông vội tìm y phục sạch sẽ rồi giục hắt đi thay đồ. Không biết Thượng Quan Cẩm ở bên ngoài bao lâu, thân thể lạnh như một tảng băng, trong lòng Đường Chấn Đông khổ sở, ngẩng đầu hỏi, “Người đã chạy đi đâu?”

Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn hắt, “Ta tới tìm người, lúc đó có thể người đang đợi ở lâu các, chúng ta bỏ lỡ...” Đột nhiên hắt muốn nói lại thôi, chỉ nói, “Cũng may ta lại qua đây một chuyến...”

Đường Chấn Đông vươn tay ôm lấy Thượng Quan Cẩm, nói, “Người là đồ ngọc à? Chẳng lẽ ta sẽ chạy mất hay sao?”

Thượng Quan Cẩm cũng ôm Đường Chấn Đông, dùng sức ôm hắt vào trong lòng mình, “Không thấy được người ta luôn luôn bất an, huống hồ ta đã nói sẽ tới tìm người, sao lại có khả năng không giữ lời.”

Ánh mắt Đường Chấn Đông nóng lên, chợt nhớ đến đề nghị của hoàng hậu, toàn bộ trái tim giống như bị ngập trong nước đá, lạnh đến mức hắt không thở nổi, “Ta là nam nhân, người đối xử với ta như vậy, sau này muốn thành thân cùng cô nương...”

Thượng Quan Cẩm cắt ngang lời hắt, “Ta sẽ không thành thân.”

“Người có khả năng tự mình làm chủ hôn sự?” Đường Chấn Đông ngạc nhiên hỏi.

Thượng Quan Cẩm nói, “Thứ nhất, ta không phải là người trong triều đình. Thứ hai, triều đình cần ta âm thầm giúp đỡ tài lực, sẽ không uống công ép buộc ta làm chuyện ta không muốn.”

Đường Chấn Đông không ngờ còn có loại quan hệ này, vẻ mặt vẫn bất an như trước, “Không phải tạo quan hệ với người trong triều đình là tốt sao? Sau này hành sự cũng thuận lợi.” Triều thần luôn muốn hôn nhân môn đăng hộ đối, có thể củng cố mở rộng thế lực cả hai bên.

Thượng Quan Cẩm ôm chặt lấy hân, nói, “Ta có người rồi, sẽ không lấy bất kì ai.”

Đường Chấn Đông yên tĩnh tựa vào trong lòng Thượng Quan Cẩm, muôn nghìn ý nghĩ kích động trong đầu. Những bất an và lo lắng lúc trước chợt tan thành mây khói chỉ còn lại ngọt ngào ấm áp đầy tràn.

Hai người ở trong phòng ôm nhau, hơi ấm đôi bên truyền vào nhau khiến cho bọn họ an tâm. Đường Chấn Đông hỏi nhỏ Thượng Quan Cẩm, “Thọ yến đêm nay như thế nào? Người đã ăn tối chưa, có cần ta nấu chút thức ăn cho người không?”

“Yến hội kết thúc thuận lợi.” Ánh mắt Thượng Quan Cẩm óng ánh nhìn Đường Chấn Đông, giọng nói ấm áp tựa như gió mát tháng ba, “Sao người biết ta chưa ăn gì?”

Đường Chấn Đông kéo hân ngồi cạnh bàn, rót một chén trà cho hân, “Trong yến hội người phải tiếp đãi khách khứa chu toàn, còn phải hầu hạ nường nường vui vẻ, hơn nữa cũng phải bớt thời gian trả lời nường, không thể chỉ lo ăn được.”

“Người nói không sai.” Thượng Quan Cẩm nhàn nhạt nói, “Những yến hội như thế này chẳng thú vị chút nào, nếu có thể trốn được, ở trong phòng ăn uống cho xong.” Yến hội xa hoa sang trọng, tiếp đãi người khác chu đáo còn mệt mỏi hơn bình thường.

Đường Chấn Đông thấp đèn dầu lên, trong phòng có ánh sáng. Thấy trong tia sáng ảm đạm, sắc mặt Thượng Quan Cẩm tái nhợt dị thường, Đường Chấn Đông không khỏi nói, “Nơi này của ta có cháo, lúc đi Thụy Lệ mua đặc sản về, người muốn ăn không?”

Thượng Quan Cẩm nhú mày, “Quá phiền phức.”

“Sao lại thế được.” Đường Chấn Đông ngại ngừng cười.

“Nơi này có nhà bếp không?” Thượng Quan Cẩm nhìn quanh một vòng.

Đường Chấn Đông có chút ngượng ngùng, nói, “Hậu viện có một gian bếp nhỏ, ta sang bên kia nấu, người ở đây chờ một lát.”

“Được.” Thượng Quan Cẩm khẽ mỉm cười nhưng không hiện rõ ra trên khuôn mặt băng tuyết. Hân liếc mắt nhìn chiếc giường khác trong phòng, hỏi, “Bằng hữu cùng phòng người không có ở đây sao?”

“Hắn dọn ra ngoài ở rồi.” Đường Chấn Đông hỏi, “Người không biết sao?”

Thượng Quan Cẩm uống một ngụm trà nóng, ngẩng đầu nhìn hân, “Sao ta lại biết được.” Sau đó Thượng Quan Cẩm hừ một tiếng, “Dọn ra ngoài cũng tốt, sau này người ở một mình.”

Đường Chấn Đông vốn cứ tưởng là Thượng Quan Cẩm có ý sắp đặt, nhìn thái độ không biết chuyện Khương Quân chuyển ra ngoài, xác định không phải là do Thượng Quan Cẩm can thiệp, Đường Chấn Đông thở dài một hơi, vội vàng cầm nguyên liệu trong tay đến nhà bếp nấu ăn. Sau thời gian uống xong một chén trà nhỏ, hân bưng một bát cháo nóng hồi trở lại phòng. Cháo gạo trắng tươi mát, có thịt bò thơm lừng, đổ thêm nước sốt và rắc ít rau thơm, mùi thơm đặc biệt, Đường Chấn Đông đặt cháo trên bàn ăn tối.

Thượng Quan Cẩm trước nay vô cùng kén chọn thức ăn nhưng bát cháo này nấu rất ngon miệng, ăn ngon lành đến đổ mồ hôi. Thấy Đường Chấn Đông nhìn hân mong chờ, nghĩ rằng Đường Chấn Đông cũng đói bụng, rộng lượng đem bát cháo đẩy cho hân, “Này, người cũng ăn đi.”

Đường Chấn Đông lắc đầu, “Ta không đói, người ăn đi.”

“Thế sao người nhìn chăm chăm vào bát cháo suốt vậy?” Thượng Quan Cẩm cảm thấy Đường Chấn Đông như vậy cực giống một tiểu tước phụ (người vợ nhỏ) bị ủy khuất.

Nét mặt Đường Chấn Đông nghiêm túc, “Ta sợ người ăn không vào.”

Thượng Quan Cẩm gõ đầu hân một chút, “Ta không kén chọn như vậy đâu.”

Đường Chấn Đông nhìn bầu trời bên ngoài, mưa rả rích không ngừng, lại thấy nét mặt thật vất vả mới có huyết sắc của Thượng Quan Cẩm, sợ hắn gặp lạnh sẽ ốm, nên hỏi hắn, “Đêm nay người muốn ở lại không?”

Thượng Quan Cẩm nói chắc như đinh đóng cột, “Đương nhiên!”

“Vậy người chờ.” Đường Chấn Đông xoay người đi thu dọn giường chiếu. Biết gian phòng đơn sơ không so được với phòng ngủ của Thượng Quan Cẩm, nhưng Đường Chấn Đông vẫn cố gắng để hắn ngủ thật thoải mái. Đường Chấn Đông tìm một chiếc chăn bông thơm tho sạch sẽ trải lên giường mình rồi ôm chăn mình sang giường Khương Quân.

Thượng Quan Cẩm nhin không được mà hỏi, “Sao lại ôm chăn đi?”

Đường Chấn Đông nói, “Ta ngủ ở giường của hắn, người ngủ ở giường của ta.”

Thượng Quan Cẩm cảm thấy hắn vẽ vời thêm chuyện, “Đừng phiền phức, chúng ta ngủ cùng nhau.”

“Giường chật lại nhỏ, hai người ngủ chen chúc.” Đường Chấn Đông chỉ vào giường mình. Hắn bình thường ngủ một mình còn cảm thấy nhỏ, hai người ngủ, thoáng cái càng chật hẹp. Tuy nhiên Thượng Quan Cẩm phớt lờ mà nói, “Không sao.”

Đường Chấn Đông thở dài, đem gối đầu của Khương Quân sang, không ngờ Thượng Quan Cẩm cũng ngăn cản, “Gối đầu cũng dùng của người.”

“Tại sao?”

“Đồ người khác dùng qua, không sạch sẽ.”

“...”

Hai nam nhân trưởng thành nằm trên một chiếc giường nên vô cùng chật chội. Đường Chấn Đông nằm nghiêng người, cả người gần như dán vào người Thượng Quan Cẩm. Hơi thở ấm áp phả vào mặt, hắn vội vã rút về phía sau cho đến khi lưng chạm vào bức tường lạnh lẽo.

Ánh mắt Thượng Quan Cẩm mỉm cười, “Cách xa như vậy làm gì?”

“Người không cảm thấy rất chật sao?” Đường Chấn Đông bắt đầu dĩ nhiên, cảm giác Thượng Quan Cẩm lại dón vào người mình mà hắn thì không thể thụt lùi thêm nữa.

Thượng Quan Cẩm vươn tay ôm hắn vào lòng, “Như vậy rất ấm áp.”

Đường Chấn Đông lo lắng hỏi, “Người tốt hơn chưa?”

“Ôm như vậy tốt hơn nhiều.” Thượng Quan Cẩm dịu dàng cười, siết chặt lấy hắn.

Đường Chấn Đông bị ép ở trong ngực Thượng Quan Cẩm. Làn da trắng nõn của Thượng Quan Cẩm lạnh lẽo giống như nước mưa ngoài cửa sổ, Đường Chấn Đông không lộn xộn nữa, giây lát sau, hắn đem một phần chăn đắp lên người Thượng Quan Cẩm, nói, “Giường nhỏ, cũng lộn xộn.”

Thượng Quan Cẩm nhíu mày, “Hôm nay tâm trạng không tệ?” Những lần trước Đường Chấn Đông thường giây dựa cả buổi mới bằng lòng yên tĩnh mặc hắn ôm.

“Bởi vì người ở đây.” Trong giọng nói của Đường Chấn Đông có chút vui vẻ.

“Vậy phải thưởng cho ta.” Thượng Quan Cẩm gạt sợi tóc trên mặt Đường Chấn Đông sang một bên, “Hiện tại ta rất lạnh, cần nhiệt độ ấm áp.”

“Người khó chịu sao?” Đường Chấn Đông lo lắng hỏi, vươn tay sờ trán hắn.

Thượng Quan Cẩm xoay người đặt Đường Chấn Đông ở dưới thân, “Ta muốn hôn người.”

28. Chương 28

Đường Chấn Đông kinh ngạc trừng to mắt, trước mặt đột nhiên tối sầm lại, hần bị hôn. Môi của Thượng Quan Cẩm mang theo vị ngọt lành lạnh của nước, đầu lưỡi mềm dẻo linh hoạt trượt vào, cuồng nhiệt khuấy đảo trong miệng hần, say mê cuốn lấy lưỡi hần, tùy ý liếm mát, mạnh mẽ đến mức môi lưỡi của Đường Chấn Đông bắt đầu tê dại.

Thượng Quan Cẩm khẽ rời môi đi, để cho hần có cơ hội hít thở, sau đó tiếp tục hôn môi hần. Môi hai người dán vào nhau vô cùng thân mật, đầu lưỡi hồng ửng ướt trượt giữa hai cánh môi. Đường Chấn Đông không kịp nuốt nước bọt, chất dịch lỏng tràn ra ngoài khoe môi hần, đầu lưỡi đỏ hồng của hần bị liếm, Thượng Quan Cẩm lần nữa ngậm đôi môi khiêu gợi của Đường Chấn Đông.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Đường Chấn Đông, Thượng Quan Cẩm chỉ muốn ôm chặt hần, hôn hần, ôm hần, để xác nhận hần đang trong vòng tay của mình, tại sao mình lại lo lắng cho hần đến thế... hận không thể làm hần hòa tan vào cơ thể mình, như vậy Thượng Quan Cẩm sẽ không còn lo lắng và bất an, ai cũng không thể dễ dàng cướp Đường Chấn Đông từ hần!

Nụ hôn sâu và dài làm hơi thở của cả hai bên trở nên gấp gáp và nóng bỏng, tựa như ngọn lửa bùng cháy, Đường Chấn Đông bị hôn cho toàn thân nhũn ra, ham muốn khiến cơ thể nóng rực. Bàn tay của Thượng Quan Cẩm chạm vào đầu, da thịt hần đều cháy lên. Khi ***g ngực trần tiếp xúc với không khí lạnh lẽo và cặp mắt rực lửa của Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông thở hổn hển túm lấy Thượng Quan Cẩm, “Ừm... Không phải chỉ hôn thôi sao...”

“Hôn xong, đương nhiên phải tiếp tục.” Thượng Quan Cẩm dùng tay ép tay của Thượng Quan Cẩm lên đỉnh đầu, sau đó kéo đai lưng của hần xuống, xiêm y dần dần lộn xộn, chỉ trong chốc lát y phục rơi lả tả trên mặt đất.

Đường Chấn Đông nghe thấy tiếng thở nặng nề của Thượng Quan Cẩm, cảm giác được cơ thể đang đè lên hần tỏa ra hơi ấm mãnh liệt, chỗ cổ bị chiếc lưỡi ẩm ướt và nóng ẩm liếm qua run lên, từ xương quai xanh của hần trượt xuống ngực. Đường Chấn Đông mất tự nhiên mà giãy dụa, bàn tay còn lại của hần bị đôi tay trắng nõn bó buộc, không tốn nhiều sức áp lên đỉnh đầu, ngay sau đó đôi môi ướt át ngậm lấy đầu nhũ của hần.

Những sợi lông trên cơ thể Đường Chấn Đông dựng đứng cả lên, “Ừm... Không được...”

Thượng Quan Cẩm cắn điểm nổi lên trước ngực hần tựa như phải cắn dứt mới được, phát hiện cơ thể Đường Chấn Đông run rẩy, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đầu nhũ ửng đỏ nhô ra, tỉ mỉ phác họa hình dạng của nó, bờ môi khiêu khích. Đôi bàn tay ngọc cổ sức vuốt ve những đường cong trơn nhẵn trên cơ thể dẻo dai, môi lưỡi rời khỏi đầu nhũ bị gặm cắn đến đỏ sạm và ẩm ướt, lướt thẳng từ ngực xuống bụng...

Cảm giác đau đớn và ngứa ngáy làm cơ thể Đường Chấn Đông muốn nổ tung, lại một lần sóng khác đánh vào cơ quan cảm giác của Đường Chấn Đông, hần hơi chóng mặt nhắm mắt lại, trong sự sợ hãi càng thêm dữ dội mà thở dốc gấp gáp, sau đó dường như muốn Đường Chấn Đông cảm nhận được dục vọng mãnh liệt của Thượng Quan Cẩm, khí quan tràn ngập sự xâm lược của hần chặt chẽ ép vào bắp đùi Đường Chấn Đông, ma sát đầy lôi cuốn. Đường Chấn Đông cảm thấy thẹn thùng mà rụt chân lại, “Ừ... Không...”

“Không phải là người cũng có cảm giác sao.” Âm thanh nhuộm đầy *** khàn khàn vang lên trên đỉnh đầu Đường Chấn Đông, ngay sau đó, bàn tay to lớn mạnh mẽ cầm lấy đầu gối hần, khiêu gợi đẩy sang một bên, đùi phải của hần cũng đổ xuống. Bộ phận bí ẩn nhất của cơ thể không hề che dấp phơi bày trong không khí, phân thân dựng đứng giữa hai chân, da thịt trong bắp đùi bởi vì đột nhiên bị kéo mà căng lên, lồi vào phía sau cũng co lại chặt chẽ, run rẩy mơ hồ...

Thượng Quan Cẩm hơi nheo mắt lại, đôi đồng tử thâm thúy lóe ra sự nguy hiểm. Đường Chấn Đông lạnh người muốn vùng vẫy đứng lên, bị Thượng Quan Cẩm cường chế ngăn chặn, đôi bàn tay nóng rực bắt ngờ nắm lấy dục vọng giữa hai chân hần.

“A...” Hơi thở của Đường Chấn Đông thoáng chốc rối loạn, vòm ngực phập phồng kịch liệt.

“Ừm lộn xộn, ta sẽ khiến người thoải mái.” Thượng Quan Cẩm liếm mồ hôi trên khuôn mặt Đường Chấn Đông, vuốt ve âu yếm đầy kỹ xảo, khí quan mẫn cảm của Đường Chấn Đông ào ạt chảy ra chất lỏng dính

dấp, ngón tay thô ráp của Thượng Quan Cẩm bắt đầu *** đang chơi đùa đầu đỉnh yếu đuối.

“A... Dừng tay... A...” Khiêu khích quá mức trắng trợn làm Đường Chấn Đông gian nan giãy dụa, muốn thoát khỏi tình trạng vô cùng xấu hổ này, nhưng hắn vẫn bị Thượng Quan Cẩm cứng rắn ngăn chặn chân tay, buộc phải tiếp nhận hành động kích thích *** ở trên người mình.

Thượng Quan Cẩm nhìn chòng chọc vào Đường Chấn Đông bị chết chìm trong ***, phân thân dưới thân sưng đến phát đau, hận không thể lập tức xỏ xuyên qua hắn. Lúc này hắn vô cùng quẫn rữ, dục vọng của hắn được âu yếm càng trở nên cương cứng, thân thể *** mỹ giãy dụa theo động tác của Thượng Quan Cẩm, miệng hắn thỉnh thoảng phát ra những tiếng rên rỉ đầy gọi cảm. Phát hiện hắn gần đạt đến đỉnh, Thượng Quan Cẩm vội vàng vuốt ve cái mông rắn chắc và đầy đặn của hắn, trong khi hắn bị khoái lạc phía trước làm cho mất ý thức thì Thượng Quan Cẩm không hề báo động đắm vào lỗ nhỏ chật sít.

“A!” Đường Chấn Đông khó chịu một tiếng, cảm giác có vật lạ xâm nhập vào cơ thể thật sự quái dị.

Thượng Quan Cẩm lo làm hắn bị thương, ngón tay mới đi vào chỉ chậm rãi co rút, cảm giác được vách ruột phía trong khấn trương co vào, đôi môi đỏ mọng của Thượng Quan Cẩm trượt theo bắp đùi của Đường Chấn Đông để ở trước lối vào.

“Người...” Đường Chấn Đông hiểu ý muốn của Thượng Quan Cẩm, tóc gáy chợt dựng thẳng, muốn chống khuỷu tay lên ngăn cản cử động của hắn.

Thượng Quan Cẩm nhắc lưng Đường Chấn Đông lên, quay cả người hắn nằm sấp xuống giường, ngay sau đó đầu lưỡi ẩm ướt liếm lên bộ phận vô cùng xấu hổ. Cảm giác vừa nóng lại vừa ngứa khiến hơi thở Đường Chấn Đông rối loạn, hắn bất an giãy dụa, rồi lại bị Thượng Quan Cẩm cương quyết ấn về chỗ cũ, vững vàng tóm chặt thắt lưng hắn. Chỗ xấu hổ đó bị đầu lưỡi liếm qua liếm lại, sau đó Thượng Quan Cẩm tiến đầu lưỡi vào trong lỗ nhỏ chật hẹp, ác ý đùa bỡn.

“Dừng... Đi ra ngoài...” Đường Chấn Đông lúng túng lắc đầu, muốn chạy trốn nhưng bàn tay túm chặt lấy thắt lưng hắn kìm kẹp không cho hắn trốn thoát, bị liếm láp đến mức hắn khó có thể chịu nổi thì đầu lưỡi hồng nhợt rời khỏi cơ thể hắn, ngón tay thon dài mảnh dẻ xuyên vào lỗ nhỏ chật hẹp mà mở rộng, ngón tay và đầu lưỡi liên tục khuấy động, tiếng nước ướt sũng vang lên không ngừng dưới thân. Đường Chấn Đông cảm thấy nhục nhã sắp khóc thì Thượng Quan Cẩm mới dừng động tác đùa bỡn nơi riêng tư của hắn lại.

Tiếp theo hai chân Đường Chấn Đông bị tách ra đến cực độ, một vật cứng sắc sảo phát động chống trước lối vào ẩm ướt, chậm chạp xâm nhập vào đường ruột chật chội, sau đó không cho hắn cơ hội thích ứng, mạnh mẽ di chuyển.

“A!” Đường Chấn Đông bị va chạm điên cuồng làm cho thở dốc liên tục, bởi lẽ việc mở rộng và bôi trơn trước đó không phải quá mạnh mẽ, nên cường độ mạnh và vật cứng thô to chôn trong cơ thể khiến hắn có cảm giác khó thở.

Hai cơ thể nhấp nhô lên xuống trên chiếc giường đơn, cả người ướt đẫm giống như vừa từ trong hồ nước bước ra. Đường Chấn Đông nằm trên đệm, hai chân mở rộng mà rên rỉ liên hồi. Thượng Quan Cẩm nâng hông Đường Chấn Đông lên, thô bạo ra vào trong cơ thể hắn. Vận động nguyên thủy khiến khoái cảm mãnh liệt dâng lên khắp người Thượng Quan Cẩm, da thịt nóng như lửa, nhịp tim tăng nhanh, cơ thể lạnh lẽo nhận được hơi ấm chưa từng có khiến hắn luyến tiếc không muốn dừng hành động như vậy.

Thượng Quan Cẩm quyết liệt tiến thật sâu, sau khi rời khỏi đột nhiên lại cầm mạnh vào. Đường Chấn Đông muốn chống cự nhưng bị Thượng Quan Cẩm nặng nề đâm vào. Đường Chấn Đông chặt vật ngồi phịch trên giường, Thượng Quan Cẩm quỳ sát mông hắn, hoang dại va chạm vào hắn. Tiếng động *** mỹ hòa trộn vào tiếng mưa rơi ngân vang trong phòng, thỉnh thoảng còn có tiếng thở dốc làm cho người ta đỏ mặt, “Dừng... Dừng lại...”

“Người quần ta chặt như vậy, dừng lại người sẽ khóc.” Lại là một lần rút ra và chen vào, tốc độ càng lúc càng nhanh, âm thanh *** đang liên tục phát ra ở dưới thân, “Mở rộng chân một chút, ta sẽ làm cho người thoải mái hơn.”

“A... Không được...” Giọng nói khàn khàn run rẩy như một con thú hoang đang sợ hãi, Đường Chấn Đông vô thức giãy dụa, nhưng hai chân hắn bị vững vàng nắm trong bàn tay của nam nhân. Hắn càng vùng vẫy vật

cứng trong cơ thể càng trở nên phần chấn, sưng to thêm một vòng, mạnh mẽ nhồi chặt trong đường ruột hần. Đường Chấn Đông thở hổn hển nắm cánh tay của Thượng Quan Cẩm, “Không... Ừ...”

“Cảm nhận được ta trong cơ thể của người không?” Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn Đường Chấn Đông. Mái tóc đen lộn xộn nằm rải rác trên ngực hần, khuôn mặt tuần mỹ bao phủ sự xâm lược, ánh mắt bình tĩnh vô cùng tham lam dính lấy người Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông ngoảnh mặt đi, cảm thấy bộ phận tiếp nhận dự vọng của Thượng Quan Cẩm quẩn chặt lấy hần, đồng thời Đường Chấn Đông rõ ràng cảm nhận được sự rung động ở đó truyền đến giống như có ngọn lửa thiêu đốt bên trong. Xúc cảm *** tế này làm đôi chân Đường Chấn Đông run rẩy.

“Không nói lời nào, ta sẽ bắt nạt người.” Thượng Quan Cẩm cứng rắn quay mặt Đường Chấn Đông lại.

Đường Chấn Đông bị ép nhìn Thượng Quan Cẩm, trong ánh sáng mờ ảo quẩn lấy thắt lưng hần, thấy hần vẫn bất động nhìn chằm chằm chính mình, vì thế khẽ nói, “Cảm nhận được...”

“Là cảm giác gì?”

“Lần sau... Người thử xem...”

“Với cơ thể như vậy của người à...” Thượng Quan Cẩm tóm lấy thắt lưng Đường Chấn Đông, cố sức đâm vào.

“A... Người...” Đường Chấn Đông rên một tiếng, tiếp theo, cường độ mạnh làm Đường Chấn Đông không thể nói tiếp, bàn tay đang vịn vào vai Thượng Quan Cẩm trượt xuống ngực hần, trong vận động khốc liệt mà nắm lấy hần, ngón tay Đường Chấn Đông chen vào trong những khối mủi cơ đẹp đẽ của hần. Chợt Đường Chấn Đông cảm thấy chỗ ngực của Thượng Quan Cẩm lồi lõm, có một vết sẹo giống như được tạo thành do vũ khí sắc bén xuyên thủng, Đường Chấn Đông không nhìn được mà sờ soạng phần sẹo trắng bóng đó. Một đôi bàn tay nóng bốc lửa túm lấy cổ tay Đường Chấn Đông, “Nếu người tiếp tục sờ soạng như thế, chắc chắn sáng mai người không dậy nổi.”

Đường Chấn Đông không dám tiếp tục làm loạn, chỉ là không chớp mắt nhìn ngực Thượng Quan Cẩm. Tuy nhiên, trong ánh sáng mờ mờ, hần chỉ có thể hình được hình dạng bờ ngực rắn chắc và rộng rãi của Thượng Quan Cẩm. Bình thường có làm chuyện thân mật với Thượng Quan Cẩm, hần đều bị Thượng Quan Cẩm trêu chọc đến mức đỏ mặt bối rối, nhận thức không rõ ràng, hần không phát hiện ra trên người Thượng Quan Cẩm có thương tích. Lâm Thanh có lần nói Thượng Quan Cẩm từng bị kiếm đâm, vậy vết sẹo đó chính là do người tạo ra, bây giờ còn ảnh hưởng gì với thân thể của Thượng Quan Cẩm không? Trong chốc lát, tâm trạng của Đường Chấn Đông hỗn loạn, Thượng Quan Cẩm thấy hần lơ đãng, càng thô lỗ với hần. Thượng Quan Cẩm giống như một con thú hoang đói khát lâu ngày, bữa bãi bài ra mọi tư thế khiến hần xấu hổ, lần lượt xâm phạm hần.

Hôm sau tỉnh lại, toàn thân Đường Chấn Đông đau nhức, cả người mệt mỏi giống như bị một tảng đá nặng nghìn cân đè lên. Chuyện xảy ra tối hôm qua như ngựa phi chạy vụt trong đầu óc hần, hai má hần chợt đỏ bừng, quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Cẩm, bất ngờ không thấy Thượng Quan Cẩm đâu. Đường Chấn Đông đoán Thượng Quan Cẩm đã ra ngoài làm việc, hần tùy ý khoác thêm áo, xuống giường. Hần vừa mới nhấc chân, cảm giác đau đớn kịch liệt tràn lên từ dưới thân, khiến hần phải nằm xuống giường. Khi cảm thấy đau đớn giảm bớt, hần mới đứng dậy mặc y phục. Trong lúc đó, cửa đang đóng chặt đột ngột bị mở ra.

Đường Chấn Đông hốt hoảng, tưởng là người trong hậu viện, vội vàng quay về nằm trên giường, ngẩng đầu thì thấy Thượng Quan Cẩm. Dáng người hần cao lớn, khuôn mặt tuần mỹ, hần mặc áo choàng màu trắng, dưới ánh mặt trời vàng trông hần giống như một đóa hoa sen mọc ra từ băng tuyết, lạnh lẽo đến mức không ai có thể lại gần. Ánh sáng bên ngoài chói lóa, không thể thấy rõ biểu cảm trên mặt hần, chỉ cảm thấy hần từng bước một tiến tới, khi hần đến trước mặt Đường Chấn Đông, hơi lạnh trên người hần giống như bị ngọn núi lửa làm cho tan biến, “Sao người dậy sớm vậy?”

Đường Chấn Đông ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, “Tỉnh rồi thì phải dậy.”

Thượng Quan Cẩm đưa cặp ***g trong tay đặt lên bàn rồi ngồi xuống giường, không chuyển mắt mà nhìn Đường Chấn Đông, vẻ mặt rất chăm chú, “Người dọn đến chỗ ta đi, người ở hậu viện, ta luôn lo lắng.”

“Chúng ta đều ở trong phủ, ở cùng nhau hay không cùng nhau có gì khác biệt?” Đường Chấn Đông cười cười.

“Sao lại không khác biệt, hiện tại muốn thấy người không dễ dàng chút nào.” Thượng Quan Cẩm tiếp cận hắn, thấy hắn vô thức lùi về phía sau, liền ôm lấy thắt lưng hắn, thân mật nói, “Đến chỗ của ta ở đi, dù sao sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ biết.”

Đường Chấn Đông nói, “Người thật sự không dễ bụng?”

Thượng Quan Cẩm nâng cằm hắn lên, dịu dàng nhìn thẳng vào mắt hắn, “Ta không dễ bụng ánh mắt của người đời, với ta mà nói, người quan trọng hơn bất kì ai, nếu người cảm thấy mất tự nhiên, chúng ta ra bên ngoài cùng nhau sinh sống.”

Ánh mắt Đường Chấn Đông ướm át, “Người không sợ ta ở bên cạnh người sẽ mang đến phiền toái cho người sao?”

“Có cũng vui vẻ chịu đựng.”

“Người thật là kì quái.”

“Có người như ta ở cùng người, người có vui không?”

“...” Đường Chấn Đông không đáp, chỉ ôm chặt lấy Thượng Quan Cẩm.

Thượng Quan Cẩm sửng sốt, chậm rãi vòng qua vai Đường Chấn Đông, ôm hắn vào trong ngực rộng lớn của mình, hít vào hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái trên người hắn. Miệng Thượng Quan Cẩm khẽ mỉm cười, hắn biết được nỗ lực của hắn đã có chút hồi báo.

Đường Chấn Đông lắng nghe tiếng tim đập nhịp nhàng của hắn, hỏi, “Hai ngày này người phải ra khỏi phủ à?”

Thượng Quan Cẩm đặt cằm trên đỉnh đầu Đường Chấn Đông, nói cho hắn nghe lịch trình gần đây của mình, “Phải đi xem lô trà, sau khi phụng thờ ngọc khai trương, cần kiểm tra đối chiếu sổ sách, đến lúc đó người đi theo ta.”

“Ừm.” Đường Chấn Đông nhẹ nhàng gật đầu, trong đáy mắt Thượng Quan Cẩm dâng lên sự vui vẻ vì Đường Chấn Đông đồng ý, tim hắn bỗng chốc đập thành thịch. Đường Chấn Đông đẩy Thượng Quan Cẩm ra một chút rồi nói, “Ta muốn dậy, người đừng ngồi đây nữa.”

“Ngồi một chút đã, ta thấy sắc mặt của người không tốt.” Thượng Quan Cẩm quan sát Đường Chấn Đông. Tối qua không cố kỵ ôm hắn rất kịch liệt, từ trong ra ngoài Thượng Quan Cẩm đều thỏa mãn nhưng Đường Chấn Đông thì rất vất vả. Trong cơn say mê hắn ngất đi, thậm chí hai chân không thể khép lại, thậm chí thương nhưng mê người đến cực điểm. Toàn thân Đường Chấn Đông đều là những vết hôn và vết cắn xanh tím do Thượng Quan Cẩm lưu lại, đôi môi hồng thắm thoảng phát ra vài tiếng rên rỉ nhỏ. Thấy Đường Chấn Đông như thế khiến Thượng Quan Cẩm thiếu chút nữa không kìm được mà nhào vào.

Đường Chấn Đông ngồi dậy, nói, “Ta không ngủ được, nằm cũng khó chịu.”

“Không ngủ được? Muốn ta ngủ với người không?” Ánh mắt đen tối của Thượng Quan Cẩm dạo quanh thân thể Đường Chấn Đông.

“Vớ vẩn!” Đường Chấn Đông đảo mắt xem thường, vươn tay lấy y phục ở bên giường, phát hiện y phục bị Thượng Quan Cẩm dấu ở dưới thân, hắn buồn cười đẩy Thượng Quan Cẩm ra một chút, “Nhanh đứng lên! Người đè lên y phục của ta kìa.”

Thượng Quan Cẩm nói, “Ta giúp người mặc.”

Đường Chấn Đông từ chối, “Ta tự mình mặc.”

Thượng Quan Cẩm mặt không đổi sắc, nói, “Y phục là do ta cởi, cũng nên do ta mặc cho người.”

“Ai cần người mặc! Ta có tay có chân!” Dứt lời muốn đoạt lấy, nhìn hắn có vẻ hùng hổ nhưng tóc tai mất trật tự, khuôn mặt tuần tú hồng hào, cơ thể nam tính đầy dấu vết ***, nhìn thế nào cũng thấy thiếu khí thế, tựa như là đang liếc mắt đưa tình.

Thượng Quan Cẩm cảm thấy Đường Chấn Đông dễ thương và đáng yêu vô cùng, cố ý đùa hấn mà cướp y phục của hấn. Sau đó Thượng Quan Cẩm nhàn nhã nói, “Y phục không cho người, người nằm trên giường là được rồi, dù sao người cũng không thể làm gì hôm nay.”

“Aiz... Người...” Đường Chấn Đông xấu hổ chết đứng tại chỗ, vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn Thượng Quan Cẩm, giống như đang đi trên đường đột nhiên gặp phải một quý công tử đùa giỡn hấn, bởi lẽ chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy nên trong chốc lát không biết phải ứng phó ra sao.

Ngược lại Thượng Quan Cẩm vui vẻ khẽ cười một tiếng, vẻ mặt rất nhẹ nhõm thoải mái, niềm vui này không dành cho bất kì ai bao giờ. Thượng Quan Cẩm vươn tay ra xoa mái tóc vừa dài vừa dày của Đường Chấn Đông, nói, “Đứng lên đi, ta mặc cho người.”

“Được rồi...” Đường Chấn Đông bất đắc dĩ xúc chần lên. Khi cơ thể trần truồng lộ ra trong mắt Thượng Quan Cẩm, hấn cảm giác được Thượng Quan Cẩm ngừng thở, ngang nhiên nhìn chăm chăm vào cơ thể hấn, ánh mắt hấn không thể dời hấn lên giường mà chà đạp khiến Đường Chấn Đông run rẩy. Tuy Thượng Quan Cẩm nói giúp hấn mặc y phục nhưng vừa sờ soạng vừa vuốt ve hồi lâu mà không mặc nổi y phục cho hấn. Đường Chấn Đông thở dài nặng nề, quyết định sau này không cho Thượng Quan Cẩm giúp mình nữa.

Ánh ban mai màu trắng ôn hòa chiếu vào phòng, hai người cùng nhau ăn bữa sáng trên bàn, Thượng Quan Cẩm thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho Đường Chấn Đông. Đường Chấn Đông cúi đầu ăn, đôi khi nói với Thượng Quan Cẩm vài câu. Không gian vô cùng ấm cúng và thoải mái. Ánh mắt lấp lánh của Đường Chấn Đông rất dịu dàng, đôi môi mỉm cười rất quyến rũ, Thượng Quan Cẩm không khỏi rục rịch, tiến tới định hôn hấn. Bất thành linh một tiếng đập cửa vang lên, Đường Chấn Đông đứng dậy muốn mở cửa, Thượng Quan Cẩm khẽ nói, “Ta mở cửa cho.”

Hết chương 28

29. Chương 29

Sau khi cửa mở ra, Thượng Quan Cẩm lạnh lùng nhìn Lâm Thanh đang đứng trước cửa. Nụ cười trên mặt Lâm Thanh cứng cứng, không ngờ Thượng Quan Cẩm lại ở trong phòng Đường Chấn Đông, dường như mình vô tình làm mất lòng hấn. Khuôn mặt Thượng Quan Cẩm đông cứng như người chết cứng, hấn hỏi, “Người đến đây làm gì?”

Lâm Thanh không biết trả lời như thế nào, chỉ liếc mắt nhìn cửa, muốn xác định không phải hấn bị hoa mắt đã gõ nhầm cửa hay không. Lúc này trong phòng vang lên giọng nói khàn khàn của Đường Chấn Đông, có lẽ nói với Thượng Quan Cẩm, “Có người tìm ta phải không?”

Lâm Thanh thoáng chốc đông người tại chỗ, không ngờ mình không gõ nhầm cửa, đây đúng là phòng của Đường Chấn Đông, như vậy Đường Chấn Đông và Thượng Quan Cẩm đang yêu nhau? Trong đầu Lâm Thanh chợt hiện lên hình ảnh quẩn quýt thắm thiết của hai người, hấn ngừng thở dưới ánh mắt lạnh lẽo của Thượng Quan Cẩm, vội vàng nói, “Thiếu gia, tổng quản đang đợi người ở tiền thính.” Hấn không đến tìm Thượng Quan Cẩm, nên không ngờ đụng độ Thượng Quan Cẩm trong phòng của hạ nhân, đành phải tìm cơ giải thích tại sao hấn đến đây.

Thượng Quan Cẩm quay đầu lại nói với Đường Chấn Đông một tiếng, cử chỉ đầy phong độ của quý công tử, sau đó như có như không liếc mắt nhìn Lâm Thanh. Khi đi qua bên cạnh người Lâm Thanh, hấn nói, “Đừng ở lại quá lâu.” Dứt lời, hấn trở về lầu các của mình.

Mặt Lâm Thanh đỏ lên giống như vừa sắc ớt trong cổ họng. Hấn sao lại quên Thượng Quan Cẩm rất nhạy bén, Thượng Quan Cẩm biết rõ hấn không có khả năng biết Thượng Quan Cẩm đang ở hậu viện, cho nên, chẳng qua cái cố chỉ là để che giấu Đường Chấn Đông mà thôi.

Đường Chấn Đông thấy hấn đứng ở cửa, đi đến bắt chuyện, “Ăn bữa sáng chưa? Nếu chưa thì ăn chút gì đó đi.”

“Ta ăn rồi...” Lâm Thanh lập tức khôi phục vẻ mặt của mình, vô tình thấy thức ăn ngon trên bàn, tươi sốt ngon miệng, còn có thịt bò khô thơm phưng phức. Trái tim Lâm Thanh đập bình bịch vài cái, vội vàng đổi giọng, “Nhưng ta ăn chưa no.”

Đường Chấn Đông tìm dưa đưa cho Lâm Thanh. Lâm Thanh ăn hai miếng bánh hoa hồng, thỉnh thoảng có chút hứng thú nhìn Đường Chấn Đông, giống như vô cùng thích hẳn. Một lúc sau, Lâm Thanh huých vào vai hẳn, hỏi, “Bắt đầu từ bao giờ?”

“Hả?” Đường Chấn Đông không hiểu.

“Người và thiếu gia?” Lâm Thanh cố ý chỉ vào cổ Đường Chấn Đông. Nơi đó có những vết hôn màu hồng, không phải chỉ là vết muỗi đốt, hơn nữa hôm qua trời mưa to, ngay cả sâu bọ cũng mất tích.

“Đó... là...” Khuôn mặt tuần tú của Đường Chấn Đông bỗng chốc đỏ ửng, hẳn xấu hổ hồi lâu không nói nên lời. Rõ ràng vấn đề tình cảm là tử huyệt, hẳn chỉ muốn đào hố mà chui xuống đất, thuận tiện đẩy luôn cái nắp hố bùn đất màu vàng.

“Người căng thẳng chưa kia, ta chỉ là quan tâm đến người mà thôi.”

Đường Chấn Đông lúng túng không biết nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn hẳn, bất an hỏi, “Người không cảm thấy... buồn nôn sao?” Hai nam nhân bên nhau, ở trong mắt người ngoài cuộc là chuyện kinh thiên động địa, vì thế không dám nói với người khác. Mặc dù Lâm Thanh là người tốt, Đường Chấn Đông vẫn biết đây là chuyện khó có thể mở miệng, nên không có dũng cảm nói thật với hẳn.

Lâm Thanh buông dưa xuống, nói, “Người là bằng hữu của ta, thiếu gia lại rất dịu dàng, ở bên hẳn người sẽ không bị thua thiệt.”

“Người thật nghĩ như thế?” Đường Chấn Đông cúi đầu hỏi.

Lâm Thanh bật cười, “Có gì là giả sao?” Sau đó Lâm Thanh thoải mái trêu chọc hẳn, “Ta nói này, bình thường người hay thăm dò chuyện của thiếu gia từ ta, hóa ra là đã sớm cùng một chỗ, chẳng trách người để ý hành động của hẳn.”

“Đó là...” Đường Chấn Đông lắp bắp, ấp úng cả ngày không nói lên lời nào, khuôn mặt Đường Chấn Đông giống như quả cà chua chín, không dám ngẩng đầu nhìn Lâm Thanh, càng không thể chú ý ánh mắt trêu ghẹo của hẳn.

Lâm Thanh hiếm khi thấy hẳn tỏ vẻ lúng túng, không khỏi mỉm cười, đột nhiên nhớ đến mục đích của cuộc viếng thăm, lại trêu chọc hẳn, “Tối hôm qua nghe nói thiếu gia nửa đêm ra ngoài tìm người, người nọ là hạ nhân ở hậu viện, ta tưởng là ai, hóa ra là người.”

“Tối qua hẳn tìm ta?” Đường Chấn Đông giật mình ngẩng đầu.

“Có lẽ đến không gặp được người, hẳn liền phân phó thuộc hạ tìm khắp nơi, tự mình bôn ba trong mưa to.” Lâm Thanh uống một ngụm trà, “Nghe thị vệ nói, để tìm người hẳn suýt nữa bới tung hết phủ Tĩnh An, còn động đến lão gia bên kia.”

Đường Chấn Đông ngạc nhiên sững sờ. Lâm Thanh không biết Đường Chấn Đông quen biết Cửu gia, nghi hoặc nói, “Thiếu gia sao lại muốn đến lục soát cả bên chỗ lão gia, thiếu gia không hề biết ta dẫn người sang bên nơi ở của lão gia, hơn nữa chúng ta cũng trở về sớm.” Lâm Thanh quay đầu lại nhìn Đường Chấn Đông. Đường Chấn Đông che giấu mà nhấp một ngụm trà. Lâm Thanh tiếp tục nói, “Ta cứ tưởng thiếu gia bên ba cả đêm hôm nay sẽ bị bệnh, không ngờ vẫn khỏe mạnh như trước.” Thiếu gia còn trừng mắt nhìn hẳn! Chắc hẳn nghĩ hẳn đến không đúng lúc, nhưng hẳn vốn không biết họ có quan hệ đó, cho dù có nghi ngờ cũng không thể tưởng tượng được, huống hồ chưa thấy được chứng cứ xác đáng, hẳn đã không tin.

Tối qua Thượng Quan Cẩm đi khắp nơi tìm mình? Thảo nào cả y phục đều ướt đẫm, trong lúc vô tình thấy được thuộc hạ theo hẳn, chắc cũng bị Thượng Quan Cẩm phân phó tìm hiểu tin tức của mình. Không ngờ hẳn lại có nhiều bất an như vậy, chắc hẳn không ít hơn mình, thậm chí hẳn còn đi tìm Cửu gia, có lẽ hẳn đã nghĩ rằng Cửu gia giấu mình đi. Trái tim của Đường Chấn Đông giống như lá cây ẩm ướt, hẳn chà xát lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi của mình, ý nghĩ đợi qua vài ngày chuyển đến chỗ Thượng Quan Cẩm chốt không cánh mà bay, hẳn muốn ngay hôm nay chuyển đồ đạc đến ở cùng Thượng Quan Cẩm.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa lại lần nữa vang lên, Đường Chấn Đông không biết ai đến, vội vàng đứng dậy mở cửa, thấy tạp dịch trong nhà kho, hần liền hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Vương quản sự gọi người đến nhà kho, hần có việc hỏi người.” Tạp dịch lo lắng nói.

“Ta tập tức đến.” Đường Chấn Đông lên tiếng, quay đầu muốn nói gì đó với Lâm Thanh. Lâm Thanh nghe được cuộc nói chuyện, cũng vội giục hần, “Người nhanh đi đi, ta giúp người thu dọn bát đĩa.”

Vì thế Đường Chấn Đông rời đi, bước nhanh đến nhà kho.

Khi đến nhà kho gặp Vương quản sự, Đường Chấn Đông mới biết được bản thân đã gây họa. Nguyên nhân là trước đó không lâu, khóa kế (nhân viên) của cửa hàng đến lấy hàng, đưa tám rương trà trực tiếp đến Kinh Châu, mà hôm qua Vương quản sự kiểm kê nhà kho thì phát hiện ghi chép bị sai, thiếu ba rương trà Lư Sơn Vân Vụ, mà còn thừa ba rương trà bình thường. Hần lập tức nôn nóng đến độ thở không ra hơi, nghĩ đến gần đây hàng hóa trong cửa hàng không nhiều lắm, thức đêm lục lọi, cẩn thận kiểm tra đối chiếu, điều tra được Đường Chấn Đông là người chịu trách nhiệm giao hàng lần đó, đưa nhầm ba rương Lư Sơn Vân Vụ thành trà xanh bình thường cho khóa kế mang đi. Vì thế sáng sớm hần phái người gọi Đường Chấn Đông đến nhà kho, mắng Đường Chấn Đông xối xả, nói tình huống rất nghiêm trọng.

Nếu lô trà được mang đến cửa hàng trong thành Lạc Dương, còn có thể liên lạc với người trong cửa hàng, tự mình đến lấy trở về, nhưng bây giờ lô trà đã đến Kinh Châu, lại hơn nửa tháng đã qua, chỉ sợ lão bản cửa hàng đã bán cho những người khác, hoặc tự mình chiếm dụng mất rồi. Như vậy, thứ nhất muốn lần theo dấu vết để lấy lại lô hàng cũng khó, thứ hai, có thể họ phải chịu tổn thất, nhưng số tiền bị tổn thất không nhỏ, giá của ba chiếc rương trà Lư Sơn Vân Vụ quý báu đó ít nhất là ba nghìn lượng, không ai muốn gánh lấy tai họa này.

Quả thật, Vương quản sự yêu cầu Đường Chấn Đông chịu trách nhiệm, nhưng Đường Chấn Đông không có tiền bồi thường. Hơn nữa chuyện này quá nan giải, muốn giấu cũng không giấu được. Ngoài ra, thủ hạ của hần làm việc thì chuyện không may xảy ra, phá hủy hình ảnh thận trọng vững vàng của hần trong mắt Thượng Quan Cẩm, vô duyên vô cớ không ngược nổi đầu trước mặt Lý quản gia lắm mồm hay bép xép. Thế nên hần tìm người gọi Đường Chấn Đông đến để trút giận, mắng mỏ Đường Chấn Đông một trận rồi mới dẫn Đường Chấn Đông đến thư phòng của Thượng Quan Cẩm.

Sau khi Thượng Quan Cẩm quay về tiền sảnh không lâu, chưa kịp nói chuyện với tổng quản, Lâm Thanh đã đến bẩm báo, “Thiếu gia, Vương quản sự cầu kiến.”

“Bây giờ ta đang bận, để hần chờ một lúc.” Thượng Quan Cẩm bình thản, ánh mắt lạnh lẽo rơi vào trên sổ sách, lại nghĩ đến Đường Chấn Đông làm việc dưới quyền của Vương quản sự, liền hỏi một câu, “Có chuyện gì sao?”

“Ta không rõ lắm, hần dẫn theo Đường Chấn Đông đến.” Lâm Thanh khe khẽ nói.

Sắc mặt Thượng Quan Cẩm trầm xuống, hần ngẩng đầu nói với tổng quản vài câu rồi đi đến thư phòng, thấy Vương quản sự đứng trước bàn, Đường Chấn Đông đứng phía sau hần. Thượng Quan Cẩm quay đầu lại nhìn thoáng qua Lâm Thanh, Lâm Thanh biết ý mà đi rót trà cho họ, sau đó lặng lẽ rời khỏi thư phòng. Thượng Quan Cẩm liếc mắt nhìn Đường Chấn Đông, lại chú ý đến khuôn mặt tái mét của Vương quản sự, đoán có chuyện nghiêm trọng xảy ra, vội mời hai người ngồi xuống. Hần hỏi Vương quản sự, “Có chuyện gì vậy?”

Vương quản sự nghe hần hỏi xong, giống như tìm được đối tượng kể khổ, nói năng không ngớt, kể hết chuyện cho Thượng Quan Cẩm. Sau đó hần hùng hồn yêu cầu Thượng Quan Cẩm nghiêm khắc điều tra, đổ hết lỗi lên đầu Đường Chấn Đông.

Thượng Quan Cẩm thấy Đường Chấn Đông ngồi ở đó, cả người ủ rũ giống như ốc sên, không có can đảm nhìn mình, chỉ sợ đã bị Vương quản sự quả mắng hồi lâu, thương cảm không nói nên lời. Vì thế Thượng Quan Cẩm không hỏi gì Đường Chấn Đông mà chỉ nhìn Vương quản sự, nói, “Lá trà sao lại đưa nhầm được? Mỗi loại trà đều được đánh dấu cẩn thận.”

“Có đánh dấu.” Vương quản sự sợ hần bị vạ lây, vội vàng giải thích với Thượng Quan Cẩm, “Lô Lư Sơn Vân Vụ mới được vận chuyển từ vườn trà, bởi vì trước đó mang phơi nắng nên cần làm ầm lá trà, sau khi xử lý

thì đứng trong thùng giấy, ta đã nói với thuộc hạ, bảo họ phải làm cẩn thận.”

Đường Chấn Đông cúi đầu nhìn sàn nhà bằng đá, xấu hổ vô cùng, không ngờ đó là lá trà lúc trước hắn mang đi phơi nắng. Nghĩ đến lần này hắn phạm lỗi, hắn không thể phản bác lời của Vương quản sự, càng không dám nhìn mặt Thượng Quan Cẩm.

Khuôn mặt Thượng Quan Cẩm trong ánh nắng phản quang lộ vẻ dễ chịu, suy nghĩ trong chốc lát, hắn hỏi, “Toàn bộ lô trà Lư Sơn Vân Vụ đều được đánh dấu hết?”

Vương quản sự cẩn thận suy nghĩ, sống lưng bỗng chốc nổi lên từng cơn ớn lạnh, “Có lô không được đánh dấu.” Bởi vì lá trà cần làm ẩm, nên chờ bộ phận làm ẩm xử lý xong lá trà mới đánh dấu, nhưng việc nhiều nên quên.

Thượng Quan Cẩm lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, “Như vậy là Lư Sơn Vân Vụ và lá trà phổ thông lẫn lộn cùng một chỗ?”

“...” Sắc mặt Vương quản sự trắng bệch, mấy ngày này bận rộn thọ yến của nường nường, hắn bị điều sang bên kia hỗ trợ lão gia, việc trông giữ lá trà quả thật có nhiều sai sót.

Thượng Quan Cẩm ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén đủ để hắn bật dậy sau khi đã nhảy sông tự vẫn, “Nếu như tất cả lá trà đều được đánh dấu, sẽ không xảy ra vấn đề như vậy, người trở lại chỉnh lý toàn bộ hàng hóa.”

“Vâng...” Lần này phải làm việc hết sức mệt nhọc, trán Vương quản sự toát đầy mồ hôi, không ngờ sau một hồi nói mỗi miệng thì lại vướng việc nặng, trước kia có tổ cáo người nào cũng không liên lụy đến hắn, chỉ cần gắng hỏi người phạm sai lầm. Tuy nhiên sau khi Đường Chấn Đông vào phủ, chưa từng nói một câu, ngược lại hắn bị nhìn chòng chọc không tha, vừa trả lời câu hỏi của Thượng Quan Cẩm, hắn vừa quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông vốn kinh sợ bất an, nhưng khi ánh mắt sắc bén nhìn hắn, hắn càng run rẩy, nói không được mà không nói cũng không được. Cả người Đường Chấn Đông nôn nóng, hắn vô tình ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm thấy khuôn mặt Thượng Quan Cẩm vẫn thản nhiên như thường ngày. Thượng Quan Cẩm dùng gương mặt nhợt nhạt mà tuấn mỹ nhìn Đường Chấn Đông một lúc, nụ cười chậm rãi hiện lên trong đáy mắt, ra hiệu bảo hắn đừng lo lắng.

Viên mắt Đường Chấn Đông nóng lên, trước đó hắn cứ nghĩ Thượng Quan Cẩm sẽ nổi giận, không ngờ Thượng Quan Cẩm lại dịu dàng đến thế. Tuy nhiên, so với việc bị Vương quản sự tức giận mắng mỏ, Đường Chấn Đông còn cảm thấy khó chịu hơn. Hắn im lặng cúi đầu, sợ tiếp tục nhìn ánh mắt của Đường Chấn Đông thì không thể ở lại được nữa.

Thượng Quan Cẩm hỏi Vương quản sự, “Hàng đưa đi nơi nào?”

“Kính Châu.” Vương quản sự giấu đi tâm tư, kính cẩn đáp.

Thượng Quan Cẩm nheo mắt lại, khuôn mặt hờ hững không giận mà uy, “Có hóa đơn gốc không?”

Vương quản sự vội vàng trình lên, lại giải thích giao dịch buôn bán này với Thượng Quan Cẩm, “Nhã Dật Các của Kính Châu gần đây đặt trà của chúng ta, trước sau có hai lần hợp tác, trước đó trả trước năm phần tiền hàng, sau khi hàng đến, cuối tháng sẽ chuyển nốt số tiền còn lại.”

Sau khi Thượng Quan Cẩm xem qua, thản nhiên hỏi, “Trước đây có hợp tác không?”

“Gần đây mới bắt đầu giao dịch.” Vương quản sự bẩm báo đúng sự thật, không dám giấu diếm.

Thượng Quan Cẩm tiếp tục hỏi, “Tiền hàng lần này đã thanh toán chưa?”

“Tạm thời chưa.”

“Lão bản là ai?”

“Giang Bùi Lãm.”

Ba chữ đơn giản giống như sấm sét giữa trời quang khiến cả người Thượng Quan Cẩm đóng đinh tại chỗ. Trong chớp mắt khuôn mặt hắn lạnh như tuyết, bầu không khí tựa như bị đông lạnh, hắn không nói gì, Vương quản sự cũng không dám mở miệng. Đường Chấn Đông không khỏi nhìn lại, thấy vẻ mặt Thượng

Quan Cẩm biến đổi, tâm trạng cũng đông cứng lại. Rất ít khi Đường Chấn Đông nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Thượng Quan Cẩm, rõ ràng hắn rất chú ý đến Giang Bùi Lãm mà Vương quản sự vừa nhắc đến. Hắn biết người đó sao? Đường Chấn Đông không khỏi suy đoán.

Thượng Quan Cẩm hồi phục lại *** thần, vẻ mặt lại lạnh nhạt như trước, hắn nói, “Người viết thư cho lão bản của Nhã Dật Các, nói chuyện lần này với hắn, nếu như sai, xin hắn làm trao đổi.”

Về mặt Vương quản sự băn khoăn hỏi, “Hắn sẽ trung thực trả lời sao?” Trước đây cũng từng xảy ra trường hợp trả lại hàng nhưng chủ yếu là các thương nhân đã hợp tác làm ăn lâu dài. Tuy nhiên, lần này số lần hai bên hợp tác không nhiều lắm, lại cách xa cửa hàng, tìm lại vô cùng phiền phức.

Thượng Quan Cẩm không ngần ngại đầu lên, chỉ nói, “Nếu là người làm ăn, khó tránh khỏi sẽ phải hợp tác, người viết thư hỏi, ta phái người đi chứng thực tình huống.”

Vương quản sự kính cẩn vâng dạ. Thượng Quan Cẩm suy ngẫm trong chốc lát, lại hỏi, “Khỏa kế đến lấy hàng ngày đó, có lẽ có ẩn tượng với lá trà.”

“Khỏa kế đó nói hắn mỗi ngày đều phải chuyển hàng, lâu như vậy rồi, hàng hóa ngày đó hắn không nhớ rõ, chỉ nói khách nhân cần gấp, sau khi xếp hàng lên xe liền chạy đi Kinh Châu.” Về mặt Vương quản sự bất đắc dĩ.

Đường Chấn Đông im lặng không nói gì, sợ gặp phải rắc rối, huống hồ lá trà đắt tiền như vậy mất tích không rõ tăm hơi. Bên tai vang lên tiếng nói chuyện của Thượng Quan Cẩm và Vương quản sự, hắn cẩn thận hồi tưởng lại chuyện xảy ra hôm đó, muốn tìm ra chút sơ suất từ đó tìm cách giải quyết, nhưng càng nghĩ càng không có biện pháp, cần phải liên hệ với Giang Bùi Lãm ở Kinh Châu mới có thể xác nhận được lá trà được chuyển giao là loại gì.

Lúc này, Thượng Quan Cẩm nói với Vương quản sự, “Người trở về viết thư đi, việc này tuyệt đối không được dây dưa.”

Vương quản sự lên tiếng, “Vâng, ta sẽ làm ngay.” Sau khi ra khỏi phòng, chợt nhớ hắn đến tìm Thượng Quan Cẩm là muốn để Đường Chấn Đông chịu trách nhiệm với chuyện lần này, sao cuối cùng lại là hắn làm!

Trong phòng yên lặng như nước, Đường Chấn Đông cúi đầu không lên tiếng, cảm thấy Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn mình, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nói, “Xin lỗi, ta đã bất cẩn, mới xảy ra chuyện như vậy.”

Thượng Quan Cẩm dịu dàng nói, “Không phải tại ngươi, vốn là lá trà bị lẫn lộn.”

Trong lòng Đường Chấn Đông cảm xúc hỗn loạn, “Nhưng lúc trước ta chịu trách nhiệm làm ẩm lá trà...” Sau khi vào phủ, đóng góp của hắn cũng không nhiều, nhưng khối lượng công việc tăng thì lại xảy ra chuyện, làm hắn nôn nóng bất an.

Thượng Quan Cẩm biết hắn thường ngày kiên định chăm chỉ, sau khi bị Vương quản sự tức giận mắng mỏ, cũng áy náy nên không trách móc hắn, chỉ thoải mái nói, “Đừng để bụng, xảy ra chuyện, chỉ cần xử lý tốt là được.”

“Có thể tìm trở lại không?” Đường Chấn Đông quan tâm hỏi han.

Thượng Quan Cẩm mặt không đổi sắc nói, “Giá của hai loại trà khác nhau, họ dù đã bán đi cũng có thể lấy về, cho nên ngươi đừng lo lắng.”

“Ta còn có thể làm cái gì đây?” Tâm trạng của Đường Chấn Đông ổn định hơn nhiều.

Thượng Quan Cẩm cười cười, “Không phải chuyện phức tạp, người trở về nghỉ ngơi đi.”

Trong lòng Đường Chấn Đông lo lắng, từ chối ý tốt của hắn, “Việc này do ta mà ra, ta trở về cũng không an tâm, ta đến nhà kho xem nơi nào cần hỗ trợ.”

“Được rồi.” Thượng Quan Cẩm đành phải đồng ý.

Đường Chấn Đông ngẩng đầu hỏi, “Người biết Giang Bùi Lãm à?”

Thượng Quan Cẩm im lặng một chút, sau đó nhàn nhạt nói, “Xem như là thương nhân cùng làm ăn.”

Về mặt của Thượng Quan Cẩm không khác bình thường, cảm thấy mình suy nghĩ nhiều rồi, Đường Chấn Đông không hề nghi ngờ, nói, “Ta tới nhà kho đây.”

Thượng Quan Cẩm thấy hắn đứng dậy muốn đi, không quên dặn dò, “Buổi tối nhớ đến đây cùng ăn cơm.”

Đường Chấn Đông đồng ý, rời khỏi thư phòng, đi thẳng đến hậu viện.

30. Chương 30

Vương quản sự mặt mày ủ rũ ở trong nhà kho, hắn muốn viết thư cho Giang Bùi Lãm nhưng không biết bắt đầu thế nào. Cuối cùng hắn mời Ngụy Minh học thức uyên bác đến giúp đỡ. Ngụy Minh là quản gia hậu viện, sau khi biết chuyện không hề từ chối.

“Yên tâm đi, bên Kinh Châu có chi nhánh của chúng ta, sau khi gửi thư sẽ cho người đi chứng thực, gửi sai hàng hay là vấn đề trong nội bộ chúng ta, lập tức có thể điều tra rõ ràng.”

Vương quản sự an tâm, ngồi xuống uống hai ngụm trà, thấy Đường Chấn Đông đi vào nhà kho, hơi run rẩy người một chút. Không ngờ Đường Chấn Đông bị hắn tức giận quát mắng còn dám trở về, nhưng nghĩ đến thường ngày Đường Chấn Đông nhanh nhẹn hoạt bát, liền sai hắn cùng mình kiểm lại lá trà trong kho.

Trong khi kiểm kê, Vương quản sự cầm bút ghi chép số liệu, Đường Chấn Đông tự mình đi đếm hàng hóa, cẩn thận kiểm tra những loại trà không thể xác định tên gọi, tiến hành bổ sung những lá trà cùng chủng loại, rồi dọn sạch những lô trà bị đặt sai chỗ.

Vương quản sự nhìn lá trà trong nhà kho, không ngờ nửa tháng không thu dọn đã lộn xộn hết cả lên. Hơn nửa phần lớn trà không ghi rõ chủng loại, nếu hắn không kiểm tra đối chiếu một lần, chỉ dựa vào người trong nhà kho, khó tránh khỏi gặp phải vấn đề, vì thế thái độ của hắn với Đường Chấn Đông trở nên hòa hoãn hơn.

Đang lúc bận rộn, Khương Quân đi đến bên cạnh Vương quản sự, nhỏ giọng nói với hắn, “Vương quản sự, ta có chuyện muốn nói với người.”

Vương quản sự không thèm nhìn hắn, cười lạnh nói, “Mất người để đâu vậy, không thấy ta đang bận à? Có chuyện gì để sau.”

“Chuyện rất quan trọng.” Khương Quân không lùi bước đứng ở đó, trong giọng nói nghẹn ngào xen lẫn chút cầu xin không che giấu, “Ta không thể tiếp tục làm việc trong phủ, xin thanh toán tiền công cho ta.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn Khương Quân. Vương quản sự nghe Khương Quân nói phải đi, mặt biến sắc, sau một lúc mới nói, “Sao gấp như vậy, dù sao người đã vào phủ được hai năm, chỉ cần xin nghỉ là được.”

“Xin nghỉ không giải quyết được vấn đề.” Về mặt Khương Quân đau khổ, “Mấy ngày trước đây nương ta ngã xuống sông chết đuối, trong nhà chỉ còn đệ đệ nhỏ tuổi, ta phải về xử lý việc tang, dùng bạc tích góp được trong hai năm làm buôn bán, đủ để chúng ta sống là được.”

Đường Chấn Đông thông cảm nhìn Khương Quân, không ngờ nhà hắn xảy ra chuyện như vậy. Về mặt Vương quản sự dụi lại, biết ép buộc Khương Quân ở lại không có nghĩa gì, vì thế nói với hắn, “Ta nói với Ngụy Minh một tiếng, ngày mai người đến tìm ta.”

“Hôm nay không thể đi sao?” Khương Quân hỏi.

Vương quản sự mất hứng nói, “Phải thanh toán tiền công cho người, còn phải tìm Lý quản gia để lấy quan tịch, người cho là có thể làm ngay lập tức ư.”

“Nhưng mà ta...” Khuôn mặt Khương Quân tái nhợt như tuyết, muốn tiếp tục cầu xin. Vương quản sự xoay người, ngoảnh mặt làm ngơ mà dặn dò Đường Chấn Đông, rời khỏi nhà kho tìm Ngụy Minh.

Khương Quân không biết làm sao, bực bội siết chặt nắm tay, ánh mắt lập lòe bất định nhìn Vương quản sự đi xa.

Đường Chấn Đông ở cùng phòng với Khương Quân, mặc dù hắn đã chuyển ra ngoài nhưng biết trong nhà hắn có chuyện, liền đi đến an ủi hắn vài câu, “Người không sao chứ? Vương quản sự đã đi xử lý rồi, ngày mai người có thể rời đi.”

“Người hiểu cái gì! Ta không chờ lâu như vậy được!” Khương Quân ác liệt gào lên với Đường Chấn Đông, giống như muốn trút hết cơn giận lên người hắn.

Đường Chấn Đông sững sờ nhìn Khương Quân, không ngờ hắn thay đổi thái độ nhanh như vậy, nghĩ rằng hắn vốn buồn bực chuyện trong lòng, nên không nhiều lời nữa. Đường Chấn Đông nhắc chân lên bước đi, Khương Quân cũng muốn đi, vô tình đụng vào nhau.

Khương Quân đẩy hắn ra, tức giận nói, “Không có việc gì thì đừng ngáng đường!”

Đường Chấn Đông loạng loạng, va vào kệ hàng hóa phía sau, những chiếc hộp đựng trà lộn xộn rơi xuống người hắn. Đường Chấn Đông nhanh chóng tránh né, tuy nhiên vẫn bị một chiếc hộp đập vào người. Hắn đau đớn tránh sang bên cạnh nhưng vô tình giẫm lên hộp trà trên mặt đất, chặt vật bổ nhào về phía trước. Hắn bị ngã, tiếp xúc thân mật với mặt sàn rắn chắc.

Khương Quân nhìn hắn té ngã, không hề dừng lại, cũng chẳng thèm xin lỗi, ngược lại hắn phụt cười, “Người sao lại ngu như vậy, đi đứng còn bị ngã, vô dụng như thế sau này làm gì cho được?”

“Người nói ai vô dụng! Người thì có bao nhiêu bản lĩnh!” Đường Chấn Đông tức giận đứng lên, quát lớn Khương Quân thì thấy Khương Quân nhanh như chớp rời khỏi nhà kho. Trên mặt đất ngổn ngang những hộp trà và kệ hàng bị rơi rớt, Đường Chấn Đông bất đắc dĩ thở dài, cố sức nâng kệ hàng lên rồi nhặt hộp trà sắp xếp ngay ngắn về chỗ cũ. Hắn mệt đến mức đầu khớp xương muốn tan ra từng mảnh nhưng hắn không dám nghỉ ngơi. Nhớ đến còn phải kiểm kê nhà kho, hắn vội vàng đi tìm một người tạp dịch tên là Triệu Minh, nói với hắn Vương quản sự phân phó hắn đến hỗ trợ kiểm kê. Triệu Minh dù không tự nguyện nhưng vẫn phải theo Đường Chấn Đông đi kiểm kê hàng hóa. Một ngày cứ thế trôi qua mà lá trà trong kho chỉ mới kiểm tra được một nửa, cần phải bận rộn thêm một ngày.

Tối đến, Đường Chấn Đông vốn định trực tiếp đi tìm Thượng Quan Cẩm, nhưng nghĩ đến hôm nay hắn muốn chuyển qua, liền quay về chỗ ở thu dọn hành lý. Đồ đạc của hắn không nhiều lắm, chẳng mấy chốc đã thu dọn xong, tuy nhiên đến đầu cửa Thượng Quan Cẩm thì trời đã tối, hắn áy náy nhìn Thượng Quan Cẩm, nói, “Xin lỗi, ta đến muộn.”

“Có gì mà phải xin lỗi.” Thượng Quan Cẩm chú ý thấy hắn mang hành lý đến, khẽ mỉm cười, “Đói bụng rồi đúng không, cơm nước đã chuẩn bị cả rồi.” Thượng Quan Cẩm nói xong, đưa hành lý của Đường Chấn Đông cất đi, rồi nắm tay hắn đến thiên đường.

Đèn đuốc sáng trưng trong thiên đường bài trí xa hoa, món ngon đặt chặt trên bàn. Thượng Quan Cẩm đi đến, cử chỉ ưu nhã kéo ghế ra cho Đường Chấn Đông, “Người có vẻ rất mệt, nhà kho có quá nhiều việc à?”

Đường Chấn Đông uống một ngụm trà, “Có người giúp nên cũng tạm ổn.”

Thượng Quan Cẩm *** mắt phát hiện một vết xanh tím trên cổ tay Đường Chấn Đông, vội vàng hỏi hắn, “Ồ đây sao lại tím tái thế này?”

Đường Chấn Đông lảng tránh mà nói, “Ta đụng vào kệ hàng.” Dứt lời hắn rút tay về, nhưng cổ tay bị tóm chặt, cảm thấy vô cùng đau đớn, hắn không khỏi buồn bực rên rỉ một tiếng.

Thượng Quan Cẩm vội vàng buông tay, kéo tay áo của Đường Chấn Đông lên, thấy trên cánh tay rắn chắc của hắn có những vết xanh tím rất lớn, đột nhiên thở hổn hển, “Cánh tay của người đều thâm đen rồi, sao lúc đó không xử lý?”

“Lúc đó không phát hiện, không có cảm giác đau.”

“Ta chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy đau.” Thượng Quan Cẩm tìm được cao (thuốc mỡ) bôi lên vết thương trên da Đường Chấn Đông. Bình thường Thượng Quan Cẩm lạnh lùng thản nhiên, lúc này vẻ mặt hắn tối sầm lại, ánh mắt sắc bén, giống như một con thú hoang chuẩn bị nổi giận. Đôi bàn tay bôi được cho Đường

Chấn Đông của Thượng Quan Cẩm run rẩy, hắn không thể tha thứ cho người nào dám làm Đường Chấn Đông bị thương, “Là ai làm người bị thương?” Nếu hắn biết, tuyệt đối không để kẻ đó sống yên ổn!

“Do ta không cẩn thận thôi.” Đường Chấn Đông nhìn vẻ mặt của Thượng Quan Cẩm, biết nếu mình nói cho hắn sự thật, chắc chắn việc này sẽ không chấm dứt nên Đường Chấn Đông vội vàng đổ lỗi cho bản thân, còn nói thêm, “Vết thương nhỏ mà thôi, ta không sao.”

“Có bị trật chân không?” Thượng Quan Cẩm cúi đầu chăm chú nhìn chân Đường Chấn Đông, hắn nhớ rõ đầu khớp xương của Đường Chấn Đông vô cùng yếu ớt.

Trong lòng Đường Chấn Đông ảm áp, biết hắn lo lắng cho mình, vội vàng di chuyển hai chân cho hắn xem, “Không bị trật đâu.” Lần này trọng lượng toàn thân đều đè lên trên cánh tay nên cánh tay bị tím tái, nhưng Đường Chấn Đông không cảm thấy đau, có lẽ do hắn da dày thịt thô.

“Chuyện lần này xử lý xong, không được đến nhà kho nữa.”

Đường Chấn Đông do dự, “Nhưng mà...”

Thượng Quan Cẩm nghiêm mặt, “Không thương lượng.”

Đường Chấn Đông không nói thêm nữa, chờ Thượng Quan Cẩm bồi được xong cho cánh tay của mình, hắn nhìn bàn cơm rồi hỏi, “Người đang đợi ta cùng ăn cơm sao?”

“Đúng vậy.” Thượng Quan Cẩm đưa đĩa cho hắn, nói, “Biết người bận bịu ở nhà kho, nên ta đặc biệt bảo nhà bếp làm gà quay, sườn xào chua ngọt, bào ngư hấp, thịt bò xào nấm rơm, nếu người không ăn, thật sự lãng phí tấm lòng của ta.”

Đường Chấn Đông cúi đầu nói, “Thật tiếc cho tấm lòng của người, ta ăn uống không tốt lắm.”

Thượng Quan Cẩm nói toạc ra, “Đang nghĩ về ba rương trà?”

Đường Chấn Đông nói, “Không lấy lại được ba rương trà đó, ta phải bồi thường cho người ba nghìn lượng bạc.”

Thượng Quan Cẩm trêu ghẹo hắn, không muốn thấy hắn ỉu xiu, “Chúng ta đi Thụy Lệ, người đã kiếm được ba nghìn lượng bạc, nếu muốn bồi thường thì có thể dùng.”

Đường Chấn Đông uống một ngụm canh, nói, “Ta tiêu rồi.”

“Người mua cái gì rồi?” Thượng Quan Cẩm khiếp sợ, không ngờ hắn chi tiêu nhanh như vậy.

Đường Chấn Đông móc một miếng ngọc bội từ trong người ra đưa cho Thượng Quan Cẩm, “Ta mua miếng ngọc này.”

Ngọc bội nhẵn mịn, màu sắc xanh biếc trong suốt, bề mặt ngọc bội được chạm trổ những đám mây, nhìn biết là loại ngọc *** chế tốt nhất. Thượng Quan Cẩm không vui mừng, ngược lại chậm rãi hỏi, “Sao lại tặng ta cái này? Nhanh trả lại đi.”

Đường Chấn Đông nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Không thể trả lại, miếng ngọc này ta mua ở Thụy Lệ.” Bởi vì trời mưa to nên họ phải ở Thụy Lệ một ngày, đi dạo quanh phường đồ ngọc thì hắn thấy miếng ngọc này. Chất lượng ngọc tốt hơn ở thành Lạc Dương, giá cả cũng phải chăng, nên hắn đã mua.

Thượng Quan Cẩm nhíu mày nhìn hắn, “Quá lãng phí, ta thà để người dùng số bạc đó mua đồ ăn, hoặc mua một căn nhà trong thành Lạc Dương.”

Đường Chấn Đông khẽ cười, nắm lấy tay Thượng Quan Cẩm, đặt ngọc bội vào trong lòng bàn tay hắn, “Ta làm vỡ một miếng ngọc bội của người, ngược lại người tặng ta một miếng ngọc Dương Chi, ta có bạc sẽ mua một miếng ngọc cho người, nhưng mà miếng ngọc này cũng là bạc của người...”

Thượng Quan Cẩm bật cười xoa đầu Đường Chấn Đông, “Nhìn người đột ngột nghẹn lời kia, sao lại tính toán rõ ràng như thế.”

Đường Chấn Đông nắm tay Thượng Quan Cẩm, cười rạng rỡ, “Người rất tốt với ta, ta ghi tạc trong lòng, không thể qua quên giản đơn được.”

“Thật ra người không cần mua ngọc bội cho ta, ta đã có một miếng ngọc của người, người không nợ ta bất kì thứ gì.” Thượng Quan Cẩm vuốt ve khuôn mặt Đường Chấn Đông, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt hiền hậu trong sáng quỳn rũ giống như hồ phách của hắn.

Đôi mắt của Thượng Quan Cẩm làm cho Đường Chấn Đông loạn nhịp tim. Hắn không chịu nổi bị ánh mắt dạt dào tình cảm dính chặt vào mình, nhưng lời Thượng Quan Cẩm nói có rất nhiều kẽ hở, vì thế hắn cố sức giữ đầu óc tỉnh táo, hỏi, “Người có ngọc bội của ta?”

Thượng Quan Cẩm nói, “Đúng vậy.”

Đường Chấn Đông hoang mang nói, “Sao ta lại không nhớ rõ.” Hắn cười, “Người đang lừa ta phải không?”

“Người ngồi đây một lát, ta đi lấy cho người xem.” Thượng Quan Cẩm đứng dậy rời khỏi thiên đường, đi vào phòng ngủ, một lúc sau, khi trở lại, hắn cầm trong tay một miếng ngọc bội tao nhã, tự mình đưa cho Đường Chấn Đông, “Còn nhớ miếng ngọc bội này không?”

Đường Chấn Đông im lặng, chỉ ngạc nhiên nhìn miếng ngọc bội, cảm thấy choáng váng. Hồi lâu sau, hắn nghĩ có thể mình nhìn nhầm, liền cầm lấy mà ngắm tỉ mỉ. Ngọc bội cổ kính tao nhã do các viên ngọc bích tròn xâu chuỗi lại, trên viên ngọc có chạm khắc hoa văn tiền xu, có một lỗ nhỏ trên ngọc bội, một sợi dây nhỏ cùng màu được xuyên vào lỗ để đeo trên cổ hoặc cài bên hông, những hạt ngọc sẽ xoay vòng tùy theo cử động, chính giữa ngọc bội có một vết nứt nông, có vẻ đã từng bị rơi một lần.

Ngắm kỹ hồi lâu, Đường Chấn Đông nghĩ đây là ngọc bội phụ thân để lại cho hắn, nhưng lúc nhỏ đã bị hắn đánh mất, vì thế hắn từng bị mẫu thân khắc nghiệt dạy dỗ. Đây là di vật duy nhất phụ thân lưu lại cho hắn, tìm khắp nơi không thấy, hắn cứ tưởng đã bị mất, không ngờ có một ngày lại nhìn thấy nó lần thứ hai. Hắn hỏi Thượng Quan Cẩm, “Người mua ở đâu vậy?”

Thượng Quan Cẩm nhìn Đường Chấn Đông thật sâu, thấy cả người hắn không được tự nhiên liền thu hồi ánh mắt, hỏi, “Người cho rằng có thể mua được?”

Đường Chấn Đông suy nghĩ một chút, “Có thể khi người nhặt được mang đi bán, người vô tình thấy nên mua...” Nói chưa xong hắn dừng lại, hỏi, “Không đúng, sao người lại biết đó là ngọc bội của ta?”

Thượng Quan Cẩm im lặng một lát, con người thâm thúy có chút chập chờn, “Lúc sáu tuổi ta mắc bệnh đậu mùa, trong cung không thể để ta ở lại an dưỡng, nương nương liền đưa ta đến một gia đình thân thích.”

Đường Chấn Đông bất ngờ nghe hắn kể chuyện quá khứ, trầm ngâm lắng nghe.

“Đó là một thị trấn nhỏ ở Tương Dương, người thân của nương nương biết thân phận của ta, đối đãi vô cùng khách sáo. Trên mặt ta mọc những nốt đỏ, căn bệnh đáng sợ như thế, các tiểu hài tử sợ chơi với ta sẽ bị truyền bệnh nên thấy ta đều trốn đi. Trong một thời gian dài ta không nói chuyện với ai, ở một mình trong phòng, đại phu bảo ta phải ra ngoài hoạt động, thấy ta không có hứng thú với thế giới bên ngoài, nên mỗi ngày lên núi hái dược liệu hắn đều đưa ta đi cùng.”

Đường Chấn Đông không ngờ hồi còn nhỏ hắn đã trải qua những việc như vậy, bỗng chốc không biết làm sao để an ủi hắn, nhưng Thượng Quan Cẩm vẫn thản nhiên như cũ, đào ký ức trong quá khứ ra, “Hôm đó ta cùng đại phu lên núi, chính là mùa xuân, ngọn núi xanh biếc, cỏ cây tươi tốt, hoa nhiều như biển, là cảnh sắc đẹp để ta chưa từng thấy ở trong cung. Khi đại phu hái thảo dược thì ta đi dạo khắp nơi, không ngờ bị lạc đường, không có cách nào tìm lối về, trong lúc đó vừa vội vàng vừa sợ hãi. Ta cố gắng nhớ lại đường về nhưng vẫn không thể đi ra ngoài. Trời tối, ta vừa mệt vừa đói, ngồi dưới một gốc cây để nghỉ ngơi. Gió vù vù thổi qua giống như có người ở sau lưng khóc lóc nức nở, dãy núi phía xa nhấp nhô lên xuống dường như đang che giấu một đám quỷ quái, ta đói, không còn sức để bước đi, cảm giác bị dồn vào chân tường thì trên đầu phát ra một giọng nói mơ hồ: Người bị lạc đường à?”

Trong lòng Đường Chấn Đông đau xót, không hiểu sao hắn cảm thấy cảnh tượng đó rất quen thuộc. Lúc này, giọng nói của Thượng Quan Cẩm dịu dàng như nước, “Ta ngẩng đầu nhìn lại, thấy một thiếu niên tóc đen ngồi ở trên cây nhìn ta. Ta nói với hắn ta bị lạc đường, có thể đưa ta xuống núi không, thiếu niên đồng ý đưa ta rời đi. Ta thấy hắn nhanh nhẹn bò xuống cây, từ trên cành cây cao nhảy xuống, lúc này mới thấy phía sau lưng hắn có một sợi củi. Hắn không lớn hơn ta bao nhiêu, cả người dơ bẩn, trên mặt nhem nhốc, giống như một tên ăn mày, nhưng con mắt của hắn sáng tựa như ngôi sao rực rỡ. Ta chưa từng gặp người

nào có đôi mắt đẹp đến thế. Hắn lấy bánh nướng trong bao đưa cho ta, ta cực kỳ đói, cầm bánh bột ngô ăn ngấu nghiến. Ăn quá nhanh nên bị sặc, hắn nhẹ nhàng vỗ vai ta trấn an, ta đẩy hắn ra, sợ bệnh của ta truyền cho hắn. Hắn nghĩ rằng ta chê hắn bẩn thỉu, thở hổn hển mắng hai câu liền quay đầu bước đi.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm mỉm cười, con người dung đưa dịu dàng, “Nhưng không lâu sau, hắn quay trở lại đưa ta rời khỏi rừng rậm. Ta cảm thấy hắn là người rất hòa nhã, không giống với những người ta từng gặp ở trong cung. Đến chân núi phải tách nhau ra, ta luyến tiếc hỏi hắn tên là gì. Hắn không thèm để ý đến ta, dường như vẫn giận vì chuyện ta đẩy hắn, nhưng ta hết lần này đến lần khác hỏi bằng được, cuối cùng hắn mới nói: Dật Hoan, người gọi ta Dật Hoan là được.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc áy náy. Thượng Quan Cẩm nói tiếp, “Hôm sau ta lên núi, hi vọng có thể gặp hắn, nhưng hắn không xuất hiện ở rừng cây nữa. Tuy nhiên, ở chỗ hắn nhảy xuống có một miếng ngọc bội.”

“Không ngờ lại là người.” Trong đầu Đường Chấn Đông có ấn tượng mơ hồ, sau đó hắn nhìn Thượng Quan Cẩm đã trở thành người trưởng thành, nói, “Khi đó người đội nón, không nhìn thấy mặt, còn ta thì bẩn thỉu, thật mệt cho người nhớ kỹ ta.”

“Trên mặt ta có rất nhiều nốt đỏ, lại bôi được, ra ngoài sẽ đội nón.” Thượng Quan Cẩm cười cười nói, “Người tốt như vậy, sao ta có thể quên người. Sau đó mỗi ngày ta đều lên núi, nhưng không gặp được người. Lúc ta khỏi hẳn bệnh thì bị đưa về cung... Khi ấy người đi đâu?”

“Khi ấy ban ngày ta ở học đường đọc sách, thỉnh thoảng lên núi nhặt củi, nếu không thì hái ít quả dại mang về nhà, ngày đó gặp người cũng là ngoài ý muốn.” Đường Chấn Đông dừng một chút rồi nói tiếp, “Sau khi mẫu thân phát hiện ta đánh mất ngọc bội, dạy dỗ ta rất thâm nghiêm, vừa đánh vừa mắng, sau nửa đêm ta bị sốt, ký ức đó cũng dần mờ nhạt đi.”

Thượng Quan Cẩm sưng sốt, yêu thương nắm tay hắn, nói, “Nếu như lúc đó ta phát hiện ngọc bội thì tốt rồi, có thể trả lại cho người đúng lúc, hoặc có lẽ trước khi chia tay nên hỏi người thêm vài câu, không đến nỗi không biết chỗ người ở.”

“Không trách người được, hơn nữa nếu người không nhặt được, ta cứ tưởng là mình đã đánh mất nó.” Niềm vui trong đáy mắt Đường Chấn Đông giống như cảnh xuân trên cây liễu, “Không ngờ chúng ta đã từng gặp nhau, sau nhiều năm như vậy lại có thể gặp lại.”

“Mỗi lần gặp nhau đều rất tình cờ, nhất định do ta rất muốn gặp người nên ông trời đã thực hiện nguyện vọng của ta.” Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn Đường Chấn Đông, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn giống như đang chạm vào bảo vật độc nhất vô nhị, “Sau khi biết người là Dật Hoan, ta quyết định mặc kệ tâm ý của người ra sao, ta phải có được người, không bao giờ bỏ lỡ nữa.”

Đường Chấn Đông cầm tay Thượng Quan Cẩm, ngược đôi mắt tràn đầy tia sáng lóng lánh, “Sao người không nói sớm cho ta biết?”

“Đây là ký ức ta quý trọng, ta muốn giữ đến già.” Giọng nói của Thượng Quan Cẩm trầm thấp, dịu dàng và tràn đầy từ tính, làm rung động lòng người.

Khóe môi Đường Chấn Đông chậm rãi nhếch lên, “Nhưng bây giờ người lại nói ra.”

Thượng Quan Cẩm bước đến gần Đường Chấn Đông, dịu dàng hôn hắn một chút, “Bởi vì gặp được người, ta và người sẽ có rất nhiều kỷ niệm tốt đẹp.”

Đường Chấn Đông nở nụ cười, con mắt long lanh tựa như trăng rằm, “Người là người lạnh nhạt, nhưng toàn nói những lời ngọt chết người.”

Thượng Quan Cẩm nghiêm mặt nói, “Sau này đừng mua đồ vật đắt tiền thế này, ta không cần.” Thượng Quan Cẩm biết Đường Chấn Đông không có nhiều bạc, không đủ để mua những thứ quý giá, cho nên hắn muốn Đường Chấn Đông dùng bạc mua những thứ khác.

Đường Chấn Đông nhẹ nhàng gạt đầu, thấy Thượng Quan Cẩm muốn trả ngọc bội cho hắn, nói, “Miếng ngọc này tặng người, chúng ta có duyên phận hiếm thấy.” Hắn nói xong, đặt ngọc bội vào tay Thượng Quan Cẩm.

“Nhưng đó là di vật của phụ thân người.” Sau khi biết lai lịch của miếng ngọc bội, dù Thượng Quan Cẩm luyện tiếc cũng phải trả ngọc bội lại cho hắn.

“Phụ thân để lại cho ta, ta có thể tự mình xử lý, sau này người đeo trên người đi.” Đường Chấn Đông cười, “Hiếm khi người thích như vậy.”

“Ta thích người, nên mới quý trọng đồ vật của người.” Thượng Quan Cẩm chớp mắt, ồm thỏa nhận lấy ngọc bội, nói, “Nó đã có vết nứt, rớt một lần nữa sẽ vỡ, ta sẽ giữ cẩn thận.”

Đường Chấn Đông cảm thấy có một dòng nước ấm rót vào lòng, không khỏi ôm lấy Thượng Quan Cẩm. Bây giờ Đường Chấn Đông mới hiểu được tại sao Thượng Quan Cẩm nói thích hắn từ lâu, hóa ra lần gặp mặt trước đó Thượng Quan Cẩm không hề quên hắn, mà hắn cũng may mắn vì có Thượng Quan Cẩm bên mình.

Ăn xong bữa tối ngon miệng rồi cùng nói rất nhiều chuyện với Thượng Quan Cẩm, tâm trạng của Đường Chấn Đông dễ chịu hơn rất nhiều. Ngay cả chuyện ba rương trà cũng không ảnh hưởng đến hắn. Hắn nghĩ cho dù chuyện gì xảy ra, cuối cùng cũng sẽ tìm ra cách giải quyết. Hối hận hay buồn bực nóng nảy không thể giải quyết vấn đề. Hiện tại chờ thư trả lời bên Kinh Châu, ngày mai hắn phải kiểm kê hết toàn bộ lô trà trong nhà kho, đánh dấu những loại trà không được ghi chú rõ ràng, giúp những người khác tránh gặp phải sai lầm giống hắn, đưa nhầm loại trà đắt đỏ thành loại trà phổ thông cho khách nhân.

Tuy nhiên, việc này rất kì lạ, hắn nhớ rõ ràng hắn đã cẩn thận kiểm tra lá trà một lần, hơn nữa Vương quản sự không ở nhà kho, hắn sợ gặp sai lầm nên cẩn thận gấp đôi bình thường, không có khả năng làm lộn hai loại trà có chất lượng hoàn toàn khác nhau. Nhưng bây giờ nghĩ lại cũng vô dụng, khi đó người ở nhà kho không nhiều lắm, hắn một mình phụ trách lô hàng nọ, hiện tại xảy ra vấn đề, hắn chịu trách nhiệm là đúng.

Đường Chấn Đông rũ mi mắt suy nghĩ sâu xa, mong nhanh chóng xử lý ồm thỏa chuyện lần này, cũng là cho mình thêm kinh nghiệm, sau này hắn phải cẩn thận vững vàng làm việc, nhưng mà, không ngờ chuyện này có kết cục thật bất ngờ.

31. Chương 31

Sáng sớm, một màn sương mỏng nhẹ nhàng gợn sóng trên bầu trời giống như đang nhàn nhã dạo chơi. Chẳng mấy chốc sau, một cơn gió mát thoảng qua, thổi đi lớp sương mù mỏng, mở ra một ngày mới. Đường Chấn Đông mở mắt ra thì thấy khuôn mặt phóng đại của Thượng Quan Cẩm, cách mình rất gần. Hầu như Đường Chấn Đông có thể nhìn thấy làn da trắng mịn màng *** tế của hắn. Thượng Quan Cẩm không cười, nhưng nụ cười chảy xuôi trong ánh mắt, ẩm ướt như hoa sen dưới ánh trăng, hắn hỏi, “Ngủ ngon không?”

“Ừm.” Đường Chấn Đông buồn ngủ đáp lại một tiếng, mắt vẫn nhắm chặt tựa như một con mèo ngái ngủ, rõ ràng vẫn chưa tỉnh lại từ cơn mơ. Thượng Quan Cẩm cách hắn rất gần nhưng Đường Chấn Đông không nhận ra. Hắn cũng không cảm giác được sự dịu dàng trên khuôn mặt khiến vô số người điên cuồng của Thượng Quan Cẩm bởi lẽ hắn đang trong trạng thái mơ màng.

Thượng Quan Cẩm ngắm nhìn hắn, “Ngủ tiếp đi, trời còn sớm.”

“Phải dậy, nếu không sẽ bị muộn.” Đường Chấn Đông ngồi dậy, lưng tựa sờ soạng bên mép giường một lúc, lấy được xiêm y của mình rồi mặc vào, động tác không nhanh không chậm, vừa mặc vừa nhắm mắt lim dim.

Thượng Quan Cẩm chưa từng thấy có người buồn ngủ đến vậy, buồn cười nhéo hắn một chút, “Hay là người ngủ thêm một lúc, ta cam đoan có thể đánh thức người.”

“Giường của người quá êm, nằm xuống sẽ không muốn dậy.” Đường Chấn Đông lấy tiếp một chiếc xiêm y muốn mặc vào nhưng cánh tay hắn bị Thượng Quan Cẩm tóm lấy. Hắn hơi mở mắt ra, khó hiểu nhìn Thượng Quan Cẩm.

Đáy mắt Thượng Quan Cẩm đầy đặc ý cười, hắn nói, “Không muốn ngủ nữa cũng không sao, nhưng người mặc y phục ngược rồi.”

Đường Chấn Đông cúi đầu nhìn, kinh hãi, hắn thật sự mặc ngược y phục. Nghe được tiếng cười của Thượng Quan Cẩm, hắn vừa hấp tấp vừa lúng túng mà cởi xiêm y, phát hiện nằm trong chăn không thể cởi cho tử tế nên xóc chăn lên ngồi ở mép giường mà cởi.

Thượng Quan Cẩm hơi lóa mắt nhìn Đường Chấn Đông. Nắng ban mai soi sáng thân thể dẻo dai như một con báo của hắn. Làn da màu đồng tỏa ra vẻ nam tính mạnh mẽ, mái tóc màu đen rũ xuống nửa che nửa hở thất lưng chắc nịch đầy khiêu gợi. Hắn cúi xuống nhặt y phục, lớp vải mỏng bọc lấy cái hông rắn chắc và tròn trĩnh, mơ hồ đi xuống là hai chân thon thả. Đôi chân đó từng bị Thượng Quan Cẩm tàn nhẫn gặm cắn, vuốt ve, sau đó cứng rắn mở ra, tạo thành tư thế mà Thượng Quan Cẩm thích.

Đường Chấn Đông trì trệ không phát hiện ánh mắt nóng rực ở phía sau. Bình thường chắc chắn hắn có thể nhanh nhạy nhận thấy được nguy hiểm, nhưng hắn vừa mới tỉnh dậy không lâu, hành động và suy nghĩ đều chậm chạp.

Thượng Quan Cẩm nhìn thân thể lay động quyến rũ trước mắt, dục vọng càng trở nên mãnh liệt, sản sinh khao khát đặt hắn ở dưới thân để mặc sức chà đạp, khi hắn khóc cũng rất đẹp, khiến Thượng Quan Cẩm rất muốn nhào đầu về phía trước.

Đường Chấn Đông vừa muốn rời giường, đột nhiên cả người hắn bị tàn bạo kéo lên giường. Chấn động mạnh làm trước mặt hắn biến thành màu đen, sau khi lấy lại *** thần, Đường Chấn Đông phát hiện mặt Thượng Quan Cẩm dán ngay trước mặt hắn. Đường Chấn Đông nhũn mày nói, “Người làm gì vậy?”

Thượng Quan Cẩm tà ác đánh giá cơ thể trần trụi của Đường Chấn Đông, giống như kẻ phóng đảng đói bụng trong thời gian dài, “Người cho rằng ta muốn làm gì?”

“Đừng náo loạn! Ta muốn dậy.” Kê sát thân thể cường tráng của Đường Chấn Đông còn có một cơ thể hoàn mỹ, hơn nữa y phục mỏng, hắn rõ ràng có thể cảm nhận được thay đổi của cơ thể Thượng Quan Cẩm. Đường Chấn Đông nóng nảy đẩy Thượng Quan Cẩm ra, nhưng cơ thể đang đè lên người hắn không hề dịch chuyển.

Thượng Quan Cẩm cúi đầu liếm vành tai hắn, bàn tay chạm vào thất lưng hắn thể hiện khát khao, “Bây giờ trời còn sớm, hãy cùng ta một lúc.”

“Đừng nói đùa!” Đường Chấn Đông giãy dụa, phát hiện lực đè hắn vô cùng mạnh. Hắn biết dù là vô công hay sức lực mình cũng không phải là đối thủ của Thượng Quan Cẩm. Đường Chấn Đông quay đầu sang một bên, nói, “Sao người đột nhiên muốn làm chuyện đó!”

Thượng Quan Cẩm liếm cổ Đường Chấn Đông, nhiệt độ nóng rực trong đáy mắt hắn khiến Đường Chấn Đông hoảng sợ, “Y phục của người nửa kín nửa hở không phải là dụ dỗ ta đè người sao, nếu người cởi chậm hơn chút nữa, ta sẽ xé toạc tất cả y phục của người...”

“Câm miệng!” Đường Chấn Đông đỏ mặt, “Sao mới sáng sớm người liền...”

“Người ngoan ngoãn đừng lộn xộn, rất nhanh ta sẽ thả người đi, nhưng mà nếu người không ngừng giãy dụa, chúng ta sẽ ở trên giường cả ngày.” Giọng nói của Thượng Quan Cẩm dần dần rơi vào môi hắn, biến mất tại nơi hai người chạm môi nhau. Thượng Quan Cẩm nồng nhiệt cướp đoạt hơi thở của hắn.

Ánh nắng trong suốt không biết từ lúc nào lọt vào phòng ngủ trang nhã, lơ mơ chiếu vào hai người thanh niên đang ở trên giường. Họ siết chặt lại với nhau, kịch liệt triển miên quần quýt, va chạm, nhiệt độ trong không khí hùng hực cháy.

“Xin người... đừng...” Giọng nói cầu xin vỡ vụn bật ra từ miệng Đường Chấn Đông rồi lại im bật trong sự đưa đẩy kịch liệt. Đường Chấn Đông nằm sấp, khụy gối trên giường, hai chân cong lên bị che khuất trước ngực. Một đôi bàn tay to nóng bốc lửa tóm chặt thất lưng hắn, làm cho hông hắn nhô lên, rồi sau đó vật cứng rắn thô bạo xâm nhập trong cơ thể hắn. Bộ phận sinh dục tạo áp lực mạnh mẽ lên nội tạng hắn, móng tay hắn trắng bệch túm lấy khăn trải giường dưới thân.

Khăn trải giường nhăn nhúm bởi sự nhiệt tình của họ, đầu gối ở đầu giường cũng rớt xuống mặt đất. Làn da màu đồng của Đường Chấn Đông nhuộm một lớp ửng đỏ do ***, Thượng Quan Cẩm cắn liếm da thịt hần, lần nữa đâm vào cơ thể hần, từng chút cọ xát vào vách tường nóng bỏng bên trong. Cảm giác đường ruột chật chội co thắt, hai tay Thượng Quan Cẩm quán qua bụng Đường Chấn Đông mà cầm dục vọng sưng to của hần, cố ý trêu chọc, “Ấm ướt như thế, rất muốn phải không?”

“Đừng... A...” Phía trước bị tấn công khiến Đường Chấn Đông không thể nói chuyện, hần vô thức ưỡn hông lên, cơ quan ở trong cơ thể hần càng lúc càng tăng tốc, đam mê mãnh liệt, vật to lớn vững chắc chôn sâu vào tận cùng, khốc liệt va đập, đẩy cả người hần vào dòng xoáy khoái lạc, lung lung sắp đổ theo cơn bão điên cuồng, đầu óc hần trống rỗng.

Trong lúc hai người đắm chìm vào cơn sóng dề mê ngây ngất, Lâm Thanh đến gọi Thượng Quan Cẩm dậy. Lâm Thanh không biết Đường Chấn Đông ở trong phòng ngủ, hần chỉ gõ cửa, kính cẩn hỏi, “Thiếu gia, người dậy chưa?”

Thượng Quan Cẩm tách chân Đường Chấn Đông ra, không thương tiếc xô xuyên qua hần. Đường Chấn Đông không thể khống chế, trở nên run rẩy, “Có người ở bên ngoài... Đừng lại... A...” Nói chưa xong hần lại bị đâm chọc mạnh mẽ, lần này Thượng Quan Cẩm ác ý trêu chọc hần, nhiều lần đâm vào nơi nhạy cảm nhất trong cơ thể hần. Khoái cảm từ chỗ đó truyền ra khắp cơ thể, Đường Chấn Đông tê liệt ngồi phịch trên giường, ngón tay Thượng Quan Cẩm lại tìm đến dục vọng giữa hai chân hần mà đùa bỡn, hơi thở của hần đột ngột dồn dập lên.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa của Lâm Thanh, “Thiếu gia?”

Thượng Quan Cẩm thờ ơ, tiếp tục đùa giỡn từng chút một trên cơ thể nam tính của Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông vùng vẫy, vật cứng trong cơ thể hần hơi trượt ra, xấu hổ rút lui, nhưng lại thô bạo quay về chỗ cũ, phân thân thẳng tiến vào lỗ nhỏ chưa khép kín, kích thích quá lớn làm hần thở hổn hển, “A... A...”

Lâm Thanh lảng máng nghe được âm thanh truyền ra từ phòng ngủ, nhưng bởi vì cách âm của căn phòng rất tốt nên hần không nghe được rõ ràng. Tuy nhiên, đoán Thượng Quan Cẩm có lẽ đã tỉnh dậy, hần không rời đi mà hỏi, “Ta có thể đi vào không? Ta đưa nước rửa mặt vào.”

Đường Chấn Đông lo âu đến độ viên mắt cũng đỏ lên, cầu xin nắm lấy Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm túm chặt thắt lưng hần, tiến sâu hơn. Đường Chấn Đông cứng rắn nuốt vào tiếng rên rỉ. Thượng Quan Cẩm vừa vận động không ngừng vừa nói với Lâm Thanh ở bên ngoài, “Ta còn chưa dậy, một lúc nữa người hãy trở lại.”

“Vâng.” Lâm Thanh kính cẩn đáp lời.

Khi tiếng bước chân Lâm Thanh mất hút, đôi môi cắn chặt của Đường Chấn Đông mới thả lỏng. Thượng Quan Cẩm vuốt ve đôi gò má ửng hồng của hần, “Rất kích thích phải không? Người căng thẳng đến mức cả người đều run rẩy.” Ngay cả chỗ đó cũng kẹp Thượng Quan Cẩm rất chặt...

“Sao người lại có thể như vậy, sẽ bị hần phát hiện.” Đường Chấn Đông thở dốc nhìn Thượng Quan Cẩm, vươn tay gạt tay hần ra, nhưng đột ngột bị đâm vào đến mức bật ra tiếng rên to, thân thể cũng lắc lư theo nhịp điệu cuồng nhiệt. Nhiệt độ trong phòng lần nữa sôi trào, chỗ hai người kết hợp ướt đầm, mỗi lần ma sát đều phát ra âm thanh tục tĩu, trộn với tiếng thở hổn hển và tiếng rên rỉ dữ dội của hai người, làm cho buổi sáng tươi đẹp ngập tràn cảnh xuân thẹn thùng.

Đường Chấn Đông đến nhà kho thì hai chân vẫn còn bủn rủn. Nhớ đến chuyện xảy ra lúc sáng, mặt hần đỏ lên. Sau khi kết thúc thì hần nghỉ ngơi rất lâu, đương nhiên trở lại nhà kho thì cũng đã muộn. Hần cứ nghĩ rằng Vương quân sự sẽ mắng mỏ hần té tát, không ngờ Vương quân sự mang theo vẻ mặt ôn hòa nói không sao. Lúc đi kiểm kê Vương quân sự cũng không để hần làm việc nặng, thấy hần ngồi nghỉ cũng không chạy đến quát tháo như bình thường, thậm chí còn rót một chén trà cho hần, khách sáo vô cùng. Nụ cười lúc nào cũng nở trên môi Vương quân sự, khác một trời một vực với người hay trừng mắt lạnh nhạt ngày xưa, giống như Đường Chấn Đông mới là quân sự của nhà kho.

Lẽ nào có chuyện gì đã xảy ra? Đường Chấn Đông rất muốn hỏi nhưng không thể mở miệng, cứ như thế đến giờ ngọ hắn đi ăn. Khi đến nhà ăn thì hắn gặp Lâm Thanh, chợt nhớ đến chuyện lúc sáng, hắn lại xấu hổ, quay đầu muốn bỏ chạy. Tuy nhiên cảm thấy nếu hành động như thế thì quá rõ ràng, hắn quay chân làm ra vẻ bình thường. Sau đó hắn yên ổn ngồi ở chỗ cũ, cúi đầu bới hai môi cơm.

Lâm Thanh đi đến ngồi bên cạnh Đường Chấn Đông, vẻ mặt mập mờ quan sát hắn, giống như muốn nghiên cứu sinh vật thú vị nào đó. Đường Chấn Đông thấp thỏm không yên, mất tự nhiên, cuối cùng hắn hỏi một câu, “Có chuyện gì vậy?”

“Người chuyển sang phòng của thiếu gia rồi à.” Lâm Thanh bất thành linh ném ra một quả pháo.

Đường Chấn Đông bị nổ đến gần tởm, chết lặng người hồi lâu không nói câu nào. Lâm Thanh biết quan hệ của hắn và Thượng Quan Cẩm, mà hắn không muốn nói chuyện giữa hắn và Thượng Quan Cẩm với người khác. Đường Chấn Đông cảm thấy đây là bí mật không thể công khai, nhưng Lâm Thanh là tiểu tư của Thượng Quan Cẩm, bất cứ lúc nào cũng có thể thấy họ bên nhau, ngay cả chuyện hắn chuyển chỗ ở cũng bị phát hiện nhanh như vậy. Vì thế Đường Chấn Đông biến thành một quả pháo, sẵn sàng phát nổ làm hắn hồn bay phách tán.

Lâm Thanh tiến sát khuôn mặt thanh tú vào Đường Chấn Đông. Hơi thở ấm áp phả vào mặt khiến Đường Chấn Đông vô thức ngửa mặt về phía sau. Lâm Thanh mỉm cười, “Người đừng nhịn thở, ta sợ người sẽ bị ngạt, người có xấu hổ không?”

Đường Chấn Đông sững sờ nhìn Lâm Thanh, “Chẳng lẽ người không cảm thấy quái dị?”

“Người là bằng hữu của ta, mặc kệ người làm gì, hạnh phúc là tốt rồi.” Suy nghĩ của Lâm Thanh rõ ràng cởi mở hơn người bình thường.

Đường Chấn Đông rũ hàng lông mi dày của mình xuống, có vẻ như xấu hổ cười vô cùng ngượng ngùng. Nếu nam nhân khác thấy Đường Chấn Đông như vậy có lẽ sẽ cảm thấy buồn nôn, nhưng ánh mắt hắn kiên nghị, sống mũi thẳng, cánh tay đầy cơ bắp mạnh mẽ, tràn ngập sự hấp dẫn nam tính, giống như có thể đội trời đạp đất, không bởi vì giao du với nam nhân mà trở nên yếu điệu nữ tính. Tuy nhiên, gương mặt trắng nhợt nhạt khi cau mày của hắn vừa tô điểm thêm cho vết sẹo vừa làm cho người ta thương xót, không đành lòng trách móc hắn, càng không nỡ chửi ầm lên.

Lâm Thanh hơi hiểu tại sao Thượng Quan Cẩm thích Đường Chấn Đông, ngay cả chuyện ngày hôm qua Thượng Quan Cẩm cũng không hề oán trách hắn. Tròng mắt đen láy chuyển động, Lâm Thanh lại hỏi chuyện hắn quan tâm, “Hôm nay người đến nhà kho, thái độ của Vương quản sự với người thế nào?”

Đường Chấn Đông ngẩn người, nói, “Rất tốt.”

Lâm Thanh phì cười, “Những người này giống tắc kè hoa thật đấy, xem vẻ mặt người mà làm việc.”

Đường Chấn Đông húp một ngụm canh, hỏi, “Sao lại nói thế?”

Lâm Thanh nói chuyện mình biết rõ cho hắn, “Hôm qua thiếu gia thấy người bị Vương quản sự mắng, gọi Ngụy Minh đến thư phòng nói chuyện, có lẽ tối qua Ngụy Minh nói gì đó với Vương quản sự, sau này hắn không thể sai bảo người nữa.”

Đường Chấn Đông kinh sợ, “Không thể nào...”

Lâm Thanh gian xảo nhỏ giọng, “Lúc ta vào rót trà thì nghe được chuyện họ nói về Vương quản sự.”

Đường Chấn Đông thở dài, “Hóa ra là liên quan đến hắn.” Thảo nào thái độ của Vương quản sự thay đổi nhanh như vậy, hôm qua vừa mắng mỏ hắn, hôm nay đã xoay chuyển.

Lâm Thanh thoải mái nói, “Thiếu gia nhìn có vẻ lạnh lùng nhưng để ý đến người hơn ai hết. Hắn sợ người bị Vương quản sự làm khó dễ nên nói với Ngụy Minh vài câu. Thật ra có người quan tâm mình đến thế rất tốt, bất kể lúc nào hắn cũng bảo vệ người.”

Đường Chấn Đông mỉm cười, “Cám ơn người đã nói cho ta biết những điều này.” Hắn không ngờ Thượng Quan Cẩm lo lắng cho hắn, âm thầm quan tâm đến từng hành động nhỏ nhặt của hắn, vì thế hắn muốn cố gắng làm việc thật tốt, không để Thượng Quan Cẩm phải lo nghĩ chuyện của hắn.

Lâm Thanh thấy Đường Chấn Đông cười, không khách khí mà yêu cầu, “Muốn cảm ơn thì cho ta miếng thịt bò của người.”

“Ừ, cho người.” Đường Chấn Đông gấp thịt bò trong bát cho Lâm Thanh, vô cùng tự nguyện.

Lâm Thanh tự nhiên nhai nuốt, không quên dặn dò Đường Chấn Đông, “Sau này có chuyện gì cứ nói cho ta nghe, ta có thể cho người biết nhiều điều người không biết.”

“Chắc chắn rồi!” Đường Chấn Đông gật đầu.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, cảm thấy rất ngon miệng. Đường Chấn Đông chợt nhớ đến cuộc nói chuyện ngày hôm qua có nhắc đến một người, hần ngẩng đầu hỏi Lâm Thanh, “Người có biết Giang Bùi Lãm là ai không?” Thượng Quan Cẩm quen biết hần, Lâm Thanh ở bên cạnh Thượng Quan Cẩm nhiều năm, chắc đã từng gặp mặt.

Lâm Thanh nói như đinh đóng cột, “Ta biết.”

Đường Chấn Đông hứng thú, trái tim đập thành thịch, “Đó là người như thế nào, người gặp hần lúc nào chưa?”

Lâm Thanh ngẩng đầu nhìn Đường Chấn Đông, “Sáng sớm thiếu gia nhận được thư Giang Bùi Lãm tự tay viết, nếu không có bất ngờ gì thì có lẽ là người người vừa nói đến.”

Đường Chấn Đông sững sốt, “Về mặt thiếu gia thế nào?”

Hần cứ nghĩ Lâm Thanh từng gặp Giang Bùi Lãm, không ngờ đã nhận được hồi âm, vốn trong ước tính của hần, thư từ Kinh Châu đến Lạc Dương đêm nay mới đến.

Lâm Thanh im lặng một lát, bắt chước gương mặt lạnh lẽo của Thượng Quan Cẩm rồi nói, “Mặt hần như thế này.”

Đường Chấn Đông cười nói, “Người giả bộ không giống...” Nếu ngay cả Lâm Thanh không biết, vậy rõ ràng chỉ là thương nhân cùng làm ăn buôn bán.

“Sao người đột nhiên hỏi về hần?” Lâm Thanh tò mò.

Đường Chấn Đông nói rõ ngọn ngành cho Lâm Thanh. Lâm Thanh chăm chú nhìn hần, nói, “Chúng ta đi gặp thiếu gia đi, hần đọc thư là biết lá trà có bị đưa nhầm không, có thể lập tức trả lại sự trong sạch cho người.”

Đường Chấn Đông lắc đầu, “Ăn xong bữa trưa ta phải quay về nhà kho, muốn hỏi cũng phải nghỉ ngơi xong mới hỏi.”

Lâm Thanh khẽ thở dài, biết hần là người theo khuôn phép, luôn tuân theo quy củ trong phủ, nên chắc chắn hần không giao nhầm lá trà. Lâm Thanh nói, “Bên kia có tình huống gì, ta sẽ nói cho người biết.”

“Cảm ơn.”

“Ăn xong liền đến nhà kho sao?”

Đường Chấn Đông buông đũa xuống, “Đúng vậy.”

Lâm Thanh nhìn hần, vui vẻ nói, “Ta đi với người, có lá trà mới đến phải đưa cho thiếu gia.”

32. Chương 32

Sau khi ăn cơm xong hai người cùng nhau đến nhà kho, Đường Chấn Đông chuẩn bị đẩy cửa phòng, bên trong đột nhiên truyền ra tiếng nói chuyện. Lâm Thanh nghe được, vội vàng kéo hần nấp vào một chỗ tối, vừa nghe vừa chờ, ra hiệu cho Đường Chấn Đông im lặng đừng nóng ruột.

Trong nhà kho Khương Quân và Triệu Minh đang nói chuyện, giọng nói hùng hồn là Triệu Minh. Hắn lo lắng hỏi Khương Quân, “Sao đột nhiên phải đi, không phải người từng nói muốn đi cũng đợi hai năm nữa à?”

Khương Quân nhàn nhạt nói, “Trong nhà ta có chút chuyện, phải trở về.”

“Nhưng không phải người đã mua nhà ở Lạc Dương rồi sao, người đưa người nhà đến là được.” Triệu Minh và Khương Quân là người cùng quê, đều làm việc ở nhà kho. Hiện tại Khương Quân đột ngột ra đi, không dẫn theo Triệu Minh nên hắn cảm thấy tổn thương.

“Đệ đệ của ta đang đợi ở trấn trên...” Khương Quân mất kiên nhẫn, “Ai, người đừng hỏi nhiều, ta muốn đi trong hôm nay.”

Triệu Minh chợt hỏi, “Có phải người có việc giấu ta đúng không?”

“Sao lại thế?” Khương Quân cười lạnh, “Không phải người biết rất rõ chuyện của ta sao?”

Triệu Minh tiếp tục hỏi, “Vậy sao người đột nhiên có bạc để mua nhà?”

Khương Quân hồi lâu không trả lời...

Triệu Minh biến sắc, ép hỏi, “Có phải người chợt nổi lòng tham, ăn trộm ba rương Lư Sơn Vân Vụ trong nhà kho đi bán không? Bây giờ thừa dịp mọi người đổ lỗi cho Đường Chấn Đông, người liền tìm cơ để rời đi.”

Khương Quân quát to, “Nói bậy!”

“Nương của người vẫn khỏe mạnh mà.” Triệu Minh bữu môi hừ một tiếng, “Đêm đó ta đã thấy tất cả.”

Lâm Thanh ở ngoài phòng vô cùng hoảng sợ. Đường Chấn Đông nhíu chặt lông mày, không ngờ Khương Quân là người xấu xa như thế. Hóa ra hắn đột nhiên chuyển ra khỏi phòng là bởi vì ăn cắp trà bán lấy tiền, trong khi đó chỉ cần tích góp vài năm, với thu nhập của họ thì hoàn toàn có thể mua được một ngôi nhà. Huống hồ, tình trạng gia đình của hắn không phải không tốt. Hiện tại, hắn vội vàng rời khỏi phủ Tĩnh An là do Vương quân sự triệt để điều tra chuyện lá trà, hắn sợ bị bại lộ điều tra ra hắn làm, không ngại nói dối lừa Vương quân sự.

Lúc này Khương Quân hoảng loạn, giống như bí mật cất giấu bị phát hiện, giận tím mặt nói, “Ta không hiểu người nói cái gì!”

Triệu Minh cười nhạt, “Buổi tối Đường Chấn Đông giao lô trà đó, ta đi tìm người để cùng đi ăn cơm, thấy người lén lút chạy vào nhà kho ăn trộm ba rương Lư Sơn Vân Vụ. Sau đó người đánh tráo thành trà xanh phổ thông, đúng không?”

“...” Khương Quân mím môi không nói một lời.

“Ở chung với người lâu như vậy, không biết người có lòng dạ đó. Sau khi trong phủ bạn làm thợ yếm cho nương nương, Vương quân sự rất ít khi đến nhà kho, lại càng ít người nhận hàng, Đường Chấn Đông không may bị người đem làm người chịu trận.”

Khương Quân không phủ nhận, chỉ hỏi, “Người muốn thế nào?”

Triệu Minh cười khùng khục, giống như lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành, “Nếu có lợi ích, sao không chia cho ta một ít, tốt xấu gì chúng ta cũng là bằng hữu, có phúc cùng hưởng, ta bằng lòng giữ bí mật này đến chết.”

Lâm Thanh không thể chịu nổi nữa, định chạy ào vào thì bị Đường Chấn Đông kéo trở lại. Hắn gấp đến độ giậm chân, thấy Đường Chấn Đông bình tĩnh tự nhiên, liếc mắt nhìn phía sau hắn. Lâm Thanh quay đầu lại, thấy Vương quân sự đứng cách đó không xa, khuôn mặt tím tái.

Hai người trong nhà kho bắt đầu thương lượng chuyện trao đổi bạc, Vương quân sự giống như con sư tử cầm phần nhào vào, hùng hổ phun lửa về phía hai người họ, “Hai tên khốn! Vu oan giá họa, hợp mưu chia cửa, còn cười đắc ý như vậy, các người có cảm thấy xấu hổ không hả!” Hắn quay đầu lại trừng mắt với Khương Quân, “Còn người, để có thể lập tức thoát thân, dám nói nương người đã chết, đồ bất hiếu!”

Triệu Minh luống cuống, Khương Quân cũng cuống cuống, thấy chuyện bị bại lộ nên vội vã nói, “Chúng ta chỉ nói đùa thôi, việc này phải trách Đường Chấn Đông, sao lại liên quan đến chúng ta...” Hắn hoảng hốt giải thích, tìm cách chối tội.

“Vô liêm sỉ! Ta nói cho người biết, thương nhân ở Kinh Châu đã hồi âm rồi, hàng Đường Chấn Đông giao không có vấn đề! Có vấn đề chính là người, người nghĩ trộm bán lá trà thì có thể giấu diếm? Người cứ chờ mà vào nhà lao đi, đừng mong cầm tiền tham ô nhõn nhõ ngoài vòng pháp luật.” Vương quản sự tức giận đến mức lông mày dựng ngược, nghĩ loại người bỉ ổi này theo hắn nhưng hắn không hề biết, lại tưởng tượng đến cảnh Lý quản gia mồm mép bép xép biết chuyện sẽ cười hắn thoải mái. Hắn càng nghĩ càng tức, vì thế kéo hai người xuống dưới, sai thị vệ đánh năm mươi trượng!

Thượng Quan Cẩm biết đầu đuôi ngọn nguồn sự việc, giao việc này cho Vương quản sự xử lý. Vương quản sự bức bối cảm thấy xấu hổ với Thượng Quan Cẩm nên càng tức Khương Quân và Triệu Minh. Hắn nghiêm khắc xử phạt, đuổi Triệu Minh ra khỏi phủ, tịch thu nửa năm tiền công, giao Khương Quân cho quan phủ. Sau khi quan phủ điều tra rõ ràng, cường chế tịch thu ngôi nhà trị giá tám trăm lượng bạc mà Khương Quân đã mua, trả lại hai nghìn lượng tiền tham ô bán lá trà, đồng thời phán Khương Quân năm năm lao ngục vì tội trộm cắp, xăm chữ vào mặt và dày đi Tây Hạ.

Khương Quân sợ phát khóc khi biết được hắn phải ngồi tù, trong chớp mắt không còn tự tôn kiêu ngạo quỳ gối trong nha môn dập đầu cầu xin tha thứ, “Đại nhân, đại nhân, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân không bao giờ dám nữa.”

Thấy Tri phủ đại nhân lạnh nhạt với cảnh tượng quen thuộc, Khương Quân chuyển sang cầu xin Vương quản sự, “Vương quản sự, xin người nói với thiếu gia, ta đời này nguyện làm trâu làm ngựa cho hắn, xin hắn đừng để ta ngồi tù.”

Vương quản sự tàn bạo đá văng hắn ra. Khương Quân bò dậy đi cầu xin những người khác nhưng họ khinh bỉ đạp hắn ra xa. Giống như quả bóng rách nát, cả người Khương Quân đều là vết thương, máu nhuộm đỏ mặt, cực giống tên ăn mày ven đường. Hắn điên cuồng cầu xin người xung quanh, cuối cùng hắn túm lấy chân Đường Chấn Đông tựa như tôm được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, khàn khàn nói, “Xin người, ta sai rồi, thật sự sai rồi, ta đáng chết, ta không phải người, để bạc mẹ hoặc tâm trí, nhưng hãy cho ta một cơ hội chuộc lỗi, ngồi tù cũng được, đừng xăm chữ lên mặt ta, xin người...”

Trong luật pháp của Triều Tống có “Xăm chữ lên mặt”, là ở trên mặt phạm nhân khắc tên họ, tội phạm vào. Phạm nhân đi đến nơi nào, vài trăm dặm xung quanh đều có thể biết rõ, như vậy dù có chạy trốn ra ngoài cũng vĩnh viễn không có chỗ nương thân.

Đường Chấn Đông ngồi trong phòng nói, “Có phải năm năm quá lâu không?”

Thượng Quan Cẩm rót trà vào chén cho hắn, “Lẽ nào người thương cảm hắn? Hắn đổ tất cả lỗi cho người, còn suýt chạy ra khỏi phủ Tĩnh An thành công.”

“Ta không sao mà.” Đường Chấn Đông nhìn Thượng Quan Cẩm, “Tuổi của Khương Quân không khác ta bao nhiêu, năm năm quá dài, sau này chịu danh phận của kẻ đã phạm tội, không thể làm việc ở bất kỳ nơi nào, muốn tiếp tục sinh sống sẽ gặp khó khăn.”

Thượng Quan Cẩm lặng lẽ nhìn hắn, khẽ thở dài, nói, “Người thấy người khác đáng thương sẽ ra tay giúp đỡ, nhưng chẳng ai cầu xin cho người sau khi người gặp chuyện không may.”

“Đừng nghĩ quá nhiều, nếu không sẽ không vui.” Đường Chấn Đông cười nhàn nhạt.

Thượng Quan Cẩm thần nhiên, “Tự mình ăn trộm tài sản là hành vi phạm tội, hơn nữa hắn đã bán lá trà, lại dùng tiền tham ô mua nhà ở, cho dù muốn giảm nhẹ tội cũng không thể tránh phải vào tù.”

Đường Chấn Đông nhìn mặt trắng sáng ngồi ngoài cửa sổ, im lặng trong chốc lát rồi nói, “Nếu muốn sống sót, dù vào tù cũng được, nhưng đừng xăm chữ lên mặt hắn.” Khuôn mặt bị hủy của Đường Chấn Đông từng chịu nhiều sự châm chọc khiêu khích, huống hồ là xăm chữ vào mặt.

Thượng Quan Cẩm nhìn chằm chằm vào hắn, đôi đồng tử thâm sâu trong màn đêm có vẻ hơi lo lắng, “Người không ghét hắn à, thường ngày hắn có thái độ xấu với người, còn đẩy ngã người ở nhà kho. Loại người như thế không đáng được bảo vệ.”

Đường Chấn Đông hơi sững sốt, không ngờ hẳn biết Khương Quân và mình xảy ra tranh chấp. Đường Chấn Đông chủ động cầm tay hẳn, nói, “Hiện tại hẳn rất đáng thương, cũng đã nhận được bài học rồi, không nên vì lý do đó mà cướp mất danh dự của hẳn.”

Thượng Quan Cẩm lặng yên nhìn hẳn, không nói gì cả. Một lúc sau, Thượng Quan Cẩm đưa tay ôm hẳn vào lòng, siết hẳn thật chặt, giống như muốn hẳn hòa tan vào trong máu của mình.

Đường Chấn Đông hít vào mùi hương dịu nhẹ trên người Thượng Quan Cẩm, không đoán được hẳn sẽ quyết định thế nào, nhưng mong Thượng Quan Cẩm mở miệng là có thể cứu được người trong lúc nước sôi lửa bỏng. Cho nên nhắc đến chuyện Khương Quân, hi vọng hẳn sẽ không bị xăm chữ lên mặt rồi đi lưu đày.

Mùa hè hết, chẳng mấy chốc đã đến trung thu. Trong phủ rất náo nhiệt, rực rỡ sắc màu. Hạ nhân được cho phép trở về quê sum vầy, nếu nhà xa thì ở trong phủ ăn mừng, cùng người trong phủ gặp nhau chè chén, ăn bánh trung thu, ăn ốc đồng, uống rượu hoa quế, vui chơi thỏa thích. Tổng quản nhận được sự cho phép của Thượng Quan Cẩm, mời gánh hát đến diễn hí khúc rồi tìm mấy người múa điệu Hoa Cổ. Vì thế toàn bộ phủ Tĩnh An tràn ngập tiếng cười nói và tiếng vỗ tay.

Đường Chấn Đông tỉnh dậy không thấy Thượng Quan Cẩm, nghĩ rằng hẳn vẫn ở trong phòng nhưng không có, liền đi đến thiên đường, chuyển qua phòng khách nhưng vẫn không thấy hẳn. Cuối cùng, Đường Chấn Đông thấy hẳn ở trong thư phòng, vội vàng bước vào lại bất chợt lui ra, Lý quản gia đang ở bên trong.

Thượng Quan Cẩm thấy hẳn bên ngoài, liền nói, “Đi ăn bữa sáng đi, hạ nhân chuẩn bị rồi.”

“Ừm.” Đường Chấn Đông nhìn Thượng Quan Cẩm dường như muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng biết lúc này không thích hợp để mở miệng.

Thượng Quan Cẩm thấy được hẳn đang phân vân, ánh mắt lạnh lẽo có chút ảm áp, hỏi hẳn, “Có việc gì à?”

Đường Chấn Đông nhìn Lý quản gia. Lý quản gia không dám nhìn hẳn. Từ lúc biết được quan hệ của hẳn và thiếu gia, Lý quản gia cũng không dám trợn mắt hay nghiêm mặt lạnh nhạt với hẳn, rất sợ khó giữ được chức vị, khẽ nói, “Ta ra ngoài trước.”

Đường Chấn Đông thấy sổ sách đặt trên bàn của Thượng Quan Cẩm, vội nói, “Không có gì, ta không có chuyện gì cả, bây giờ phải đi.”

Thượng Quan Cẩm nhìn Đường Chấn Đông, sự vui vẻ nhàn nhạt hiện lên trong đáy mắt, “Hôm nay trong phủ náo nhiệt, người đi loanh quanh thăm thú đi, buổi chiều chúng ta ra ngoài.”

“Ta biết rồi.” Đường Chấn Đông cười, biết hẳn lo mình buồn chán, tùy ý nói vài câu, sau đó xoay người rời khỏi phòng. Đang muốn đi, hẳn lại quay về tựa bên cánh cửa, nghe thấy Lý quản gia nói lô trà vận chuyển đến kinh thành chưa đến, thương nhân Dịch Liên Hào viết thư thúc dục, nhưng hẳn mất liên lạc với người chuyển hàng, không có cách nào cho Dịch Liên Hào câu trả lời thuyết phục, còn nói gần đây việc làm ăn của phường đồ ngọc trì trệ, cần có sách lược biến đổi cách buôn bán. Thượng Quan Cẩm khe khẽ nói gì đó, Lý quản gia vội vàng hưởng ứng. Bầu không khí có vẻ rất trang nghiêm, nhưng không nghe rõ họ đang nói gì.

Đường Chấn Đông đến phòng khách ăn bữa sáng, nghĩ sau trung thu Khương Quân phải đi đày, lại nhớ đến việc buôn bán của Thượng Quan Cẩm gặp trắc trở, vì thế hẳn không hào hứng với ngày lễ.

“Cơm không hợp khẩu vị à? Sao người không ăn?” Tiếng nói của Lâm Thanh đột ngột vang lên bên tai.

Đường Chấn Đông giật mình nói, “Sao người không tiếng động đi đến như vậy?”

“Ta đến hồi lâu người không hề phát hiện, đang nghĩ gì vậy?” Lâm Nhanh nhún vai, cầm một miếng bánh trung thu lên cho vào miệng.

Đường Chấn Đông không đáp mà hỏi, “Hôm nay người không về quê à?”

Lâm Thanh nhìn xung quanh một vòng, thấy Thượng Quan Cẩm không có trong tầm mắt, không khách khí ngồi xuống nói, “Nghỉ lễ cửa hàng rất bận, buổi tối phải đi đối chiếu sổ sách.”

“Vậy người không tặng lễ vật à?” Ở bên cạnh Thượng Quan Cẩm hẳn mới phát hiện Lâm Thanh không chỉ là tiểu tư. Tiểu tư của Thượng Quan Cẩm ước chừng có hai mươi một người, công việc được phân rõ ràng, đều tự phụ trách khu vực của mình, thường ngày rất ít khi đến lầu các của Thượng Quan Cẩm. Lâm Thanh

thông minh nhanh nhẹn, phẩm hạnh đoan trang, thường xuyên đến cửa hàng đối chiếu sổ sách, ngày lễ còn có thể thay mặt Thượng Quan Cẩm đi các phủ đệ khác để tặng lễ vật. Trong phủ địa vị của Lâm Thanh và Ngụy Minh ngang nhau, có thể kề cận Thượng Quan Cẩm. Ở hậu viện Lâm Thanh có phòng ngủ riêng, là tay sai đắc lực của Thượng Quan Cẩm. Sau khi bên cạnh Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông mới phát hiện những điều này, hơn nữa thường ngày hẳn rất ít khi chủ động tìm Lâm Thanh, lại phát hiện Lâm Thanh ở một mình một phòng, khác với những tiểu tư bình thường khác.

Lâm Thanh ăn thêm một miếng bánh, đôi môi mềm mại tỏa ra vị ngọt, “Lần này Ngụy Minh tặng lễ vật, tôi qua hẳn thua trò thi uống rượu.” Sau đó cười rạng rỡ nói, “Ban ngày ta có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi.”

Đường Chấn Đông mỉm cười, cảm thấy Lâm Thanh là người vô lo vô nghĩ, nên xem hẳn như bằng hữu không có gì giấu nhau, thờ ơ nhắc đến Khương Quân, “Chuyện của hẳn ra sao rồi?”

“Nghe nói không bị xăm chữ lên mặt và bị lưu đầy nữa, nếu trong nhà lao cải tạo tốt, có thể có cơ hội giảm hình phạt.” Lâm Thanh nói, “Ta không thích thủ đoạn thâm hiểm của hẳn, nhưng thấy hẳn khóc lóc cầu xin trong nha môn, đổi lại là ta, bằng lòng ngồi tù nhưng không bao giờ muốn bị xăm chữ lên mặt.”

“Đúng vậy.” Đường Chấn Đông đồng ý với quan điểm của hẳn.

Lâm Thanh đưa tay vỗ vai hẳn, nhìn hẳn với ý tứ sâu xa, “Lần này nhờ có người, hẳn không phải chịu kết cục bi thảm.”

“Ta không hề làm gì.” Đường Chấn Đông điềm tĩnh trả lời.

Lâm Thanh mỉm cười, không nói thêm gì nữa. Nghe nói Thượng Quan Cẩm tìm Tri phủ đại nhân, xin khoan thứ cho Khương Quân. Ngày đó hẳn giao Khương Quân cho Vương quản sự chính là vì muốn mặc kệ. Hẳn không nghiêm khắc xử lý người trong phủ theo luật lệ hà khắc. Nhìn hẳn giống như lạnh lùng và vô tình, kì thật dịu dàng như ngọc. Hơn nữa trước đây hẳn thấy Đường Chấn Đông đáng thương nên mới để Đường Chấn Đông vào phủ, sao lại có khả năng mặc người ăn cắp bị xăm chữ lên mặt và đi lưu đầy. Hôm nay hẳn công chính nghiêm minh như vậy, có lẽ Khương Quân ngoại trừ gán tội cho Đường Chấn Đông, chắc còn làm chuyện khiến Thượng Quan Cẩm không thể tha thứ. Không ngờ sau đó Thượng Quan Cẩm thay đổi quyết định, khoan hồng cho Khương Quân, không giống với tác phong quả quyết của hẳn chút nào. Lâm Thanh đoán Đường Chấn Đông đã nói điều gì đó, vì thế càng nhìn Đường Chấn Đông với con mắt khác xưa.

“Hôm nay trong phủ rất náo nhiệt, cùng nhau xem hí kịch đi, nghe nói gánh hát rất nổi danh.” Lâm Thanh nói với Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông biết Khương Quân không phải xăm chữ lên mặt rồi bị lưu đầy, trong lòng thoải mái, nhưng hẳn không hiểu hát độc thoại của tạp kịch, cũng không thích ngồi một chỗ xem kịch, dù sao cũng chẳng thú vị, nên hẳn tìm cớ từ chối.

Nhớ đến buổi chiều phải cùng Thượng Quan Cẩm tới cửa hàng, Đường Chấn Đông đến nhà bếp chuẩn bị trà bánh. Bởi vì nghỉ lễ nên mọi người ở nhà bếp đang làm bánh trung thu, có người nhào bột, có người làm nhân bánh, có người chuyên nướng bánh. Mùi thơm nức mũi tràn ngập không khí. Giống như bánh ú trong tết đoàn tụ, bánh trung thu cũng phải làm rất nhiều, một phần làm quà tặng, một phần mang vào cung. Bánh trung thu nướng xong rất nhanh đã được bưng đi, những người thợ làm bánh bận tới mắt tới mũi, thấy Đường Chấn Đông đến hỗ trợ, ném việc cho hẳn làm.

Đường Chấn Đông phải cho nhân bánh vào trong lớp vỏ bánh, trước tiên hẳn nhìn xem người khác làm thế nào, cảm giác đơn giản liền bắt chước họ. Một tay hẳn cầm vỏ bánh, hai tay cố sức ép bằng, sau đó đặt nhân bánh bằng đậu lên trên. Chợt Đường Chấn Đông nhớ ra Thượng Quan Cẩm không thích đồ ngọt nên hẳn thay nhân bằng lòng đỏ trứng, một tay khê đẩy nhân bánh, tay kia nhẹ nhàng di chuyển vỏ bánh, cho đến khi nhân bánh nhồi hết vào trong vỏ.

Sau đó hẳn chọn một chiếc khuôn đúc hình hoa lê, nhẹ nhàng đè bánh cho bằng phẳng, lật khuôn lại rồi gõ vào đáy khuôn để bánh rớt ra. Cảm thấy bánh khá tốt, hẳn bỏ vào lò nướng, chờ mong bánh trung thu chính tay mình làm.

“Người làm thì tự người ăn đi.” Thợ cả ghét bỏ nhìn bánh trung thu, nói.

“Được.” Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn bánh trung thu mình làm, hơi giật mình, không rõ tại sao sau khi nướng xong nhân bánh trung thu bị lộ ra ngoài. Hắn cảm thấy xấu hổ, lại lần nữa làm bánh chẳng ra gì, nhưng không đủ thời gian, hắn đành chọn năm sáu chiếc bánh đặt vào trong cặp ***g, rồi khỏi nhà bếp. Ra khỏi phủ, Đường Chấn Đông thấy một chiếc xe ngựa đã chờ sẵn, vì vậy đi đến hỏi, “Thiếu gia đến chưa?”

Người đánh xe thấy hắn, cười nói, “Chắc là nhanh đến thôi, lên xe ngựa chờ đi.” Gần đây Thượng Quan Cẩm ra ngoài đều mang theo Đường Chấn Đông. Hai người họ như bóng với hình. Người đánh xe cho rằng Thượng Quan Cẩm trọng dụng Đường Chấn Đông nên vô cùng lễ độ với hắn.

Đường Chấn Đông nói, “Không sao, ta chờ hắn ra.” Dứt lời, hắn đứng bên cạnh xe mà đợi.

33. Chương 33

Ánh mặt trời êm dịu ấm áp chiếu lên người. Bầu trời cao xanh biếc, có mấy con chim nhỏ tự do bay lượn, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng riu rít. Bất chợt một viên đá từ mũi ná bắn vào chim nhỏ. Đầu chim nhỏ xiêu vẹo rồi rơi xuống vào tay một thiếu niên. Thiếu niên khoảng mười bốn tuổi, mặc trang phục được thêu hoa văn *** xảo, hiển nhiên địa vị không thấp.

Lúc này hắn nhìn chim nhỏ trong tay. Hai mắt chim nhỏ nhắm nghiền, máu thấm ướt trán và cánh. Hắn vội ném nó đi, “Xui xẻo! Vậy mà đã tắt thở.” Hắn quay đầu lại phân phó tiểu tư, “Người bắn lại đi!”

Tiểu tư nhìn chim nhỏ đã chết, cố gắng khuyên bảo, “Thiếu gia, người muốn nuôi thì mai ta đi mua, hôm nay mua xong người trở về dùng ná bắn nó, rớt xuống sẽ chết.”

“Ai muốn nuôi chim chết! Người dùng ná bắn đi, đừng làm nó chết là được.” Thiếu niên quát nạt tiểu tư.

“Vâng, vâng, ta biết rồi.” Tiểu tư khúm núm đồng ý, vô tình thấy xác chim trên mặt đất, muốn thu nhặt xác nó bởi lẽ xác chim rơi vào trước cửa là điềm xấu, nên hắn nói với thiếu niên một câu.

Thiếu niên trừng mắt, mắng tiểu tư xối xả, “Tìm người khác làm đi, người chỉ dùng ná bắn chim thôi!”

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn thiếu niên, cảm thấy thái độ của hắn quá ngạo mạn vô lễ. Thiếu niên thấy Đường Chấn Đông, lại chú ý đến màu sắc xiêm y của hắn, biết hắn là người trong phủ, giơ một ngón tay ra, nói, “Hạ nhân đứng ở đó, đến dọn sạch chỗ này đi.”

Đường Chấn Đông cảm thấy giọng điệu quá hỗn láo, nên không hề bước đến. Thiếu niên thấy hắn không cử động liền lặp lại yêu cầu một lần. Đường Chấn Đông vẫn không để ý đến hắn, thiếu niên nổi giận, ra lệnh cho tiểu tư bên cạnh đến dạy dỗ Đường Chấn Đông.

“Việc này...” Tiểu tư khó xử, đúng lúc thấy Lý quản gia bước đến, vội vàng kéo áo thiếu niên. Thiếu niên quay đầu nhìn lại, mặt biến sắc, thấy Lý quản gia kính cẩn đón Thượng Quan Cẩm ra phủ.

Sau khi Thượng Quan Cẩm đến gần, nhìn cảnh tượng hỗn loạn trên mặt đất, liếc nhìn ná trong tay tiểu tư, lạnh lùng hỏi Thượng Quan Duyệt, “Người đang chơi cái gì?”

Thượng Quan Duyệt dường như rất sợ Thượng Quan Cẩm, nhỏ giọng đáp, “Ca ca, ta thấy chim nhỏ chết ở đây, bảo tiểu tư dọn dẹp.” Đột nhiên nhớ đến Đường Chấn Đông, thiếu niên chỉ vào hắn nói, “Ta bảo hắn đến giúp nhưng hắn lại bất động.”

Đường Chấn Đông cảm thấy hơi chóng mặt, không ngờ thiếu niên trước mặt là con nuôi của Cửu gia, chợt nghĩ tới có lần Lâm Thanh nói hắn được cưng chiều đến coi trời bằng vung, cực kỳ khó chịu. Đường Chấn Đông đã nghĩ tiểu hài tử thì làm sao mà đáng ghét được, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Thượng Quan Cẩm thấy hắn chỉ vào Đường Chấn Đông, vẻ mặt tối sầm, nghiêm khắc khiển trách, “Người bên cạnh ta, chưa cho phép người sai khiến, còn không đi chỗ khác đi!”

Thượng Quan Duyệt mang theo tiểu tư đi khỏi, Thượng Quan Cẩm hỏi Lý quản gia, “Sao nó lại đến đây?”

Lý quản gia vội vàng nói, “Lão gia ra ngoài, hôm nay vừa nghỉ lễ, quản gia đưa hần tới.”

“Hôm nay không cho nó ăn cơm trưa.”

Lý quản gia do dự, “Nhưng mà...”

Thượng Quan Cẩm lạnh nhạt, “Cứ bảo ta ra lệnh.” Dứt lời hần quay đầu đi. Lý quản gia muốn khuyên bảo nhưng biết có nói gì cũng phí công vô ích, vì thế hần gọi hạ nhân xử lý xác chim trên mặt đất rồi vào phủ giải quyết những việc khác.

Bánh xe quay tít, phủ Tĩnh An ngày càng xa. Thượng Quan Cẩm ngồi trong xe ngựa nhìn Đường Chấn Đông phía đối diện, nói, “Xin lỗi, làm người chê cười rồi.”

“Không sao.” Đường Chấn Đông lắc đầu, mặc dù khiếp sợ tính kiêu ngạo ương ngạnh của Thượng Quan Duyên, nhưng hần không chấp nhặt với tiểu hài tử. Đường Chấn Đông ngẩng đầu hỏi Thượng Quan Cẩm, “Hần là đệ đệ của người à?”

Thượng Quan Cẩm thừa nhận, “Đúng vậy.”

“Nhận nuôi từ lúc nào? Nhìn không giống tiểu hài tử bình thường.”

“Bốn năm trước.” Thượng Quan Cẩm nói.

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn Thượng Quan Cẩm, “Vây cũng chưa lâu lắm.” Hần cứ tưởng Thượng Quan Duyên từ nhỏ lớn lên trong phủ, không ngờ hài tử mới nhận nuôi được bốn năm, không khỏi hỏi, “Người không hỏi hần... tại sao nhận nuôi ư?”

“Ta không quan tâm.” Về mặt Thượng Quan Cẩm nhàn nhạt, giọng nói lạnh lùng, “Phụ thân ít khi đến chỗ ta, còn con nuôi phần nhiều được người bên hần chăm sóc.”

Thảo nào bình thường rất ít khi nhìn thấy thiếu niên. Đường Chấn Đông không nói thêm gì nữa, hần vén rèm che nhìn bên ngoài cửa sổ. Trên đường người đến người đi, vô cùng nhộn nhịp, hôm nay nghỉ lễ nên mọi người đều vội vàng. Hần nói, “Hôm nay nhiều người như vậy, buôn bán chắc chắn rất tốt.”

Thượng Quan Cẩm nói, “Còn tùy vào loại hình buôn bán, một số không phù hợp để tiêu thụ.”

Đường Chấn Đông im lặng một lát rồi hỏi, “Đó có phải buôn bán của phường đồ ngọc không?”

“Sao người lại hỏi cái này?” Thượng Quan Cẩm sững sốt, rất ngạc nhiên vì hần biết.

Đường Chấn Đông cúi đầu, không dám nhìn về mặt của hần, “Lúc sáng ta nghe được cuộc nói chuyện của người và Lý quản gia.”

Nụ cười chảy xuôi trong ánh mắt của Thượng Quan Cẩm, hần *** nghịch nói, “Hóa ra người nghe trộm.”

Mặt Đường Chấn Đông đỏ lên, hần lập tức giải thích, “Không phải ta cố ý đâu.”

Thượng Quan Cẩm biết hần lo lắng tình trạng buôn bán, giọng nói mềm mại, “Mới khai trương thì sẽ như vậy.”

Đường Chấn Đông vẫn lo lắng, “Buôn bán sẽ trở nên tốt đẹp chứ?”

“Đương nhiên sẽ trở nên tốt đẹp.” Thượng Quan Cẩm điềm tĩnh tự nhiên.

Đường Chấn Đông nhướn mày hỏi, “Chẳng lẽ người không lo lắng ư?” Nếu là hần, mỗi ngày hần đều nôn nóng bất an, nhìn buôn bán ảm đạm như vậy, chi phí càng ngày càng tăng lên, chắc chắn hần ngày đêm đều không ngủ được.

“Buôn bán theo mùa, có lúc ảm áp như mùa xuân, có lúc lạnh lẽo như mùa đông, thái độ đúng mực, không cần quá quan tâm.”

“Như vậy bây giờ là mùa đông?”

“Đúng vậy.” Thượng Quan Cẩm không hề giấu diếm.

Đường Chấn Đông lại lo lắng, “Có cách giải quyết không?”

“Hiển nhiên sẽ có cách giải quyết.” Thượng Quan Cẩm ôn hòa nhìn Đường Chấn Đông. Trên gương mặt trẻ tuổi có sự chín chắn ổn định vượt quá tuổi, “Người không cần suy nghĩ nhiều, có vấn đề gì ta sẽ xử lý, người đừng lo lắng.”

Đường Chấn Đông nắm lấy bàn tay trắng trẻo của hắn, “Nếu cần giúp gì hãy nói cho ta biết.” Bởi lẽ theo Thượng Quan Cẩm đi thu mua đồ ngọc, lại đến Thụy Lệ chọn lựa đá ngọc thô, hàng hóa trong cửa hàng bị ế ẩm, hắn lo lắng, mong có thể giúp Thượng Quan Cẩm.

“Được.” Thượng Quan Cẩm im lặng đồng ý. Một luồng gió lạnh đột nhiên dâng lên trước ngực, hắn che miệng, cúi đầu ho khan. Đường Chấn Đông run rẩy, vội hỏi, “Sao người đột ngột ho khan, người có mang được theo không?”

“Không sao.” Thượng Quan Cẩm lắc đầu nói, ý bảo hắn không cần lo lắng.

Đường Chấn Đông nhìn Thượng Quan Cẩm, thấy sắc mặt hắn cũng không dị thường, không khỏi nói, “Ta rót trà cho người.”

Thượng Quan Cẩm “ừm” một tiếng, Đường Chấn Đông mở chiếc cặp ***g bằng gỗ, lấy ra một bộ trà, rót một chén trà nóng cho hắn.

Thượng Quan Cẩm uống một ngụm, cảm giác ngòn ngọt mát lạnh làm dịu cổ họng ngứa ngáy của hắn, trong lòng ấm áp, biết hắn đã chuẩn bị sẵn trà thảo dược. Thượng Quan Cẩm chú ý đến trong cặp ***g còn có bánh trung thu, nghe giọng hỏi, “Sao người không đưa đồ ăn ra?”

“Đây là học theo người, ra ngoài phải mang theo hành lý.” Đường Chấn Đông lấy ra một chiếc bánh đưa cho hắn.

Thượng Quan Cẩm mỉm cười, liếc nhìn hình dạng bất thường của bánh trung thu, hoa văn trên mặt bánh cũng lệch sang một bên, nụ cười dày đặc trong đôi mắt. Đường Chấn Đông xấu hổ, cúi đầu nói, “Bánh là do ta làm.”

“Rất ngon.” Thượng Quan Cẩm cắn một miếng, ca ngợi.

Đường Chấn Đông nhanh chóng liếc mắt nhìn hắn, “Người không cần miễn cưỡng.” Hắn không ngờ cho bánh vào khuôn đúc cũng khó đến thế, nhìn những chiếc bánh hình dạng xấu xí, vốn định lấy bánh do thợ làm nhưng sợ thợ trong nhà bếp sẽ không vui.

Thượng Quan Cẩm dịu dàng ôm hắn lên trên đùi, xoa đầu hắn, giống như an ủi tiểu hài tử, “Ta không lừa người. Người ở trong phủ học được rất nhiều thứ, ta sợ không theo kịp.”

Đường Chấn Đông nắm tay hắn, nói, “Người đừng đùa ta.”

“Ta nói thật.” Thượng Quan Cẩm ôm thắt lưng Đường Chấn Đông, thân mật cắn môi hắn. Cảm giác ấm áp mềm mại khiến Thượng Quan Cẩm nheo mắt lại, vươn đầu lưỡi liếm một chút, “Ngọt quá, người ăn đường à?”

Đường Chấn Đông suýt nữa bật cười, đẩy vai hắn ra, “Đừng náo loạn.”

Thượng Quan Cẩm không nghe theo, không khuất phục mà quẩn lấy hắn. Đường Chấn Đông né tránh tay của Thượng Quan Cẩm. Hai người trong xe ngựa quay cuồng. Cuối cùng Thượng Quan Cẩm đè lên người Đường Chấn Đông, vững vàng hôn hắn. Môi hắn mềm và ngọt giống như vừa mới ăn xong bánh nhân táo. Nụ hôn đơn thuần trở nên nóng bỏng, theo hơi thở nặng nề của Đường Chấn Đông, Thượng Quan Cẩm chà đạp môi lưỡi hắn, tham lam tựa như muốn nuốt chửng hắn.

“Ừm...” Đường Chấn Đông bị hôn, cả người nhũn xuống, đầu óc chậm rãi thiếu dưỡng khí. Lúc hắn sắp nghẹt thở bởi nụ hôn tràn đầy xâm lược thì Thượng Quan Cẩm tách môi ra, sau đó môi lưỡi mang theo hơi thở nóng rực cắn cổ hắn, một đôi bàn tay ấm nóng dán vào ngực hắn, cố sức xoa nắn. Cảm giác co giãn mềm dẻo làm đẩy lên nhiệt độ cơ thể, phát hiện đơn thuần sờ soạng không đủ để thỏa mãn cơn khát, Thượng Quan Cẩm chợt kéo vạt áo hắn ra, luồn tay vào làn da ấm áp.

Đường Chấn Đông chấn tay trước ngực Thượng Quan Cẩm, đẩy hắn ra, thở dốc nói, “Đừng tiếp tục nữa, sẽ bị nghe thấy.”

Thượng Quan Cẩm vượt ve cơ thể mạnh mẽ của hắn, ánh mắt rực lửa dừng lại trên làn môi hồng ửng ướt của hắn, lại nhìn ánh mắt hoảng hốt của hắn đang nhìn về phía ngoài xe ngựa, không khỏi buông hắn ra.

Đường Chấn Đông vội vã lùi lại, thoáng chốc cách Thượng Quan Cẩm rất xa, nhưng không gian trong xe có hạn, dù trốn tránh thế nào cũng lọt vào tầm mắt Thượng Quan Cẩm. Hắn nhíu mày trừng mắt nhìn Thượng Quan Cẩm, “Người đừng xằng bậy!”

Đôi đồng tử sáng sủa, thân thể mạnh mẽ giống như con thú hoang đang ở trong trạng thái phòng bị càng làm cho Thượng Quan Cẩm muốn chinh phục, đặc biệt là giày vò đôi môi hồng phớt để nó phát ra tiếng rên rỉ. Tuy nhiên, Thượng Quan Cẩm biết nếu tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ sẽ làm hắn tức giận.

Hai người lẳng lẳng giằng co. Thượng Quan Cẩm chợt quay đi, cúi đầu ho khan. Đường Chấn Đông hoảng hốt, cảnh giác hoàn toàn bị gỡ bỏ, hắn vội vàng tiếp cận đến, hỏi, “Người có chuyện gì vậy, có phải khó chịu không?”

Thượng Quan Cẩm mặt không đổi sắc, nói, “Không có.”

Đường Chấn Đông đưa tay chạm vào trán Thượng Quan Cẩm, nhiệt độ bình thường làm hắn an tâm hơn, nhưng vẫn lo âu nói, “Đừng chịu đựng, nếu không thoải mái thì chúng ta trở về.”

Ánh mắt Thượng Quan Cẩm lấp lánh, ngay lúc hắn quyết định sẽ làm thì giọng nói của người đánh xe ngựa truyền vào, “Thiếu gia, đến phường đồ ngọc rồi.” Thượng Quan Cẩm đành phải từ bỏ, quay đầu lại nói với Đường Chấn Đông, “Chúng ta xuống xe đi.”

Đường Chấn Đông lo lắng nhìn hắn, “Người khẳng định không có vấn đề?”

“Đừng lo, cơ thể của ta rất tốt.” Thượng Quan Cẩm trấn an nói. Nếu dẫn hắn về, do hắn lo nghĩ hoạt động buôn bán của phường đồ ngọc, không thể tiếp tục dẫn hắn đi nữa. Nhưng nếu trở về lúc này thì dấu vết có vẻ quá rõ ràng.

34. Chương 34

Hai người xuống xe ngựa, ông chủ Tổng chờ đã lâu ra nghênh đón, kính cẩn nói, “Thiếu gia, một đường bên ba, mời ngài vào bên trong.” Thấy hắn lần thứ hai mang theo Đường Chấn Đông đến, thái độ với Đường Chấn Đông cũng khách sáo, mời hắn vào nội các uống trà.

Đường Chấn Đông biết đi nội các là để bàn bạc chuyện làm ăn. Hắn cũng biết Thượng Quan Cẩm không thích hắn nghe những chuyện này, nhằm tránh khơi dậy nghi ngờ, hắn chủ động nói với Thượng Quan Cẩm, “Ta ở đại sảnh xem đồ ngọc, người theo hắn đi đi.”

Thượng Quan Cẩm vui vẻ vỗ vai hắn.

Đường Chấn Đông ở lại đại sảnh đi dạo khắp nơi. Đại sảnh rộng lớn sáng sủa, bày biện lịch sự tào nhả, đồ ngọc phần lớn là loại thượng đẳng, cũng có loại ngọc thông thường, hình dạng mới mẻ đẹp đẽ, nhưng nửa ngày không có khách vào vẫn vắng tanh như lần trước đến.

Đường Chấn Đông hỏi tiểu tư, “Hôm nay nghỉ lễ, tại sao không nhiều khách lắm?”

Tiểu tư biết hắn là người bên cạnh Thượng Quan Cẩm nhưng không hề vênh váo tự đắc, coi thường tiểu tư bán hàng trong cửa hàng, vì thế khi hắn chủ động bắt chuyện, thái độ với hắn rất hiền hòa, “Gian phường đồ ngọc này có quy mô lớn trong thành Lạc Dương, lại tọa lạc ở đoạn đường hoàng kim, mới khai trương khách đến rất nhiều nhưng không ai muốn tùy tiện mua. Việc này cũng không khó hiểu, một khối ngọc giá hơn mười, mấy trăm, mấy nghìn lượng, người thường không dám liều lĩnh mua, sợ mua phải hàng lỗi. Người có tiền biết phường đồ ngọc là do Thượng Quan Cẩm mở, đến xem hàng, nhưng đó chỉ là một bộ phận nhỏ, cho nên hai tháng sau khi khai trương trở nên ế ẩm.”

Đường Chấn Đông nhìn đồ ngọc trong tủ thủy ***. Tiểu tư nhỏ giọng nói tiếp, “Mấy ngày hôm trước phía đối diện có một gian phường Tô Các mới mở, bán cùng loại ngọc với chúng ta, nhưng giá cả lại rẻ chỉ bằng một nửa, khách nhân đều sang bên kia hết.”

Đường Chấn Đông hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lại, thấy phường Tô Các phía đối diện đông như trẩy hội, tiểu tư bận tới mắt tới mũi, lại thấy buôn bán bên này ảm đạm, thật đúng là chênh lệch rõ ràng. Hắn hỏi, “Chất lượng ngọc bên kia thế nào?”

“Chất lượng không kém.”

“Giá rẻ như vậy, thảo nào khách nhân đều qua bên kia.”

“Đúng vậy.” Tiểu tư bắt đầu nói, “Ngọc của chúng ta ở Lạc Dương được cho là giá cả phải chăng, không ngờ còn có thể có người bán giá rẻ hơn nữa, lại khoe khoang mở ngay cửa hàng phía đối diện, hiển nhiên là muốn đoạt khách.”

Đường Chấn Đông không ngờ tình huống lại nghiêm trọng đến thế, còn muốn hỏi tiếp thì thấy Thượng Quan Cẩm và ông chủ Tống đi ra từ nội các, đành ngừng cuộc nói chuyện với tiểu tư. Thượng Quan Cẩm đến bên cạnh hắn, nói, “Chúng ta về nhà thôi.”

“Được.” Đường Chấn Đông nhét những thắc mắc vào lòng, nghe Thượng Quan Cẩm nói như vậy đành phải nuốt vào. Lúc này ông chủ Tống xen ngang vào cuộc đối thoại của hai người, cung kính theo sát Thượng Quan Cẩm mà nói, “Thiếu gia, người có thể theo ta đến lầu Thiên Hương ăn cơm không?”

Thượng Quan Cẩm quay đầu lại nhìn hắn, “Tại sao?”

Ông chủ Tống nói, “Có một nhà buôn muốn đặt đồ ngọc của chúng ta, vốn là do ta tới đón tiếp và bàn bạc, nhưng hắn rất muốn gặp mặt thiếu gia, ta liền đặt chỗ ở lầu Thiên Hương.”

Đường Chấn Đông nghe nói thế cảm thấy rất vui vẻ. Thượng Quan Cẩm vẫn thản nhiên nhìn ông chủ Tống, “Thân phận của hắn?”

“Hắn là thương nhân Kinh Châu, sẽ không ở đây lâu.” Ông chủ Tống có chút cầu xin nói, “Thiếu gia, có đi gặp mặt một chút không, dù sao cũng không mất nhiều thời gian.”

Đường Chấn Đông nghĩ đây là cơ hội chỉ đến một lần, nhỏ giọng nói với Thượng Quan Cẩm, “Đi thôi, ta cũng đói bụng rồi.”

“Được rồi.” Thượng Quan Cẩm dù không muốn Đường Chấn Đông tham gia cuộc buôn bán lần này, nhưng nhìn thấy hi vọng trong mắt hắn thì không thể từ chối, nên mang theo hắn lên ngựa, chạy về phía lầu Thiên Hương.

Lầu Thiên Hương là nhà hàng nổi tiếng trong thành Lạc Dương, được thiết kế để chiêu đãi thượng khách, chi phí hiển nhiên rất đắt, nhưng từ trước đến nay làm ăn phát đạt, muốn đến đó ăn cần đặt chỗ trước. Tới tới trong lầu thấy đoàn người Thượng Quan Cẩm, dẫn họ lên phòng ở lầu hai. Trong phòng mát mẻ dễ chịu, đặt rất nhiều hoa tươi. Không khí lành lạnh mang theo mùi hoa tươi tràn ngập khoang mũi, nồng nặc đến mức làm mũi Đường Chấn Đông ngứa ngáy, suýt nữa thì hắt xì. Thượng Quan Cẩm nói với tiểu tư, “Hoa nhiều quá, giảm đi một ít.”

Tiểu tư nhanh nhẹn lấy hoa đi, sau khi trở lại, hỏi, “Ba vị muốn ăn gì?”

Ông chủ Tống không hé răng, hỏi Thượng Quan Cẩm muốn ăn gì. Thượng Quan Cẩm nói, “Chúng ta phải đợi một vị bằng hữu nữa, hắn đến thì sẽ gọi món ăn.” Còn nói, “Trước tiên uống trà đã.”

Ba người uống trà trong phòng, chẳng bao lâu sau, cửa phòng bị đẩy ra, ông chủ Tống nhìn thấy người đến, mỉm cười ra nghênh đón, “Giang công tử, người đến rồi.” Nhiệt tình dẫn hắn đi gặp Thượng Quan Cẩm, “Đây là lão bản của chúng ta.”

“Chúng ta đã từng gặp nhau.” Giang công tử cười dịu dàng.

“...” Thượng Quan Cẩm không nói được một lời, sự khiếp sợ trên gương mặt tuần mỹ không kịp che dấu. Hắn lạnh lùng nhìn Giang Bùi Lâm, lại nhớ đến Đường Chấn Đông đang ở bên cạnh, bỗng chốc gương mặt trở nên trắng bệch.

Đường Chấn Đông thấy vị Giang công tử này khoảng hai mươi tuổi. Khuôn mặt đẹp đẽ, dáng người anh tuấn, cười rộ lên thì giống như gió xuân thổi vào mặt. Nhưng không biết vì sao, sau khi hắn xuất hiện, bầu không khí trở nên quái dị giống như một sự nguy hiểm đang tồn tại.

Lúc này, ông chủ Tổng khách khí giới thiệu, “Hắn là Giang Bùi Lãm.” Lại hướng về Giang Bùi Lãm giới thiệu Thượng Quan Cẩm và Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông không ngờ hắn là Giang Bùi Lãm, hơi ngạc nhiên. Không lâu sau khi lô trà đưa đi Kinh Châu xảy ra vấn đề, người Vương quản sự viết thư liên hệ chính là hắn, nhưng hắn không phải là thương nhân bán trà sao, sao lại buôn bán đồ ngọc?

Giang Bùi Lãm cười thanh nhã nhìn Thượng Quan Cẩm, hỏi han giống như bằng hữu đã biết nhau từ lâu, “Mấy năm nay người khỏe không?”

Đường Chấn Đông chú ý thấy cơ thể Thượng Quan Cẩm hơi cứng lại, giây lát sau, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên ý cười, ánh mắt hắn lạnh lẽo, làm cho người ta cảm thấy lạnh cả người, “Ta vẫn khỏe, không ngờ người sẽ đến Lạc Dương.”

Giang Bùi Lãm giống như không nghe được sự châm biếm trong lời nói của Thượng Quan Cẩm, chỉ nói, “Bởi vì liên quan đến việc làm ăn buôn bán, tiện thể qua đây gặp người, thoát nhìn người vẫn tốt.”

Thượng Quan Cẩm không để ý đến hắn, tựa như có lệ miễn cưỡng nói chuyện cũng dư thừa, vì thế quay đầu bảo ông chủ Tổng gọi tiểu tư đến để chọn món ăn, đều là những loại thức ăn ngon nhất.

Giang Bùi Lãm hiển nhiên là một thương nhân khôn ngoan nhạy bén, biết bữa ăn này phong phú đắt đỏ, lúc ép giá sẽ không cần lo lắng, liền lấy quà gặp mặt đích thân chọn tặng cho Thượng Quan Cẩm, như vậy hai bên huề nhau.

Sau khi món ăn được đặt lên bàn, Đường Chấn Đông cúi đầu ăn. Ông chủ Tổng vốn là người náo nhiệt, lúc này cũng lặng yên, giữa bữa tiệc chỉ nghe Giang Bùi Lãm nói chuyện làm ăn với Thượng Quan Cẩm. Không hề liếc mắt nhìn ông chủ Tổng, Giang Bùi Lãm chỉ nhìn Thượng Quan Cẩm mà nói, “Lần trước lá trà của các người xảy ra chuyện, lúc hồi âm ta đang ở Lạc Dương, vốn định gặp người, không ngờ người bận đến mức không thể phân thân.”

Đường Chấn Đông ngạc nhiên, không ngờ khi đó Giang Bùi Lãm ở Lạc Dương, thấy thái độ thì có vẻ như hai người quen biết đã lâu. Đường Chấn Đông quay đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, khuôn mặt Thượng Quan Cẩm lạnh lùng mà thần nhiên, hắn hỏi, “Người có hứng thú với buôn bán đồ ngọc?”

Giang Bùi Lãm chậm rãi nói, “Không lừa người, ta ở Kinh Châu có một gian phường đồ ngọc, quy mô không lớn như của người nhưng nhu cầu về đồ ngọc cũng không ít. Chúng ta từng hợp tác buôn bán lá trà, giá đặt đồ ngọc có thể thương lượng.”

Ánh mắt Thượng Quan Cẩm phức tạp nhìn Giang Bùi Lãm dường như muốn nhìn ra mục đích thật sự của hắn, nhưng từ đầu đến cuối hắn đều tập trung bàn chuyện làm ăn, hắn không khỏi cảm thấy an tâm, quyết định tốc chiến tốc thắng hỏi, “Người muốn loại ngọc nào?”

Đường Chấn Đông không ngờ Thượng Quan Cẩm hỏi trắng ra như vậy, hình như chuyện buôn bán lần này không giống với những lần khác. Ngược lại Giang Bùi Lãm vẫn nhã nhặn và lịch sự như trước, không nổi giận vì sự thẳng thắn của hắn, hiển nhiên là thành tâm bàn việc buôn bán, ngay cả những đồ ngọc cần mua cũng kiểm kê hết ra.

Ông chủ Tổng nghe xong vui mừng không sao tả xiết, muốn thay thế Thượng Quan Cẩm nói chuyện làm ăn với Giang Bùi Lãm, không ngờ Giang Bùi Lãm lần nữa bỏ qua hắn, trực tiếp nói chuyện với Thượng Quan Cẩm. Trong lòng Ông chủ Tổng cảm thấy tức giận nhưng không trách được, dù sao khoản lợi nhuận thu về cũng rất lớn.

Ăn xong rời khỏi lầu Thiên Hương, Thượng Quan Cẩm dắt Đường Chấn Đông lên xe ngựa. Giang Bùi Lãm nhìn thấy thì sững sốt một chút, hồi lâu sau hắn quay đầu lại nói với ông chủ Tổng, “Ta muốn đi xem đồ ngọc.” Ông chủ Tổng bắt chuyện với hắn, cùng hắn đến phường đồ ngọc.

Đường Chấn Đông ngồi trong xe ngựa, cảm thấy mí mắt giật kịch liệt, vội đưa tay che mắt. Thượng Quan Cẩm nhìn thấy liền hỏi, “Có chuyện gì? Mắt khó chịu à?”

Đường Chấn Đông nhỏ giọng đáp, “Mí mắt ta giật mạnh quá, sợ là có chuyện xảy ra.”

“Mê tín, làm sao có chuyện gì được.” Thượng Quan Cẩm ôm thắt lưng hắn, một tay kéo hắn vào lòng, thấy hắn liên tục che mắt, buồn cười đẩy tay hắn ra thay thế bằng bàn tay mình, dịu dàng trườn lên, “Mặt phải không, mắt nhắm ngủ một chút đi, tỉnh dậy sẽ không sao nữa.”

“Được.” Đường Chấn Đông nhẹ nhàng lên tiếng, an tĩnh dựa vào lòng hắn. Nhiệt độ ấm áp của vòm ngực dày rộng của hắn khiến Đường Chấn Đông không muốn rời ra, mắt cảm nhận được làn da mịn màng của hắn, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an giống như sau sự bình tĩnh vào khoảnh khắc này là một cơn bão.

Thượng Quan Cẩm hỏi, “Rất lạnh à? Sao người người run hết cả lên.”

Đường Chấn Đông nhỏ giọng năn nỉ, “Ta cảm thấy có chuyện gì xảy ra, mấy ngày này người ở trong phủ được không?”

Đường Chấn Đông rất ít khi chủ động yêu cầu điều gì đó, Thượng Quan Cẩm đương nhiên không thể không đồng ý. Mấy ngày liên tiếp hắn chưa từng ra phủ, có việc cần ra ngoài cũng phái người đi, có người muốn gặp hắn cũng bố trí ở trong phủ, vì thế có thể cùng Đường Chấn Đông bên nhau. Bởi lẽ có hắn bên cạnh nên Đường Chấn Đông làm gì cũng tràn đầy năng lượng, thấy hắn xem sổ sách cũng ở bên cạnh hỗ trợ, vô tình phát hiện có ba mươi thương nhân mua trà nhưng không trả tiền, số tiền rất lớn, còn khát nợ nhiều tháng, liền hỏi Thượng Quan Cẩm.

“Mấy cửa hàng không giục họ trả tiền sao?”

Thượng Quan Cẩm liếc mắt nói, “Chủ cửa hàng viết thư giục họ rồi, họ nói lập tức trả, nhưng hơn một tháng không hề trả tiền hàng.”

“Vậy rõ ràng là quỵt nợ.” Đường Chấn Đông nhú mày, đã mua hàng lại tìm lý do để trốn nợ, không ngờ còn có những người không giữ chữ tín trong buôn bán, lại hỏi Thượng Quan Cẩm, “Không có cách xử lý à?”

Thượng Quan Cẩm không chớp mắt nói, “Đã bố trí người đi đòi tiền hàng.”

Đường Chấn Đông thở dài một hơi, “Việc buôn bán thật không dễ dàng, bán hàng còn phải lo chuyện thu bạc về.”

Thượng Quan Cẩm nói, “Cho nên trong phủ phải có người chuyên môn đi đòi nợ.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn hắn, “Vậy mà cũng có...”

Thượng Quan Cẩm nở nụ cười, khuôn mặt tuấn mỹ như thần tiên, “Không còn cách nào, hoàn cảnh bắt buộc.”

Đường Chấn Đông bất đắc dĩ lắc đầu, mở miệng muốn nói gì đó, lúc này, Lý quản gia hồng hộc chạy tới, bất chấp hắn ở đây mà nói, “Thiếu gia, nguy rồi, nguy rồi, lô trà gửi đi kinh thành xảy ra chuyện.”

35. Chương 35

Đường Chấn Đông bất an nhìn Lý quản gia. Thượng Quan Cẩm không vui quát hắn, “Có chuyện gì?”

Lý quản gia ổn định tâm trạng, nói, “Lô trà mấy ngày hôm trước không có tin tức, thiếu gia cử người đi điều tra, sáng nay thư trở về nói họ nửa đường gặp phải băng cướp, hàng hóa bị cướp hết, hơn một nửa tập dịch đi cùng bị thương.”

Chuyện xảy ra bất ngờ khiến Đường Chấn Đông ngơ ngác đứng ở chỗ cũ, Thượng Quan Cẩm chau mày, dường như không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, mở miệng hỏi “Có biết ai cướp không?”

“Còn chưa điều tra được.” Về mặt Lý quản gia tái nhợt, “Thiếu gia, bây giờ phải làm sao? Thương nhân ở kinh thành đã truyền tin đến thúc giục, lô hàng không thể giao đúng hạn cho hắn, tiền bồi thường và tiền hàng đều là một khoản lớn.”

Trong lòng Thượng Quan Cẩm chùng xuống, mặt không thay đổi hỏi, “Trong kho còn bao nhiêu hàng?”

“Đã hết hàng.” Sau khi nhận được tin tức hắn đã đến kho xem xét hàng hóa nhưng ba nghìn cân trà xuất ra khỏi kho đã làm kho gần như trống rỗng, không thể trong thời gian ngắn tìm được khối lượng hàng lớn như vậy.

“Mất bao lâu thì vườn trà bên kia có thể gửi hàng về?”

“Nhanh nhất nửa tháng.”

Không có cách giao hàng kịp thời, hội thương nhân sẽ kiện bọn họ, chợt thấy Thượng Quan Cẩm lóe lên, ra quyết định, “Người đến các tiệm trà của chúng ta gom góp lá trà, nhanh chóng chuyển đến kinh thành, không được kéo dài thời gian.”

Lý quản gia lại hỏi, “Vậy ở trong kho thì sao?”

Thượng Quan Cẩm phân phó, “Nhanh chóng viết thư bảo vườn trà bổ sung năm nghìn cân trà.”

Ngày hôm sau Lý quản gia đóng gói xong lá trà vừa được thu mua, lo lắng trên đường vận chuyển sẽ gặp bất trắc, hắn liền phái hộ vệ có võ công cao cường đi theo, nghĩ rằng tuyệt đối không có sơ hở nào. Không ngờ trên đường đi lô hàng gặp phải trận mưa xối xả, lá trà thấm nước, đến được chỗ thương nhân Dịch Liên Hào thì lại bị ẩm hơn một nửa, còn bị đối phương chửi bới, yêu cầu giảm giá hơn một nửa, nếu không sẽ trả lại lô hàng này.

Thượng Quan Cẩm buôn bán trà lâu năm, lần đầu gặp phải tình huống không may, lô trà chuyển cho Dịch Liên Hào bị thâm hụt, bây giờ còn bị ép giá xuống một nửa, giao hàng thỏa đáng còn bị trách móc, nhưng Dịch Liên Hào bỏ tiền ra mua hàng, dù quá trình có ra sao, hàng hóa phải không có vấn đề hắn mới thu mua. Lần này lá trà xảy ra vấn đề, nếu lấy hàng về, tổn thất còn lớn hơn nữa, vì thế Thượng Quan Cẩm đồng ý giảm một nửa giá, cũng bảo Lý quản gia viết thư xin lỗi hắn.

Vốn tưởng xui xẻo cũng qua đi không ngờ vận xui lại kéo đến. Có ba mươi người nợ tiền trà không thể đòi được, cũng đã phái người đi đòi nợ, nhưng có mười người bị phá sản, mười người buôn bán ế ẩm không có lợi nhuận, còn mười người biệt tăm biệt tích. Quan phủ cùng họ đuổi theo đòi nợ nhưng những thương nhân mắc nợ này sống chết nói không có tiền, không ăn thua gì đành bán mình vào phủ Tĩnh An gán nợ, thái độ quyết liệt làm người khác không có biện pháp.

Chuyện buôn bán trà ở kinh thành của Thượng Quan Cẩm gặp bất trắc, tiền hàng không thể thu hồi, mà kinh doanh phung phí đồ ngọc vừa mới bắt đầu cũng bị thua lỗ. Tình huống hiện tại là chi nhiều hơn thu, thêm nữa còn có các khoản chi tiêu trong cửa hàng và trong phủ, vì thế quản lý thu chi càng căng thẳng. Trời mưa như trút nước nhiều ngày, lô trà đưa đi kinh thành làm người mua hàng không hài lòng, chất lượng kém, không thể bán được giá cao. Dịch Liên Hào còn đi kể chuyện này với những người trong nghề, một truyền mười, mười truyền trăm, chẳng mấy chốc danh tiếng của Thượng Quan Cẩm bị xấu đi, những người đã đặt hàng trước đây vội vàng hủy đơn hàng. Những thương nhân trong thành Lạc Dương nghe được mấy tin tức này cũng muốn được giảm giá. Có thể nói là, chuyện xấu truyền ngàn dặm, chuyện tốt không lọt khỏi cửa nhà.

Thượng Quan Cẩm phái Lâm Thanh đi kinh thành làm thuyết khách, lại tự mình thăm viếng các quán trà ở Lạc Dương, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể tìm ra biện pháp hiệu quả. Trà là hàng hóa kinh doanh chính của hắn. Những thứ khác như dược liệu, đồ gốm chỉ là phụ, không ảnh hưởng lớn đến việc buôn bán. Bởi lẽ danh tiếng của trà bị hao tổn nên việc buôn bán xấu đi, mà buôn bán đồ ngọc lại vô cùng thê thảm.

Tứ bề khốn đốn, chuyện trở tay không kịp lại xảy ra như thế, Thượng Quan Cẩm bận đến độ sút đầu mẻ trán, hầu như mỗi ngày đều đi sớm về muộn. Lúc trở về hắn đều ngồi ở thư phòng bàn bạc biện pháp đối phó với Lý quản gia. Đường Chấn Đông nhìn thấy, trong lòng không khỏi lo lắng. Nếu hắn có nhiều tiền để bổ sung vào lỗ thủng trong việc buôn bán của Thượng Quan Cẩm thì tốt biết mấy. Đẳng này hắn chỉ có

hai bàn tay trắng, mồm mép lại không linh hoạt, hơn nữa Thượng Quan Cẩm không cho hắn can dự vào, vì thế hắn chỉ có thể yên lặng đợi trong phủ, làm một chút chuyện nhỏ nhặt trong khả năng.

Màn đêm buông xuống, bầu trời không có ánh trăng, toàn bộ phủ Tĩnh An chìm trong bầu không khí nặng nề. Bỗng một tiếng nổ ầm ầm vang lên, tia chớp như một đường kiếm sắc bén chém ngang không trung, chiếu rọi làm cả phòng ngủ sáng như ban ngày. Đường Chấn Đông giật mình tỉnh giấc, thấy cảnh tượng Thượng Quan Cẩm vội vàng, giống như vừa mới trở về không lâu sau, nhưng lại thay quần áo. Hắn liền hỏi, “Người muốn ra ngoài sao?”

Thượng Quan Cẩm ừ một tiếng, nói “Đi gặp một vị thương nhân, trở về thay y phục.” Ánh nến vàng lan tỏa bên giường, chiếu lên cơ thể trần trụi của hắn. Thân thể cường tráng trong ánh sáng mờ nhạt như ẩn như hiện, mơ hồ lộ ra hơi thở dục vọng nguyên thủy.

Đường Chấn Đông nằm ở trên giường nhìn Thượng Quan Cẩm, mơ hồ thấy chỗ cổ hắn có một dấu vết màu đỏ nhàn nhạt. Trái tim Đường Chấn Đông bỗng dưng bị siết chặt, ngây người nghĩ, gần đây họ rất ít thân cận, chắc chắn không phải do hắn để lại, vậy là ai?

Ngoài cửa sổ, gió rít điên cuồng, tia chớp sáng rực xuyên qua không trung, chiếu rọi cả căn nhà. Tiếng sấm nổ ào ào, giống như muốn làm nổ tung tất cả đồ đạc trong phòng, khiến trán Đường Chấn Đông đổ mồ hôi lạnh. Lần nữa ngẩng đầu, hắn thấy Thượng Quan Cẩm quần áo chỉnh tề đứng trước mặt mình. Khuôn mặt Thượng Quan Cẩm đẹp đẽ như ngọc, làn da mịn màng, cử chỉ nhẹ nhàng tựa như quý công tử, Thượng Quan Cẩm nói, “Ta ra ngoài một lúc, sẽ trở về nhanh thôi.”

Đường Chấn Đông nhìn Thượng Quan Cẩm, đôi ngươi đen thẫm như màn đêm, giống như muốn hút Thượng Quan Cẩm vào trong, “Muộn quá rồi, có chuyện gì ngày mai hãy đi.”

“Chuyện quan trọng, không thể để ngày mai.” Thượng Quan Cẩm khom người đối diện.

Đường Chấn Đông nhìn tấm lưng dày rộng của Thượng Quan Cẩm, trong lòng cuộn lên từng đợt khó chịu và ngỡ ngàng. Hai ngày nay dù đi đâu Thượng Quan Cẩm không hề nói cho hắn biết, càng không dẫn hắn theo cùng, Thượng Quan Cẩm làm việc gì hắn cũng chẳng rõ, chỉ biết là phải đi gặp các thương nhân, nhưng đã muộn thế này, chẳng lẽ người ta không đi ngủ? Những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu óc, nhớ tới chuyện buôn bán gặp bất trắc gần đây của Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông cũng không hỏi gì, không muốn làm Thượng Quan Cẩm phiền muộn, hắn cúi đầu nói, “Người về sớm một chút.”

Thượng Quan Cẩm thấy vẻ mặt hắn bình thản, thái độ dịu dàng, nhưng lông mi thật dài lại run rẩy giống như đồ sứ mỏng manh dễ vỡ, không khỏi ngồi xuống bên giường, hỏi, “Có chuyện gì vậy? Người có tâm sự.”

“Không có.” Đường Chấn Đông khe khẽ nói.

Bàn tay trắng nõn dịu dàng đặt lên đầu hắn, Thượng Quan Cẩm thấy hắn càng cúi đầu thấp xuống. Từ góc độ của Thượng Quan Cẩm nhìn lại, chỉ thấy chiếc cằm nhọn nhọn, nhẹ giọng nói, “Buổi tối ta cùng mấy ông chủ đến quán rượu, bọn họ đều là nam nhân, liền gọi vài vị cô nương, ồn ào nói chuyện, cả người đều là mùi son phấn, nên ta vội vàng về thay y phục... Người tin ta không?”

Đường Chấn Đông ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, ánh mắt Thượng Quan Cẩm sâu lắng mê hoặc, nét dịu dàng bao bọc Đường Chấn Đông làm hắn chìm mình trong bầu không khí yên ắng. Hắn an lòng thở phào nhẹ nhõm, “Ta tin tưởng người.”

Thượng Quan Cẩm nhìn ánh mắt tín nhiệm của hắn, bỗng chốc tâm tình trở nên phức tạp, giây lát sau, khóe môi mềm mại cong lên, “Người chờ thêm vài ngày nữa, chuyện buôn bán rất nhanh có thể xử lý xong, đến lúc đó chúng ta đi Tô Châu.”

Đường Chấn Đông hỏi, “Vì chuyện buôn bán?”

“Đơn thuần đi chơi thôi.”

Ánh mắt Đường Chấn Đông bất chợt sáng lên, “Thật sao?”

“Đương nhiên.” Thượng Quan Cẩm dịu dàng giang tay ôm chặt Đường Chấn Đông vào lòng, “Mấy ngày nay ta không ở bên cạnh người, không được gần ta, chờ việc xử lý xong, ta sẽ dành rất nhiều thời gian cho người.”

Đường Chấn Đông nhẹ nhàng ừm một tiếng, bất chợt cúi xuống, cố sức cấn trên cổ Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm ngẩn người, siết chặt bàn tay ôm thắt lưng thon gọn của Đường Chấn Đông, cười nhẹ, “Ta cảm nhận được vị rất chua nha.”

Đường Chấn Đông vui mặt vào cổ Thượng Quan Cẩm, nhìn vết tích đỏ ửng do mình tạo nên, trong lòng rầu rĩ, lại lau đi vết màu đỏ nhạt chứng mất kia, ngón tay vừa lướt qua, dấu vết màu đỏ biến mất, hần bỗng đứng cứng người, là son.

Thượng Quan Cẩm nhìn hần cười *** nghịch, “Chắc là trong lúc vô tình bị cọ lên cổ.” Lại ôm chặt lấy hần, “Ta không thích mùi hương trên người cô nương nên mới trở về thay y phục, không ngờ có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Hai vành tai Đường Chấn Đông nóng lên, đỏ rực như vết son diêm lệ vừa bị chùi đi. Hần gần như không dám nhìn Thượng Quan Cẩm, lại nghĩ Thượng Quan Cẩm có việc phải ra ngoài, vội vàng giục Thượng Quan Cẩm rời đi. Nhìn Thượng Quan Cẩm rời khỏi phòng ngủ, Đường Chấn Đông cầm y phục Thượng Quan Cẩm vừa cởi ra đến Thiên các, chuẩn bị ngày mai giặt. Hần trở về phòng muốn nghỉ ngơi, tầm mắt vô tình rơi vào thanh Hạc Minh kiếm bên giường. Hần nhú mày nghĩ, từ trước đến nay Thượng Quan Cẩm kiếm không rời thân, đêm nay đi vội vàng có lẽ quên mang theo.

Ước chừng Thượng Quan Cẩm đi chưa xa, Đường Chấn Đông cầm kiếm đuổi theo, chạy ra khỏi phủ thì thấy Thượng Quan Cẩm đứng bên cạnh xe ngựa, đang định mở miệng gọi thì thấy chiếc rèm màu xanh được vén lên, lộ ra một khuôn mặt thanh tú, đáng vẻ quen thuộc. Thanh niên nhìn Thượng Quan Cẩm nói, “Lên đây đi, ta chờ ngươi rất lâu rồi.”

Đường Chấn Đông kinh ngạc đứng chôn chân ở chỗ cũ, nhìn Thượng Quan Cẩm lên xe ngựa, chợt nhớ ra vị thanh niên kia là Giang Bùi Lãm, bởi vì chuyện buôn bán của phường đồ ngọc, trước đó không lâu hần đã theo chân bọn họ ăn cơm ở Lầu Thiên Hương, lẽ nào người thương nhân đêm nay Thượng Quan Cẩm muốn gặp là hần? Tại sao hết lần này đến lần khác đều là hần?! Trong chớp mắt sự bất an không hiểu được bóp nghẹt trái tim hần. Nhớ đến ánh mắt Giang Bùi Lãm nhìn Thượng Quan Cẩm có chút kì quái, ánh mắt Thượng Quan Cẩm nhìn Giang Bùi Lãm cũng có chút mất tự nhiên, chẳng lẽ giữa bọn họ có chuyện gì mà hần không biết.

Sa sút *** thần trở lại phòng ngủ, Đường Chấn Đông ngạc nhiên phát hiện mình quên đưa Hạc Minh kiếm cho Thượng Quan Cẩm, nhìn kiếm trong tay lại nghĩ Thượng Quan Cẩm đã ra ngoài rồi, suy nghĩ của hần lại rối loạn. Ngoài cửa sổ trời bắt đầu mưa xối xả, gió thổi vù vù. Đường Chấn Đông nhìn mưa bụi rớt xuống từng đợt, giống như tùy tiện lêu lổng rơi xuống những tán lá cây. Hần nằm trên giường, nghe tiếng mưa lộp bộp, một đêm mất ngủ mà Thượng Quan Cẩm cũng đi cả đêm không về.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, *** thần chán nản, toàn bộ cơ thể nặng nề khó chịu, Đường Chấn Đông đến thư phòng thì thấy Lý quản gia đã có mặt. Lý quản gia thấy hần thì có chút bất ngờ, sau khi hoàn hồn, khách sáo nói, “Ngươi ăn sáng chưa? Nếu chưa ta chuẩn bị cho ngươi.”

Đường Chấn Đông chưa ăn sáng nhưng không muốn làm phiền Lý quản gia, liền nói, “Ta đã ăn rồi”, hần lại hỏi, “Ngươi không ra ngoài sao?”

“Hôm nay ta ở trong phủ xử lý sổ sách, hạch toán tổn thất một lượt.” Lý quản gia cúi đầu chỉnh lý sổ sách trên tay, rút những trang sách không cần thiết ra, đặt những khoản mục cần chỉnh lý thành một chồng, “Ngươi có thể giúp ta không?” Thượng Quan Cẩm không ở trong phòng bỗng hơi lạnh về phía hần, hần bắt giác sai bảo Đường Chấn Đông giúp đỡ mình.

Đường Chấn Đông cầm lấy cái dùi, đâm thủng những cuốn sách dày, rồi hỏi Lý quản gia, “Buôn bán có được cải thiện không?”

“Tốt hơn rồi.” Lý quản gia trả lời, vốn Lý quản gia sẽ không nói tình hình buôn bán cho người khác nhưng Đường Chấn Đông không giống với những người ngoài, hần là người bên cạnh thiếu gia, nên Lý quản gia cũng khách khí với hần một chút. Hơn nữa Đường Chấn Đông chưa từng vạch trần ác ý của Lý quản gia với thiếu gia nên ít nhiều Lý quản gia cũng mang ơn trong lòng.

Đường Chấn Đông an tâm hơn rất nhiều, tiếp tục hỏi, “Lâm Thanh đã trở về chưa?”

“Đang trên đường về.” Lý quản gia cầm bàn tính đến, lạch tạch đẩy hạt trên bàn tính, hạch toán thu chi của mỗi cửa hàng.

Đường Chấn Đông cầm chiếc kim to dài xuyên qua sổ sách, thuận miệng hỏi, “Người biết Giang Bùi Lãm không?”

“Có biết.” Dứt lời, Lý quản gia ngẩng đầu nhìn Đường Chấn Đông, nhìn ánh mắt phức tạp của hắn, giống như bất ngờ vì Đường Chấn Đông không biết thân phận của Giang Bùi Lãm, “Thiếu gia không nói cho người biết sao?”

Lông mi Đường Chấn Đông run lên, “Có kể qua một chút.” Thượng Quan Cẩm nói với hắn Giang Bùi Lãm là một thương nhân có quen biết, không nói thêm gì khác, chẳng lẽ còn có chuyện lừa gạt hắn? Bỗng chốc, hắn càng bất an.

Lý quản gia thấy sắc mặt hắn tái nhợt, thấy vết đen nơi bọng mắt hắn, cảm thấy thương cảm, lại nghĩ đến mấy ngày gần đây thiếu gia nhiều lần gặp gỡ Giang Bùi Lãm, đại khái hiểu được tâm tư của hắn, một lát sau, Lý quản gia chậm rãi nói, “Người không nên để tâm, mặc dù trước đây bọn họ là tình nhân...”

“Tình nhân?!” Chiếc kim sắc nhọn đâm vào đầu ngón tay nhưng Đường Chấn Đông không có cảm giác, chỉ cảm thấy trái tim đau đớn cực độ.

“Người không biết?!” Lý quản gia khiếp sợ nghe thấy giọng điệu trầm trọng của hắn, ngẩng đầu nhìn, sắc mặt hoảng hốt, “Trời ạ! Người ngốc nghếch làm cái gì vậy, kim đâm trúng tay rồi, a, máu chảy nhiều quá, người muốn hại chết ta sao!”

Hết chương 35

36. Chương 36

Thượng Quan Cẩm đã nói sẽ sớm trở về nhưng đến giờ vẫn không thấy bóng dáng, nếu không biết bao giờ trở về, tại sao phải hứa hẹn với hắn, làm hắn mong chờ, đợi đến khi hứa hẹn biến thành bọt nước, đợi đến mức lo lắng bất an. Đường Chấn Đông rất muốn nhìn thấy Thượng Quan Cẩm, muốn biết tại sao Thượng Quan Cẩm lại giấu diếm quá khứ của hắn, tại sao lại giấu diếm việc hắn gặp gỡ Giang Bùi Lãm. Về mặt Đường Chấn Đông kiên định nhìn Lý quản gia, “Ta nhất định phải gặp hắn, xin nói cho ta biết hắn đang ở đâu.”

Lý quản gia thấy hắn khẳng khẳng, đành nói cho hắn, “Thiếu gia chắc đang ở phường Lục Nhân bàn chuyện làm ăn.”

Đường Chấn Đông đứng dậy bước đi, không chút do dự chạy khỏi phủ Tĩnh An, chạy đến phường Lục Nhân. Phường Lục Nhân là quán rượu bên bờ hồ của ông chủ lầu Thiên Hương, nhà lầu cao ba tầng, rường cột chạm trổ, thiết kế uốn lượn như nước, chính là muốn khách nhân có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh mặt hồ. Sau khi Đường Chấn Đông dứt khoát mục đích liền chạy ào vào, một hơi chạy thẳng lên lầu ba. Hành lang im lặng, chỉ nghe được tiếng thở gấp của bản thân, khi hắn chạy đến cửa phòng của Thượng Quan Cẩm thì khắp vùng trán hắn đã phủ một lớp mồ hôi nhỏ li ti.

Hắn biết hành động bây giờ của hắn là thiếu suy nghĩ. Hôm qua Thượng Quan Cẩm còn giang tay ôm hắn vào lòng, nói giải quyết xong chuyện lần này sẽ dẫn hắn đi Tô Châu. Nét mặt Thượng Quan Cẩm lúc đó rất dịu dàng, trong ***g ngực tràn ngập sự ấm áp, nhưng hiện tại Thượng Quan Cẩm lại có thể ôm một người khác.

Bỗng chốc cơn giận dữ cuộn trào trong ***g ngực, dồn nén làm trái tim Đường Chấn Đông đau đớn. Hắn lễ độ gõ cửa, giấy lát, Thượng Quan Cẩm mở cửa, đôi đồng tử u ám chợt vỡ toang giống như không ngờ Đường Chấn Đông sẽ đến, chỉ kinh ngạc nhìn hắn, sắc mặt trắng bệch, không câu cũng không nói. Phía sau Thượng Quan Cẩm là Giang Bùi Lãm vừa rửa mặt chải đầu xong.

Trái tim của Đường Chấn Đông giống như đột nhiên bị khoét đi, suýt nữa đứng không vững, trong đầu vang lên câu nói của Lý quán gia rằng bọn họ đã từng là tình nhân. Lúc này hắn lại thấy Thượng Quan Cẩm và Giang Bùi Lãm ở cùng nhau một đêm, có thể bọn họ đã lên giường, trần trụi ôm nhau cùng một chỗ. Giang Bùi Lãm dính chặt lấy khuôn ngực cường tráng rộng rãi của Thượng Quan Cẩm, hai người run rẩy co rút trong cơn say tình ái, cùng nhau bùng nổ. (ôi trí tưởng tượng của em ý phong phú quá == tôi chịu)

Dơ bẩn! Quá dơ bẩn! Tại nơi hắn không biết liền cùng với người kia phóng túng, còn nói bọn họ chỉ là bằng hữu bình thường mà thôi. Trên đời này chỉ có hắn mới ngốc như thế, dễ bị lừa gạt như thế. Chỉ cần lời Thượng Quan Cẩm nói đều tin là thật! Đường Chấn Đông đau đớn đến mức không thể hô hấp, giọng nói khàn khàn giống như sắt cùn bị rỉ mài mòn, “Ta tin tưởng người như vậy... Chưa từng nghi ngờ người... Nếu như ghét bỏ ta, cũng không cần dùng cách như vậy nói cho ta biết...”

Hai đôi mắt của hắn đỏ đẫm không có linh hồn, đột ngột khiến Thượng Quan Cẩm hoảng hốt, vươn tay nắm tay hắn. Đường Chấn Đông trong lòng căng thẳng, không thể đè nén, “Đừng chạm vào ta!”

“Người hãy nghe ta nói!” Thượng Quan Cẩm gắt gao nắm lấy tay hắn, không chịu buông tay. Đường Chấn Đông vùng tay qua tát vào gò má Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm sững sốt, Đường Chấn Đông cũng ngây người. Ngay sau đó Giang Bùi Lãm tức giận mắng Đường Chấn Đông, “Người điên rồi sao?”, quay đầu lại nhìn Thượng Quan Cẩm, lo lắng chạm vào mặt hắn.

Viên mắt Đường Chấn Đông đỏ lên. Hắn chợt xoay người lao xuống lầu, chạy xuống bậc thang đều chạm vào hư không, mỗi một bước chân giống như dẫm nát trái tim hắn. Đau đớn truyền ra từ trái tim làm trước mắt hắn nhuộm màu đen đúa. Một bước đạp vào khoảng không, cả người từ trên cầu thang lăn xuống, nặng nề ngã trong sảnh đường. Mặc kệ đau đớn trên người cùng ánh mắt kì dị của người khác, Đường Chấn Đông loạn xạ choạng đứng lên, kiên định lao ra.

Thấy một con thuyền nhỏ đậu bên hồ, Đường Chấn Đông không nghĩ ngợi liền nhảy lên thuyền. Hắn phải rời khỏi đây, lập tức rời đi! Thành Lạc Dương ngoại trừ đem đến cho hắn khuất nhục thì cũng chính là tuyệt vọng vô tận, là nơi không có bất kì kỷ niệm đáng giá nào. Đường Chấn Đông chèo thuyền, đi được một đoạn đường, lòng bàn chân bất chợt dính nước lạnh. Hắn cúi đầu nhìn sàn thuyền, thấy nước tràn từ một cái lỗ vào, ngẩng đầu nhìn lại, thuyền đã cách bờ một đoạn khá xa. Hắn cười chua chát, hơi nghiêng người, nhảy vào trong hồ.

Dòng nước lạnh lẽo bao vây quanh người hắn, rất nhanh cơ thể hắn ướt đẫm. Đường Chấn Đông giãy dụa trồi lên khỏi mặt nước, nhưng chân trái bị chuột rút, chân phải nặng như chì không thể cử động, áp lực trên người càng lớn, màng tai và xoang mũi đau đớn kịch liệt. Hơi thở của Đường Chấn Đông bắt đầu khó khăn, cơ thể dần dần tê liệt, toàn bộ cơ thể chìm xuống dưới...

Từng có người nói, mỗi một ngôi sao trên bầu trời bảo vệ cho một người, mà ngôi sao bảo vệ hắn có lẽ rất thích ngủ, rất hay bỏ qua sự tồn tại của hắn, cho nên cuộc đời hắn gặp ghênh trần ngập bất an. Cứ ngỡ đã tìm thấy hạnh phúc đích thực, đau đớn đã rời bỏ mình, nhưng lại phát hiện, hắn vẫn đứng ở sát vách núi, bão tố đột nhiên nổi lên, hắn chợt ngã vào vực sâu hun hút, trong lòng trống rỗng, không thể níu giữ thứ gì, cơ thể tan tác thành mảnh nhỏ...

Thân thể Đường Chấn Đông lạnh như nước đá, ý thức dần dần mơ hồ, sau đó hắn nghe thấy tiếng bọt nước vang lên, càng ngày càng gần hắn, một cánh tay rắn chắc ôm chặt eo hắn kéo cả người hắn vào trong vòm ngực rộng rãi. Toàn thân hắn vô lực, hơi thở mỏng manh, không thể mở nổi mắt. Một đôi môi ẩm ướt mềm mại áp vào bờ môi hắn cố sức chuyển không khí trong lành vào, thấy hô hấp của hắn trôi chảy hơn một chút, vội vàng ôm hắn rời khỏi đáy hồ.

Một tiếng ầm vang lên, mặt hồ yên ả nổi lên từng đợt gợn sóng, thân thể Đường Chấn Đông cuối cùng cũng trồi lên khỏi mặt nước, hơi lạnh trên người giảm bớt, Đường Chấn Đông chậm chậm mở mắt ra, một khuôn mặt lạnh lẽo đẹp đẽ như ngọc mờ ảo đập vào đáy mắt, đôi mắt đỏ hoe dính chặt lấy hắn, dịu dàng như hoa tường vi nở rộ vào nửa đêm, tình cảm triu mến khiến người ta nghẹt thở, “Dật Hoan, đừng rời khỏi ta...”

Bóng tối vô tận, cả người Đường Chấn Đông nóng lên, miệng lưỡi khô khốc, tại sao lại khó chịu, đau khổ như thế, cổ họng đau đến mức muốn bốc hơi, toàn bộ cơ thể giống như bị một ngọn lửa thiêu cháy, bị đốt trụi từ trong ra ngoài, ai đến cứu hắn... nhưng một giọng nói lạnh lùng vang lên, không có ai đến cứu hắn...

vĩnh viễn sẽ không có người đến, phụ thân đã mất, mẫu thân đã mất, không có bằng hữu, một mình cô độc, trên đời này không có ai quan tâm đến hắn...

Trong cơn giãy dụa, một cảm giác mát lạnh đột nhiên rót xuống, nhiệt độ nóng bỏng thoáng chốc giảm bớt, loại bỏ những cảm xúc tiêu cực trong lòng. Phát hiện cảm giác mát rượi dần dần biến mất, hắn lo lắng nắm lấy Thượng Quan Cẩm, nắm lấy sự mát lạnh đó, cố sức dán vào khuôn mặt nóng cháy của mình, thật lạnh, thật thoải mái, dừng đi...

“Ta sẽ không đi.” Giọng nói mềm nhẹ vang lên bên tai.

Đường Chấn Đông yên tĩnh lại, vốn trong vô thức hắn nói ra những lời trong lòng, muốn mở mắt ra xem người chăm sóc mình là ai, nhưng không nhắc nổi mí mắt, đầu óc choáng váng nặng nề, chỉ là hắn luyện tiếu nhiệt độ mát lạnh bên người, là tay của phụ thân sao? Phụ thân hắn là một thư sinh thẳng thắn nhã nhặn, từ trước đến nay cơ thể không tốt, ngày thường luôn nghiêm khắc với hắn nhưng mỗi khi hắn phát sốt thì phụ thân lại dùng bàn tay lạnh lạnh xoa trán hắn vô cùng dịu dàng...

Thượng Quan Cẩm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hắn, thấy hình dạng đau đớn rên rỉ của hắn, trong đôi mắt u tối hiện lên sự đau lòng nồng đậm. Hắn bưng được đặt trên bàn, uống một ngụm, sau đó cúi xuống hôn Đường Chấn Đông, chuyển thuốc từ miệng hắn sang miệng Đường Chấn Đông. Đại phu nói Đường Chấn Đông nhiễm khí lạnh, sẽ sốt cao vài ngày, chỉ cần uống thuốc đúng giờ, hết sốt sẽ không việc gì.

Nước thuốc đắng chát chảy vào dạ dày, Đường Chấn Đông khó chịu nhíu mày, sau đó lại bị đổ vào một ngụm được. Hắn vô thức muốn nôn ra, trong lúc môi lưỡi xô đẩy, đụng phải một vật mềm mại ướt át, bàn tay ôm chặt lấy khuôn mặt hắn, sau đó chiếc lưỡi trơn nhẵn luồn vào trong miệng hắn, thay đổi góc độ cuốn lấy đầu lưỡi hắn, *** té mút chất lỏng nhiễm vị thuốc đông y nhàn nhạt, chậm rãi quấn lấy đầu lưỡi ẩm ướt của hắn, cuồng nhiệt mút mát.

Đường Chấn Đông nhíu mày chống cự, nhưng cơ thể yếu đuối không có sức lực, mà nụ hôn lâu ngày mới có khiến Thượng Quan Cẩm không muốn tách ra. Thượng Quan Cẩm nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt Đường Chấn Đông, dịu dàng hôn môi hắn không ngẫu nhiên cướp đoạt như lúc trước.

Môi hai người nóng bỏng chặt chẽ dán vào nhau, hơi thở đối phương phả vào mặt, tiếng tim đập trở nên rõ ràng. Đường Chấn Đông không hề ghét nụ hôn dịu dàng này, thậm chí còn thích hương vị thanh nhã trên người Thượng Quan Cẩm, hơn nữa cơ thể lạnh lẽo kề sát người hắn làm nhiệt độ nóng cháy trên người hắn cũng giảm bớt. Đường Chấn Đông thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, đôi môi đang hôn hắn khẽ tách ra, Đường Chấn Đông mơ màng ôm cổ Thượng Quan Cẩm, chủ động dán cơ thể nóng rực vào người Thượng Quan Cẩm.

Thượng Quan Cẩm đột nhiên thở hổn hển, hắn vốn chỉ muốn đơn thuần dứt thuốc cho Đường Chấn Đông, nhưng đầu lưỡi vừa bị liếm một chút, hắn liền không kiềm chế nổi mà hôn Đường Chấn Đông, khi cơ thể nóng rực của Đường Chấn Đông áp sát vào cơ thể mình, toàn thân hắn giống như có ngọn lửa rực cháy lên.

Thượng Quan Cẩm nắm chặt Đường Chấn Đông, chiếc lưỡi hồng ẩm ướt như ẩn như hiện trong khoang miệng hắn khiến Thượng Quan Cẩm khó nhịn mà hôn lên, cuồng nhiệt hôn hắn tựa như muốn cướp đoạt hết toàn bộ hô hấp của Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông khó chịu giãy dụa, nhưng lại bị hôn kịch liệt, càng ngày càng mạnh mẽ, thân thể cũng bị bàn tay dồn dập vuốt ve, vội vàng luống cuống cố ý phục của hắn, bàn tay sờ soạng càng trở nên *** loạn, hơi thở nóng bỏng đốt cháy cơ thể hắn. Hắn là người bệnh, đã khôi phục ý thức trong tình huống như thế. Mở mắt ra thấy Thượng Quan Cẩm đang đè trên người mình làm chuyện xằng bậy, mà chính mình còn ôm cổ Thượng Quan Cẩm, chủ động tựa vào lòng hắn.

Đường Chấn Đông giật mình vội vàng đẩy Thượng Quan Cẩm ra, nhưng cơ thể không có sức lực, Thượng Quan Cẩm không bị đẩy ra chút nào. Đường Chấn Đông vừa thẹn vừa giận, nhớ đến chuyện Thượng Quan Cẩm và Giang Bùi làm, bỗng chốc nổi giận, “Buông ra!”

Thượng Quan Cẩm nắm lấy cổ tay Đường Chấn Đông, thấy mắt hắn rực lửa nhìn mình, biết ý thức hắn đã khôi phục. Nhưng thấy mái tóc hắn rối loạn, cơ thể dẻo dai nhưng vô lực, Thượng Quan Cẩm không khỏi nhiệt huyết sôi trào, đáy mắt nhiễm *** nhưng không thể làm gì khi hắn đang nổi giận. Thượng Quan Cẩm

nhẹ nhàng ôm lấy Đường Chấn Đông, đang muốn nói với hắn vài lời, ngoài phong vang lên giọng nói lo lắng, “Thiếu gia, người đã ba ngày không ngủ rồi, ta vào chăm sóc hắn, người nghỉ ngơi một chút đi.”

Đường Chấn Đông ngạc nhiên nghĩ không ngờ mình đã mê man ba ngày. Thượng Quan Cẩm không rời mắt khỏi hắn, vén những sợi tóc lộn xộn trên gương mặt hắn, mở miệng nói với Lý quản gia, “Hắn hết sốt, ta mới yên tâm, người lui xuống đi.”

Lý quản gia vừa lo lắng vừa tức giận, nhưng không có cách gì khuyên Thượng Quan Cẩm, đành phải rời đi, chợt nhớ mục đích đến đây nên nói thêm, “Thiếu gia, vườn trà đã mang năm nghìn cân trà đến rồi.”

Thượng Quan Cẩm nói, “Người sai người bọc kín, đưa đến Liên Vân Sơn trang ở kinh thành.”

Lý quản gia tiếp tục hỏi, trong giọng nói để lộ sự vui mừng, “Thiếu gia người đã bàn bạc chuyện buôn bán ổn thỏa rồi ư?”

“Đã ổn thỏa rồi, nhờ Giang Bùi Lãm giới thiệu, ta mới quen được Mộ Dung Diệp, đã cùng hắn thỏa thuận được chuyện buôn bán.” Về mặt Thượng Quan Cẩm thanh nhã, mặc dù nói cho Lý quản gia nhưng cũng là gián tiếp giải thích quan hệ giữa Giang Bùi Lãm và hắn cho Đường Chấn Đông.

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm quay đầu lại ôm hắn, “Có thể nghe ta giải thích không?”

“Ta đã thấy tất cả, người còn muốn giải thích cái gì... Khụ...” Nói chưa xong liền ho khan, cổ họng khô khốc lại càng thêm đau đớn khó chịu.

Thượng Quan Cẩm rót cho Đường Chấn Đông một chén nước rồi nói, “Đừng nói nữa, người hãy nghe ta nói được không?” Nhìn Đường Chấn Đông uống xong nước không thêm để ý đến hắn, biết Đường Chấn Đông còn đang giận mình, lại biết bây giờ hắn đang bệnh không thể bỏ chạy được, Thượng Quan Cẩm tựa bên người hắn, tiếp tục nói, “Chuyện buôn bán của ta xảy ra vấn đề, danh tiếng bị hao tổn, lại có món nợ khổng lồ khó đòi, muốn bù đắp có thể dùng bạc, nhưng một lần bổ sung vào, sau đó lại xuất hiện tình huống tương tự, không thể giải quyết.”

Đường Chấn Đông biết việc làm ăn của Thượng Quan Cẩm gặp nhiều bất trắc, trong lòng rất lo lắng nhưng không có tiếp lời. Thượng Quan Cẩm nói tiếp, “Trong thời gian ngắn muốn giải quyết vấn đề, đó là có nhiều đơn đặt hàng, cho nên ta gặp mặt các thương nhân khắp nơi, nghe nói Liên Vân Sơn trang vô cùng có tiền tài quyền thế, lại cần lá trà, nếu hợp tác với hắn thì không thể tốt hơn, mà Giang Bùi Lãm quen biết hắn nên hắn làm người giới thiệu. Tối hôm qua Mộ Dung Diệp đến thành Lạc Dương, chúng ta gặp nhau ở phường Lục Nhân, sáng sớm Mộ Dung Diệp mới rời đi, chúng ta chuẩn bị rửa mặt chải đầu mới về nhà, sau đó người đến.”

“Ta vốn là... là tin tưởng người, nhưng sao người lại lừa gạt ta nhiều như thế...” Cổ họng Đường Chấn Đông đau nhức, nói vài câu liền không ra hơi.

Thượng Quan Cẩm lại rót một chén nước cho hắn, “Chuyện buôn bán nhằm chán, nếu người biết quan hệ của ta và hắn, lại thấy ta và hắn bàn chuyện làm ăn, sẽ không khỏi khó chịu, ta muốn nhanh chóng giải quyết rồi trở về.”

Ánh mắt Đường Chấn Đông phức tạp nhìn Thượng Quan Cẩm, dây thần kinh khắp người cuối cùng cũng thả lỏng, “Nếu Lý quản gia không tiết lộ, có phải người vĩnh viễn sẽ không nói cho ta biết.”

Thượng Quan Cẩm im lặng một lát, cầm bằng gạc bằng bó vết thương trên ngón tay Đường Chấn Đông, nói, “Năm ta mười sáu tuổi, Lý quản gia theo ta đến Kinh Châu bàn chuyện làm ăn, ta đã gặp Giang Bùi Lãm trên thuyền hoa.”

Đường Chấn Đông im lặng lắng nghe. Thượng Quan Cẩm dịu dàng nhìn hắn, tiếp tục nói, “Khi đó hắn có ý định tiếp cận ta, chính là vì có ý muốn qua lại buôn bán, chúng ta thường xuyên gặp mặt, hắn xinh đẹp hơn người, cười lộ lên đôi mắt sẽ phát sáng, cực kỳ giống người lúc nhỏ... Mặc dù không phải là người, cũng chẳng tốt nhưng lại xuất hiện rất đúng lúc, thỏa mãn ảo tưởng đối với ái tình của ta. Ta liền đơn thuần gửi gắm tình cảm vào hắn.”

Hết chương 36

37. Chương 37

Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm dịu dàng nhìn hần, bình tĩnh nói tiếp, “Ta đem hai trăm vạn lượng bạc bỏ vốn vào chuyện làm ăn của chúng ta, Lý quản gia lúc đó khuyên ta nên suy nghĩ kỹ một chút, nhưng ta không nghe, mặc nhiên tin tưởng Giang Bùi Lãm. Ta không biết việc đời hiểm ác đáng sợ, bản thân lại suy nghĩ quá giản đơn. Giang Bùi Lãm sau khi nhận bạc liền mất tâm mất tích, ta điên cuồng tìm kiếm hần nhưng không có bất kì tin tức gì. Hần đột nhiên giống như bốc hơi hoàn toàn khỏi nhân gian, ta vì hần mà tìm rất nhiều lý do, đoán rằng hần có việc mới không từ biệt mà rời đi, thế là ta ở Kinh Châu chờ hần, sau nửa tháng khi tìm được hần thì trong thành truyền ra tin hần thành thân.”

Trong lòng Đường Chấn Đông đau xót khổ sở, Thượng Quan Cẩm vẫn đứng đững nói, “Ta đến bên trong sơn trang tìm hần, thấy hần đang bái đường thành thân, tân khách ngồi đầy cả sảnh đường, náo nhiệt âm ỉ. Hần hòa nhã đỡ tay một người đang mặc áo đỏ thẫm, trong chớp mắt ta mới tin mình đã bị lừa. Ta thành tâm đối hần như vậy nhưng hần lạnh lùng vô tình, thủ đoạn độc ác, nhìn thấy ta liền đuổi ta đi, thuộc hạ của hần xem ta là người gây loạn hôn lễ, tàn nhẫn giáo huấn ta. Ta không có võ công nên bị đánh rất thảm. Lúc Lý quản gia đến, trên người ta toàn là vết thương, máu nhuộm khắp người giống như sắp tắc thở.”

Trái tim Đường Chấn Đông dường như bị xé toạc, suýt nữa không thở nổi. Thượng Quan Cẩm trước đây cô quạnh lạnh lùng, tràn đầy niềm tin vào thế giới bên ngoài, yêu Giang Bùi Lãm là gửi gắm giấc mộng vào hần, nghĩ rằng hần là người có thể tin cậy, nhưng Giang Bùi Lãm lại phản bội Thượng Quan Cẩm, giẫm đạp lên hần, làm tổn thương hần. Trên đời này sao lại có người nhẫn tâm như vậy, mà không ngờ Thượng Quan Cẩm lại gặp phải hần. Đường Chấn Đông hỏi, “Sau đó thì sao?”

Thượng Quan Cẩm nói tiếp, “Sau khi cơ thể phục hồi, ta khổ luyện võ công, nghĩ sẽ có một ngày giết hần, báo thù rửa hận, nhưng hần lại phái người trả lại hai trăm vạn lượng bạc cho ta, một xu cũng không nợ.”

“Nam nhân kì quái...” Đường Chấn Đông nhíu mày, không rõ nếu ban đầu vì tiền mà tiếp cận Thượng Quan Cẩm, sau khi tùy ý giẫm đạp lên tình cảm của hần lại mang bạc trả lại hần, không quan tâm dù có làm vậy cũng không thể bù đắp được những thương tổn Thượng Quan Cẩm đã phải chịu đựng. Đường Chấn Đông ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, “Hần làm tổn thương người như vậy, tại sao còn gặp gỡ hần, cùng hần bàn chuyện làm ăn?”

“Hần quen biết Mộ Dung Diệp lại cùng đối phương làm ăn buôn bán, còn ta thì muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề, hơn nữa...” Thượng Quan Cẩm đột ngột dừng lại, Đường Chấn Đông đang chìm mình trong đau đớn nên không chú ý, chỉ nghe Thượng Quan Cẩm nói, “Lần nữa thấy hần, ta đã hiểu bản thân muốn cái gì, nên sẽ không chịu bất kì ảnh hưởng nào của hần.”

“Vậy hần...” Thượng Quan Cẩm gửi gắm tình cảm vào Giang Bùi Lãm, mà Giang Bùi Lãm đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ không muốn cùng hần bắt đầu lại lần nữa?

“Người hần thích đã thú (lấy) một nam nhân khác.” Thượng Quan Cẩm vẻ mặt hồ hững, “Cho nên ta và hần vĩnh viễn không có khả năng, dù ở một mình với nhau, cũng sẽ không xảy ra chuyện như trong suy nghĩ của người.”

Đường Chấn Đông hoảng hốt, rất lâu không bình tĩnh. Thượng Quan Cẩm cúi đầu nhìn hần, làn da nhợt nhạt trắng như bông tuyết, giống như lo lắng hần vẫn để bụng mà nói, “Bây giờ biết đầu đuôi ngọn nguồn rồi người sẽ không giận ta nữa chứ?”

Sau khi nghe Thượng Quan Cẩm giải thích xong, cảm xúc ứ đọng trong ***g ngực cũng tiêu tán, Đường Chấn Đông không tiếp tục trách móc Thượng Quan Cẩm. Hần lắc đầu, sau đó cầm tay Thượng Quan Cẩm, hỏi, “Chuyện này chỉ có Lý quản gia biết?”

Thượng Quan Cẩm nói, “Năm đó hần theo ta đến Kinh Châu nên biết chân tướng, những người khác chỉ biết ta bị thương do kiếm gây ra, trên người còn lưu lại chút bệnh căn.”

“Không ngờ có thể giấu diếm được như vậy.” Đường Chấn Đông nói khe khẽ, xem ra Lý quản gia rất trung thành và tận tâm với Thượng Quan Cẩm, bởi vì ngay cả Lâm Thanh cũng không biết sự tồn tại của Giang Bồi Lãm, mà Thượng Quan Cẩm còn bị kiểm soát vì hắn.

“Ta cũng chỉ nể trọng điểm ấy của hắn.” Thượng Quan Cẩm ít nhiều đoán được suy nghĩ trong lòng Đường Chấn Đông, vươn tay ôm lấy hắn, chặt đến mức Đường Chấn Đông cảm thấy đau nhức, “Sau này gặp chuyện gì đừng nóng nảy, thấy người nhảy vào trong hồ lòng ta rất đau đớn.”

Giọng nói Đường Chấn Đông khàn khàn, “Xin lỗi, làm người lo lắng rồi.” Lúc đó trên thuyền bị thủng một lỗ, vì tìm cách bảo vệ bản thân nên hắn phải nhảy xuống, không ngờ hai chân bị chuột rút không thể động đậy, muốn cầu cứu nhưng bị nước hồ bao phủ, nghĩ rằng không thể thoát được liền buông xuôi. Không ngờ được Thượng Quan Cẩm ôm lấy, cứu lên bờ. Hắn ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói nhưng cuối cùng chỉ nói một câu, “Cảm ơn người đã cứu ta.”

Thượng Quan Cẩm nhìn vào đôi mắt hắn, “Người là người quan trọng nhất đối với ta, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, ta đều không cho phép người bị thương, nên người phải yêu quý thân thể mình, nếu không ta sẽ lo lắng.”

Đường Chấn Đông vuốt ve quầng mắt thâm đen của Thượng Quan Cẩm, biết ba ngày nay hắn không ngủ chỉ để chăm sóc mình, rồi chạm vào vết tích màu hồng nhạt trên mặt hắn, “Còn đau không?” Lúc đó bị hắn kéo lấy không buông, trong lòng bối rối nên đánh hắn.

Thượng Quan Cẩm nắm lấy cổ tay Đường Chấn Đông áp vào ***g ngực mình, “Ở đây đau hơn, người xoa một chút.”

“Muốn ta xoa thế nào?” Đường Chấn Đông cảm thấy bản thân không tốt, đánh Thượng Quan Cẩm, lại làm hắn bị thương, lẽ ra phải bồi thường cho hắn.

Thượng Quan Cẩm biết Đường Chấn Đông mềm lòng, càng thêm phần thương yêu, “Ta muốn rất đơn giản, bây giờ người cho ta làm.” Dứt lời, nghiêng người đến hôn môi Đường Chấn Đông, bá đạo ngang ngược cạy mở hàm răng hắn, quét ngang khoang miệng, đưa bốn môi lưỡi hắn. Đường Chấn Đông theo bản năng kháng cự nhưng bị Thượng Quan Cẩm ôm lấy nên không thể trốn tránh.

Đôi môi hôn hắn càng ngày càng nóng, bàn tay âu yếm cơ thể cũng nóng hầm hập, mỗi chỗ trên người bị cắn liếm *** loạn, vuốt ve mơn trớn, ma sát mãnh liệt, ham muốn bùng nổ. Cảm nhận được khao khát điên cuồng của hắn với mình, Đường Chấn Đông gắt gao ôm lấy Thượng Quan Cẩm, cơ thể vận vẹo theo từng động tác vuốt ve của hắn, khăn trải giường dưới thân nhàu nhĩ, y phục cũng bị cởi lộn xộn, sau đó cùng với chiếc chăn bị ném xuống mặt đất.

Cả người Đường Chấn Đông trần trụi, cơ thể nóng hừng hực tiếp xúc với không khí lạnh lẽo không khỏi run rẩy, ngay sau đó thân thể nam tính cường tráng đè lên người hắn, nhiệt độ mát lạnh làm đầu óc hắn choáng váng. Cảm giác ngón tay lạnh lẽo di chuyển lên xuống trên người khiến hắn rất thoải mái. Khi bộ phận nóng rực bị bàn tay trắng nõn khiêu khích cầm lấy, cơ thể ưỡn lên khao khát làm hắn càng tỏa ra hơi nóng giống như ngọn lửa, sự lạnh lẽo dần bị ngọn lửa nhấn chìm. Trong lúc nóng lên, Đường Chấn Đông dùng hết sức lực toàn thân mới kéo lại được chút lý trí, giãy dụa thoát khỏi đôi môi đang gặm cắn cổ hắn, phát ra thanh âm gấp gáp, “Đừng... Ta còn bị sốt, sẽ truyền sang người...”

“Ta không ngại, huống hồ người ra chút mồ hôi sẽ hồi phục nhanh hơn.” Thượng Quan Cẩm từ từ ngăn cản sự chống cự của Đường Chấn Đông, cuồng nhiệt mơn trớn thân thể màu nâu nhạt đầy rắn chắc của hắn, từ cái cổ đến vùng ngực, cánh tay đến thắt lưng, rồi tham lam vuốt ve bắp đùi hắn, gần như sờ soạng toàn thân hắn, đốt từng ngọn lửa khắp da thịt hắn. Sau đó Thượng Quan Cẩm nâng chân trái hắn vòng sang bên hông, cọ xát bờ mông trơn mịn của hắn, rồi dùng sức xâm nhập cơ thể hắn...

“Đừng...” Đường Chấn Đông bật ra tiếng rên khe khẽ, vô thức vùng vẫy nhưng toàn thân mềm nhũn không có sức lực. Bàn tay đang vuốt ve dục vọng hắn tăng thêm kích thích kết hợp với những ngón tay thon thả khiêu khích bên trong hắn, nhiều lần chạm vào khu vực nhạy cảm. Khoái cảm tăng vọt lan tỏa toàn thân, sôi trào nhưng không thể bùng phát, hắn thở dốc đau đớn, không chịu nổi mà quẩn lấy Thượng Quan Cẩm, “Đừng làm nữa... Ừm... Thật khó chịu...”

Đáy mắt Thượng Quan Cẩm tràn ngập dự vọng, cảm thấy thân thể Đường Chấn Đông đã thả lỏng mới không thương tiếc đẩy bộ phận to lớn cực điểm vào lối vào mềm mại, đường ruột chật hẹp lại vô cùng sít chặt làm cho đôi đồng tử của hắn căng ra, bất thành linh co lại.

“A...” Hô hấp của Đường Chấn Đông run rẩy, thân thể màu đồng theo vận động của Thượng Quan Cẩm mà lay động, mái tóc đen bóng rối loạn, hai chân hắn bị Thượng Quan Cẩm ngăn chặn, vòng eo dẻo dai rắn chắc rung động theo nhịp điệu vô tận, hung ác độc địa cướp đoạt. Đường Chấn Đông yếu ớt rên rỉ, âm thanh mềm mại, âm cuối tràn đầy mê hoặc, bản thân nghe liền cảm thấy xấu hổ, hắn vội cắn chặt môi.

Thượng Quan Cẩm vững vàng theo dõi hắn, con ngươi thâm trầm lóe ra ánh sáng nguy hiểm. Bàn tay nắm chặt vòng eo hắn, cuối cùng, không thể nhịn nữa mà bạo phát, dữ dội đâm chọc người dưới thân, không kiêng dè đòi hỏi thân thể hắn, từ đầu giường đến cuối giường, rồi từ cuối giường xuống mặt đất... Cuối cùng Thượng Quan Cẩm ôm lấy Đường Chấn Đông đặt hắn nằm trên giường. Cánh tay cường tráng gấp cong bàn chân hắn, mãnh liệt đẩy vào cơ thể hắn, từng chút xỏ xuyên qua hắn.

Ánh mắt Đường Chấn Đông mê ly mơ màng. Hắn nằm trên giường, đôi chân thon dài bị tách ra, bộ phận thô to gay gắt xâm chiếm lối vào màu hồng ẩm ướt. Nơi hai người kết hợp tràn lan màu sắc *** loạn, phần thân trong cơ thể hắn vận động càng ngày càng nhanh, thất lưỡng dẻo dai thô bạo di chuyển, phần thịt bên trong bị kéo ra một đoàn, có thể thấy được cường độ mập hợp điên cuồng. Đường Chấn Đông không chịu nổi van xin, “Không... muốn... A...”

Đôi môi đẹp đẽ của Thượng Quan Cẩm áp vào hắn, ngăn chặn lời cự tuyệt và van xin của hắn, sau đó không nề hà xỏ xuyên qua thân thể hắn. Thượng Quan Cẩm nhìn sâu vào đôi mắt đen tuyền của Đường Chấn Đông, mềm nhẹ thì thầm, “Ta yêu ngươi, đừng rời khỏi ta.”

Bỗng chốc cả người Đường Chấn Đông nóng lên giống như có ngọn lửa khổng lồ bao bọc cơ thể. Dù lời nói của nam nhân lúc lên giường không nên tin là thật nhưng nghe Thượng Quan Cẩm dịu dàng nói yêu hắn, một luồng nhiệt trong trái tim tràn ra. Hắn vươn tay ôm chặt lấy Thượng Quan Cẩm, lay động thân thể theo xâm lấn mạnh mẽ của Thượng Quan Cẩm. Nhiệt độ nóng bỏng làm cả người hắn phủ đầy mồ hôi, mũi không còn nghẹt như trước, đầu cũng không quá nặng nề, khó chịu trong cơ thể dần dần biến mất, bao gồm cả những hỗn loạn và bất an...

Hết chương 37

38. Chương 38

Sau mây đen là bầu trời xanh lam, Mộ Dung Diệp của Liên Vân sơn trang thu mua một lô trà của phủ Tĩnh An. Năm nghìn cân trà này tạo ra một làn sóng kích thích, nhanh chóng gây được sự chú ý của nhiều người. Những thương nhân lúc trước nghi ngờ phẩm chất hàng hóa của Thượng Quan Cẩm lại tiếp tục giao dịch với hắn. Những lời bàn tán cũng biến mất, Mộ Dung Diệp ở kinh thành là quý tộc rất có danh tiếng, nếu hắn đồng ý hợp tác với Thượng Quan Cẩm, có thể thấy được chất lượng trà tốt, vấn đề lần trước chỉ e là hiểu lầm.

Lý quản gia cũng công khai tuyên bố, sở dĩ lô trà cấp cho Dịch Liên Hào xảy ra vấn đề là vì chuyển hàng đầu tiên bị thổ phỉ cướp, sợ chậm tiến độ giao hàng nên vội vàng đưa hàng hóa trong cửa hàng mang đi nhưng họa vô đơn chí, trên đường đi mưa lớn kéo dài, một phần lô hàng bị ẩm, mà kinh thành cách Lạc Dương quá xa, ba ngày sau trong phủ mới nhận được tin tức, đã tiến hành thương thảo, đã bồi thường còn giảm giá phần hàng bị ẩm, lại lần nữa xin lỗi Dịch Liên Hào.

Biết được thái độ xử lý vấn đề của phủ Tĩnh An, thương nhân bán trà toàn quốc khẳng định, vốn lá trà có vấn đề không phải do Thượng Quan Cẩm. Lô trà bị thổ phỉ cướp đoạt đã tổn thất rất lớn, nhưng vì muốn giữ uy tín theo giao kèo ban đầu, hắn đã phái người giao tiếp một lô, bất đắc dĩ gặp những đợt mưa xối xả trên đường làm lá trà bị ẩm, vấn đề này Thượng Quan Cẩm khẳng định không thể đoán trước.

Những người làm ăn sau khi biết tình huống đều có thể thông cảm cho nhau, vậy mà Dịch Liên Hào cắn chặt không tha, đi khắp nơi trong kinh thành nói Thượng Quan Cẩm bán loại trà chất lượng thấp, khiến việc buôn bán đối phương gặp khó khăn, danh dự bị hao tổn. Nói thế nào cũng là người lòng dạ hẹp hòi, ích kỷ nhỏ nhen, những thương nhân thương cảm cho Dịch Liên Hào trước kia đều hủy đơn hàng với hắn.

Chuyện làm ăn gặp trắc trở của phủ Tĩnh An cứ thế khép lại, buôn bán lá trà trở lại thịnh vượng như xưa, ngay cả việc buôn bán những hàng hóa khác cũng phát triển thuận lợi, vô số thương nhân nghe tiếng tìm đến Thượng Quan Cẩm đặt hàng, người trong phủ tiếp tục bận rộn như thường.

Đường Chấn Đông ngồi trong thư phòng nghiền mực cho Thượng Quan Cẩm, nói, “Nếu ban đầu là hiểu lầm, sao lúc đó không giải thích rõ ràng?”

Thượng Quan Cẩm vẽ mặt trước sau như một thong dong nói, “Lô trà đưa đi kinh thành, đường xá xa xôi, rất nhiều chuyện không thể tự mình lường trước, nếu lúc đó ta giải thích nhiều sẽ khiến họ bất mãn, cho rằng ta mượn cớ trốn tránh trách nhiệm, sau này muốn hợp tác sẽ không có cơ hội.”

Đường Chấn Đông ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm, trong lòng đã không còn cố kỵ, “Cho nên lúc buôn bán tuột dốc người tìm gặp Mộ Dung Diệp, mong hắn có thể đặt hàng, như vậy, dư luận sẽ tiêu tán.”

“Đúng vậy.” Thượng Quan Cẩm mỉm cười.

Đường Chấn Đông nhướng mày, “Nhưng tại sao hắn đồng ý mua trà của ngươi?”. Mặc dù Đường Chấn Đông chưa từng gặp Mộ Dung Diệp nhưng có nghe thấy danh tiếng Liên Vân sơn trang ở kinh thành, thế lực, địa vị và danh tiếng truyền xa, hợp tác với hắn chỉ có lợi mà không có hại.

Thượng Quan Cẩm cười nhàn nhạt, nói, “Hắn buôn bán trà ở kinh thành, quy mô rất lớn, vì lần hợp tác này, hắn tự mình đến Lạc Dương xem trà. Chất lượng trà khiến hắn rất hài lòng, ta lại đưa ra giá cả phải chăng, sao hắn lại không hợp tác.”

Đường Chấn Đông hiểu tại sao Mộ Dung Diệp đồng ý hợp tác với Thượng Quan Cẩm, nhưng rõ ràng là lợi dụng hắn để mở rộng thị trường ở kinh thành, lại còn đánh tan những lời gièm pha lúc trước. Đường Chấn Đông hỏi, “Mộ Dung Diệp biết ngươi lợi dụng hắn sao?”

Thượng Quan Cẩm cầm bút lông bắt đầu viết thư, thuận tiện trả lời câu hỏi của hắn, “Đây là hai bên hợp tác cùng có lợi.”

“A?” Đường Chấn Đông không quá hiểu đạo lý trong đó.

Thượng Quan Cẩm nhẹ nhàng nói chậm chậm, “Chất lượng lá trà của ta không kém, danh tiếng lan rộng, ngay cả lô hàng đặt mua của ta lúc trước đã tiêu thụ hết sạch, hắn buôn bán kiếm được nhiều lợi nhuận, tại sao phải oán trách ta.”

“Người không hổ là thương nhân.” Đường Chấn Đông cảm thán. Hắn cứ nghĩ chuyện buôn bán lần này ảnh hưởng lớn, thậm chí đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, nhưng không ngờ Thượng Quan Cẩm lại có thể ngăn cơn sóng dữ, nghịch chuyển càn khôn, biến cục diện ảm đạm trở nên hoàn mỹ.

Về mặt Thượng Quan Cẩm hờ hững nhìn tờ giấy trên bàn, “Thương nhân theo đuổi lợi ích, nhưng việc buôn bán phải có chữ tín, nếu không không ai dám qua lại.” Hắn ngẩng đầu hỏi, “Cẩm thấy tốt hơn chưa?”

Đường Chấn Đông nhún mày, “Đã không sao rồi.” Bị Thượng Quan Cẩm mãnh liệt nhào lộn của một đêm, khắp người đầy mồ hôi, ngủ một giấc ngon, tỉnh dậy cả người thoải mái, cơ thể không còn cảm thấy khó chịu.

Thượng Quan Cẩm quan tâm hỏi han, “Chân phải có thể cử động không?”

“Đương nhiên.” Đường Chấn Đông dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Thượng Quan Cẩm, “Người không cần lo lắng cho ta như vậy, ta không phải là cô nương yếu ớt.”

Thượng Quan Cẩm trách cứ nói, “Ai bảo ngươi đau cũng không nói cho ta biết.” Hôm đó Thượng Quan Cẩm cứu Đường Chấn Đông trở về chân hắn bị thương, bôi một lớp dược (thuốc) dày lên chân hắn, thấy hắn tỉnh lại hoạt động bình thường nhưng vẫn lo lắng, chỉ lo Đường Chấn Đông kiên cường tỏ vẻ cho mình xem.

“Chỉ một lần thôi, sao người nhớ kỹ vậy.” Đường Chấn Đông tiếp cận gần Thượng Quan Cẩm, nói, không nhớ ra lần đến Thụy Lệ chân hắc cũng bị thương, sau khi Thượng Quan Cẩm biết thì sắc mặt trở nên xấu xí. Nghĩ đến Thượng Quan Cẩm vì lo cho mình mới quở trách, hắc cảm thấy trong lòng tràn ngập ảm áp.

Thượng Quan Cẩm quay đầu lại hôn hắc một chút, dịu dàng tình tứ nói, “Ta lo lắng, người mới nhớ kỹ.”

Khóe miệng Đường Chấn Đông khẽ nhếch lên, chú ý Thượng Quan Cẩm đã viết xong thư, nhin không được mà hỏi, “Người muốn đưa thư cho ai?”

Thượng Quan Cẩm do dự một chút, rồi thản nhiên nói với Đường Chấn Đông, “Cách đây không lâu Giang Bùi Lãm đặt trước rất nhiều đồ ngọc trong phường, trong cửa hàng hàng hóa thiếu rất nhiều, ta gửi thư cho Phường Liên Mạc đặt thêm một lô hàng hóa.”

“Lần này Giang Bùi Lãm giúp người, nhưng ta vẫn không có hảo cảm với hắc.” Đường Chấn Đông vẽ mặt sâu sắc, nói.

Thượng Quan Cẩm biết hắc không để tâm đến Giang Bùi Lãm, đuôi lông mày lãn khóe mắt đều ngập tràn ý cười, “Đồ ngọc, người có hảo cảm với ta là được rồi.” Thấy Đường Chấn Đông vẫn không vui, hắc liền bảo Lâm Thanh vừa mới về phủ đến Thụy Lệ.

Người ta nói ngọc bích tốt sản sinh ở Thụy Lệ, Thượng Quan Cẩm đặt mua của Phường Liên Mạc một lô hàng. Phường Liên Mạc biết chuyện buôn bán của Thượng Quan Cẩm vừa gặp sóng gió, đặc biệt chuyển cho Thượng Quan Cẩm một lô đồ ngọc mới. Lô hàng này ngoại trừ phường đồ ngọc của Thượng Quan Cẩm thì các nơi khác không có kiểu dáng đồng dạng. Hành động này triệt để kích hoạt danh tiếng của phường đồ ngọc.

Người trong thành Lạc Dương bàn luận về phường đồ ngọc của Thượng Quan Cẩm. Hàng hóa của hắc mua ở sơn trang Thụy Lệ, lại do trang chủ Phường Liên Mạc đích thân đưa tới, như vậy phường đồ ngọc chủ yếu là hàng thật, tốt xấu cũng ít hàng giả so với những nơi khác. Dân chúng lúc trước còn nghi ngờ tính thật giả của đồ ngọc bây giờ đổ xô đến mua hàng, phát hiện giá bán đồ ngọc rất hợp lý, tìm được ngọc hợp mắt sẽ mua. Bỗng chốc, khách nhân tràn đầy, đông như trẩy hội, đến nỗi khiến Tô Các phường mở phía đối diện buôn bán không bằng trước. Nghe nói ngọc bên trong đều là hàng thật nhưng phá giá bán rẻ tiền, ông chủ bị thua lỗ, hiện tại chuyện làm ăn bết bát, ông chủ cũng không muốn vung tiền qua cửa sổ liền ngừng hoạt động.

Đường Chấn Đông ngồi trong phòng khách, nhìn Thượng Quan Cẩm đang thay y phục, “Sắc mặt của người không tốt, đêm nay còn muốn đi gặp Phường Liên Mạc sao?”

Thượng Quan Cẩm nghiêng người đi, không để Đường Chấn Đông nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của mình, nói, “Không sao, hiếm khi Phường Liên Mạc mới đến thành Lạc Dương, nói thể nào cũng phải gặp mặt.”

Đường Chấn Đông tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Bởi vì người đưa ngọc đen cho hắc, hắc mới vội vàng đến gặp người.” Những người làm ăn này cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam, không có lợi ích bọn họ chắc chắn không tình nguyện nhúng chàm.

Thượng Quan Cẩm để tâm mà cười. Đường Chấn Đông lại hỏi, “Chẳng lẽ người không tiếc?” Lúc trước mang ngọc đen trở về vì muốn dùng khi cấp bách, mà bây giờ tình trạng chưa đến mức phải bán đi.

Thượng Quan Cẩm mặc y phục chỉnh tề đi tới, vẽ mặt hắc nhàn nhạt, không có chút tiếc nuối nào vì nhượng lại ngọc. Thượng Quan Cẩm nói, “Nếu hắc yêu thích ngọc đen, hiện tại vừa lúc cần hắc, giúp người toại nguyện một lần có hại gì đâu.”

“Suy nghĩ của người luôn rất khác người bình thường.” Nếu là người bình thường, cho dù là phú thương yêu thích bảo vật, bọn họ không nhất định sẽ bán đi, trừ phi bất đắc dĩ hoặc nghèo túng chán nản, nhưng Thượng Quan Cẩm lại giống như chẳng để tâm đến báu vật.

Thượng quan Cẩm nheo mắt nhìn Đường Chấn Đông, nói, “Ngọc thạch thô trong sơn trang Thụy Lệ của Phường Liên Mạc nhiều không kể xiết, rảnh rồi chúng ta đến đó lần nữa, biết đâu lại có thể tìm được một khối ngọc tốt.”

Đường Chấn Đông khẽ thở dài, “Nếu hắc nghe được câu này của người, chắc chắn sẽ tức chết.”

“Nhưng ta đặc biệt trông nom việc buôn bán của hần, dù thế nào hần cũng nên thịnh tình khoản đãi.”

“Đó là chuyện hần nên làm.” Ánh mắt Thượng Quan Cẩm tốt như vậy, nếu đi sơn trang Thụy Lệ lần nữa không chừng còn chọn được loại ngọc còn tốt hơn ngọc đen, thảo nào Phụng Liên Mặc tình nguyện giúp đỡ, hơn nữa phụng đồ ngọc của Thượng Quan Cẩm buôn bán rất tốt, về lâu về dài mà nói hi sinh một khối ngọc cũng không sao cả.

Lúc này, Lý quản gia tiến vào thông báo xe ngựa đã chuẩn bị xong, Thượng Quan Cẩm quay đầu lại nhìn Đường Chấn Đông, “Người muốn đi cùng không?” Hần dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Hôm qua chúng ta về muộn, hay là người đi nghỉ sớm đi, ta rất nhanh sẽ quay lại.”

“Ta đi cùng người.” Đường Chấn Đông nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thượng Quan Cẩm, lo lắng cho tình trạng sức khỏe của hần.

Thượng Quan Cẩm mở miệng định khuyên nhủ Đường Chấn Đông nhưng thấy ánh mắt kiên quyết của hần thì không nói gì nữa, kéo hần ra khỏi phủ, lên xe ngựa chạy tới lầu Thiên Hương. Xuống xe ngựa, tiểu tư đưa họ đến gian phòng đã đặt trước.

Đường Chấn Đông từng tới lầu Thiên Hương. Hần vẫn cảm thấy trang trí quá xa xỉ, trong phòng rộng rãi sáng sủa, khắp nơi lộng lẫy, chiếc bàn vuông làm bằng ngọc xanh, trên bàn bày đầy sơn hào hải vị cùng một hũ rượu.

Phụng Liên Mặc thấy Thượng Quan Cẩm đến, cười thần nhân, “Lâu không gặp, Thượng Quan công tử vẫn khách sáo như trước, ta đến mới biết người đặt trước bàn ăn này rồi.”

Về mặt Thượng Quan Cẩm sáng sủa, hần nói, “Người đến Lạc Dương, theo lẽ ta nên khoản đãi người.”

Nếu không biết tính Thượng Quan Cẩm có lẽ cho rằng hần lạnh nhạt khó ở chung, cũng may Phụng Liên Mặc đã tiếp xúc với hần, đã quen với thái độ của hần, thấy hần mang theo Đường Chấn Đông, liền nói với Đường Chấn Đông vài câu, hành động tỏ vẻ thân mật.

Con người Thượng Quan Cẩm co lại, che chắn Đường Chấn Đông về sau người, toàn thân tỏa ra hơi lạnh buốt giá, giống như đồ sứ hần nâng niu trong tay cũng sợ vỡ bị nhìn trộm.

Thái độ như vậy làm Phụng Liên Mặc bật cười, nói một câu, “Lần đầu thấy người căng thẳng như vậy.” Minh chỉ nhiệt tình với Đường Chấn Đông một chút, Thượng Quan Cẩm lại như con thú hoang gầm hừ hăm dọa, Phụng Liên Mặc cười nói, “Ngồi xuống đi, khó có dịp gặp nhau.”

Ba người ngồi xuống, vừa ăn vừa nói chuyện. Phụng Liên Mặc rót rượu cùng uống với Thượng Quan Cẩm. Mở đầu câu chuyện là sự sầm uất náo nhiệt của thành Lạc Dương, hần cảm thán hồi hận hai năm không đến một lần, lại nói chuyện buôn bán ngọc những năm gần đây, cuối cùng Phụng Liên Mặc đề cập đến khối ngọc đen vô giá. Hành động và lời nói đều tràn đầy yêu thích, hần hi vọng Thượng Quan Cẩm có thể nhượng lại với giá cả hợp lý, mà Thượng Quan Cẩm cũng yêu cầu Phụng Liên Mặc tăng thêm chiết khấu hàng hóa.

Có qua có lại, hai người nói chuyện nhiệt tình, từng chén từng chén rượu cạn sạch, cuối cùng hai bên đều nhường một bước. Thượng Quan Cẩm đồng ý bán khối ngọc đen với giá ba trăm vạn, Phụng Liên Mặc đáp ứng chiết khấu thêm cho đồ ngọc sơn trang hần bán, sau đó hai người ký kết giao kèo, chuyện làm ăn cứ như thế được xác định.

Phụng Liên Mặc nhìn về phía Đường Chấn Đông bị bọn họ bỏ quên này giờ. Đường Chấn Đông chú ý ánh mắt của Phụng Liên Mặc, lễ phép cười, làn môi mềm mại trơn bóng của hần phát ra ánh sáng càng làm hần nhìn vô cùng anh tuấn.

Phụng Liên Mặc không khỏi nheo đôi mắt đẹp đẽ của hần, so với lần gặp gỡ trước, Đường Chấn Đông càng tỏa ra hương vị đặc biệt, có thể nói thế nào nhỉ... cảm thấy hần rất quyến rũ, cơ thể toát lên sự mê hoặc, Phụng Liên Mặc không khỏi tiến đến gần.

Đường Chấn Đông không rõ chuyện gì, một cánh tay đột ngột ngăn cản tầm mắt hần, lấy lại *** thần thì trong bát đã có thêm một miếng thịt, ngay sau đó giọng nói trầm trầm của Thượng Quan Cẩm vang lên, “Ăn nhiều một chút.” Vì thế, Đường Chấn Đông lại cúi đầu ăn.

Phượng Liên Mạc dù có ngờ nghệch cũng nhận ra quan hệ khác thường của hai người họ, hơn nữa bản thân hẳn khá nhạy cảm với chuyện tình ái, dù cảm thấy Đường Chấn Đông đáng yêu cũng không tiện quan tâm, nên hẳn chỉ trò chuyện với Thượng Quan Cẩm. Lúc sắp chia tay, Phượng Liên Mạc hỏi, “Phụ thân người khỏe không?”

Thượng Quan Cẩm hơi chéch choáng say rượu, bất thành linh bị câu hỏi của hẳn làm cho giật mình một chút, thấy Đường Chấn Đông vẻ mặt vẫn tự nhiên, liền nói, “Hắn vẫn bình thường, tại sao lại nhắc đến hẳn?”

“Cách đây không lâu phụ thân người đặt mua của ta một lô đồ ngọc.” Phượng Liên Mạc nói xong, sắc mặt Thượng Quan Cẩm khê thay đổi. Cứ tưởng Thượng Quan Cẩm không biết việc này, Phượng Liên Mạc nói thêm, “Hắn mở một phòng đồ ngọc, ta đến Lạc Dương mới biết được cửa hàng đã đóng cửa.”

Trong lòng Đường Chấn Đông chùng xuống, không thể tin Cửu gia lại tiếp cận với chuyện buôn bán, chợt nhớ đến Tô các phòng mới đóng cửa gần đây, một cảm giác sợ hãi khó hiểu bỗng chốc đâm xuyên qua hẳn, chỉ cảm thấy cả người bị rút hết sức lực, vô cùng đau đớn.

Phượng Liên Mạc thấy Thượng Quan Cẩm lặng lẽ không lên tiếng, lại thấy khuôn mặt Đường Chấn Đông trắng bệch, hoảng sợ hỏi thăm, “Người không sao chứ?”

Trong lòng Đường Chấn Đông căng thẳng, miễn cưỡng lắc đầu, lo lắng cho Thượng Quan Cẩm, quay đầu nhìn sang thấy Thượng Quan Cẩm mặt không chút máu nhìn hẳn, ánh mắt nóng bỏng dường như muốn nói gì đó nhưng đột nhiên sức lực cạn kiệt, hai mắt nhắm nghiền, thẳng đờ ngã xuống mặt đất. Thời gian tựa như đóng băng, ánh sáng chói mắt bắn thẳng vào người hẳn, ***g ngực hẳn giống như mặt hồ bằng phẳng không một gợn sóng cũng không chút nhấp nhô.

Bánh xe quay ào ào, nhanh chóng chạy về phía phủ Tĩnh An. Thượng Quan Cẩm rất nhanh được đưa đến phòng ngủ, Lý quản gia gọi đại phu trong phủ đến nhìn hẳn, cùng Đường Chấn Đông chờ ngoài phòng ngủ, thấy Đường Chấn Đông rối bời lo sợ đứng đó, không khỏi an ủi hẳn “Trong phủ đều là danh y, thân thể thiếu gia từ trước đến nay đều do họ điều trị, không sao đâu.”

Đường Chấn Đông cường ép bản thân bình tĩnh, hỏi, “Có phải hẳn mắc bệnh rất nặng?”

Lý quản gia nói, “Từ nhỏ thiếu gia đã bị suy tim, lại từng bị kiết đâm, sau đó tập võ quá độ, hơn nữa phải điều trị bằng các vị thuốc, thể chất thiếu gia tốt nhưng không chịu nổi cảm lạnh và mệt mỏi quá độ, ngày thường ho khan, phát sốt đều phải chú ý.”

Đường Chấn Đông nhíu chặt lông mày, trong ngực có tảng đá đè nặng. Gần đây Đường Chấn Đông theo Thượng Quan Cẩm làm ăn, mới biết được trước đó không lâu hẳn chịu bao nhiêu khổ cực. Mỗi ngày Thượng Quan Cẩm đều đến quán rượu xã giao với các thương nhân, ăn chẳng được mấy miếng cơm còn uống rất nhiều rượu, tối muộn mới trở về phủ, lại cùng Lý quản gia xử lý sổ sách. Ngày hôm sau tỉnh dậy lại đưa mấy vị khách nhân đi xem hàng hóa, cứ bôn ba như thế, dù cơ thể rất khỏe mạnh cũng không chống đỡ nổi. Chiều tối thấy sắc mặt hẳn không tốt, đáng lẽ nên khuyên hẳn dừng đi gặp Phượng Liên Mạc, như vậy hẳn không đến nỗi đột nhiên ngất xỉu, lúc đó hẳn giống như không còn thở nữa...

Sau hai canh giờ dài đằng đẳng, hai vị đại phu cao tuổi ra khỏi phòng, Đường Chấn Đông vội vàng đến gần hỏi, “Hắn có sao không?”

Đại phu nói, “Đã châm cứu một lần, tình huống không còn lo ngại.”

“Tại sao hẳn lại ngất?” Đường Chấn Đông lo lắng hỏi.

Đại phu quanh năm điều trị cơ thể của Thượng Quan Cẩm, rất nhanh tìm ra nguyên nhân gây bệnh, “Gần đây gió nóng xâm nhập phổi, uống rượu vô độ, dẫn đến tình trạng tích tụ nhiệt tạo thành đau đớn, ta đã cho hẳn uống Vân Tuyết đan bảo vệ tâm mạch, trong thời gian này dừng để hẳn mệt nhọc quá độ.” Lại quay đầu nói với Lý quản gia, “Linh sa hoàn thiếu gia thường ngày uống không còn nữa.” Đại phu bấm ngón tay tính toán, “Uống thêm trong hai tháng nữa là được, người đến chỗ lão gia lấy hai bình đến, lập tức cho hẳn uống.”

Đường Chấn Đông giống như bị sét đánh, buột miệng hỏi đại phu, “Tại sao phải lấy được chỗ lão gia, các người không có sao?”

Đại phu nói, “Chỉ có lão gia có.” Lại giục Lý quản gia đi lấy được.

Đường Chấn Đông thấy Lý quản gia định đi, trong lòng bỗng căng thẳng, nắm lấy cánh tay Lý quản gia, “Ta đi thay người!” Cửu gia là người đáng sợ như vậy, ngay cả việc buôn bán của Thượng Quan Cẩm cũng nhúng tay vào, nếu được có vấn đề gì sẽ hại chết hẳn!

Hết chương 38

39. Chương 39

Mặt trăng to tròn lấp ló chui ra khỏi đám mây dày làm cung điện tráng lệ nhuộm một lớp trắng ngà tuyệt đẹp. Đường Chấn Đông túm lấy một nam tử có vẻ giống quản gia cho người đó thấy thân phận mình. Người nọ rất nhanh liền đi thông báo, sau đó, đưa hắn đi gặp Cửu gia.

Đường Chấn Đông chỉ đến cung điện một lần. Lần đó hắn và Lâm Thanh lén lút chạy đến nên hắn không quen thuộc nơi này, mà quản gia tiếp đãi hắn cũng xem như khách sáo, dẫn hắn đi qua hành lang uốn lượn, đi một lúc lâu nữa, mới đến chính điện xa hoa. Đây hẳn là nơi Cửu gia ở, lần trước đến tiền thính có lẽ là nơi chuyên dùng để chiêu đãi tân khách. Khi Đường Chấn Đông đi vào thì Cửu gia đang ngồi đọc sách trên chiếc giường nhỏ trải khăn lụa xanh, quản gia lặng lẽ rời đi, không gian yên tĩnh đáng sợ.

Đường Chấn Đông bình tĩnh nhìn về phía Cửu gia. Cửu gia mặc y phục màu trắng, mái tóc đen tuyền, vẻ mặt lạnh lùng xa cách, giống như công tử anh tuấn trong bức tranh thủy mặc, không giống người có thủ đoạn ác độc chút nào. Đường Chấn Đông lịch sự chào hỏi.

Cửu gia mỉm cười nói, “Ngồi đi.” Hắn buông sách xuống, rót một chén trà cho Đường Chấn Đông, không chút nào bất ngờ vì Đường Chấn Đông đột nhiên đến.

Đường Chấn Đông không có tâm trạng uống trà, vừa lo lắng đến sức khỏe của Thượng Quan Cẩm, vừa sợ hãi Cửu gia ở sau lưng làm gì đó, cả người đều trong trạng thái nôn nóng, hỏi, “Người biết Phượng Liên Mặc sao?”

Cửu gia nói, “Vài ngày sau khi ta gặp người, người theo Thượng Quan Cẩm đến sơn trang Thụy Lệ, ta viết thư cho Phượng Liên Mặc thăm hỏi hắn.”

Đường Chấn Đông nhìn Cửu gia, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng chuyện đi Thụy Lệ, mới đến nơi vừa khéo gặp Phượng Liên Mặc, chỉ e Phượng Liên Mặc đã biết bọn họ sẽ đến nên ở đó chờ sẵn, bỗng chốc dạ dày Đường Chấn Đông cuộn lên, “Người đã nói sẽ không quay rồi ta.”

“Ta đích xác không quay rồi người.” Cửu gia thông thả uống một ngụm trà, “Chỉ là buộc hắn rời bỏ người.”

Đường Chấn Đông tức giận đến mức mặt tái mét, “...”

“Đêm thọ yến của nương nương ta gặp người, sau đó Cẩm đến tìm ta, hẳn có lẽ đã biết chuyện của chúng ta, cho rằng ta đã giấu người đi. Ta nhân cơ hội yêu cầu hắn rời bỏ người, nhanh chóng thành thân với thiên kim nhà thượng thư, hẳn không đồng ý.” Cửu gia nhẹ nhàng nói, “Ta uy hiếp hắn sẽ làm cho chuyện buôn bán của hắn thất bại thảm hại, muốn hắn buông tha người, bởi vì chỉ cần ta can thiệp vào chuyện làm ăn của hắn, hắn sẽ chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng hắn không sợ nhìn ta, không mấy may lo ngại ta sẽ can thiệp.”

Đường Chấn Đông rất lâu không nói lên lời. Chuyện đêm đó hắn nhớ rất rõ ràng, lúc đó Lâm Thanh cũng nói Thượng Quan Cẩm đi tìm Cửu gia nhưng họ nói chuyện gì hắn không hỏi nhiều, bởi vì Cửu gia cam đoan sẽ buông tha hắn, vậy mà trong chớp mắt lại uy hiếp Thượng Quan Cẩm.

“Hắn yêu người, khẳng định sẽ không buông tay, cố chấp giống như ta.” Cửu gia chậm rãi nói, “Ta cứ nghĩ tình yêu hắn dành cho người chỉ là ảo giác, hắn đã từng yêu Giang Bùi Lãm hết lòng.”

Đường Chấn Đông trừng mắt nhìn, “Giang Bùi Lãm hại hẩn như vậy, sao có khả năng hẩn còn yêu Giang Bùi Lãm?”

“Mấy năm nay nhắc đến Kinh Châu hẩn đều mắt hẩn mờ mờ, quá khứ đó đã làm hẩn bị thương tổn rất nặng, ta sợ hẩn không thoát khỏi bóng ma quá khứ.”

Đường Chấn Đông lặng yên không nói bởi vì những gì Cửu gia vừa nói đều là sự thật. Cửu gia buông chén trà xuống, nói tiếp, “Ta đặt hàng của Phương Liên Mạc rồi vận chuyển đến Lạc Dương, mở Tô Các phường bán ngọc giá rẻ, phường đồ ngọc của hẩn nhanh chóng ế ẩm. Ta lại liên hệ với một vị phú thương ở kinh thành, để hẩn đặt ba nghìn cân lá trà của Cẩm, cho dù chất lượng của lá trà thế nào cũng nói trà chất lượng kém. Chỉ cần lá trà xảy ra vấn đề, danh tiếng bị tụt giảm, buôn bán ở phường đồ ngọc ảm đạm, rất nhanh hẩn sẽ rơi vào đường cùng. Mà vận mệnh của hẩn thật sự không tốt, lô trà đầu tiên bị ta cho người cướp đi, lô trà thứ hai trên đường vận chuyển gặp phải mưa lớn nên bị ẩm, triệt để xảy ra vấn đề.”

Tâm trạng Đường Chấn Đông hỗn loạn, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Cửu gia. Cửu gia không chuyển mắt nhìn hẩn, miễn cưỡng cười cười, “Ta cho rằng chuyện buôn bán thất bại sẽ làm hẩn cúi đầu, từ bỏ chấp nhất với người, không ngờ hẩn vẫn vững vàng như cũ, thậm chí đồng ý bàn chuyện làm ăn với Giang Bùi Lãm, còn liều mình cứu người. Hẩn không giỏi bơi, nhưng thấy người rơi vào trong hồ, không màng tính mạng mà nhảy xuống nước, chỉ vì muốn cứu người.”

Khuôn mặt Đường Chấn Đông lạnh lẽo, tức giận đến run rẩy, “Người không nên ép buộc hẩn như thế!” Bởi vì thúc ép của Cửu gia, để không làm Đường Chấn Đông cảm thấy bất an, Thượng Quan Cẩm một mình gánh chịu tất cả, chưa từng nhắc đến chuyện Cửu gia muốn hủy hoại chuyện buôn bán của hẩn.

Cửu gia vẻ mặt thản nhiên, không một chút hối hận, “Nếu không làm thế, sao biết được thái độ của hẩn.”

“Là người liên hệ với Giang Bùi Lãm sao?” Đau đớn lan tràn trên khuôn mặt Đường Chấn Đông, nếu tất cả đều do Cửu gia sắp đặt vậy Giang Bùi Lãm đột nhiên đến Lạc Dương có lẽ không phải trùng hợp ngẫu nhiên, càng nghĩ hẩn càng cảm thấy Cửu gia thật đáng sợ.

Cửu gia không nói gì, cả người tỏa ra sự áp bức khiến Đường Chấn Đông không thoải mái. Đường Chấn Đông nhìn hẩn, không thể hiểu tại sao hẩn phải làm đến mức ấy, “Ta không hiểu, tại sao người lại chấp nhất với ta?”

“Từ khi sinh ra cuộc đời của ta đã bị người khác khống chế, ngay cả hôn nhân cũng không thể tự mình định đoạt. Chỉ vì sợ hãi quyền thế của ta, những người có ý định tiếp cận cũng tràn đầy ý xấu. Cuộc sống của ta chẳng có gì vui vẻ. Nhưng ta gặp người, nếu không phải người, ta đã không biết cái gì là yêu. Đối xử với người không biết phải bảo vệ chăm sóc, lại làm tổn thương người. Lần nữa gặp lại người, người và nhi tử của ta cùng một chỗ, ta vô cùng lo lắng, vạn phần không cam lòng, cứ thế không từ thủ đoạn giữ lại người. Đối với người tạo nghiệp chướng quá sâu, ngay từ đầu mất đi người, đã định trước lần nữa gặp nhau cũng không bao giờ có được người nữa.”

Trong lòng Đường Chấn Đông cảm xúc lộn xộn, trong chốc lát hẩn chỉ im lặng.

Ánh sáng rực rỡ chảy xuôi trong đôi mắt sâu thẳm của Cửu gia, “Xin người tha thứ cho tất cả chuyện ta làm, ta chỉ muốn tranh thủ một lần dù cho kết quả không được như mong muốn, nếu không thử một lần... ta làm sao biết được? Mặc dù người hận ta, nhưng ta không hối hận.”

Đường Chấn Đông không biết phải nói cái gì, lần đầu gặp người đối xử với hẩn như thế, một lát sau, hẩn cúi đầu xuống, lông mi đen dài khe khẽ run, “Xin lỗi.”

Cửu gia vươn tay muốn ôm Đường Chấn Đông, muốn dịu dàng vỗ về hẩn nhưng biết chính mình vĩnh viễn không có tư cách, cho nên, Cửu gia lấy ra một mảnh lụa màu trắng đưa cho hẩn, “Dật Hoan, đây là quan tịch của người, bây giờ ta đưa lại cho người, sẽ không gây trở ngại cho các người nữa.”

Đường Chấn Đông hoảng loạn tiếp nhận, hẩn cứ nghĩ cả đời này quan tịch sẽ bị Cửu gia chiếm giữ, không ngờ Cửu gia lại tự nguyện trả cho hẩn, hẩn ngẩng đầu nhìn về phía Cửu gia. Cửu gia lại đưa hai bình sứ trắng cho hẩn, “Người cầm cho hẩn, uống xong sẽ khỏi.”

Đường Chấn Đông không nhận lấy, chỉ cảm thấy lớp men trắng buốt trên bình sứ lạnh lẽo thấm vào tim hẩn làm hẩn rối loạn.

Cửu gia giống như nhìn thấu tâm tư của hắn, giọng nói tràn đầy dịu dàng vô hạn, “Hổ dữ còn không ăn thịt con, ta không đến nỗi ngay cả nhân tính cũng không có.”

Vùng xung quanh lông mày nhú chặt của Đường Chấn Đông mới giãn ra, “Ta không xứng với ngươi, không đáng để ngươi hao tổn tâm trí, sớm muộn cũng có một ngày ngươi sẽ gặp được người thích ngươi.”

Cửu gia thấy trên vẻ mặt Đường Chấn Đông không hề có sự oán hận, dao động khẽ nổi lên trong đáy mắt. Sớm biết hắn là một người dịu dàng, có hắn làm bạn cô đơn sẽ không còn nữa, nhưng Thượng Quan Cẩm yêu hắn như vậy, toàn tâm toàn ý đối tốt với hắn, vì hắn mà không tiếc tất cả dọn sạch mọi thứ. Cửu gia có vô số biện pháp giữ Đường Chấn Đông lại nhưng cái giá phải trả là tự tay giết chết nhi tử của bản thân, mà Đường Chấn Đông sẽ hận hắn cả đời.

Cuộc đời này, đã định trước là hắn có duyên nhưng vô phận với Đường Chấn Đông, tưởng tượng cảnh hai người hắn đều yêu vui vẻ sinh sống trong phủ, nhiều ít có chút vui mừng, Cửu gia nhẹ nhàng nói, “Trở về đi, hắn đang đợi ngươi.”

Khi Đường Chấn Đông trở lại lầu các của Thượng Quan Cẩm thì Thượng Quan Cẩm vẫn trong trạng thái hôn mê. Sắc mặt hắn trắng nhợt giống như bông tuyết, đôi môi hồng trơn bóng ngày nào cũng nhợt nhạt không còn chút máu, thoạt nhìn vô cùng yếu ớt. Hơi thở của hắn dồn dập mà nặng nề, từng giọt mồ hôi lạnh to cỡ hạt đậu dính ướt khắp trán. Những vết kim châm đỏ trần ngập trên cánh tay, trong ngực, cái cổ hắn, ngay cả trên trán cũng có dấu vết châm cứu, không biết đã phải châm bao nhiêu kim, nhìn mà làm người ta sợ hãi.

Đường Chấn Đông đến gần, ngửi thấy mùi thuốc đông y nồng nặc tỏa ra từ người Thượng Quan Cẩm. Viên mắt Đường Chấn Đông nhanh chóng đỏ lên, không ngờ tình huống lại tồi tệ như vậy. Lý quản gia thấy hắn đến, có chút không vui nói, “Sao ngươi đi lâu như vậy, lạc đường sao?”

Đường Chấn Đông lắc đầu, đưa bình sứ trong tay cho hắn. Lý quản gia lấy ra một viên dược hoàn màu đỏ đút cho Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông nhất thời sợ hãi túm lấy cánh tay Lý quản gia, nói, “Không biết hiệu quả của dược như thế nào, trước tiên ta dùng một viên dược không?”

“Dược này *** quý, không thừa một viên cho người đâu.” Lý quản gia keo kiệt nói.

“Ngươi tin tưởng dược này như vậy?” Thấy tình huống nguy kịch của Thượng Quan Cẩm, Đường Chấn Đông trở nên thấp thỏm lo âu, không cho phép xảy ra bất kì chuyện gì.

“Đây là dược dùng máu của nhị thiếu gia chế ra, ngươi cho rằng có thể lãng phí sao?”

Đường Chấn Đông sợ hãi, cảm giác có sét đánh giữa trời quang, “...”

Lý quản gia không để ý đến hắn, đem dược hoàn đút cho Thượng Quan Cẩm, chẳng mấy chốc, hô hấp của Thượng Quan Cẩm bình ổn hơn rất nhiều. Lý quản gia an tâm, quay lại thì thấy Đường Chấn Đông kinh ngạc nhìn Thượng Quan Cẩm. Lý quản gia khẽ thở dài một hơi, dẫn Đường Chấn Đông đến phòng khách, cảnh cáo hắn, “Chuyện này không được phép nói với ai!”

Đường Chấn Đông chỉ nhìn hắn, “Tại sao...”

Lý quản gia nhíu mày, vẻ mặt không muốn nhiều lời nhưng đoán rằng Đường Chấn Đông sẽ không từ bỏ, liền hỏi, “Ngươi biết dược vương không?”

“Nghe đồn y thuật của dược vương cao minh, mặc kệ người bệnh thể nào, chỉ cần có hơi thở thì còn cứu được.” Đường Chấn Đông kính phục nói, dù hắn không trà trộn trên giang hồ, nhưng cũng nghe nói danh tiếng của dược vương truyền xa, có thể sánh với Hoa Đà tái thế, nhưng mà tính cách người này quái dị, lại ở núi Linh Vân hẻo lánh, người gặp được hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay, khiến hắn có cảm giác sự tồn tại của dược vương chỉ là một câu chuyện trong truyền thuyết.

“Thiếu gia ở Kinh Châu bị kiếm đâm, gần như đã sắp chết, sau khi trở về phủ lại hôn mê bất tỉnh, vết thương trên người thối rữa, vô số danh y đều nói không cứu được, lão gia thuyết phục dược vương đến phủ.”

“Sau đó thì sao?” Đường Chấn Đông hỏi, tuy nghe đến dược vương trong lời đồn nhưng hắn lo lắng cho tình trạng của Thượng Quan Cẩm hơn.

Lý quản gia nói tiếp, “Được vương nói muốn cứu Thượng Quan Cẩm, cần uống một thang dược để xua tan phong hàn tà độc trong cơ thể. Loại dược đó cần dưỡng cổ trong thân thể người sống, dùng máu của đôi phương trộn lẫn tạo thành dược hoàn, sau đó cho thiếu gia dùng trong bốn năm, sẽ hoàn toàn bình phục.”

Đường Chấn Đông giật mình, khó tin có chuyện như thế xảy ra, cúi đầu nhìn bình sứ trong tay, chợt nhớ đến Thượng Quan Cẩm nói dưỡng tử (con nuôi) bốn năm trước vào phủ, tính toán thì thời gian vừa vặn, “VẬY NHỊ THIẾU GIA...”

Lý quản gia mang vẻ mặt thương xót nói, “Nhị thiếu gia là cô nhi, lão gia nhận nuôi hẳn là vì cứu thiếu gia, biết hài tử (đứa trẻ) này sau này thân thể sẽ không tốt nên mặc hẳn kiêu ngạo ương ngạnh, hẳn làm gì cũng không quản hẳn.”

“Cứu...” Đường Chấn Đông vội nuốt lại lời định nói rồi nói tiếp, “Lão gia rất thương thiếu gia...”

“Lão gia thành thân sớm, chỉ có thiếu gia là nhi tử duy nhất, từ nhỏ hẳn thiếu rất nhiều yêu thương, thường ngày tỏ vẻ chẳng quan tâm, nhưng sau lưng rất lo lắng đến an nguy của thiếu gia. Khoản bạc Giang Bùi Lãm nợ thiếu gia là do lão gia đòi về. Thiếu gia tập võ vì muốn báo thù, lão gia liền đem thanh Hạc Minh kiếm vang danh thiên hạ cho hẳn, nhưng biết thiếu gia không thích nhận đồ từ hẳn, nên giao Hạc Minh kiếm cho sư phụ của thiếu gia, mong muốn thanh kiếm đó sau này có thể bảo vệ hẳn.” Lý quản gia là người của lão gia, ở lại phủ Tĩnh An, mọi chuyện trước nay của thiếu gia đều do hẳn bẩm báo với lão gia, vì thế Lý quản gia biết bí mật vĩnh viễn không thể nói này. Nghĩ đến chuyện này, vẻ mặt Lý quản gia nghiêm túc nhìn Đường Chấn Đông, “Tuyệt đối không được nói chuyện này cho thiếu gia, lão gia không muốn cho hẳn biết.”

“Ta biết.” Đường Chấn Đông im lặng gật đầu, không có nghi ngờ về dược lấy ở chỗ Cứu gia nữa. Lời Cứu gia nói sẽ không can dự vào chuyện hẳn và Thượng Quan Cẩm bây giờ Đường Chấn Đông cũng đã tin. Cứu gia quan tâm Thượng Quan Cẩm như vậy, lại biết được tâm ý của bọn họ, chắc chắn sẽ không gây trở ngại nữa.

Hết chương 39

40. Chương 40

Ánh sáng chiếu vào trong phòng ngủ, bốn bề rất yên tĩnh, Thượng Quan Cẩm tỉnh lại sau khi hôn mê, mở mắt ra thấy Đường Chấn Đông nằm sấp bên giường liền đưa bàn tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt hẳn. Đường Chấn Đông lập tức tỉnh dậy thấy Thượng Quan Cẩm chăm chú nhìn mình, không khỏi nắm tay hẳn, sự lo lắng không kịp che dấu triệt để bộc lộ, “Người đỡ hơn chưa? Có khó chịu ở đâu không, ta gọi đại phu đến.”

Tinh thần Thượng Quan Cẩm rất tốt, giọng nói trầm trầm tràn đầy từ tính, “Tốt hơn nhiều rồi, ngủ thẳng một giấc dài nên tự nhiên tỉnh.”

Trong lòng Đường Chấn Đông nhẹ nhõm, nhưng vẫn trách móc hẳn, “Người mệt mỗi phải chú ý nghỉ ngơi, liều mạng bôn ba như vậy, cơ thể đều suy sụp.”

Thượng Quan Cẩm dịu dàng nói, “Ta muốn sớm xử lý xong công việc rồi mang người đi Tô Châu.” Hẳn kéo lên một góc chăn ý bảo Đường Chấn Đông lên giường nghỉ ngơi, “Sau này không được nằm sấp ngủ bên giường, dễ bị cảm lạnh.”

Đường Chấn Đông nhẹ nhàng cẩn thận chui vào trong chăn. Thường Quan Cẩm vươn tay ôm lấy hẳn, cơ thể lạnh lẽo nhanh chóng được bủa vây bởi nhiệt độ ấm áp, hẳn bất giác dịch người sát vào Thượng Quan Cẩm, “Người bị ốm, đưa ta đi thế nào được?”

Thượng Quan Cẩm nhìn hẳn, ánh mắt sâu thẳm thẳm, “Lần này là ngoài ý muốn, lần sau sẽ không thế nữa.”

Đường Chấn Đông nhớ đến vẻ mặt Thượng Quan Cẩm trước khi ngắt xỉu, khe khẽ hỏi, “Người rất sợ ta biết chuyện Cửu gia nhúng tay vào việc buôn bán của người à?”

Thượng Quan Cẩm chấn động, bất chợt có chút sợ hãi nảy sinh trong lòng, “Người đã gặp hấn sao!” Thấy Đường Chấn Đông cam chịu gật đầu, tâm trạng hấn đột ngột trở nên kịch liệt, “Hấn có làm tổn thương người hay không! Có làm chuyện kì quái hay không!”

“Không có... Này! Không được cở y phục của ta!” Y phục của Đường Chấn Đông bị Thượng Quan Cẩm thô bạo cởi ra, để lộ cơ thể trần trụi màu nâu đồng. Đường Chấn Đông vốn định trách mắng Thượng Quan Cẩm nhưng phát hiện ngón tay cầm cánh tay hấn mơ hồ run rẩy, giống như sợ hấn gặp chuyện không may.

Thượng Quan Cẩm lật người Đường Chấn Đông lại, tỉ mỉ kiểm tra từng chút một, sau khi khẳng định trên người hấn không có dấu vết khả nghi thì thần kinh căng thẳng mới thả lỏng, “Một mình người đi tìm hấn rất nguy hiểm, cũng may người không gặp chuyện gì, nếu không ta sẽ phát điên.”

“Người sợ hãi như vậy sao?”

“Phụ thân là người rất cố chấp, chưa từng buông tay với người.”

Đường Chấn Đông mở miệng nói, “Hấn đã trả lại quan tịch cho ta, nói sẽ không tiếp tục can thiệp chúng ta, ta tin hấn sẽ không gây trở ngại nữa.”

“Hấn vậy mà lại trả lại cho người...” Thượng Quan Cẩm kinh ngạc, trước đây hấn đã từng muốn đòi phần quan tịch đó nhưng phụ thân giả bộ nói không giữ.

“Đúng vậy” Đường Chấn Đông nhìn Thượng Quan Cẩm, trong mắt tràn ngập lo lắng, “Người không nên gạt ta, một mình chống đỡ biến cố.”

“Hấn đe dọa ta phải rời khỏi người, lại áp chế bằng cách phá hoại chuyện buôn bán của ta. Ta thật lòng nghiêm túc với người, không phải dùng người làm người thế thân như hấn đã nghĩ, cho nên ta muốn chứng minh cho hấn biết, dùng hấn can thiệp kiểu gì, ta cũng không thay đổi.”

Một luồng nhiệt nóng dâng lên trong lòng, Đường Chấn Đông vươn tay gắt gao ôm lấy Thượng Quan Cẩm, “Trên đời này sao lại có người như người, ta gây cho người nhiều phiền phức như vậy, thậm chí còn nghi ngờ tấm lòng của người, chưa từng biết người gánh rất nhiều áp lực...”

“Ta yêu người, chưa bao giờ ta nghĩ đó là áp lực.” Thượng Quan Cẩm dịu dàng áp tay vào hai má Đường Chấn Đông, nhìn thẳng vào đôi mắt óng ánh của hấn, “Ta vô số lần cảm ơn ông trời đã để chúng ta gặp nhau, ta sẽ làm tất cả để bảo vệ người, ta bằng lòng làm ngôi sao bảo vệ của người, sẽ không để người cảm thấy cô đơn.”

Viễn mắt Đường Chấn Đông nóng lên, nước mắt ứa át làm mờ đôi người đen láy của hấn, từ trước đến nay Thượng Quan Cẩm là người hiểu hấn nhất, hiểu rõ hấn thật sự muốn cái gì, lại biết cách xoa dịu trái tim tổn thương của hấn. Đường Chấn Đông nghẹn ngào nói, “Cảm ơn người.”

“Ta làm nhiều việc như vậy không phải vì muốn người cảm ơn.”

Đường Chấn Đông cúi đầu, tiến sát bên tai hấn, vô cùng thân mật mà nói, “Ta yêu người.”

Thân thể Thượng Quan Cẩm rung động một chút, giống như khó có thể tin khi nghe được lời thú nhận của Đường Chấn Đông. Đôi mắt u tối lóe sáng, giọng nói từ tính trầm xuống, “Ta cho rằng đến chết người mới có thể nói.”

Đường Chấn Đông dịu dàng nhìn Thượng Quan Cẩm, “Tấm lòng của người ta đã cảm nhận được, sẽ không tiếp tục để người chờ.” Hấn cứ nghĩ chính mình mất đi năng lực yêu, sợ phải trả giá, nhưng sự bao dung đậm đặc của Thượng Quan Cẩm đối với hấn đã khiến hấn tin rằng tình yêu này sẽ kéo dài mãi mãi.

Thượng Quan Cẩm nở nụ cười, Đường Chấn Đông cũng cười. Bầu không khí nhập nhằng ám muội khiến trái tim đập nhanh hơn, Thượng Quan Cẩm cúi đầu hôn hấn, đầu lưỡi ẩm ướt cạy mở hàm răng hấn, khao khát liếm mỗi một chỗ trong khoang miệng hấn, rồi sau đó ôm eo hấn, hung hăng làm sâu sắc nụ hôn này.

Tay Đường Chấn Đông nhẹ nhàng đặt lên vai Thượng Quan Cẩm, không chống cự mà tiếp nhận nụ hôn của hấn. Đôi môi hai người chắt chẽ hòa làm một, kịch liệt càn quấy, miễn cưỡng tách ra rồi dán vào. Tiếng

bọt nước ướt át vang lên vô cùng *** loạn. Dịch thể trong suốt theo khoe môi chảy xuống, cảm giác nghẹt thở ngày càng mãnh liệt, Đường Chấn Đông đẩy Thượng Quan Cẩm ra nhưng hai tay lại bị nắm lấy ép lên phía trên đỉnh đầu. Một bàn tay to ấm nóng bắt đầu sờ soạng cơ thể hắn.

“Đừng... Người...” Đường Chấn Đông phát ra những âm thanh đứt quãng từ xoang mũi muốn nói tiếp nhưng bị Thượng Quan Cẩm vững vàng ngăn chặn, hoàn toàn không cho hắn cơ hội phản bác, lực vuốt ve cơ thể hắn càng mạnh thêm. Chiếc chăn đột ngột bị xốc lên, thân thể trần truồng phơi bày dưới ánh mắt thú tính, chiếc cổ mỏng manh, xương đòn gợi cảm, vùng ngực khỏe mạnh, nụ hôn như mưa rót lên người tạo thành những dấu màu đỏ thắm như cánh hoa hồng, da thịt tỏa ra những cơn nóng không thể khống chế, cảm giác tê dại nổi lên, cơ thể run rẩy tựa như khát khao thêm nhiều âu yếm.

Trong đôi mắt thường ngày luôn tĩnh lặng của Thượng Quan Cẩm nổi lên từng cơn sóng cuộn cuộn. Bàn tay vuốt ve thắt lưng Đường Chấn Đông di chuyển xuống dưới hai chân hắn, nắm lấy phân thân nổi lên phản ứng của hắn. Hô hấp của Đường Chấn Đông lập tức trở nên nặng nề, vô thức kháng cự. Điểm nổi lên trước ngực bị Thượng Quan Cẩm dùng sức chơi đùa, mặc dù Đường Chấn Đông còn có chút chống cự nhưng sự âu yếm và khiêu khích nhiệt tình của Thượng Quan Cẩm khiến hắn không thể thốt nên lời. Đường Chấn Đông không rõ tại sao bản thân lại nhạy cảm đến vậy, mỗi lần đều tê liệt nằm trên giường không cách nào cưỡng lại, hơn nữa, lần nào hắn cũng nằm dưới!

Đường Chấn Đông dùng sức thoát khỏi bàn tay của Thượng Quan Cẩm, nghiêm túc nhìn Thượng Quan Cẩm của hắn, rồi mở miệng trước ánh mắt muốn nuốt chửng hắn, “Ta không muốn nằm dưới!”

“Cho nên?” Thượng Quan Cẩm không biến đổi nét mặt nhìn Đường Chấn Đông, đôi đồng tử thâm thúy ẩn chứa nụ cười không thể nhận thấy làm nổi bật khuôn mặt tuấn mỹ giống như thần tiên không thể xúc phạm của hắn.

Đường Chấn Đông bỗng chốc do dự nhưng không tỏ rõ lập trường thì sẽ khó vùng lên, thế là hắn không lùi bước nhìn thẳng vào Thượng Quan Cẩm, “Ta muốn ôm người.” Hắn là nam nhân, cũng muốn ôm người mình thích, nhưng mỗi lần đều bị Thượng Quan Cẩm đặt dưới thân mà giày vò.

“Được.” Ý cười lan ra khắp khoe mắt Thượng Quan Cẩm. Hắn xoay người nằm trên giường, hơi ngại ngần hỏi Đường Chấn Đông, “Người biết phải làm như thế nào không?”

Khuôn mặt Đường Chấn Đông hơi tái nhợt, “Đương nhiên biết!” Hắn lại thêm vào một câu, “Người nằm tận tường là được!” Dù nói như thế nhưng hắn chưa từng chủ động, những lần trước đều do Thượng Quan Cẩm dẫn dắt.

Thượng Quan Cẩm cười nhàn nhạt, “Không nói nữa, đến đây đi.” Thượng Quan Cẩm biết rõ Đường Chấn Đông rất nhút nhát trong chuyện này, hướng hồ là cùng nam nhân hoan hảo, nhưng so với bị động Thượng Quan Cẩm càng thích chủ động, ánh mắt tham lam lướt qua cơ thể trần trụi của hắn.

Đường Chấn Đông không muốn từ bỏ cơ hội này, cúi người xuống hôn Thượng Quan Cẩm, đôi môi ướt át mềm hơn rất nhiều so với suy nghĩ của mình, không khỏi hôn một lúc, phát hiện Thượng Quan Cẩm bất động, nghiêng đầu liếm tai và cổ hắn.

Thượng Quan Cẩm nhẫn nại nén cười, động tác của Đường Chấn Đông không lưu loát giống như thanh niên mới nếm thử hương vị ***, không có bất kỳ kỹ xảo và hấp dẫn gì đáng nói, có thể thấy được hắn chưa từng phát sinh quan hệ với nữ nhân, đơn thuần giống như một loài động vật hoang dã bị nuôi nhốt. Hắn chỉ dùng đôi môi mỏng gợi cảm hôn Thượng Quan Cẩm, hơi thở gấp gáp thỉnh thoảng lại phả vào người Thượng Quan Cẩm, dường như muốn làm Thượng Quan Cẩm thoải mái nhưng không biết trình tự quy tắc. Thượng Quan Cẩm rất muốn giúp hắn nhưng sợ đã kích lòng tự trọng của hắn nên mặc hắn thực thi trên người mình...

Sợi tóc đen nhánh theo chuyển động của hắn xoa trên người, ngứa ngáy, làn môi hồng nhạt liếm vùng ngực rắn chắc của hắn, cơ bụng khỏe mạnh, tiếp tục đến hai chân rồi dừng lại làm đôi đồng tử của Thượng Quan Cẩm căng ra, “Tiếp tục đi.”

Đường Chấn Đông đành phải cỡi y phục phía dưới của Thượng Quan Cẩm, bỗng chốc sống lưng cứng đờ, trước mắt là phân thân đứng thẳng hùng dũng của nam nhân, dù là kích thích hay độ cứng đều khiến đại bộ phận nam nhân khác phải xấu hổ. Đường Chấn Đông vươn tay chạm vào bộ phận của Thượng Quan

Cầm, thật nóng... liền lập tức rút tay về, trên đỉnh đầu lại vang lên một giọng nói khàn khàn mê hoặc, “Nếu không muốn dùng tay, có thể dùng lưỡi.”

“Vậy thì quá... Không...” Đường Chấn Đông then đỏ mặt, giấy dựa nhưng bị ấn xuống phân thân thẳng đứng của Thượng Quan Cầm, hần nhũ mảy, vươn đầu lưỡi liếm dọc vọng thô to, dùng hết kỹ xảo mà hần biết để làm Thượng Quan Cầm thoải mái.

Thượng Quan Cầm nheo mắt hưởng thụ sự hầu hạ của Đường Chấn Đông. Mặc dù môi lưỡi hần hoạt động rất vụng về nhưng nghĩ đến Đường Chấn Đông vì mình mà làm thì máu khắp cơ thể Thượng Quan Cầm đều sôi trào, hơi thở cũng theo nhịp điệu của hần mà bất ổn.

Nhiệt độ không khí trở nên nóng hừng hực, Đường Chấn Đông mở miệng gồng gượng nhét vào trong miệng, đôi môi mỏng thoáng chốc bị vật to lớn nhồi vào, Thượng Quan Cầm giật mình kéo hần, “Không cần làm vậy, bần...”

Đường Chấn Đông không quan tâm, tiếp tục ngâm bộ vị của Thượng Quan Cầm nuốt vào nhả ra. Mặc dù đầu lưỡi không thể động đậy, hô hấp cũng rất khó khăn nhưng khi ân ái Thượng Quan Cầm thường xuyên làm thế vì hần, khiến hần rất thoải mái nên hần không thể lùi bước.

“...” Hô hấp của Thượng Quan Cầm bỗng nhiên trầm xuống, thấy Đường Chấn Đông toàn tâm toàn ý âu yếm hần, bàn tay bạch ngọc mang theo lực mạnh vững vàng nắm lấy tóc trên đầu của hần, tránh cho bản thân không khồng chế được mà dong đưa đầu Đường Chấn Đông.

Âm thanh *** mỹ ẩm ướt kèm theo tiếng thở dốc trầm khàn vang vọng rất lâu. Miệng Đường Chấn Đông đã trở nên tê dại, những chất lỏng màu trắng không nuốt hết chảy tràn ra khé miệng, ngay lúc hần sắp không chống đỡ nổi thì dịch thể trắng nóng hổi phun thẳng vào sâu trong cổ họng. Hần chặt vật nhoài người trên chiếc giường lớn mà ho khan nhưng vẫn có một phần dịch thể tuôn vào trong cuống họng.

Sau cao trào Thượng Quan Cầm phục hồi lại thần trí, lo lắng ôm lấy Đường Chấn Đông, “Có sao không?”

“Ta lần đầu tiên làm có chút vụng về, lần sau sẽ làm thật tốt.” Đường Chấn Đông thở hổn hển hôn khuôn mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Cầm. Hần vì Thượng Quan Cầm làm như thế là muốn khiến Thượng Quan Cầm vui vẻ. Hần cam tâm tình nguyện, không hề miễn cưỡng.

So với khoái cảm vừa đạt được thì niềm hạnh phúc cuộc trào mãnh liệt khi Đường Chấn Đông biểu lộ tình cảm với mình càng chân thật. Thượng Quan Cầm ôm chặt Đường Chấn Đông như muốn hòa cơ thể cả hai vào làm một, sau đó hôn lên cổ hần, bờ ngực, núm vú, hôn lên đường cong mềm mại trên những cơ bắp của hần. Môi Thượng Quan Cầm chạm đến chỗ nào đều làm Đường Chấn Đông run rẩy, ngón tay Thượng Quan Cầm vuốt ve bờ mông săn chắc và mịn màng của hần, nhưng những hành động này không thể thỏa mãn khát vọng hừng hực trong người Thượng Quan Cầm. Hần tách hai chân Đường Chấn Đông ra, bộ phận thô to nóng bỏng thẳng tắp để trước lối vào, xúi giục, cọ xát, bôi trơn lối vào nhỏ hẹp, sau đó hung ác xỏ xuyên qua cơ thể siết chặt của Đường Chấn Đông.

“Đừng...” Đường Chấn Đông rên lên, rất nhanh thở dốc mãnh liệt trong động tác dữ dội của Thượng Quan Cầm, sau đó bất chợt nhớ ra đáng lẽ không nên như vậy. Hần rên rỉ bắt lấy tay Thượng Quan Cầm, “Đợi đã... Ta ở phía trên... A...”

Thượng Quan Cầm lật người qua, để hần ngồi vắt ngang trên eo mình, “Hiện tại không phải là ở trên sao.”

“Người... Tên lừa đảo...” Lòng ngực Đường Chấn Đông kịch liệt đập phồng, khó có thể tin bị Thượng Quan Cầm lừa gạt như vậy.

“Không phải người rất thoải mái sao, bên trong siết ta rất chặt.”

“Cầm... miệng...”

Từng tiếng va chạm cơ thể *** loạn vang lên trong phòng, Lý quản gia cả kinh đứng ngoài cửa, cả khuôn mặt đã đỏ bừng. Hai người này tình cảm thật tốt, mới sáng sớm đã triển miên như keo sơn dính vào một chỗ, sợ là một lúc sẽ không rời phòng, xem ra Phượng Liên Mạc đến thăm hỏi Thượng Quan Cầm vẫn cần hần đi tiếp đãi, hần làm quản gia phải biết thay thiếu gia xử lý công việc vụn vặt, để thiếu gia biết hần là một quản gia rất có ích! Thế là Lý quản gia đi về phía phòng lớn gặp gỡ Phượng Liên Mạc.

Trong phòng vẫn tiếp diễn khung cảnh kiêu diễm khiến mặt trời mắc cỡ đỏ mặt.

...

Việc buôn bán của phủ Tĩnh An ổn định mà phát đạt. Phụng Liên Mạc mang theo ngọc đen vui vẻ trở về Thụy Lệ. Cửu gia đến kinh thành tiếp đãi sứ giả tới từ Tây Vực. Lý quản gia vẫn vênh mặt quát nạt hạ nhân trong phủ, Lâm Thanh thỉnh thoảng nhin không được nói Lý quản gia vài câu thì bị hấn chuyển cơn giận sang mình. Ngụy Minh thấy hai người âm ỉ vội vàng khuyên can. Trong phủ dào dạt sức sống.

Thượng Quan Cẩm kéo Đường Chấn Đông đến Tô Châu thăm thú. Đường Chấn Đông lo lắng vội vàng nói, “Người đi vội vàng, lỡ trong phủ có chuyện thì làm sao?”

“Có mấy người bọn họ trong phủ, không thành vấn đề.” Thượng Quan Cẩm bình thản nhìn thẳng về phía trước. Lần trước chuyện buôn bán có vấn đề là do phụ thân nhúng tay vào, hấn nghiêm mặt quay đầu nhìn Đường Chấn Đông, “Chẳng lẽ ngươi không muốn đi cùng ta?”

Đường Chấn Đông kiên định nói, “Đương nhiên muốn!”

“Vậy đừng quản nhiều như vậy.” Cuối cùng Thượng Quan Cẩm cũng lộ ra ý cười, lời kéo hấn đi về phía xe ngựa. Mấy ngày nay bọn họ đã trải qua nhiều phong ba, ra ngoài giải sầu, hít thở không khí cũng có thể xem là một loại hưởng thụ.

Đường Chấn Đông mỉm cười nhìn Thượng Quan Cẩm. Thượng Quan Cẩm mặc y phục màu xanh, dáng người anh tuấn thanh nhã giống như cây trúc dựng đứng trên vách đá cheo leo. Vô tình nhìn thấy thanh hạc mình kiếm, không khỏi nhớ đến Cửu gia, Đường Chấn Đông liền nói, “Thỉnh thoảng rảnh rỗi ngươi hãy cùng hấn ăn cơm.”

Thượng Quan Cẩm sững sốt, “Tại sao nhắc đến hấn?”

Đường Chấn Đông nhìn thẳng vào mắt hấn, “Phụ mẫu ta mất sớm, vĩnh viễn không thể bù đắp được hối hận của ta, phụ thân ngươi rất quan tâm ngươi, dùng cách của hấn quan tâm ngươi...”

Thượng Quan Cẩm cúi đầu, bóng tối bao phủ khuôn mặt thon gọn, không thể thấy rõ biểu cảm lúc này của hấn. Đường Chấn Đông cho rằng nhắc đến Cửu gia làm hấn mất hứng, vội vàng nói thêm, “Nếu không muốn thì đừng miễn cưỡng.”

“Ta sẽ cùng hấn dùng bữa.” Thượng Quan Cẩm vẻ mặt nhàn nhạt giải thích với Đường Chấn Đông, “Ta và hấn đều là người ít nói, ta không biết nói chuyện gì với hấn, hấn cũng không biết nói với ta chuyện gì, nên ta rất ít khi ăn cơm cùng hấn...”

Đường Chấn Đông dịu dàng vỗ vai hấn, “Bình thường không đi cũng được nhưng ngày lễ tết thì hãy đi qua.” Thượng Quan Cẩm không đáp lời, chỉ quay đầu lại khẽ mỉm cười, sau đó kéo Đường Chấn Đông lên xe ngựa.

Bánh xe quay vòng liên tục đưa bọn họ rời khỏi thành Lạc Dương, hai người nói chuyện rất lâu trong xe, lại ăn trà bánh *** hảo mà quản gia nhà bếp làm. Đây đều là những thứ Đường Chấn Đông thích nên hấn ăn rất nhiều, đến nỗi hai má phình ra, còn quay đầu hỏi Thượng Quan Cẩm, “Ồ Tô Châu chỗ nào chơi thích nhất?”

Thượng Quan Cẩm giơ tay véo má hấn, “Ngươi muốn chơi cái gì?”

Đường Chấn Đông gỡ bàn tay chọc phá của Thượng Quan Cẩm, “Ta chưa từng đến Tô Châu, đi đâu cũng được.”

Thượng Quan Cẩm lại muốn véo hấn, “Không kén chọn, thật dễ tính.”

“Chỉ cần ở bên ngươi, dù làm gì ta cũng vui vẻ.” Con mắt Đường Chấn Đông sáng lấp lánh, cực kỳ đẹp.

Thượng Quan Cẩm không nhin được mà ôm lấy hấn, hôn nhẹ lên trán hấn, “Đó cũng là những lời ta muốn nói.”

Mấy ngày hôm trước, Giang Bùi Lãm rời khỏi Lạc Dương, trước khi đi muốn Thượng Quan Cẩm cảm ơn phụ thân, thấy vẻ mặt hấn không hiểu liền nói năm đó hai trăm vạn lượng bạc là do phụ thân đòi về cho hấn, lại xin lỗi hấn chuyện năm đó. Giang Bùi Lãm không biết thuộc hạ làm hấn bị thương nặng như vậy,

cảm thấy mắc nợ hẳn muốn tự mình đến Lạc Dương gặp hẳn, xem xét thương tích của hẳn. Nhưng phụ thân Thượng Quan Cẩm nắm được nhược điểm của Giang Bội Lãm, uy hiếp hẳn không được bước vào Lạc Dương nửa bước. Lần này nhận được thư tín của phụ thân Thượng Quan Cẩm, biết là muốn lợi dụng hẳn, thăm dò thành tâm của hẳn với Đường Chấn Đông, liền không do dự đến Lạc Dương, thừa dịp này giải thích với hẳn, lại vô điều kiện giúp hẳn gặp Mộ Dung Diệp...

Vì thế, biết phụ thân cũng không phải là không thêm quan tâm đến hẳn, bất luận sự lựa chọn của hẳn là gì đều đặt trong lòng. Đáng sợ nhất là tình cảm của phụ thân với Đường Chấn Đông, vì đạt được mục đích phụ thân không từ thủ đoạn lôi kéo nhiều người như vậy, nhưng tấm lòng của hẳn với Đường Chấn Đông vô cùng kiên định, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, dù có thử hẳn ra sao, cả đời hẳn cũng không bao giờ rời khỏi Đường Chấn Đông!

Ánh mặt trời sáng bừng ngoài cửa xe, thời tiết hôm nay thật tốt, Thượng Quan Cẩm quay đầu nhìn Đường Chấn Đông, thâm tình chân thành thông báo với hẳn, “Ta yêu ngươi.”

Đường Chấn Đông nghiêng người qua hôn hẳn, lông mi dày không che lấp được sự ngọt ngào dao động trong đôi mắt, “Ta cũng yêu ngươi.” Hạnh phúc đến không dễ dàng, tương lai sẽ càng trân trọng những ngày tháng bên nhau, vĩnh viễn bên cạnh hẳn.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-quan-hoan-hao>